

ஸ்ரீ:

பேருளான் - பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளை சரணம்.

ஆழ்வாராண்டானெம்பெருமானார் ஐயர் திருவடிகளை சரணம்.

சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருப்பாவை

1. பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பின்னை யருளிச்செய்த
மூவாயிரப்படி வியாக்கியானம்
2. அன்னபுகழ் முடும்பையண்ணலுல காசிரியர்திருத்தம்பியாரான்
அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த

ஆரூயிரப்படி வியாக்கியானம்

இவற்றுடன் கூடியது.

ஸாதாரணவநு ஐப்பசித் திருமூலநன்னான் நினைவு வெளியீடு

ஸ்ரீ காஞ்சி, பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் பதிப்பு.

1970

விலை ரூ. 5-00

ஸ்ரீ:

பொதுத் தனியன்கள்.

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்பஜாமாதம் முநிம்

லக்ஷ்மிநாதஸமாரம்பசம் நாதயாமுநமத்யமாம்
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.

யோ நித்யமச்சுபதபதாம்புஜயுகம்முகம்
வ்யா மோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணுப மேநே
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகலிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.

மாதா பிதா யுவத்யஸ் தநயா விபூதிஸ்
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்த்வயாநாம்
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்கீயுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா.

பூதம் ஸர்ச்ச மஹதாஹ்வய பப்த்நாத
ஸ்ரீபக்தீஸார குலசேகர யோகிவாஹாத்
பக்தாங்கீரேணு பரகால யதீந்த்ரமிசீராத்
ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்ய நித்யம்.

திருப்பாவைத் தனியன்கள்

நீளா தூங்கஸ்தநகிரிதஹஸுப்தமுத்போத்ய க்ருஷ்ணம்
பாரார்த்யம் ஸ்வம் ச்ருதிசதசிரஸ்ஸரித்தமத்யாபயந்தீ
ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிகனிதம் யா பலாத்க்ருத்ய புங்க்தே
கோதா தஸ்யை நம இதமிதம் பூய ஏவாஸ்து பூய:

அன்ன வயற்புதுவை ஆண்டாள்* அரங்கற்குப்
பன்னு திருப்பாவைப் பல்பதியம்*—இன்னிசையால்
பாடிக்கொடுத்தாள்நற் பாமாலை* பூமாலை
சூடிக்கொடுத்தாளைச் சொல்லு.

சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியே* தொல்பாவை
பாடி யருளவல்ல பல்வளையாய்*—நாடிநீ
வேங்கடவற் கென்னை விதியென்ற விம்மாற்றம்*
நாங்கடவா வண்ணமே நல்லு.

ஸ்ரீ :
தமிழகத்தொத்தநாச்சியார் அருளிச்செய்த

திருப்பாவையின் வியாக்கியானங்கள்

2. 15-12-72.

பெரியவாச்சான்பின்னே அருளிச்செய்த

3. 16-12-73.

மூவாயிரப்படி வியாக்கியானம்

4. 16-12-74.

—:0:—

5. 16-12-75.

வியாக்கியான அவதாரிகை

6. 16-12-76.

7. 16-12-77.

8. 16-12-78. 17-12-04.

9. 23-12-92. 17-12-05.

10. 16-12-95.

11. 16-12-96.

12. 17-12-97.

13. 15-1-2000.

14-16-12-2000.

15-14-12-2001.

16. 16-12-2002.

17. 19-12-03.

ஐதேவாத்தாமிமாதிகளுக்கும் ஆத்மஸ்வரூபம் கைவந்திருக்கும் நிஷிகளுக்கும் பர்வதபரமானு வோட்டை வாசிபோரும்; நிஷிகளுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் அத்தனை வாசிபோரும்; ஆழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் அத்தனை வாசிபோரும்; பெரியாழ்வாருக்கும் ஆண்டானுக்கும் அத்தனை வாசி போரும். அவர்களில் இவனுக்கு வாசியென்னென்னில்; *அநாத்மாயயா ஸுப்த : * என்சிறப்படியே, ஸம்ஸாரத்திலே யுறங்குகிறவர்களையெழுப்பி, எம்பெருமானாரானே தன்னைக்காட்டக் கண்டார்கள் ஆழ்வார்கள்; இவன், தானேசென்று எம்பெருமானையெழுப்பித் தன்குறையை யறிவித்தானாகையாலே, அவர்களிலும் இவன் விலகாவினை, *பாலயாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்மித : * என்சிறப்ப் போலே தொடக்கமேபிடித்து, பகவத்குணங்களிலே அவகாஷித்துப்போரும். புருஷன் புருஷனைக்கண்டு ஸ்தேறுப்பதிலுங்காட்டில் ஸ்தீ புருஷனைக்கண்டு ஸ்தேறுக்கை பள்ளமடையாகையாலே, ஆழ்வார்க்களிற்காட்டிலும் எம்பெருமான்பக்கல் பரமபக்தியுடையான ஆண்டானருளிச்செய்த திருப்பாவைக்குக் கருத்து:—மாரக்ழி நீரட என்று ஒரு வ்யாஜத்தைக்கொண்டு, நோன்பு என்று ஒரு வ்யாஜத்தாலே எம்பெருமாள் பக்கவிலேசென்று, “உனக்கு சேஷமாயிருக்கிற இந்த ஆத்மா அநர்த்தப்பாதபடி பண்ணி, இதுக்கு ஸ்வரூபநுபுமனை கைங்கர்யங்களையுங்கொடுத்து, அதுதானும் யாவதாம் பாவியாம்படி பண்ணி யருளவேணும்” என்று அபேசிக்கிறது.

இந்தோன்புக்கு மூலமென்னென்னில், மீமாம்ஸையிலே ஹோனாதிகாண ந்யாயத்தாலே சிஷ்டாசாரலித்தம். *மேலையார் செய்வார்கள் என்று ஆண்டாள்தானும் அருளிச்செய்தாள். பொய்யே “தோற்கிறோம்” என்று சொல்லாமோமென்னில்; விவாஹங்களிலும் மாண்பயந்தமான தசைகளிலும் வந்தால் பொய்சொல்லலாம். ஆண்டாள் இப்படி திருவவநித்து வளர்த்தருளுகிற காலத்திலே, பெரியாழ்வார்வயிற்றிற் பிறக்கையாலும் தகுணதன்மைபாலும் ஜ்ஞாநபக்திகள் கூறாதோறும் இட்ருமாறினுப்போலே வடிவிலே காணலாம்படி பெருகிச்செல்லாநிற்க, *பதிஸம் யோகஸுலபம் வ்யோ த்ருஷ்ட்வாச மே பிதா, சிந்தாரணவகத: பாரம் ஈலஸாதாப்லவோயதா.* என்சிறப்படியே - ஒரு கொள் கொம்பிலே சேர்க்க வேண்டும் பருவமாய், மாஸிடவர்க் கொன்று

ஐ ஆறுயிரப்படி வியாக்கியான அவதாரிகையாக, இந்த மூவாயிரப்படி வியாக்கியான அவதாரிகையையே அழகிய மணவானப் பெருமான்தாயுர் ஏற்றுக்கொண்டருளினார்.

தலைப்பை விடேர்த்துக் கொண்டு கி. பி. 1945-ம் ஆண்டு - அக்டோபர்
தலைப்பை தீயிட்டு எழுதாமலெனச் செய்தல்பற்றி.

நா. ப. காசியங்கரன் கி. பி. 1945-ம் ஆண்டு 12-ம் திசம்பர் மாதம்
காசியங்கரன் கி. பி. 1945-ம் ஆண்டு 12-ம் திசம்பர் மாதம்
திருப்பாவை வியாக்கியான அவதாரிகை "பஞ்சமங்கலம்" திருப்பாடலிலும்.

தாலே வர்ஷமின் நிக்கேயொழிய, பெண்களிருந்து மனோரதிக் கிறார்கள்; கோதநாயிருக்கிற இடையர்
வர்ஷர்த்தமாக நம்மை நோற்கச்சொல்லக்கூடவர்கள், க்ருஷ்ணன் இதுக்குக் கடைக்கூட்டினாலும்
கூடவன், நமக்கொரு துக்கமில்லை என்று பெண்கள் பரிதேகனாய் தரித்திருக்கிறதையிலே வர்ஷமின்
நிக்கேயிருக்கிறபடிபைக்கண்டு, கோபவந்தரெல்லாரும் திரண்டு, "பசுக்களும் மதுஷ்யரும் பிழைக்
கும் விரகு ஏதோ!" என்று பார்த்து "வர்ஷர்த்தமாக நோற்க வர்ஷமுண்டாம்" என்று "இவ்வுழியில் பெண்
களைய நோற்கக்கூடவர்கள். இந்நோன்புக்கு இங்குத்தைக்கு அதிபனான பூநந்தகோபம்மகன்
க்ருஷ்ணன் கூடகனாவான்" என்று அப்பவலித்து, பெண்பிள்ளைகளையைய அழைத்து க்ருஷ்ணனை
யுமழைத்து, பெண்களை நோற்கச்சொல்லி, "இவர்கள் நோன்புக்கு நீ கூடகனாகவேணும்" என்று
க்ருஷ்ணனை அபேசிக்க; அவன், "எனக்கு சமமன்று" என்ன; "இத்தனைபும் செய்யவேணும்"
என்று மறுக்கவெண்ணுதபடி நிர்ப்பந்திக்க; அவனும் இசைந்தபின்பு எல்லாரும் திரளவிருந்து
"பெண்கள் நோற்பார், இதுக்குவேண்டுவது க்ருஷ்ணன் சஹகரித்துக்கொடுப்பான்" என்று ஓம்
அழைத்து, க்ருஷ்ணனையையிலே பெண்களைக் காட்டிக்கொடுத்து, கோபவந்தரெல்லாரும் போன
பின்பு, பெண்களும் க்ருஷ்ணனும் கூடவிருந்து "திருக்குறவைகோத்த ராதிரிபோலே, பெண்கள்!
இதவும் நமக்கொரு ராதிரியே!" என்று க்ருஷ்ணன் கொண்டாடி, "இனி அசிர்ப்புப்பிறக்க
இருப்போமல்லோம், இப்போது எல்லாரும்போய் அபராதிரியிலேவந்து எழுப்புங்கோள் நோன்
புக்குக் குவிக்கலாம்படி" என்றருளிச்செய்து, க்ருஷ்ணனும் பெண்களைப் பிரிந்துபோய் தரிசு
மாட்டாமே, நம்பினனைப்பிராடீ திருமாளிகையிலே புக்கான்.

பெண்களும் பரஸ்பர ஸம்ஸ்பேஷைத்தாலே கால்நடைத்துப்போய் தந்தாம் மாளிகையிலே
புக்கு உறங்கப்புகவிடத்தில் கண் உறங்காமையாலே முற்படவுணர்ந்தவர்கள், க்ருஷ்ணனானசேஷ
டிதங்களை நினைத்து, எழுந்திருக்க மாட்டாதே கிடக்கிறவர்களை, தனித்தனியே சென்று எழுப்பி
எல்லாரும்சுடி, உத்தேச்யமான பூநந்தகோபர் திருமாளிகையிலே சென்று க்ருஷ்ணனை யெழுப்பி,
தங்கள் அபேசாதித்தை யறிவித்து, **யாவதாவத்தேசகரம்*** என்று-பூநந்தகோபன் பெருமான்
திருவடிகளிலே விழுந்து வேண்டிக்கொண்டாப்போலேயும், அர்ஜுநன் ஷட்கத்யத்திலுங்கூட
எழுப்பும் சாய்ப்புமாய்ச்சென்று சரமஸ்ஸோகம் கேட்டு தரித்தாப் போலேயும் அபேசாதிதம் பெற்று
முடிக்கிறத.

இவர்கள் மடலாராதே நோன்பிலே கைவைப்பானென்னென்னில்; "ராஜமஹிஷி உஞ்ச
வ்ருத்தி பண்ணி ஜீவித்தால் ராஜாவுக்கு அவத்யாவஹமாமாபோல மடலிலுங்கூட்டில் இது அவத
யாவஹமாகையாலும், சகரவர்த்தி திருமகனைப் போலே குணவ்யஸநியன்றியே தானும் ஒக்கமட
லெடுப்பானொரு சனைகேடனாகையாலும் மடல் இவ்விஷயத்தில்பலியாது" என்று பார்த்து நோற்
கிறார்கள். உத்தேச்யம் வேண்டுமென்று நோன்பு வ்யாஜமாத்ரமாகில் இவர்களுக்கு தேவதை வர்ஷிக்
குமோ வென்னில்; வரதோபவாலகர்சிதமான வடிவைக் கண்டால் சேதநமன்றோ! வர்ஷியாதோ!
என்று பார்த்தார்கள்....

(அவ) முதற்பாட்டில், இந்நோன்புக்கு ஒருகாலம் நேர்படுவதே! என்று காலத்தைக்
கொண்டாடுகிறார்கள். **சுமார் கழித்திங்கனென்று தொடங்கி சீறுமீர்காளென்னுமளவும் - ப்ராப்யம்;**
மேல் ப்ராபகம்; ப்ராப்யப்ராபக ஸங்க்ரஹமென்றுமாம்.

மார்கழித்திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்*
 நீராடப்போதுவீர் போதுமினே நேரிழையீர்*
 சீர்மல்குமாய்ப் பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்கான்*
 கூர்வேற் கொடுந் தொழிலன் நந்தகோபன் குமரன்*
 ஏரார்ந்த கண்ணி யசோதை யினஞ்சிங்கம்*
 கார்மேனிச் செங்கண் கதிர்மதியம் போல் முகத்தான்*
 நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்*
 பாரோர் புகழ்ப்படிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.*

(1)

முவாயிரப்படி :— (மார்கழித்திங்கள்) *நாதிதேவ நகரமதா* என்கிற ந்யாயத்தாலே அப்யுஷ்ணமாதல் அதிசீதனமாதலன்றிக்கே யிருக்கும் மாலம். நானுக்கு ப்ராஹ்மமூஹூர்த்தம் போலே ஸம்வத்ஸரத்துக்கு இம்மாலமாய்கையாலே ஸத்த்வோத்தரமான காலம். *மாலாநாம் மார்க்கேரீஷோஹம்* என்று மாலங்களில் வைத்துக்கொண்டு மார்கழிமாலமாகிறேன் என்று அவன்தானே யருளிச்செய்கையாலே வைஷ்ணவமான மாலம். ஸர்வவஸ்துக்களும் அங்குரிக்கும் காலமாய்கையாலே தங்களுடைய உந்மேஷத்துக்கு அர்ஹமானகாலம்.

(மார்கழித்திங்கள்) கோபஸ்ருத்தர் குளிருக்கு அஞ்சிப்புறப்படமாட்டாத காலம். தங்களுக்கு உத்தேச்யம்கிடக்கக் காலத்தைக் கொண்டாடுகிற தென்னென்னில்; *சைத்ர: ச்ரீமாத்யம் மால:ச* என்று ஒரு ஸம்ருத்தியைப்பற்றக் காலத்தைக் கொண்டாடிற்றிறே. [சைத்ர:] அல்லாதாரிற்காட்டில்

ஆராயிரப்படி :— (மார்கழித்திங்கள்) *ஹிஷில் காலமெல்லாம் என்று, *அநாதிர பகவான் கால:ச* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்விறுயத்தில் இவனுக்கு ஆபிமுக்யம் பிறந்தால், பின்னை, அவன்றன்னையல்லகாணும் கொண்டாட அடுப்பது; அக்காலத்தை யாய்த்து. *சைத்ர: பூநீமாத்யம் மால:ச* என்று ஒரு ஸம்ருத்தியைப் பார்த்துக் கொண்டாடிற்றிறே. [சைத்ர:] அல்லாதாரிற்கு காட்டில் பெருமானுக்குள்ள ப்ராநாத்யம் போலே மாலங் கருக்கெல்லாம் முதலானமாலம். [பூநீமாந்] அவர் எல்லார்க்கும் ராஜாவாக ப்ராப்தராஜப்போலே. சைத்ரமாலம் ஸர்வர்க்கும் ஸாக்ஷரமாகையாலே மாலங்கருக்கெல்லாம் ராஜாவென்கிறது. [அயம்மால:ச] அபிஷேக மநேராத ஸமயத்திலே ஸந்திஹிதமான தன்னேற்றம். அங்கு - சேஷி சேஷபூதரை லபிக்கைக்குக் கொண்டாடின கொண்டாட்டம்; இங்கு-சேஷபூதர் சேஷியை லபிக்கைக்கு கொண்டாடுகிற கொண்டாட்டம். *புண்ய:புஷ்பிதகாந:பாவஸ ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ* என்றும் *பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தபஹாரினம்* என்றும் அவர்க்கு இரண்டாகாழு முண்டாணப் போலே, இக்காலமும் பாவநமுமாய் போக்யமுமாகிருக்கை, [புஷ்பிதகாந:ச] பண்டாரிடுபோலே நாம் அலங்கரிக்க வேண்டாதே, தானே அலங்கரிக்கை. பெருமான் பொன்முடி சூட, காடு பூமுடிசூடிற்று.

(மார்கழித்திங்கள்) *நாதிதேவநகரமதா* என்கிற ந்யாயத்தாலே அப்யுஷ்ணமாதல் அதிசீதனமாதலன்றிக்கே யிருக்கும் மாலம். (மார்கழித்திங்கள்) தேவர்களுக்கு விடிகிற காலமாகையாலே ராதங்காநுஷ்டிப்பார் தொடங்கும் காலமாயிருக்கை. (மார்கழித்திங்கள்) இம்மலட்டு மாலங்களிலே இதுவுமொரு மாலமே! என்கிறார்கள். இம்மாலத்துக்கு விசேஷ மென்னென்னில்; ஸர்வேச்வரன்,

பெருமானுக்குள்ளப் பராதாயம்போலே மாஸங்களெல்லாவற்றுக்கும் முதலான மாஸம். [ஸ்ரீமான்] அவர் எல்லாருக்கும் ராஜாவாகப் பராதாராணப்போலே, சைத்ரமாஸம் ஸ்வர்க்கும் ஸுககரமாகையாலே மாஸங்களுக்கெல்லாம் ராஜாவென்கிறது. [அயம் மாஸ:] அபிஷேக மநேராத மையத்திலே ஸந்திநிறுதி மாண தன்னேற்றம். அங்கு, சேஷியை சேஷபூதர் லபிக்கைக்குக் கொண்டாடின கொண்டாட்டம்; இங்கு, சேஷபூதரை சேஷி லபிக்கைக்குக் கொண்டாடுகிற கொண்டாட்டம். *புண்ய: புஷ்பித காரண: * என்றும், *பாவநஸ் ஸ்வலோகாராம் த்வமேவ * *பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரினம் * என்றும் அவர்க்கு இரண்டாகார முண்டாணப்போலே, இக்காலமும் பாவநமுமாய் போக்யமுமாயிருக்கை. [புஷ்பிதகாரண:] படைவிருபோலே நாம் அலங்கரிக்கவேண்டாதே தானே யலங்கரிக்கை, பெருமான் பொன்முடிதூட, காடு பூமுடிதூற்று.

(மதிநிறைந்த) மாஸம் நேர்பட்டாப்போலேயிருந்ததி! பசுமும் நேர்பட்டபடி. *ஆபூர் யமாணே பசேஷ புண்யே நசுஷத்ரே * என்று மங்களகார்யம் செய்வார்க்கு விதிக்கிற விதியும் இவர் களுக்குக் கோல்விழுக்காட்டிலே சேரவிழுந்தது. பகவத்ப்ரவணரா யிருப்பாரூடைய தேஹயாத்ரையை விதிதான் பின்செல்லக்கடவதாயிறேயிருப்பது. *தவதீய கம்பீர மனோநுஸாரின: * என்னக்கடவதிறே

“விபூதியில் பருப்பருத்தவற்றை யெல்லாம் நான்” என்கிறபோது, *மாலாராம் மார்க்கசீரேஷோஹம் என்று மாஸங்களில் வைத்துக் கொண்டு மார்சுதிமாஸ மாகிறேன் நான் என்றருளிச் செய்தான் (மார்சுதித் திகள்) குளிருக்கு அஞ்சி கோபய்ருத்தர்கள் புறப்படாத காலமும், நானுக்கும் ப்ராஹ்ம முறையுர்த்தம் போலே ஸம்வதஸத்துக்கு இம்மாஸமாகையாலே ஸத்த்வோத்தர காலமுமிறே. ஸத்த்விக் பவமிறே தாய்க்களும் கணிகிச்சிறது. காலக்குத பரிணம் மில்லாமையைக் கொண்டாடு மாப்போலே, பரிணத்தைக் கொண்டாடுகிறார்களிறே. பரிணம் முண்டாகவுமாம், இல்லையாகவுமாம், பகவத்புபவத்துக்குப் புறம்பானது த்யாய்யமா மித்தனையிறே. இனித்தான் பர்வத பரிஸுத்திலே கிடந்ததொரு பீஜத்தோடு கூடலினருகே கிடந்ததொரு பீஜத்தோடு வாகியற பருவம் செய்யுங் காலமாய்த்து, கைங்கர்யத்துக்கு ஏகாந்தமான காலமாகையாலே, “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” என்னு மாப்போலே கொண்டாடுகிறார்கள். அஸாதாரண மாஸத்திலே அஸாதாரணமான பலத்தைப் பெறுவோம். ஸத்த்வோத்தரமான காலத்திலே ஸத்த்விகபலம் பெறுவோம். எல்லாரும் அபிமதம் பெறுங் காலத்திலே நாமும் அபிமதம் பெறுவோமென்கிறார்கள்.

(மதிநிறைந்த) மாஸம் நேர்பட்டாப்போலே யிருந்ததி! பசுமும் நேர்பட்டபடி. *ஆபூர் யமாணே பசேஷ புண்யே நசுஷத்ரே * என்று மங்களகார்யம் செய்வார்க்கு விதிக்கிற விதியும் இவர் களுக்குக் கோல்விழுக்காட்டிலே சேரவிழுந்தது. பகவத்ப்ரவணரா யிருப்பாரூடைய தேஹயாத்ரையை விதிதானே பின்செல்லக்கடவதாயிறே யிருப்பது. *தவதீய கம்பீர மனோநுஸாரின: * என்னக் கடவதிறே. முன்பு இருள் தேட்டமாணப்போலே, இப்போது நிலத்தேட்டமாகிற தாய்த்து, காழுகர்க்கும் கோபர்க்கும் இருள் தேட்டமாயிருக்குமிறே. *நன்னிருக்கணெண்ணை யுய்த்திடுமின் என்நிறே முன்பிருப்பது. தாய்க்கும் தகப்பனுக்கு மஞ்சவேண்டா, இருளிலே புறப்பட்டு அணைக்கலாம் என்கிறார். [இருளன்ன மாமேனியெய்மிறை] இருளோடே சேர்ந்திறே வடிவ தானிருப்பது. “பிஷுக்குக்கள்வாசல் ஆர்த்தர் கட்டணமாய்க்கிட்குமாய்ப்போலே, ஸ்ருந்தகோபர் வாசல் க்ருஷ்ணானுலே புண்பட்ட பெண்கள் கட்டணமாய்க் கிட்குமாய்க் கொள்ளார்” என்றுபட்டர் அப்படி நிராவுக்கு இருபக்க வேண்டாதே ஊரிசைந்து மேலெழுத்திட்ட நாளிறே. ஒருவரையொருவர் எழுப்புகைக்கும் க்ருஷ்ணமுகாவலோகத்துக்கும் நிராவுண்டாகப் பெற்றதென்கை சூடியாதிகள்

திறே. ஒருவனையொருவர் முகம் கண்டருபவர்க்குக்கும், எல்லாருங் கூடிச்சென்று க்ருஷ்ணனை யெழுப்புகைக்குமாக நிறாவுண்டாகப்பெற்றது. “நள்ளிருக்கண்” என்ன வேண்டாவிறே இவர்களுக்கு; திரோதிக்கக்கடவ அவ்வாரே இசைந்து மேலெழுத்திடப் பெற்றதிறே.

(நன்னாளால்) மாஸத்துக்கும் பசுடித்துக்கும் -நாயக்கல்போலே யிருப்பதொருநாள் நேரப்பட்டபடியென்! நம்மை க்ருஷ்ணனோடு சேருகைக்கு ப்ரமாணம்பண்ணிக்கொடுத்த நாளாகப்பெற்றதே! பகவத்ப்ரஸாதத்துக்கு இலக்காகப் பெற்றநாளிறே-இவ்வாத்மாவுக்கு நல்நாளாகிறது. *கூழிபாமி* என்ற அவன்ருளே *ததாமி* என்னப்பெற்ற நாளிறே. ஸர்வேச்வரனோடே எதிரம்பு கோக்கை தவிர்த்து, “அவன் நமக்கு ரகஷகன்” என்னும் விச்வாஸம் பிறந்த நாளிறே-நல்நாளாகிறது *அத்யமே ஸபலம்ஜம் ஸுப்ரபாதசமேரிசா* என்று-கம்ஸன் சோறுண்டு வளர்ந்த வெணக்கு, இங்ஙனையொரு நல்விடிவு உண்டாகப்பெறுவதே! என்றானிறே அக்ருஷன். மாஸத்தைக் கொண்டாடு

போய் பூர்ணாகிறுனிறே அவனும்; இவர்களும், தாமமுமோமாய் பூர்ணைகளாக வானிகோளென் கிருர்கள்.

(நன்னான் ஆல்) மாஸத்துக்கும் பசுடித்துக்கும் நாயக்கல்போலே யிருப்பதொருநாள் நேரப்பட்டபடியென்! (நன்னாளால்) முன்பு கழிந்தவை தீயதானபோலே; நம்மை க்ருஷ்ணனோடு கிட்டவொட்டாதவர்கள் தாம்வளே, க்ருஷ்ணனோடே சேருகைக்கு ப்ரமாணம்பண்ணிக்கொடுத்த நாளாகப் பெற்றதே! பகவத்ப்ரஸாதத்துப்போன இவனுக்கு பகவல்லாபமுண்டான நாளிறே-நன்னாளாகிறது. அவன் எதிர் தழல்புக்குத் திரிய, இவன் வைமுத்தம் பண்ணுகை தவிர்த்து, அவன் க்ருஷி பலித்த நாளென்னை. *ததாஹம் தவிஷத: க்ருராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந், கூழிபாமி* என்று-நானேயிவற் றைக் குழியைக்கல்லி மணலையிடுவேன் என்ற ஸர்வேச்வரனே, *ததாமிபுத்தியோகம்தம்* என்னும் நாளிறே. *அத்யமேஸபலம் ஜம் ஸுப்ரபாதசமேரிசா* என்னுமாப்போலே-கம்ஸன் சோறுண்டு வளர்ந்த வெணக்கு விடியும் நாளுண்டாவதே! என்றானிறே. *ஸுப்ரபாதாத்யரஜந் மதுராவாஸ யோஷிதாம்* என்று- ஸ்ரீமதுரையிலுள்ளார்க்கு வெளிக்கெறித்தாப்போலேயும்; *ஸுப்ரபாதாச திருவாய்ப்பாடியினின்றும் எழுந்தருளியேபோது அங்குள்ளார்க்கு அஸ்தமித்தது, ஸ்ரீமதுரை யிலுள்ளார்க்கு விடிந்ததிறே. *அஸுரீர்யமிய ஸ-உரீயேண நிவாதமிய வாயுநா* அப்படைவிட்டில் கண்ணல்லாதார்க்கு கண்ணுண்டானாப்போலேயும், ப்ராணணிலலாதார்க்கு ப்ராணனுண்டானாப் போலேயு மாய்த்து இவர்களுக்கும்.

(நன்னாளால்) திருவயோத்யையிலுள்ளார். பெருமானே முடிசூட்டியருபவர்க்கப் பாரித்துக் கொண்டிருக்க, வெறுந்தரையான நாள்போலன்றிக்கே, மீண்டுவது திருமுடிசூடியருளின நாள் போலே. (நன்னான்) [பகல்கண்டேன்] உதிப்பது அஸ்தமிப்பதாகாதிற்கச் செய்தேயிறே “பகல் கண்டேன்” என்றது. அதாகிறது நாளணைக்கண்டேன் என்கை;-அஸ்தமியாத ஆதித்யனைக் கண்டேன். ப்ராத்தேகினல்லாத ஆதித்யனைக்கண்டேன். ப்ராத்தாப்ராதவிவேகம் பண்ணினால் ஓரிரவும் ஒருபசுலுமேயுள்ளது. பகவத்ப்ரத்யாஸத்திக்கு முன்பெல்லாம் பகல் விரவாத இரவாய், பின்பெல்லாம் இரவு விரவாத பகலாயய்த்திருப்பது. “சென்றநாள் செல்லாத” இத்யாதி. கையாச் சக்ரத்தின் முன்னாப்போலேயிறே முன்புகழிந்தநாள். மாஸத்தைக்கொண்டாடுவது, பசுடிதை கொண்டாடுவது நாளைக்கொண்டாடுவதாய், இதிலேயிவர்களுக்குக் கிடக்கிற தவ்வரவெள்ள மென்றான்! இவர்கள் ப்ரர்ப்யருசி யிருந்தபடி.

வது, பசுஷத்தைக்கொண்டாடுவது, நாளைக்கொண்டாடுவதாய், இதிலே இவர்களுக்குக்கிடக்கிற, த்வரை வெள்ளமென்றான்! இவர்கள் ப்ராப்யருகியிருக்கிறபடி.

(நீராட) க்ருஷ்ண விரஹத்தால் பிறந்த தாபம் ஆறும்படி போய்க் குளிக்கை, இத்தால் - **போய்ய கொடிய** இவர்கள் நினைக்கிறது க்ருஷ்ணஸம்சலேஷம். தமிழரும் கல்வியை, 'சுனையாடல்' என்றார்கள். *ஏஷப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மே சேதமिवஹ்ரதம்* என்று-பகவத் ஸம்சலேஷத்துக்கு க்ரீஷ்ம காலத்தில் குளிர்த்தமடுவை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிற்றிறே. தாங்கள் நினைத்தபடி சொல்லு கைக்கிடான முறைபுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் அதைத்தவிர்த்து பகவத் ஸம்பந்தத்தையே பார்த்து கொளவித்து, "நீராட" என்கிறார்கள். புத்ரர்களாகவுமாம், சிஷ்யர்களாகவுமாம், பகவத் ஸம்பந்த முடையாரை கொளவியென்கிறது. "பொற்றாமரைக்கயம் நீராடப்போனான்" என்னக்கடவதிறே. இத்தால்-தங்கள் ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

அல்ப பலமான ஸ்வர்க்காநுபவத்துக்கு அதிகாரார்த்தமாகப் பண்ணவேண்டும் தேவைகளுக்கு ஓரெல்லையில்லை, இந்த நிரவதிகஸம்பத்தைப் பெறுகைக்கு எவ்வளவு யோக்யதை வேணுமென்னில், (போதுவீர் போதுமிதே) இச்சையே அதிகாரம். அது அப்ராப்த விஷயமாகையாலே அதிகாரி **பகவத்** ஸம்பத்தி உண்டாக்கிக் கொண்டு இழியவேணும், இது வகுத்தவிஷயமாகையாலே இச்சைக்கு மேற்பட வேண்டுவதில்லை. நெடுங்கால மிழந்ததும் இவன்பக்கல் இச்சையில்லாமையாகையாலே

(நீராட) தோழமார் ஒருவர்க்கொருவர் பவ்யைகளாயிருந்தார்களேயாகிலும், பகவத்ஸம்பந்தத் தைப் பார்த்தவாறே கொளவ்யைகளாயிருப்பார்களிறே. வயிற்றிற் பிறந்தவர்களென்றுபாராதே "கணபுரம் கைதொழும்பின்னையைப் பின்னையென்றெண்ணப் பெறுவாரே" என்றும், "பெருந்தவத்த ளென்றல்லாத பேசலாமே" என்றும், "நேரிழை நடத்தான்" என்றும் சொல்லாநின்றார்களிறே; இப்படியாகையிறே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை "நீராட" என்கிறது. ஆசாரயர்களை "நம்பி" என்கிறதும், ஸ்ரீமதுரகவிகள் "நம்பி" என்றாகையாலே. பட்டர் ஸ்ரீபாதத்தைக்கழவி தீர்த்தம்கொள்ளும் ஆண்டான் எம்பெருமானாரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் எழுந்தருளாநிற்க, பெரியநம்பி தெண்டனிட்டுக்கிடந்தார்; "நம்மை இங்ஙனே செய்தருளிற்று என்ற?" என்று கேட்க, "ஆனவந்தாரெழுந்தருளுகிறாரென்றிருந் தேன்" என்றருளிச்செய்தார். இவையிறே பகவத்ஸம்பந்தத்தையிட்டு கொளவிக்கும்படி. (நீராட) இவர்கள் தங்களுக்கு "நீராட" என்று நோயாகையிறே. யமுநாஜலம் ஒருத்தியுடைய விரஹாந்நியாலே சுவறுமே! (நீராட) தமிழர் கல்வியை, "சுனையாடல்" என்றாய்த்துச்சொல்லுவது. க்ருஷ்ண ஸம்ச லேஷத்தைபாய்த்து இவர்கள் "நீராட" என்கிறது. *ஏஷப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மே, சேதமिवஹ்ரதம்* என்னுமப்போலே.

அல்ப பலமான ஸ்வர்க்காநுபவத்துக்கு அதிகாரார்த்தமாகப் பண்ணவேண்டும் தேவைகளுக்கு ஓரெல்லையில்லை, இந்த நிரவதிகஸம்பத்தைப் பெறுகைக்கு எவ்வளவு யோக்யதை வேணுமென்னில் (போதுவீர் போதுமிதே) நானுநான் ஊர்வசீ கடாசுடும் பெற்று ஸ்வர்க்காநுபவம் பண்ணி, பின்பு "த்வம்ஸ" என்று தங்குகிறவிதுக்கு, கூசுமாண்ட கணஹேமாதிகள் பண்ணவேண்டா நின்றது, *ஈசபுராவர்த்ததே* என்று அபுநராவர்த்திலகூண மோகஷத்துக்கு இச்சாமாத்ரமே அமைவானென் னென்னில்; பெறுகிற பேற்றுக்கு ஸத்ருசுவாதநமில்லாமையாலே இங்கு அபிமதவித்திக்கு இச்சையே வேண்டுமென்கை. இச்சை ஸர்வோபாய லாதாரணமாயிருக்குமே. "அல்லோம்" என்னுதாரெல் **அபி க்ஷி** லாரும் அதிகாரிகள், இவ்விச்சை, லாதநத்தில் புளது, சைதந்ய கார்யமாமத்தனை. கூடும்நமுடை |

இந்த இச்சையே வேண்டுவது. சக்தியும் ப்ராப்தியும் அத்தலையிலே பூர்ணமாகையாலே இச்சைக்கு மேற்பட வேண்டுவதில்லை. இனி, இவன் சேதநுன வாசிக்கு அது இல்லையாகில் இவனுக்கு இது புருஷார்த்தமாக மாட்டாதிதே. ஸ்ஷுத்ரவிஷயாநுபவத்துக்கு தனிதேட்டமாதாப் போலே, அபரிச்சிந்நமான விஷயத்துக்குத் துணை தேட்டமாகையாலே, ஸஹகாரிகளைச் சொல்லுகிறார்கள். (போதுமிதே) ப்ரதிசூலரையுமகப்பட. *தோ மைதீர் பவதுதே யதிஜீவியுமிச்சஸீ* என்னுமவர்கள் அபிமுகரைப் பெற்றால் விடுவர்களோ. (போதுமிதே) நாங்கள் வாழும்படி புறப்பட்டு இங்ஙனே நடக்கலாகாதோ. அவர்கள் முன்னேபோக, அந்நடையழகு கண்டு, தாங்கள் பின்னே போகவிதே நினைக்கிறது.

(நேரிழையீர்) விலக்ஷணமான ஆபரணத்தைபுடையீர். இவர்கள் “போதுமிதே” என்ற பின்பு அவர்கள் வடிவிலே பிறந்த புதுக்கணிப்பிருந்தபடி. அன்றிகே, *கொங்கைமேற் குங்கு மத்தின் குழம்பழிய* என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனுடைய வரவைக்கூடாஷித்து, அவன் எப்போது வந்து மேல்விழும் என்று அறியாதே, தங்களை பெய்ப்போதும் அவங்கரித்த படியேயிருப்பர்களென்று மாம். *வலதிஹ்ருதி லௌமயருப:* என்னுமாப்போலே முன்புத்தை க்ருஷ்ணனோடடக் கலையால் பிறந்த புகர் இப்போது தோற்றும்படி யிருக்கையாலே சொல்லவுமாம்.

(சீர்மல்கு மாப்ப்பாடி) இவ்வுரிலச்வர்யம் வழிந்துபோய் வேறேருக்கு வெள்ளமிடப் போந் திருக்கை. அதாவது-க்ருஷ்ணனுடைய இங்குத்தை நீர்மை பரமபத்திலும் சென்று அலையெறியும்

யிரிதே. (போதுவீர் போதுமிதே) அது அப்ராப்த விஷயமாகையாலே அதிகாரி ஸம்பத்தி உன் டாக்கிக் கொண்டு இழியவேணும்; இது வகுத்ததாகையாலே இச்சைக்கு மேற்பட வேண்டுவதில்லை. நெடுங்கால மிழந்ததும் இவன்பக்கல் இச்சையிலிணை ஆகையாலே, இவனிச்சையே வேண்டுவது. சக்தியும் ப்ராப்தியும் அத்தலையிலே பூர்ணமாகையாலே இனி இவன் சேதநுனவாசிக்கு இச்சையே யிரிதே வேண்டுவது; இது இல்லையாகில் இவனுக்கு இது புருஷார்த்தமாக மாட்டாதிதே. ஸ்ஷுத்ர விஷயாநுபவத்துக்குத் தனி தேட்டமாதாப் போலே, அபரிச்சிந்நமான விஷயத்துக்கு துணை தேட்ட மாகையாலே, ஸஹகாரிகளைச் சேர்க்கிறார்கள். (போதுமிதே) ப்ரதிசூலரையுமகப்பட, *தோ மைதீர் பவது* என்று ஸஹகாரிகளும்படி திருத்த நினைக்குமவர்கள், அபிமுகரைப் பெற்றால் விடுவர்களோ. (போதுமிதே) “போவான் போகின்றார்” என்று வழிப்போக்கையிரிதே பேறும். (போதுமிதே) இசைந்தவர்கள் னாலில் விழுகிறார்கள். தங்கள் பேறாயிருந்தபடி, எங்களை வாழ்விப்புகோளொன் கிறார்கள். அவர்கள் முன்னேபோக, அந்த நடையழகு கண்டு தாங்கள் பின்னேபோகவிதே நினைக்கிறது.

பொருள் (நேரிழையீர்) இவர்கள் வடிவுதானே ருசிக்கு ப்ரகாசமாயிருக்கிறபடி; *லௌமயருப:* என்கிறபடி. “நீராடப்போதுவீர்” என்ற ப்ரஸங்கத்தாலே ஒருபடி ஆபரணம் பூண்டாப்போலேயானபடி. *புணையிழைகாணிவும் ஆடையுடையும் புதுக்கணிப்பும் நினைவும் நீர்மையதன்று* என்னுமாப் போலே- ஆபரணங்களைமாருடிப் பூண்டிருந்தபடியாலும் பரிமாட்ட மாருட்டத்தாலும் வடிவில் வேறு பாட்டாலும் இவன் ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரஸாதபாத்ர மானுளென்று தோற்றுகின்ற தென்றும்போலே, “க்ருஷ்ணன் எப்போது அணைக்கும்” என்று அறியாமையாலே ஒப்பித்தபடியேயிரிதே யிருப்பது. நேர்மையால் நினைக்கிறது -வைலக்ஷண்யத்தை “இழை” என்று-ஆபரணம்.

என்கும்.

படியாயிருக்கை. வஸ்துவக்குஞ்சுத்தாலேயேறிதே உத்கர்ஷம். அங்கு தன்வித்தொன்றால்லாமையாலே குணத்துக்கு விரியவில்லை; ஆகையாலே தம்மியைப் பற்றிக் கிடக்குமத்தனை அங் து; அந்த காரத்தில் தீம்போலே ப்ரகாசிப்பதும் இங்கேயாகையாலே, ஐஸ்வர்யம் பூர்ணமாப்து இங்கேயேறின. தீவிரத்திப்பூதியில் நுகாத வஸ்து, தன்னை நியாம்பமாக்கி வர்த்திக்கிற வழியே. பண்டே கோஸம் ரூத்தி யுண்டாயிருக்கச் செய்தே, பிள்ளைகள் கால்நலத்தாலே கற்ப்பன கடைவனவற்றும் குறைவுற்றிருக்கை. நூழிப்பால் நூழிறெய்ப்போருகை யென்றுமாம்.

(ஆய்ப்பாடி) பாம்பதம் போலே தேறாததா பரிசுவரம் பண்ணிச் சொந்தபயனிக்க வேண்டாதது. ஆசாரபாதாநான வலிஷ்டாதிசன் வர்த்திக்கிற திருவியாத்தைய போலுந்நிக்க, இடக்கையும் வலக்கையுமுறியாத இடையர் வர்த்திக்கிறவர். பெருமான் குணங்கண்டு உக்குமும் போலுந்நியை, க்குஷணன் தீம்பு கண்டு உக்குமும்.

(செல்வரீதுரிகர்) இவ்வாத்தாபுக்கு நிலைநின்ற ஐஸ்வர்யமாவது-பவத்பரத் பாலுத்தியேறின. சாதுவரத விட்டு வெறுங்கையோடு பெருமான் பிள்ளை போல இளையபெருமனை, ஈலக்ஷ்மணே லக்ஷ்மிஸம்பந்த: என்றுகிறே; சாவணபவத்தினின்றும் கால்வாங்கி, பெருமாளிற்குத் தொத்தாகத் குறித்து வருவதாக, ஈபரித்தயத்தா மயா லங்கா மித்தரணி ச தநாமி ச என்று வந்தபாற்றி விட்டு ஆகாசத்தான விபுலனுமவனை, ஈஅந்தரிஷக்ஷதச்சீமான் என்றதே; அவ்வாசனானை அத்தயவாதித்துத் தன்பக்கல் முதலற்றுக் கைவாங்கின பூக்கேழத்தாழ்வானை, ஈஸதுநாகவரச்சீமான் என்றுகிறே; அப்படியே இவர்களும். இங்கு ஐஸ்வர்யமாகச் சொல்லுகிறது-

(சீமல்கு மாய்ப்பாடி) பண்டே பாலாவும் வெண்ணையாலும் ஸம்ருத்தமாயிருக்கச்செய்தே உபயவிபூதியுத்தன் பிறந்த ஐஸ்வர்யமுமுண்டாதே. பஞ்சஸாகம் குடியையுடைத்தாய், அவர்களுக்கு தநமான பசுமுதலான ஸம்பத்தாலே ஸம்ருத்தமாய், அதுகான் பிள்ளைகள் கால்நலத்தாலே ஒன்று இரட்டியாய், ஈபரிதிரோதமஸுனிஷ்டஸாபுரீ என்றுபடியேறி ஸம்பத்து மிகுத்திருக்கும்படி. (சீமல்கு மாய்ப்பாடி) இங்குத்தான ஐஸ்வர்யத்தையுடையவர் கால்நலங்கண்ணும் நிதியவிபூதியில்லச் வர்ப்பம். குறுதிக்யத்தாலேயேறின வஸ்துவக் கோற்றம்; அது உளபடி இங்கேயேறின. தன் அது வாகையாலே மேன்மையும் இங்கேயுண்டு; நீர்மை தன்னேற்றமாம். அங்கு தான் கும்பிருகொண்டிருக்கும்; இங்கு, தான் கும்பிருகிறவிடமிதே. சுதொழுகையு மிவைகண்ட விசொனாத் என்றாக் கெவதிறே இர காண்கக்காகவிறே வைதிக புத்தர்கள் வ்யாலுத்தாலே நாய்ச்சிமர் அழைத்துக் கண்டது. இங்குத்தான அடி அவிவிருப்பென்றுமீடம் பரமானம் சொல்லக்கேட்டு மித்தனையேறின; இவ்விடத்திலுள்ள பம் அடையும் விவசித்திருந்த மென்னுமிடம் கண்ணாலே காணலாகுகிறதே. மதுஷயத்வே பாதவமிதே யிங்கு.

(ஆய்ப்பாடி) இடக்கையும் வலக்கையும் அறியாதது. உத்தயப்பாலஸ்கொண்டு பதகம் போவாநிலை. தம்பித்திக்குத் தமையன் பெருநிலைநிற்குமும். ஈநராப; பரதாராவை சக்ஷர்ப்யாமபி பச்யதி என்ற குணங்கண்டு பிந்தொடர்வாரன்கிங்க, தீவிரகாந மேல்விழுவாநிற்கிறவர். “இந்தனுக்கிறீம் சோற்றா மஸ்கிருஷ்சோன்” என்றால் அதுக்கு இசையுமுடிகிற. (ஆய்ப்பாடி) ஈக்குதவத்ய: ஈஹவத்ய: பபூவ: புத்தஜம்மத:- யதாசக்ருஷ்ணஉத்தே: ததாப்ரபுருதிமேவரஜே

க்குண்ணத்தபாஸத்தியை. அதாவது-வலிபாதி, வழக்குப்பாதி, தர்மம் பாதிபாக, பஞ்சலஷைம் குடியிற் பெண்களில் இவனும் புதித்க்கப்பாதிதாரொருவருமில்லை. வலி பபிதறு-தன்செல்லானம்; வழக்காகிறு- மைத்துனமை; தர்மமாவது-ஆத்மசம்ஸ்யம். (சிறுமீர்கார்) க்குண்ணெறெடொத்த பருவமாயிருக்கை. **஁துவயசேவ யோ வுருத்தாம்*** என்கிறபடியே எல்லாவற்றிலும் அவனுக்கிடையிருக்கை. பதம் சிரமமின ஸ்திரீகளையும் புருஷர்களையுங் கண்டால், தேவதார்த்தபுருஷம் பண்ணினாயும், தந்தரமுக்காக நினைத்தி ஃபபாணயும்போலே நினைத்திருக்கும். தனக்கு அந்நியர்களை களாக நினைத்திருப்பது இவர்களே. இத்தால்-அவனுக்கேயாபிருத்திற யோகப்பறதையச் சொன்ன படி- ஐந்தரஸவதர்ஸித்க்கநான்றியே இடக்கையும் வலக்கையும்றியாத கற்பமன்களாயிருக்கை. இவனுடைய வ்ஸாக்காரத்தாலே இனிப்பி பதிக்கை (அங்கோஸத்தைவத்திற் குணத்திற் குணகாடகா மில்லையிறே. அதாவது-கோவித்தனுக்கல்லால் வாயில் போகாதிருக்கை.)

(சுடர்வேற்றுகொடுந் தெய்வம் நத்தகோபன்) புத்தித்தகோபர், முன்பு பசுமில் சாவு மிதியாதவ ராய்த்து. நம் சிறியாத்தாணப் போலே ஆத்மசம்ஸயப்ததாநாயாய்த்துப் போருவது. பிள்ளைகள் நிறத்தபின்பு அவர்கள் மேலுண்டான வாத்ஸயத்தாலே அவர்களுக்கு என்வருகிறதோ! என்று அஞ்சி, வேலைப்புகழெழக்கடைந்து பிடிக்கத் தொடங்கினார். (கொடுத்தொழிலார்) தொடர்ந்திறே எறும்பு நிறிலும் விலைவாத்திற் மேலே விழுமாப் போலே சிறுத்திற் மிகுதியாலே உதிக்கையாரானார். ***நவமிஸ்யாத ஸர்வபுதாநி*** என்கிற ஸமாந்தயந்தி, ***அக்ஷோமீயம் பசுமாலபேத*** என்றிய விசேஷத்தில் வராதிறே. ஸ்யந்தமொசச் செய்புமன்றிறே நிறித்தாவது; அத்திலுக்கு என் வருகிறதோ! என்று அஞ்சிச் செய்புமன்று; அவை தாமதமாக் கடவது. ***மந்திமித்தம்சுருதம் பாயம்***

யாவதுகூதம் ஸமுத்தூதம் தாவதேவக்ருதம்பவேத* நான் திகராயிருப்பார் அநுமாதந்தைக்கொண்டு பரதபாஷத்தை விதிக்கப்புகால் ஸம்சயம் வர்த்தியாதே. கண்டத்தாது இல்லையாவதென் என்று, கண்டதுக்கு மேற்பட அறிபாணமாலே நாஸ்திகரில்லாதவந். கருணன் தீம்பு செய்து முலைபடியே நடக்கிலும் அதுவே யமையும் என்றிருக்குவர்.

(செல்வச் சிறுமீர்கார்) ஆத்மபுக்கு புதித்தாகிறுது-பகவதஸ்ப்சரிதே. ***அந்நிசுஷதத்ச் சரீமாந்*** என்னக்கடவதிறே. பாணை பவந்தினின்றும் நாடிபுட்டவாறே முனைவண்ணவழி மாலை யிட்டபடி. வலிபாதி, வழக்குப்பாதி, தர்மம்பாதிபாக, க்குண்ணாறுலு ஸ்ப்சிக்கபயட்டிறே பஞ்ச லஷைம் குடியிறுன்னாடு பிடுப்பது. (சிறுமீர்கார்) பருவம் கழித்திந்ததல், முட்டாண்களாய் தத்தல் செய்யாதொழிடுக்கை. அறங்காடல் சமாதல், தேவதார்த்தாஸ்ப்சமாதலின்க் கிபெயிருக்கை. இத்தால் சொல்லிற்றய்த்து-அந்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதத்தர்பங்கரின்னிக்கேயிருக்கை.

(சுடர்வேல்கொடுத்தொழிலார்) தமக்கு அவன் கோக்கித் தமுலவனைச்சொல்லுங்கோர் என் கிறார்கள். சிறியாத்தாணப்போலே பசுமில்சாவுமிதியாதவர், பிள்ளை நிறத்தவாதிற், வேலைப் புகழெழக்கடையிட்டபாய்த்து, (கொடுத்தொழிலார்) தொடர்ந்த கார்த்தவாயிலே எறும்புநிலும் மேலேக் கொண்டு தொடரபிறபாய்த்து, பெரியாந்வார் பெண்பிள்ளையாகையாலே அங்குத்தைந்தருக் காமுறுக்கென்று, தரிக்கிறார்கள். (புத்தகோபன் குமார்) புத்தகோபர் ஸந்திதிலில் கோந்திந் தகர்புட பற்றும்படி. தாவோண்டு மாவம் காரியய்த்து பண்கலோடு இடங்கொண்டுகிற திவிது.

இத்யாதி; ஈதின்பாய் பொறுப்பரியனகன்பிசில்-ஆங்கே-தலையைய அறுப்பதே கருமங்கண்டாய்* என்றதிறே. (நந்தகோபன்) பிள்ளையைக்கண்ட பித்தியாலே ஆதந்தத்தையுண்டயென்று சொல்லுதல்; நாமதேயமாதல். இப்போது இவரைச் சொல்லுவானென்னென்றில்; உத்தேசிய வல்லுவை நோக்கித் தமுவலென்றும் பித்தியாலே *நந்தகோபனா வெழுந்தியாய் என்று-எழுப்பிக் காரயம் கொள்ளலாம்படியிறே இவர்களுக்கு அவர் விதேயராயிருக்கும்படி. (தமார்) வெண்ணெய்களையு கண்டான், பெண்களைக்காவுகண்டான், ஊரை முடையடிபாக்கினார் என்று எல்லாரும் வந்து முறைப்பட்டால், என் கண்டவட்டத்திலே வந்து தோற்றினானாகில் நியமிக்கக்கடவேன் என்று பெரிய உத்தியாகத்திடாதே யிருந்தால், அவர் முன்பு தோற்றுமையோது ஸயிதயமாகத் தோற்றுக்கையாலே, கெட்டேன்! இவனையோ இங்ஙனே யழியிட்டு என்று அவர்களைப் பொடியும்படியாய் பித்தலக். யசோதைப்பிராட்டி பொடியுள் சிபுதும், உத்தமடிகள் முறிவர் என்றிறே பொடியுது, *பொறுபவசெய் திப்படியெய் தந்திப்படியெ-கொடியெ னென்பின்னையப் போக்கினேன்*, என்றிறேயாவிரிப்படியு.

(ஏரார்த்தகண்ணி யசோதை) யசோதைப்பிராட்டி கண்ணிலே அழகு குடிக்கொண்டாய்த் திருப்பது. பிள்ளையை மாறாதே பார்த்துக் கொண்டிருக்கையாலே அவ்வாசியடையக் கண்ணிலே தேய்ந்துவடியாமலிருக்கை. அழகையும் அத்தித்தாக்குதற்குக்கும் தோற்றுபடி மிவவகண்ட கண்ணிறே *ஹம்பன்னகண்ணசோதை* என்னக்கவதிறே. (யசோதை) *யசோதைப்பிராட்டி ராய்* என்று எழுப்பிக் காரயங்கொள்ளலாம்படியிறே இவர்கள் திறத்தில் அவன் அருகாவித் திருக்கும்படி.

[ஆற்றிறெடுத்து] பிள்ளாய்! சிலர் எங்கனதென்று அபிமதித்திருக்கும் நிலத்திலேயிருந்தோமோ, லர்வஸாதாரண ஸ்தலங்கானும். [வினையாடுவோங்களை] தன்னையொழிய நான்கள் அறியரை களன்றோ, தன்னிடையாட்டம் பட்டோமோ, நான்கள் முன்திமைசெய்தோமாகிலுமாமிறே, தன்னைக் கணக்கண்ணல் கனிசித்தோமோ, தன்னை இங்கு இட்டெண்ணிறர் இல்லலிவர். [சேற்றுவெயிந்து] பிரயிபாதபடி கைகளாலே ஸ்பந்தித்தாலாகாதோ. [வளை பசில்கைக்கொண்டு] இடைப்பெண் களாகையாலே ஆபாணமும் பரியட்டமும் களைத்திட்டுவத்திறெழுப்பிப்பது; இவற்றைக்கைக் கொள்ளாமாய்த்து. [காற்றிற்கடியானுயோடி] தெனடர அகப்படாதே ஒழும்படி. தன்ஜீவந்திலும் ஒன்றும் குறையாதே கொண்டார், எங்கன் ஜீவநமும் ஒன்றும் குறையாமே கொண்டான். [அரம்புக்கு] வடிப்பறிப்பது, அஸாதாரண ஸ்தலத்திலேயிடுப்பது. [மாற்றமும் தாராவினியு யுற்றமும்] வார்த்தை எதிலும் வல்லமும் துகிலுமோ. வளையும் பரிபட்டமும் தரப்பார்த்திலேமென் றால் ஆகாதோ; இப்படியிறேதீம்பிலே கை வளர்ந்து திரிப்பது. அவர்கள் வந்து முறைப்பட்டால் 'இவனையோ இவர்கள் இப்படிச் சொல்லுவது' என்னும்படி விதயம்பாவித்து நிற்கும்.

(ஏரார்த்தகண்ணியித்தியாதி) துற்றாறுபவத்தாற் பிறந்த ஹர்ஷமடையக் கண்ணிலே காண லாயிருக்கை. நாட்டார்க்கு புண்ப பாபங்கள் கலையிருக்கையாலே ஒரு வைகுப்பமுண்டே கண் ணிலே; இவருக்கு ஸ்வேசவாணப் பிள்ளையாகப்பெற்ற பாக்கமடையக் கண்ணிலேதோற்றியிருக் கும். *அம்பன்னகண்ண யசோதை* தன் சிங்கம் என்னக்கவதிறே. 'பிள்ளைத் தந்தாய்வினியா யாதே கண்' என்று பிள்ளையுங்காவில்லிதொலர்வார்த்தை. ஒரு நாடாக ஸ்தபப்பவந்திபண்ணி அநயமிக்கிற விஷயத்தைத்தானே ஸ்தபவை செய்து அநயமிக்கிறவருடையகண்ணிறே. (இவருந்

(இளஞ்சிங்கம்) ஸ்ரீத்தேவோம் ஹிதகாமராகையாலே அங்கு விநயந்தோற்ற நின்றுபடியைச் சொல்லிற்று; இவன் பிரியமே நடத்தும்வானாகையாலே, செருக்கும், மேனாநிப்புத் தோற்ற நின்று நிலைமைச் சொல்லுகிறது. அஞ்சையுடையானசோதையானுட விட்டிடிமுகும் என்று இவன் செய்த தெல்லாம் உத்தேசமாய்க்கவிடு இவன் நினைத்திருப்பது. ஆரேனும் வந்துமுறைப்படிபாடல் [அஞ்ச ராப்பன்] இவன் திங்கிலே தகனெனும்படியாய்த்து உரப்புவது. (இளஞ்சிங்கம்) சிறுபிர்க்கு ஒத்த பருவமாயிருக்கை. "சிங்கக்குருகு" என்று பட்டரருளிச் செய்வர்.

(காம்பென்) இம்முடைய ஸகலதபங்கனும் ஆறும்படியான வடிவு. சுதந்திரமுநிப்பால் தோன் றும் என்று பார்த்தித்த வஸ்துவிடு இவர்களுக்குப் பரத்பலித்துநின்று ம. மாதாபிதாக்கந்தங்களை மறைத்து வைத்தாலும் விடெனொன்றை வடிவமுது. (பெங்கன்) அத்திருமொகிந்து பரபாகமான சிவப்பையுடைய திருக்கண்கள். அகவாயில் வாதலம்மையுடைய திருக்கண்களிலே சிந்தி நம்பி யாபிடுக்கை; ஐயவ்யத்தாலும் துறியிடுக்குமிதே. வடிவிலேயுடையதற்குக் கண்ணுடைய திரிந்தக் குறையிலேபிறை கருத்து. (கதிர்மதியம் போல் முகத்தான்) பாதாபத்துக்கும் துறியிடுக்கும் ஆதிதப னுடைய புகழைபுடைய சந்தரணப் போலேபாய்த்துத் திருமுகிடுக்குமபடி. பரதிவஸ்த்து அருநி டவர்ப்பாடும் அநுசலலர்க்குக் கிப்புகின்று அதுபவிக்கலமபடியிருக்கை. சுதந்திர கோவிந்தமாளேம் ப்ரஸந்நாஇத்யவர்ச்சஸம் என்று அடையகிறே. (கதிர்மதியம்போல் முகத்தான்) பரகாசமுடைய ஆறும் லாதகம்முடைய முகத்தைமுடைய வனொன்னவுமாம். (முகத்தான்) அந்வாபிலும் உடமாரும் இன் நிதிங்கமாட்டாமையாலே உபமேபந்தன்னையே சொல்லுகிறது.

(சிங்கம்) சிங்கக்குருகு என்று ஆறவான்வாந்தத. சுதந்திரோபர் குமரன் என்றுதபபுறங்கு பவியனுயிருக்கும்படி சொல்லிற்று; சுருளஞ்சிங்கம் என்றுநாயர்க்கு அடங்காதபடி சொல்லுகிறது தர்க்களங்குக்குப் பெருநிலை நின்றுநின்று அவருக்குப் பிழைக்க கொண்டுநிடுக்கை. அஞ்சையுடையானசோதையுடைய. கருத்திடுத்து திங்கிலே கவனாரும்படி கானும் அவன் நியமிக்கும்படி. இவன் பாவையுநின்று பரிமாரும் பாவத்துநின்று அவனும்; இவனும், அவன் ஆனாட்டங்கண்டு ஆதந்த நிப்பவையாயிருக்குமாய்த்து சுருவ்வவன்புக்கு அவ்வாயர் பெண்புர்க்குனுக்கு என்று ஒளிக்க வேண்டுவர் புருந்தால் ஏதேனுடைய பதார்த்தத்தாலே மறைத்து வைக்கலாம்படியிருத்து மாய்த்து. ஐயத்து ஆணைகள் மந்திரிங்கம் தோற்றுடு சொல்லுகிறுக்கான் என்றுமாம். நிலவாறப்பிலே அனையுடைய பெண்குடக்கலியோகத்து அவர்கள் புத்தபுத்தமாக, தானைச் சமஸ்தவைத்து மயித்து. இவற்றையெல்லாம் முறாரிபடு, சுருளஞ்சிங்கம் என்கிறார்கள். சிறுபிர்க்கள் என்றால், சுருளஞ்சிங்கம் என்ன வெண்டாடலா. சுருத்திரோபலா பெருத்திரபம் என்றாக்கும் அஞ்சையா யறிவுறும். என்னைக்கும் அடியிருக்கிறபடி.

பாடல்: இளஞ்சிங்கம் பரபாகம்.

(காம்பென்) தாமஸ் தாமசும் ஒளித்தவைத்தாலும்விடெனொன்றை வடிவமுது. இவர்கள் விடையிடுக்கும்படியான வடிவு. சுருளஞ்சிங்கமாம் மதாரபாணும் என்றுநின்றுபேயுடையதகர்சியதகவான பெண்கள் விடாய் திர்க்கும் துறியிடுத்த வடிவமுகிடுக்கிறார். (பெங்கன்) வாதலம்மையுடைய திருக்கி ல்கள்கள். ஐதிர மெகத்திலே இரண்டுதாமசம் பத்தாரப்போலாயிருக்கை. இரத்திரநான் வெளித்தாரகண்போலேயிருக்கை. இவர்களிலும் இமடி தாமசுபெறுபிடம் கண்ணிலே தோற்ற விநயம். சுருளஞ்சிங்கம் மாஸாந்நாஜீவிஷயே என்றுமாம், இத்தல், சுருளவேயம் சுருணமபிசு என்று துத் து மாய்கிறே. (கதிர்மதியம்போல் முகத்தான்) சுதந்திர கோவிந்தமாளேம் ப்ரஸந்நாஇத்யவர்ச்சஸம்

(நாராயணனே) கோவர்த்தநாத்தானுத்யதிமாதுஷு சேஷபுத்தங்கனாலே ஸர்வேச்வரத்வம் பெண்களுக்கும் தெரியுபடியாயிரே இவ்வவதாரத்தானிருப்பது. தேவதாரத்தாங்களைப்பற்றியாத கோபவந்தத்தங்கள் தோன்புக்கு அங்கமாக ஐபிக்கும் மந்த்ரமாக உபதீதரிக்கையாலே சொல்லுகிறாக சொன்னமாம். இன்னமும், தன்னுடைய தமப்பன்மார் சொல்லாம் கேட்டிருந்தே. *நான்மை தீமைகளொன்றும் மறியேன் நாரணுவென்று மித்தனையல்லால்* என்றும் *நான் கண்டுக் கொண்டேன் நாராயண வென்றும், நாமம்* என்றும், *திண்ணம் நாரணம்* என்றும், *நாரணனை கங்கறிந்திதன்* என்றும், இவ்வந்தத்திலே மிகவும் *நாராயண சப்தமாத்ரம்* என்றும், *ஏஷாநாராயணச் சர்மாந்* என்றும், ச்ஞகியும் *நாராயண பரம்பரஹம்* என்றும் பலவிடத்திலும் சொல்லிற்று. (நாராயணனே நமக்கே பறைதருவார்) ஸ்வஸ்வாபியானவனே நம்முடைய அபிஷித ஸம்விதாதம் பண்ணுவான். இத்தலை இசையாதவன், தான் விடமாட்டாத வாத்தலம் அபுதாரணத்துக்குக் கந்து-ஸ்திதை பாதி ஸாதித்தி பரிசுபாதிக்கே தானேசென்று தலைக்கட்டவல்லனென்றிற ஸாதததாரபேஷ்யம்

சத்தானத் தண்ணாறியிலே ஆதித்யன் புகழைப்புகழ்ப்போலேயிருக்கை. *முடித்தான்* என்று உபமேயுத்தன்னையே சொல்லுகிறார்கள். உபமேயத்தைக் காணுமாபுமிரே அது நிற்பது.

அதனும் அநுபனிப்பார்க்கு ஒருவருநிதிக்கொன்ற இறியிவையுமே (நாராயணனே) வாஷாஷாக கண்டு வேறொரு விஷயத்தைப் பற்றிற்றுவிட்டாரிதே, பார்பத விஷயமே தலை. உகந்திரிஷு பமே வகுத்தவிஷயமாக, அவனும் தன்னையதுபவிக்கத் தாரேன் என்ன வொண்ணுது காணும். இத்தலை வைமுக்யம் பண்ணினவன், தான் ஆபிமுக்யம் பண்ணிப்போருமவன். நாராயணுவாக வித்தமான வந்து, இடைச்சிக்குங்கூட ஸுலபமானபடி. இத்தோன்பிலே அதிகரிப்பார்க்கு மந்த்ரமிது என்கிறது. இவ்வளவேயுன்று, தமப்பன்மார் சொல்லக்கேட்டிருப்பர்களே. *நான்மை தீமைகளொன்று மறியேன் நாரணுவென்று மித்தனையல்லால்* என்றும், *நாராயண சப்தமாத்ரம்* என்றும், *நாராயண பரம்பரஹம்*, என்றும் (நமக்கே) அத்திருதாமத்திற் சொல்லுகிற படியே ஸ்வஸ்வயமாக வந்து, ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுடையதமக்கே. ஸ்வாஷுணத்தில் அந்வயமிலாத நமக்கு. “நாராயணனே” என்கிறவிடத்தில் அவதாரணம், உபாயதாரபேஷ்யத்தைச் சொல்லுகிறது; இதில் அவதாரணம், பார்பதவிஷயமே ஆதிஞ்சத்யத்தை யறிவிக்கிறது. அவனுக்கு உபாயபாவம் ஸ்வபுபாந்தர்க்கதம். அத்தலையில் நிறைவாவும் அவனே உபாயம். இத்தலையில் நாவாவாவும் அவனே உபாயம். *பலி புஷிசுபாலே தாத்தருகாங்கரேவா குணவஸஸுறவாஸா தத்வசுமாலம் குசந்தி* போக்கற்றவனுக்குத் திறந்துகிடந்த வாசலிலே புகழேனும்; வாகிற வனுக்கும் பேச்சொல்லி வைப்பேனும். இத்தனையிரே காக்கும் சிசுபாலனும் செய்தது; இத்தனை யாரும் விஷயித்தானிரே பிருவலாயும்; இக்கைம்முதலும் இல்லையென்றிருக்கள் (நமக்கே) என்கிற வித்தால். (பறைதருவார்) *உக்கமும் தட்டொனியம்* என்று நூட்டுக்கு ஒரு பெர் சொல்லிக் கிட்புன ஸாபிற, *உன்னத்தேருந்ரேமேவாவோ முனக்கே தாமாட்செய்வாம்* என்னுதிருக்காரிரே. *இந்திரபந்தகொள்வான்* என்கையாலே அவதாரதமபாபியான அடிவாயை நினைக்கிறது. *பாடிப்பறைகொண்டு* என்றத்தையும் நினைத்துக்கொண்டு, *இந்திரபந்த கொள்வான்* என்கையால். என்றத்தையும் நினைக்கிறது.

(பாரோங்கு) இசையாதவர்களும் கொண்டாடும்படி. ஸ்வாஷு நாதமுடைய பாத்தரைய, ஸ்வாஷு நாதமிலாதார் நிக்ரிப்புகள்; அதுவேந்தாவிரே இவர்களுக்கு வாஷமுண்டா

“கொஞ்சு சேட்டை” - ஆண்டவர்.

“கொஞ்சு, கொஞ்சு, கொஞ்சு”

16 திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் முதற்பாட்டு - மார்ச்சுத் திங்கள்

சொல்லுகையிலே நோக்கு. நாயகனாத்வும் ஸர்வலாதாரணமன்றோவென்றில், (நமக்கே) ‘அத்தலை யாலே பேறு’ என்றிருக்கிற நமக்கென்றபடி. அகிஞ்சுநாய் அவன் கைபாத்திருக்கிற நமக்கே பொன்றுமாம். (பறைதாவுவர்) நாட்டுக்கு ‘பறை’ என்று ஒரு வபாஜமாய், நங்க நுக்கு அரிமதமான அடிமையையாய்த்து, நினைக்கிறது. இத்தை ஸாதித்துத் தருவாராநெல்லில்; இவர்கள் தாங்களே அறிவே; *இருவர்ப்பறை கொள்வாநான்காண் என்றுமேலே சொன்னார்கள். (தருவான்) ப்ராப்தியின் பாலானும் அவன் தரக்கொள்ள வேணுமென்னுமிடம் தோற்றுகிறது.

(பாரோர் புகழ்) க்ருஷ்ணனையும் நம்மையும் சேர்வொட்டாதவர்கள் தாங்களே கொண்டாடும் படி க்ருஷ்ணன் வேண்டும் உபகாசனங்கள் கொடுக்க, பெண்கள் நோன்பிலே உபகாசித்தார்கள் நபுடங்க அநாமநுஷ்டி தீர்ந்து வந்ததமாய்த்திதென்று கொண்டாடும்படி. (படிந்து) இந்நோர் நிலை அவகாழித்து, சுந்தரப்போதுவி! போதுமிதே என்று அந்வாம். (எல், ஓர்) பாதத்தல் பூரித்தக் கிடக்கிறது, (எம்பாவாய்) எங்கள் நோன்பென்னுதல்; எங்கள் சந்தல்ஸென்னுதல்... (1)

கையாலே, சுபடிந்து நிராப்போதுவி போதுமிதே என்று, (எலோபெம்பாவாய்) ஏல்-இப்படியாகி லென்றபடி. சுஎல் என்றது- ஸம்பீபாததை. (ஓர்) பத்திபண்ணு, சுஎம்பாவாய் என்றது-எங்கள் சந்தல்ஸெல் பின்செல் என்றபடி. அன்றிக்கே, பாதுபாசான அன்பாமாசுமாம், சுஎம்பாவாய் என்றது-மேல் காமஸாசாரண மாகையாலே, சுபாவாய் என்று-ரதிலாய் சொல்லிற்றுமாய். எங்கள் சந்தாநுய்ந்ததிலையப் பண்ணினாநாமாம். ச, வாய். து, பறிக்கப்போலே, பாதத்தைப்பூரித் துக் கிடக்கிறதென்று சொல்லுகிறது.

காலத்தைக் கொண்டாடி, பல்காதச்சொல்லி, ஆதிகாரிகளைச்சொல்லி, இது சேட்டையின்பு அவர்களுக்குப் பிறந்த பெளகல்யத்தைச் சொல்லி, சுக்ருஷ்ணஸம்ஸ்பலவுத்துக்கு ஏகாந்தமான ழுதிலே பிறக்கப்பெற்ற தீங்களுந் சிலரே! என்று ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கும் யசோதைப்பிராட்டிக்கும் பன்ய னுகையாலேயும்க் வேண்டாவென்று அவர்கள் ஒளித்தாலும் விடவொண்ணாதபடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லி, உபாயநாஸபேஷையஞ்சொல்லி, ஆகிஞ்சுநாய்தில் தைரபேஷப்பம்சொல்லி, உகலாதாகும் உகந்து கொண்டாடும்படி சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

பாபுடையது - ஆடி, பூட்டியபுகழ், மகி.

1) கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது

2) கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது

3) கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது

4) கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது

5) கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது

6) கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது - கொல்லுமென்பது

கயங்கம், உலகியல் - கிண்டி ரெக்டர்ஸ் பேரவையு.
 (தமிழகம், 1966-67) "சுருத்தியும் பற்றுவதும்" (16-6-2)
 "சென்னை வியாபாரம் - சென்னை (6-3-7) "சுருத்தியும் பற்றுவதும்" (16-6-2)
 திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் இரண்டாம்பாட்டு - வையத்து (17-6-2)

"சென்னை வியாபாரம் - சென்னை (6-3-7) "சுருத்தியும் பற்றுவதும்" (16-6-2)
முவாயிரப்படி :- இரண்டாம் பாட்டு. கருத்தாக்குதலிவெகம் பண்ணுகிறது
 இதுவிஷயங்களில் விடப்படுமவை விடவும் அரிதாயிருக்கும்; பற்றப்படுமவை பற்றவுமரிதாயிருக்கும்.
 அதுக்கடி-இவனுடைய கர்மதுகுணமாக நன்றாயும் தீதாயும் தோற்றுவித்தனபோக்கி. ஸ்வத;
 விஷயத்தைப்பற்றி வருவதொரு தன்மையும் தீமையுமில்லை. எங்ஙனையென்னில்; ஒருநாள் ஒருவன்
 ஒன்றையாதரித்து, அவன்ருளே, பின்பு சிலநாள் சென்றவானே அதுதன்னை உபேக்சியா நின்றான்;
 முன்பு உபேக்சித்ததுதன்னையே பின்பு ஒருநாளிலே ஆதரிப்பதும் செய்பாநின்றான்; ஆகையால்,
 இவனுடைய கர்மமடியாக நன்றாயும் தீதாயும் தோற்றுவித்தனபோக்கி, விஷயத்தைப் பற்றி
 வரீள் என்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்க வேணும்; அது இல்லாமையால் புறம்புள்ளவை விடவும் அரிது,
 பற்றாயும் அரிது, விடுகிறவற்றுக்கும் பற்றுகிறவற்றுக்கும் வாசிதெரிவிக்க அரிதாகையாலே. இங்ங
 னன்றியே, அல்பமுமாய் அஸ்திரமுமாய் ஹேயமுமாயிருக்கிற விஷயங்களை விட்டு வலமந்தமல்யாண
 குணம்மகளைப் பற்றுகையாலே விடுகையும் பற்றுகையு மிரண்டுமெரிதாயிருக்கும். கிழிப்பாட்டில்-
 ப்ராப்ய ஸ்வரூபத்தையும் ப்ராபக ஸ்வரூபத்தையும் அதிகாரிஸ்வரூபத்தையும் சொல்லிற்று; இதில்-
 அந்த அதிகாரிக்கு ஸம்பாவிதமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுகிறது.

வையத்துவாழ்வீர்கள் நாளும் நம்பாவைக்குச்*
 செய்யுங்கிரிசைகள் கேரீரோ* பாற்கடலுள்
 பையத்துயின்ற பரமனடிபாடி* அடியுக்குக் கெடும் - (சென்னை)
 நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம் நாட்காலே நீராடி*
 மையிட்டெழுதோம் மலரிட்டு நாமுடியோம்*

செய்யாதன செய்யோம் தீக்குறளை சென்றோதோம்* அல்லவா அடியுக்குக்
 ஐயமும் பிச்சையுமாந்தனையுங்கைகாட்டி* அடியுக்குக் கெடும்.
 யையுமாநெண்ணியுக்கந்தேலோ ரெம்பாவாய் அடியுக்குக் கெடும். (2) அம்மாம்.
 அடியுக்குக் கெடும், அடியுக்குக் கெடும்.

வ்யா. - (வையத்து வாழ்வீர்கள்) ஸர்வேச்வான் திருவாய்ப்பாடியிலே க்ருஷ்ணனாய் வந்து
 திருவவதரித்துத் தன்னைத்தாழவிட்டுப் பரிமாறுகிற காலத்திலே வாழப்பிறந்த பாக்பவதிகான்!
 இங்குத்த வாய்ச்சிக்கு பரமபதமும் ஸத்ருமன்றும். அங்கு மேன்மை காணலாமித்தனை போக்கி,

ஆரூயிரப்படி:-இரண்டாம்பாட்டு:-முதற்பாட்டு, ப்ராப்யப்ராபகஸங்க்ரஹம்; இரண்டாம்
 பாட்டில்-க்ருத்தாக்குதலிவெகம் பண்ணுகிறார்கள்; முன்றும்பாட்டு-ப்ராபகஸங்க்ரஹம். இப்பாட்டில்,
 க்ருத்தாக்குதலிவெகம் பண்ணுகிறார்கள். இது விஷயங்களில் விடுமவற்றோடு பற்றுவவற்றோடு
 ளாசியில்லை, துல்யபல்லமாயிருக்கும், அப்யஸத்தாலே பெறுமதாகையாலும் நிலையில்லாமையாலும்,
 இங்கு மாற்பால்மதஞ்சுழிப்ப மங்கையத்தோள் கைவிட்டிடுறே.

வ்யா.-(வையத்துவாழ்வீர்கள்) *புத்திநாசாத் ப்ரண்சயதி* என்றபடியே இதுவிஷயத்திலே
 மண்டிமுடியும் நிலத்திலே, வகுத்தவிஷயமே அருபவிக்கப் பெற்றவர்களாரோ *பலதீகாட்டிப்
 படுப்பாயோ* என்றும், *இன்னங்கெடுப்பாயோ* என்றும் உணர்ந்தவர்கள் கூடப்பிடும் நிலமிதே.

3
 மையுடையதில் "வையத்துவாழ்வீர்கள்" (16-6-2)
 வைய (வெள்ள)

"கிடந்தவன் கிடந்தவன் எத்தனைகூட வந்த" - கிருஷ்ணன் (9-2-3)

"புகழையுடையதோ மானஸ்யம் கருகியதோ" - கிருஷ்ணன் (9-2-4)

18

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் இரண்டாம்பாட்டு - வையத்து

நீர்மைகொடு அநுபவிக்கலாம் படியிருப்பது இங்கேயிதே. அங்கு, போக்தாக்கள் அஸந்தரிசுறாயிருப்பார்களே; இங்கு போக்பயம் அஸந்தரிசுறாயிருக்கும். தபத்ய நுண்டாடா இடத்திலேயிதே தபாதி குணங்கள் அநுபவிக்கலாறு. அங்கு விஷய நிலையம் பாலே தபாதி குணங்கள் பாகசிக் கப்பெறுதே; அந்தஸ்ய திருவகங்காக்கிரி நித்தியவிகிள் இங்கே வந்து அநுபவிக்கிறது. அவதாரத் தில் தீர்மையிலே வகப்பட்டாக்கும் மற்றுடம பெருகுபடியாயிருக்கும். பாபவோ நான்யத்தரகச்சதி என்னுளிரே திருவடி. *அசுரனை பெற்றினும் வேண்டாம் என்ற குமுண்டிதே. *கண்ட கண்கள் மற்றொன்றிலைக் காணுமே என்றுறிறே. அதவா, மந்திரியில் தண்ணிப்போலே இந்நந்தமுடா ஞாலமான ஸம்ஸாரத்திலேயி நத்துவைத்துக் குஷ்ணபவம் பண்ணி வாழப்பிறந்தீர்கொன்றுமாம். (வாழ்விர்காள்) அந் துதர்னிலே பிறந்துவைத் துப் பருவம் தீரம்பியிருக்கையன்றிக்கே, அவனுடைய பகடாகுத்துக்கு இலக்கம்படி ஒத்த பருவமாயிருக்கை. கருஷ்ணவதாரத்திற்கு முன்னுதல் பின்று தவன்றிக்கே ஸ்கொலுத்திலே பிறக்கப் பெறுவதாம்; அதுதள்ளிலும் இவ்வகை பெற்றித்தவிர்த்தே யன்றிக்கே இவ்வாறிலே பிறக்கப் பெறுவதாம்; அது தள்ளிலும் அவ்வினாபத்த பருவமாகப் பெறுவதாம்; இதொரு பாக்பாத்திய பிறக்கும் படியென்! (வாழ்விர்காள்) அங்கு வந்ததமென்றும் வாழ்ச்சியென்றும் இரண்டில்ல காணும். அவர் தீர்பவாஸம் பண்ணுபிடத்தில் வந்ததமென்றும் வாழ்ச்சியாயிருந்திதே. *வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்விர்காள் என்றன்கடவதே. இது கோயிலில் வந்ததம் போலே காணும். சொல்லுகிற தங்களுக்கு வாய்ச்சி ஒத்திருக்க, "வாழ்விர்காள்" என்று பிறகைச் சொல்லுகிற தென்னென்றில்; தாங்கள் தனியே அநுபவிக்கும்புருவம் எல்லா பவமாய்த் தேர்தருவாயிரல், அத்தை ரஸமாகித் தருவாங்களைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

நாட்டார் பெருவியில் முடிபுடிபடியான விஷயங்களினுடைய தர்சனத்திலே முடிபுடிக்கிரே யிவர்கள். (வையத்துவாழ்விர்காள்) இத்தனத்தில் தாமரைபோலே. வையத்துவாழ்விர்காள்-கருஷ்ணபியிலே பலம் புஜிப்பதே! வானிலேபோய்ச் சிறையிராதே. கருஷ்ணகுணங்கள் திருவாய்ப்பாடியிலே அந்நிமுழையாய்ப்பரிமாறுதிரு, வானிலிருப்பாதிரு-பெருமான் காடே வெழுந்தருள திருவையோத் தையிலிருப்பப்போலாம், கருஷ்ணன் திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்த்தருளாதிரு பூரிமுணையிலிருப்பப் போலாயிதே. *அயோத்தியாமடவீம் வித்தி* என்று-திரு அயோத்தியபட்டபட்டிதே அங்குக்கிடக் கிறது. அங்கு மேன்மை இங்கு தீர்மை. குணதிக்யத்தாலேயிதே வஸ்துவக்கேற்றம். *சுபபுரா வர்த்ததே* என்றும், *சுபித்சியிற்றி* என்றும் *ஏற்றிவைத் தேவாவிவாங்கி* என்றும் சொல்லுகிற படியே-அங்குள்ளார்க்கு இவ் தவாவொண்ணுதே: இங்குள்ளார்க்கு மேன்மையும் காணலாம்; ஆகையிதே, *சுவின்துணாளிரிளம் சீபியே* என்கிறது. "முடிபுடித்தபதி, இறுதிகண்டாளே" *சுபித்யாஞ் ஹலிபுடா* என்றும்-தொழுத்ததனையிதே அங்கு; சிலகுணத்துக்கப்பட்டார் மற்றொரு குணத்துக் கானாகிரி *சுலோகோமேபரம்* அங்குப்போருமாவல்ல காணும், என்னது ஸ்நேஹம் என்ற பருத்தாதுதான் என்றனாவன்றல் யாதுவாப அபாய* என்கிறது. ஆசியத்தினனவல்ல காணும் ஸ்நேஹம் *சுராஜந்தவயி* இதுதான் பரவத்திலேயேயாவன்றில்; பரிசுடலானவன்களும் *சுரஜுஸ்ய ஸ்ய விசரமை* என்று மட்டுமென்க்கும் உம்முடைய பக்கில் இப்போது தவறியிருத்தோமாகில் இவ் ஒக்கால் அங்குக் கொள்ளுகிறோமென்றார் [நித்தியப் பரிசுடலு] சுதாசித்தமன்று காணும்; ஸ்வரூபத் தர்சனத்தமன்றும். [பக்ஷிஸ்ச] ஸ்நேஹமாகிறதேது. பக்ஷி பாகிரித்தினன்றில்; 'நில்' என்ன, 'முடித் தீதன்' என்று முறைபடியப் பரிமாறின இனையபெருமான் படியபக்கி; ஸ்நேஹமாகிறதே-முன்றறித் தன்றிக்கே, வ்யதிரோகத்தில் முச்சுடந்தும்படியான சக்ரவர்த்திபடி. "இப்படி வ்யதிரோகத்தில் முடிபுடிபடியானவன் மாகசுபவம் பெறுதொழிவானென்?" என்று நஞ்ஜியப் பட்டரைக் கேட்க;

(நாமும்) “அத்தலையாலேபேறு” என்றிருக்கிற நாமும். அவனாலே பேறுகிலும் ருசி இருந்த விடத்தில் இருக்கவொட்டாதிறே இந்தபலம் ஒருநாள் வரையிலே கைவந்ததாகவந்தே! என்றிருக்கிற நாமுமென்னமும். (நம்பாவைக்கு) நம்முடைய நோன்புக்கு. அவனையும் அவனுடையாரையும் அழிக்கைக்குப் பண்ணும் இந்தாஜித் ப்ரபுநிகளுக்குப் பண்ணும் யாகம் போலன்றியே, தநீயரும் அவனும் வாழ்க்கைக்குப் பண்ணும் யாகம். ப்ரயோஜநாந்தபாமரை நோன்பன்றியே, க்ருஷ்ணனும் க்ருஷ்ணவிபூதியும் உணர் கைக்குப் பண்ணுகிற நோன்பு. (செய்யுள் கிரிசைகன்) பண்ணக்கடவ க்ருத்யங்கள். சேதநருகையாலே ப்ராப்யஸித்தியாளும் காலகோபத்துக்காக இழிந்து அருபவர்க்கக் கடவ அருஷ்டாத மென்றபடி. ஆர்மித்துத் தவிகுமவைபல்ல; பத்தும் பத்தாகச் செய்துரு வேணும்; மடல்போலே காட்டிவிடுமதல்ல.

(கேள்ரோ) ‘பெண்கள் கிடாய், க்ருஷ்ணன் கிடாய்’ என்று, நிஷேதித்திறவூரிலே இங்ஙனே பொருசேர்த்தியுண்டாவதே! பகவத்விமுகர் கோலாஹலத்திலே க்ருஷ்ணரூபவதற்கு இத்தனை பேருண்டாவதே! என்று அவர்கள் இந்த லாபாதுஸந்தநாத்தாலே ஸ்தபததகா யிருக்கையாலே ‘கேள்ரோ’ என்கிறார்கள். மேய்ச்சல் தலையிலே அசையிடுவாருண்டே! இந்த நாலுநாடும் போனல் நம்மை ஒருவரை பொருவர் சேர்வொட்டுவார்களோ. (கேள்ரோ) *ஸம்சர்வே மதூரம்வாக்யம் எல்லாம் படியேசர்வணத்தானே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிறபடி. *புருஷார்த்தோயமேவையகோ யத்தகாசர்வணம் ஹரே: என்றானிறே. சொல்லுகிறவர்க்கத்தான், ஆசார்யபதம் நிர்வஹிக்கைக்காகச் சொல்லுகிறவர்

“இவனுக்குள்ளுது நாகமே, பெருமானாருசம்ஸ்யத்தாலே ஸ்வர்க்கஸ்தனு” என்றாருள் செய்தார். ஸஸ்த்வயசநாத *நாமோவிக்ரஹவாந் தம்: என்று-பாமதர்மத்தை விட்டு வசந்ததைப் பற்றினாலு கையாலே. [விர்] இவந்தாம் தோற்ற துறையிருக்கிறபடி. *பாவோ நான்யத்ர கச்சதி* அந்யத்ர என்கிறான்-பேருங்ஙவட அஸஸ்யம்ந்படி.

(வாழ்வீர்கள்!) பெருமான் *ஏகாம் தரணிமாச்சிரதென* என்றப்போலே ஒரு பூமியிலே ஆகப் பெறுவதாம்; ஸமகாலத்திலே பிறக்கப் பெறுவதாம்; ஒரு ஊரிலே யாவதாம்; அதிலும் அவன் காண வேண்டாத ஆண்களாகவும், பருவங்கழிந்த பெண்களாகவுமன்றிக்கே, ஒத்த பருவமாகப் பெறுவதாம். திருவியோத்யையிலுள்ளார்த்தப்போலே, விச்வேஷஸ்யஸநாமில்லாதவைபாகப் பெறுவதாம்; இதொரு வாழ்ச்சியிருந்தபடியெய்தான்! என்கிறார்கள். “வாழ்வீர்கள்” என்ற பன்மைக்குக் கருத்து-அதொரு விபூதியாக பகவதரூபவமே யாத்தையாயிருக்குமபோலே, இதுவும் ஒருராக இதுவே யாத்தையாகப் பெறுவதே! ஒருருக்கொருவனையிறே பெற்றது *விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா* என்று *வக்தாசர்ரோதாச தூர்லப:* என்று-சொல்லுவானொருவனையாய்க் கேட்பாரில்லாத லங்கை போலன்றிக்கே, த்ரிபாத் விபூதி ஒரு நாடாகச் சமைந்தாய் போலே இதொரு ஊராகச் சமையப்பெறுவதே!

(நாமும்) நம்மில் நாம் வக்தாக்களும் ச்ரோதாக்களுமாக இருந்தோமே யாகிலும், லாபாலாங் கலில் ஸமது:கஸாகாம்படி இருக்கிற நாமும். “நாராயணனே” என்று-அத்தலையில் ந்யஸ்தபரான நாமும். (நாமும் நம்பாவைக்குச் செய்யும் கிரிசைகன்) “ப்ராப்ய ப்ராயகங்கள் அவனே” என்று

காலம்; சேட்கிறவர்கள், தங்களுக்கு அஞ்சாதபடியாக் கேட்கிறார்களல்ல. *போதயந்த:பரஸ்பரம்* இங்ஙனே யல்லது போதுபோகாமலிருந்தபடி.

எங்களுக்கு எதாவும் நல்லது, அகில் சொல்லலாகாதிதா வென்ன; மேல் சொல்லுகிறார்கள் (பாற்குடனுள் பைபத் துபின்று) பாம்பத்தில் நின்றும் ஆர்த்தாசுணத்துக்காகத் திருபுற்றமடலாகும் ஒரு பயனமெடுத்துவிட்டு ஐந்தாசுண சிந்தையிலே அவகாழறிதனுப் ஆர்த்தத்வதிகுச் செலி கொடுத்துக் கொண்டு கிடக்கிறபடி. (பைபத்துபின்று) உவ்வண்ண வெள்ளத்தின் மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்ததன்மேலே கள்ளித்திறை கெளசின்ற* என்றாக் கடவதிதே. இவ்வுறக்கத்தின் உண்மை யறிந்தவர், "கள்ளம்" என்று வெளிவிட்டாரிதே. (பைபத்துபின்று) பிராட்டிமாரோட்டை போகத்துக்கு இடங்கொடாதே 'ஆராலே ஆரத்து என்ன நலிவு வருகிறதே!' என்று அதில் அவகாழறிதனுய்க் கொண்டு சாய்த்தபடி.

முதற்பாட்டில்-நாராயணத்வஞ் சொல்லி, இப்பாட்டில்-அங்கு நின்றுத் திருவவதார்த்தமாகத் திருப்பாற் றவிலே சாய்த்தபடியைச் சொல்லுகிறது (பாம்பா) தட்டிலுமுத்தின் மாணிக்கம் போலே திருவந்தாழ்வான் மேலே சாய்த்ததுகின் பின்பு வடிவத் திறந்த புகளின் பெருமையைச் சொல்லுகிறது. அன்றியே, ஐந்தாசுணுத்தமாக வந்து கண் வளர்ந்தருளுகையாலே குணத்தினோற்றத் தைச்சொல்லிற்றும்கொண். ஸ்வத்தாலும் அதிகனென்றபடி. (அடிபடி) அவனுடைய ஆதிக்கத்தி

அறுபீட்டி பின்பு செய்யுமவை பரப்பத்திலே புதுருமத்தனையிதே; இனி பேற்றுத்துடனாகச் செய்வ தொன்றில்லை; அச்சமுறுத்திக் காய்ங்கொள்ளப் பார்க்கிறார்களிதே. த்வனா, இருந்த விடத்தில் இருக்கவெட்டாமையாலே, பரப்பப்பரதிபத்தி பண்ணியே பரப்ப ஸ்ரீகாரம் பண்ணுகிறது. ஆறுமிகுந்தானகில் பாதிபத்தி பண்ணிற்றிலு மத்தனையிதே. அந்நகரிதான் முழுஷாவே, ஜ்ஞாந பாலமுண்டாக வேணும்; பரப்ப மாத்ராதேய ஸ்வகரித்து, பரப்பத்திலே ருகிபின்றிக்கி, தான் நினைத்தபடியே நாக்கில் நான்நிகருவமே பவித்துவிடு மத்தனையிதே. ஷுத்தா விஷயத்திலே பிறந்த சந்தை சொல்லவும் பவிதா நின்றது, அது பகவத் விஷயத்திலே வேண்டாதன்றிதே. "செய்யுங் கிரிசைகள்" என்கையாலே-அவனும் அவனுடையாரும் வாழும்படியாயிருக்க.

(கேளிரோ) "கருஷ்ணன் கிடாய், பெண்கள் கிடாய்" என்கிற ஓரிலே கோபஸ்ருத்தர்கள் அநாமகி பெற்று கருஷ்ணனோடே சபை அதுபரிக்கப் பெறுவதே! என்கிற பரிதாபத்தையத்தாலே பாவசு கத்தையையாக் கிடக்க, "கேளிரோ" என்கிறார்கள். மேய்ச்சல் தலைவிலே அசையுநவாருண்டோ. பெற்ற அம்சத்துக்கு துருப்தா மத்தனையோ, மேல்மேலான பரகு பரகு என்று வர வேண்டாமோ. கேட்டையையே உத்தேசியமா கிருந்தபடி. நான்க்குற வரப்படைத்த லாபம் பெற்று, நீங்கலும் செலி பணுத்த லாபம் பெற வேண்டலோ. *புருஷார்த்ததாயமேவையோ யத்தகதாரவணம் ஹரே:* ஸ்வாத வசைகாற்றத்தாலே தம்மார்த்தகாமமோஷங்களைச் சொல்லி, "இவற்றில் உன் நெய்தில் பட்டதென்?" என்ன; "நாலு மொன்று மன்று, பகவத் குண வித்தாயிருக்கும் உன்போல்வணைப் பெசவிட்டு, நென்றும் கிறுதுபியப் பட்டாய் போலே துரிசுச் செலிமடுத்துக் கேட்டுக் கிடக்கவொன்று மென்றுபட்டது" என்றான்.

னெல்லைய அநுஸந்தித்தால், பின்னை தங்கள் தாழ்ச்சியி னெல்லையிலே நிற்து மத்தனையிறே. ஓசித்தபத்தாலும் போக்யதைபாலும் க்ருஷ்ணான்றிருவடிகளைப் பாடாதே திருப்பாற்கடவிலே கண் வளர்த்தருளுகிறவனைப் பாடுவானென்னென்னில்; இரண்டிமுமொருவனோ யாகையாலும், “நோன்பு நோற்கப் புகல்வர்கள் க்ருஷ்ணனைப் பாடா நின்றார்கள்” என்று சொல்லாமலக்காக ஒரு கைவுத்தின் பேரைச் சொல்லிற்றுக் சொல்லுகிறார்கள். (பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற) க்ருஷ்ணனை அபுபவிக்கப் புகுத்து ஈரோப்திநாதனைச் சொல்லுகிறதென் ? என்னில்; க்ருஷ்ணனைச் சொல்லிப் பண்டே சங்கித் திருக்கிற இடையர், நமக்கு கைவமத்தந்த இச்சேர்த்தியை யழிக்கிறார்களோ !” என்று புயப்பட்டு, க்ருஷ்ணனுக்கடியான ஈரோப்திநாதனைச் சொல்லுகிறார்கள். *ஏஷநாராயண:ஸ்ரீமார் க்ஷீராரணவ றிகேதே:— நாகபயங்கமுதல்சூரூய ஹ்யாகதோ மதுரம்பூரீம்* என்னக்கடவுகிறே. (அடிபாடி.) மறியிகளோடு அல்லாதபோடு வாசியற சேஷத்வம் ஸமாநமாயிருக்கையாலே, திருவடிகளைப்பாடி எள்கிறார்கள். *பாண்டிகாஸ்ரமிடத்தடுகொட்டிட என்னக்க வகிறே.* அவனுடைய வடிவமுனை ப்ரீதிப்ரேரீதைகளாய்க் கொண்டு பாடி.

(பாடி நெய்புண்ணெனும் பாதுண்ணெனும்) போக்யாந்தாங்களில் அந்நவியோம். உண்டாங்கு உண்ண வேண்டாம்கிறே. இவர்கள் உண்டார்களோ வென்னில், ஓம். *உண்ணுநாள் பசியாவ தென் றில்கை-நமோ நாராயணுவென்று-உன பாதம் நண்ணுநாள் அனை பட்டினி நாளே என்றும், எல்

ஸம்சர்வே மதுரம் ஜ்ஞாநப்ரஸாத்வார இந்த்ரியங்கள் புறப்பட்டு பாஷ்ப விரடியங்களி ளாவித்து பின்பிறே ரஸிப்பது; அந்நவனன்றிக்கே, தென்றலும் சிறுதுரியம் பட்டப் போலே, பட்ட இடமே பிடித்து ரஸிக்கை. “கேட்டாரா” என்னுமாப்போலே. [மதுரம்] அறிவு கொடுத்து ரஸிப்பிக்கவற்றாயிருக்கை. [வாக்யம்] பூர்வாபரஸங்கதி வேண்டாதே தவிரியேநிதாயிருக்கை. [வைதேஹய:] குடிப்பிற்பு வாசி தோற்றஉடம்பு பேணாதேயிருந்தபடி. [வ்யாஜஹா] உடம் பில்லாதார்க்குச் செவியில்லையிறே. செவிகொடுத்து வார்த்தை சொன்னென்ன்கிறது. (கேளியோ) செவி படைத்த லாபம் பெருவேண்டாவோ. (பாற்கடலுள்) சொல்லுகிறபடிதான். கிழே ‘நாராயணன் என்றார்களே, அந்த நாராயண சப்தவாச்சயுனை ஸ்வேச்வரன், திருப்பாற்கடவிலே ப்ரஹ்மாதிகளு டைய கூக்குரல் கேட்கும்படி, குடில் கட்டிப் பயிர் நோக்கும் க்ருஷ்ணைப் போலே, தோள் தீண்டியாக வந்து கண்வளர்த்தருளுகிறே னென்கிறார்கள், “மென்ருவட மதுசாமைத்தன்” என்று மேலே சொல்லப் புகுகிறார்களாகையாலே, “நாராயணன்” என்பது, “பாற்கடலுள் பையத்துயின்றபரமன்” என்பதாக தின்றார்கள்; ஸ்ரீபீழ்மர் பாத்விமே பிடித்து உபபாதித்துக் கொண்டு வார நிற்க, *ஸுஷஷ்பருது தீர்க் காசுஷஸம்பந்திகே ஜகார்த்தந:* என்று முதவித்துக் காட்டினப் போலே. *அபரம்பவதோ ஜம் பரம்ஜம் மவிலவத:* என்ற அஃதனுக்குத் தானும் அருளிச் செய்தான். (பைய) மெளரத் துயிற்றானே என்னுமாபோலே ஆர்த்தநாதம் கேட்கும்படி அசங்காதே கிடக்கிறபடி, (துயின்ற)தமோ குணியிவத்தாலே வந்த ஏ.நக்மன்றே; ஆர்த்தநாதம் கௌத போது காணும்பிராட்டிமார் போகமும்; *மதுரா மதுராலாபா* என்று-பிச்சேற்பு பண்ணுமவர் பேச்சம் அஸுந்ரபமாம்-ஐகதாசுனைத்தில் திருவுள்ளம் பற்றினபோது. (பாரம்) இந்த்ருளின போதைபிலும் சாய்த்தநாள் போது காணும் அங்கபரத்பங்கங்களில் புகுது அபுரஸிக்கலாவது. நாட்டார்க்கு மற்றபடிபே; இங்கு “கிடத்திதோர் கிடக்கை” என்றும், “கோலத் திகழக் கிடத்தாய்” என்றும் சொல்லாமப்படியிருக்கும் ஸ்வாதிகனென்று தோற்ற மாய்த்துக் கண்வளர்த்த நலம்போது.[ஸ:] அறநில் ப்ரஸித்தி. [மயாபோதித:] காகமென்று ஒரு வ்யாஜபிடுகிறென்கித்தனா; என்னாலே கெட்டென். [ஸ்ரீமார்] கண்வளர்த்த நுநிறிடுபோதை

லாம் கண்ணன் என்றும்; ஈசுவரை சோழியை வேண்டுவதில்லை என்றும், *பாதேயம் புண்டர் காஷ நாமஸங்கீர்த்தநாமருதம் என்றும், *வாஸுதேவஸ்ஸர்வம் என்றும் இப்படியாயிற்றே ஜ்ஞானம் பிறந்தாலிருப்பது. "நெய்யோம்" என்றுதே, "உண்ணோம்" என்பாணென்பதில்; "உண்ண" என்று-குடிக்காகக் குடிநீர்ப்பேச்சு. ஆகையிற்றே, "நெய்யுண்டான், வெண்ணையுண்டான்" என்று க்ருஷ்ணனுக்குப் போகிறது. மூதல் தன்விலே க்ருஷ்ணன் பிறந்த பின்பு அதில் வ்யூத்தபத்தியில்லாமல், அவன் பெருமாளும் உபவாஸக் துணைகொண்டிருக்கக் கூடவோம். இவர்கள்தாம் ஆரைக்கெடுக்கப் பட்டினி சிடக்கிறதென்னில்; இவர்கள் உண்ணாதொழிந்தால் பட்டினிவிடுவான் அவன்போலே காணும்; ஆகையிற்றே இவர்கள் இங்ஙனே செல்லுகிறது.

(நாட்காலே திராடி) அவன் வந்தால் குளிக்கவிராதே, மூன்பே தத்போகபோக்யமாகக் குளித்து, விடிவொளியோடு பாய்க் குளிக்கக் கூடவோம். அவன் திருப்பாற் கடலிலே வந்து சாய்ந்தது என்னதே அஸ்தமனமாக்கக் கூடவோம். மறநிறியானவம் ஸ்வசுணந்திலே ப்ரவத் திக் தும்படியாக இருக்கதைத் மேற்பட புரையுங்கு அவத்யமில்லையிற்றே. அதாவது-தங்கள் த்வையாசில அத்தலையில் உபாயவாததே அழிக்கிறார்கள். *ஒதிதாமங்குரித்தஞ்சி தன்னுவினாவி மாமலர்ப் பவதநாணம்

காத்திப்ராசுரம். [ஸுகஸூப்த:] படுகைக் கிடையிற்றே உறக்கமிருப்பது. [பரந்தப:] எழுப்பிக் கொள்ள நினைத்த கார்பத் துக்கும் உறக்கமே யமையுங்கிடர். எல்லாம் உறங்கும்போதும் துஷ்டம்முகங்கள் அணையமாட்டாதே. *கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம* உண்ணப்புக்கு வாயையறப்பாணப் போலே, வந்த காலியத்தை மறந்தான். ஒரு திருவாட்டி பிள்ளை பெறும்படியே என்கிறார். பறித்த பைந்தாக்ஷண (பரமன்) கிட்டவந்து கிடக்கிற குணத்தியத்தாலே வந்த ஏற்றமாகவுமாம்.

(அடிபாடி) பாமன் என்கிறார்களே; அவனுடைய சேவித்தவத்தை யநுஸந்தித்தால் தருவ தங்குமவர்களல்லாமல் திருவடிகளிலே விழுகிறார்கள் அவனுறக்கம் புருஷோத்தமத்துக்கு ஸூசக மாணப்போலே, இவர்களும் நாரீணுறத்தமைகளானமைக்கு ஸூசகம் திருவடிகளைப் பாடுகை. அவன் சேவித்தவதுக்குச் சமைந்தப் போலே, இவர்கள் சேவித்தவதுக்குச் சமைந்தபடி. ஸ்தநந்தயப்ராஜை பூஸூயிலேயிற்றே வாய் வைப்பது. *சென்வடி சென்வி திருக்காப்பு* என்னுமவர்களிற்றே.

(அடிபாடி நெய்யுண்ணோம்) அடிபாடுவதுக்கு முன்பு போலே அவை தராமவது; எல்லாம் கண்ணன் என்றிற்றே பிண்ணையிருப்பது. *வாஸுதேவஸ்ஸர்வ* மிற்றே. எல்லாமவனே மெய்நிறிக் கையாலே; ஈசுவரை சோழியை வேண்டுவதில்லை என்றார் துப்பனும்; இவர், அவரிலும் உன்புக்கு, இடைச்சீயான முறுக்கத்தாலே நெய்யுண்ணோம் பாடுண்ணோம் என்கிறார். (அடிபாடி நெய்யுண்ணோம் பாடுண்ணோம்) உண்ணார்க்கு உண்ண வேண்டாவே, "குடிக்கக் கடவது, உண்ணக் கடவது" என்று அறிகிறிலும் முதல் தன்விலே வ்யூத்தபத்தியில்லாமையாலே. இவர்கள் ஸ்ரோதமர் யந்தரன் திருவடிகளைப் பாடுதல் நெய்யும் பாடும் துடித்தாப்போலே. (நெய்யுண்ணோம்) அவன் துவதம் வாங்குகொள்கிறார்கள். (நெய்யுண்ணோம்) இவர்கள் ஆரைத்தான் பட்டினி கொள்ளப் பார்க்கிறது; இவர்கள் உண்ணல் பசி கெடுவது அவனுக்குப் போலே. சரித்ததுக்கு வந்த நன்மை சமிக்கிற்றே. *யஸ்யாத்மாசரீரம்,*

பணிவோம் நமக்கே தலமாதலில்* என்கிறார்கள். ஸ்ரீபரதாழ்வானைப் போலே விரைந்தாபமாறுகைக் காக “நோன்பு” என்று ஒரு வ்யாஜத்தையிட்டுக் குளிக்கத் தேடுகிறார்களிறே; *அத்யந்த ஸுக ஸம்வ்ருத்தஸுகுமாரஸுகோகித: கதவ்வரராத்ரேஷு ஸரஹ்வகாஹிதே* என்கிறபடியே.

(மையிட்டெழுதோம்) முதலிலே மையகண்ணாறிறே. இனி அஞ்ஜநமிடுவதும் மங்களர்த்த மாகவிறே; அது தவிரக்கடவோமென்கையாலே-அவனுக்கு அவகாசப்ரதாநம் பண்ணக்கடவோ மல்லோமென்கிறார்கள்; இவர்கள் அஞ்ஜநமெழுதப்படுக்கால் குறையும் தலைக்கட்டுவான் அவனேயிறே. பரிபூரண விஷயத்தில் இப்படி அவகாசப்ரதாநம் பண்ணப் பெறுதவன்று கிஞ்சித்தகிரித்ததாக விரகில் லையிறே. அவனும் பரமபராணமியாயகையாலே “இங்கே கிஞ்சித்தகிரித்து ஸ்வரூபம் பெறவேணும்”, என்றிருக்கும். (மலரிட்டு நாம் முடியோம்) *சுரும்பார் குழற்கோதை* என்றும் *வாசஞ்செய்யுங் குழலான்* என்றும்பிறே யிருப்பது. இனி, பூவுக்குத்தான் நாற்றங்கொடுக்கக்காவாய்த்துப் பூமுடிப்பது; அது செய்யக்கடவோமல்லோமென்கை. (நாம் முடியோம்) அவன்தான் மாலையாக்

(நாட்காலே நிராடி) ப்ரதாநம்முறவிர்த்தத்திலே குளிக்கக்கடவோம். அவன் திருப்பாற் றுடலிலே கிடந்த கிடையென்னுச்சதுதான். மஹிஷியானவன் குளித்து விரல் முடக்குமதிற் காட்டில் மடலுண்டோ. *ஒதிநாமம்* அவனையழிப்பார் வார்த்தைகளிருக்கும் படியிறே. (நாட்காலே நிராடி) அதில் அவனைப் பிற்பாடாக்கக் கடவோம். [நமெஸ்தாநம்.] பர்த்தானின் அஸந்திதியிலே குளிக்கு இறும்புக்கும் பார்வையைப் போலே. [வஸ்த்ராண்யாபரணாநிச] உடம்புதானே மிகையாயிருக்க, அதுக்கு மேலே அந்தரமானவற்றைச் செய்யவோ. *உடம்பினால் குறைவிலமே* என்றாகாதேயிருக் கிறது. *தம்விநா* குளிப்பார்க்குப் ப்ரதாநோபகரணம் வேண்டாவோ. [கைகயீபுத்ரம்] நடுவிலாய்ச்சி பிள்ளையை நலிந்தான் என்கு, நாமும் அவனை நலியவோ. [கைகயீபுத்ரம்] ரிஷிகளோடே ஸம் பாஷிக்கவும் அவர்கள் விரோதிகளைப் போக்கவும், அத்தால் வந்த புகழும், அவனால் வந்ததன்றிறே; அவன் பெற்ற பிள்ளையன்றே [பரதம்] அவன் ஸம்பந்தம் மிகப்பென்னும்படி யன்றே அவன்றன் படி. [*தர்மசாரினாம்*] நம்மைப்பிரிந்தால் அவனிருக்கும்படியிருந்தால், அவனைப் பிரிந்தால் நாமி குக்கும்படி இருக்க வேண்டாவோ. இப்படி சேஷபூதர் அஸந்திதிகளிலே சேஷிகள் குளிக்கு இறும்பு பர்களிறே; அத்தைப் பொய்யாக்கி அவனையொழிய நாங்கள் குளிக்கக்கடவோ மென்கிறார்கள். (நாட்காலே நிராடி) ஸ்ரீபரதாழ்வானைப் போலே. *அத்யந்தஸுகஸம்வ்ருத்த: இத்தயாதி *சேதே சேதேமஹீதலே பரதஸ்யவதேதோஷம்* என்றவன் வார்த்தையிறே. “அருகலன்” என்றறிந்த வாரே நாம் தழை முறித்திட்டாகிலும் கிடப்பதோம், அவன் தரைக்கிடை கிடக்கிறன் என்கிறார்.

(மையிட்டெழுதோம்) மையகண்ணாறிறே. இனி அது தனக்கு நிறங் கொடுக்கையிறே உன்னது. அவனைக் கெடுக்கிறான் காரணம் இவர்கள் தொடங்கிலையிறே அவன் குறையும் கற்சிப்பது. அவன் கிஞ்சிக்காரத்துக்கு அவகாசப்ரதாநம் பண்ணுமென்கிறார்கள். சேஷிக்கு கிஞ்சிக்கிரியாத போது சேஷத்வமில்லை. அவன் நிரபேசனாகையாலே கிஞ்சிக்காரத்துக் கிடமில்லை; இவர் ஸ்வரூப ஸம்பத்துக்காகவே அவன் ஸாபேசனாய் போலே இவர்கள் கிஞ்சிக்காரங் கொளக்கடவன். இவன் சேஷத்வம் தன்னுடைய சேஷித்வத்திலே சேருகையாலே இது ஸ்வரூபாத்நர்க்கதம். (மலரிட்டு நாமுடியோம்) குழற்சு நம்பார்கோதையிறே. அப்போதலர்ந்த செவ்விப் பூவிலின்றும் வளங்குள்

கொடு வந்து மயிலா முடித்து அலங்கரித்து விலக்கணி “இது வாங்காதொழிய வேணும்” என்று மாகில் செய்யலாவதில்லை அவன் தந்தீம்பாலே செய்புமத்தை நம்மால் செய்யலாவதில்லையே; நாமாகச் செய்யா தொழிபு மித்தனையிறே வேண்டுவது *அத்ரோபவியஸாதேநாகாமி புஷ்பைர லங்க்ருதா-அர்யஜந்மநி ஸர்வாத்மா விஷ்ணுர்பயர்ச்சிதோயயா* என்னக்க வதிறே.

(செய்யபதன செய்யோம்) விதியுண்டாகிலும், பூர்வர்கள் ஆசரித்ததற்கு மேற்பட ஆசரிக்கக் கூடலோ மல்லோம், அதாகிறது-ஈஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதநாமம்* என்று அவன் ஸர்வபூதஸுஹ்ருத தாக விந்நந்நேயாகிலும் ததீயரை முன்னிட்டுக் கொண்டல்லது அவனைக் கிட்டக்கடவோமல்லோ மென்கை. பெண்களில் முற்படவுணர்ந்தார் ஒருவரையொருவர் எழுப்பி, எல்லாருங்கூடி யல்லது க்ருஷ்ணனைக் கிட்டக் கடவோமல்லோமென்கை. *விவேதயதமாம் கூழிர்மம்* என்றும் *பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்யப்ரஸீதே* என்றும் இவையிறே ப்ரமானங்கள். ப்ரபாத்நவானை முடித்துச் சொன்னவிடத்தில் ஸர்வபாகார்த்தாலும் யோக்யநபுண்டாயிருக்க “இக்குடியில் இதுக்கு கால்வாங்கி இவன் குமுனிலே படியும்படியிறே திருக்குமுனில் செவ்வியிருப்பது. தான் “மாலைபுட” என்று தொடங்கினால், குறையும் அவன் வந்து தட்டி அலங்கரிக்குமிறே; அதுக்கு அவனுக்கு அவகாசம் வையோமென்கை. (நாம்முடியோம்) அவன்றானே வந்து தட்டில் செய்யலாவதில்லையே.

(செய்யபதன செய்யோம்) வசந்ஸித்தமேயாகிலும் பூர்வர்கள் அருஷ்டாநமே யொழிய வேறு செய்யக்கூடலோ மல்லோம், ப்ரஸக்தத்துக்கிறே ப்ரதிஷேதமுள்ளது, இது இப்போதென்னென்றில்; ஸ்வரூப கதநம். ஆழ்வார் “எங்கள் பூர்வர்கள் தேவதாந்தா பஜநம் பண்ணுமையாலே” என்றானும் ப்ரதிபுத்தநாலே வந்தேயிறே. ப்ராப்யப்ராபகங்கள் அவனேயாகிலும், அநாத்ம குணங்கள் தவிர கையும் ஆத்ம குணங்களுண்டாகையும் தவிராதே, சேதநன்கையாலே. *ஸர்வபூதாத்மகேதாத் கார்ய காரணங்கா னுடைய அதந்யத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. *ஜகக்நாதே* ஜகத்துக்கும் அவனும் கும் ஸம்பந்தம்-சேஷசேவி பாவத்தாலே யென்கிறது. *ஜகக்நாயே* சரிசரி பாவத்தாலே இன்ஸம் பந்தமென்கிறது. *ப்ரமாத்மநி* இவற்றுக்குத் தான் வ்யாபகனாப்போலே தனக்கு வ்யாபகந்தா மில்லையென்கிறது. *கோவிந்தே* இன்வைச் வர்யத்தைக் கொண்டு கடக்கவிராதே கிட்டநிற்கும் வலென்கிறது. *சுமித்ராயித்தகதாருத* ஸம்பந்தமிதுவானபின்புமித்த்வப்ரதிஸம்பந்தியான அமித்த்வமு மில்லையென்கிறது. முக்தனுக்கு ததீயதவாகார்த்தாலே லீலாவிபூதி உத்தேச்யமாகா நிற்கச் செய்தே த்ராஜ்யபுரமாதிறிறே. விபூதிமாத்மே உத்தேச்யமாமநிற்று, அவனுக்கு ததுபூத வான ப்ரஹ்மாதிகளோ டொக்க *கோர்ய நிலையு* என்கிறதுவும் உத்தேச்யமாமநிற்று. இவை ஆச்ர யனியமானனும் ஈச்வராபிமாநிகள் த்ராஜ்யபுரிற்றே. அக்திஷோத்ராத்திற்கும் ச்மசாநாத்திற்கும் அக்தி ஸாம்ய முண்டாயிருக்கச் செய்தே விதித்தந்தாக்களிலே ஒன்று நிதித்தமாவும் ஒன்று ஈத்தமாவும் சொல்லா நின்றதிறே. இப்படி பூர்வர்கள் அனுஷ்டாந முண்டிறே. *ஈஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதநாமம்* என்கிறபடியே ப்ராப்தி உண்டாகிலும் ஒருவர் ஒருவரை பெழுப்பி எம்மாரும் திரளவல்லது அவன் முன்பு திற்கக்கூடலோ மல்லோம்; நாம் தனியே சென்று நிற்கில் வையுமயாவடிமாம். (செய்யபதன செய்யோம்) *ஸர்வாத்மநாமாய்ருதீயமநா* என்ற இனைய பெருமானைப் போலையும், சகாவர்த்தியும் பெருமாளும் கொடுக்கையாலே ராஜ்யம் பண்ணுகை சாஸ்திராத்தமாயிருக்க, “இவ்வம்சத்தில் முறை தப்புளாறில்லை” என்று ப்ரபாத்நவானை முடிக்கு இறுயத்தாப் போலேயும்.

முன்பு செய்யாத நான் செய்ய மாட்டேன்” என்றானிறே. (திக்குறளை சென்றோதோம்) பிறர்க்கு அநந்தாவஹமாகப் பெயர் சொல்லக் கடவோமல்லோம். பிராட்டி, பெருமான் பக்கல் ஏகாந்தத்திலும் ஏகாஸி ஏககர்ணிகள் நுழிந்தபடி சொல்லிற்றுகவிலையே ஸ்ரீராமாயணத்தில். நம்மில் நாம் “நப் பிண்ணை நம்மாய்” என்றும் “நாயகப் பெண்பிள்ளாய்” என்றும், “பேய்ப் பெண்ணே” என்றும் ஒருவர் கொருவர் இட்டொ கொண்டு சொன்னவை க்ருஷ்ணன் செவிப்படுத்தக்கடவோமல்லோம்.

(ஐயமும் பிச்சையும் மாந்தனையும் கைகாட்டி) ஐயமாவது-யோக்ய விஷயத்திலே குருவாக வ்யாபிக்குமது; பிச்சையாகிறது-ப்ரஹ்மசாரிகளுக்கும் ஸந்யாஸிகளுக்கும் இடமது. “இங்கு க்ருஷ்ண நுபவம் பண்ணுவோம்” என்பார்க்கு அவனையதுபவிப்பித்தும், “ததீரமாயதுபவிப்போம்” என்ற பார்க்கு அவர்களை யதுபவிப்பித்தும் போர்த்தகடவோம். (ஆந்தனையும்) அவர்கள் கொள்ளவல்லாரந்தனையும்; அந்தர்கள் ஆமனவும். (கைகாட்டி) ஸ்வந்தையும் கொடுத்தும் “ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலோம்” என்றிருக்கை. இவர்களை க்ருஷ்ணநுபவம் பண்ணிவைத்தும் இவர்கள்நிறத்தில் ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலோம் என்றிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. அதவா, ஐயமாகிறது - ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபகுணவிஷயஜ்ஞாநம்; பிச்சையாகிறது - ஆத்மஸ்வரூபமாத்ஜ்ஞாநம். இவற்றைத் தனக்குள்ளவாய் உபதேசிக்கை பெயர் மூடும். (கைகாட்டி) இப்படி ஜ்ஞாதோபகாசனானும் அவ்வுபகாசம் தன்னெஞ்சில் தட்டாதிருக்கை.

(திக்குறளை சென்றோதோம்) “பேய்ப்பெண்ணே” என்று வையவுக்கடவோம்; “நாயகப் பெண்பிள்ளாய்” என்று கவிலையே விழவுக்கடவோம்; அவன்செவிப்படுத்தும். பத்தமாலம் சுற்று மித்தது எகாஸிகள் பண்ணின த்ஜஹபத்ஸநாதிகளை அகந்தத்திலும் பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யாத பிராட்டியைப்போலே. (சென்றோதோம்) அவன்நான் கலந்துநின்று அறியுமகில் செய்யலா வதில்லை. (சென்றோதோம்) பிறர்செய்யுமவை அறிவிக்கச் சென்றாலும் அவன் முகத்தில் தண்ணளி கண்டால் அறிவிக்கவொண்ணாதபடியிருக்கும் ஈச சநித்யம் ப்ரசாந்தாத்மா* என்றிறே யிருப்பது.

(ஐயமும் பிச்சையும்) ப்ராப்தகாலங்களிலே ஆர்த்தனையும் யோக்யனையும் பார்த்து இடும்வை. (ஆந்தனையும்) அவர்கள் கொள்ளவல்லாரந்தனையும் கொடுத்து. (கைகாட்டி) எல்லாம் கொடுத்தாலும், கொடுத்ததுண்டோ என்றிருக்கை. அதாவது-ஒருவரையொருவர் எழுப்புகையும், அவர்களுக்கு ஸ்வஸ்வதாமாகத் தங்களைக்கொடுக்கையும், எல்லாரையும் கொண்டுபோகையும், க்ருஷ்ணநுபவம் பண்ணிவைக்கையும், இவையெல்லாம் செய்தாலும் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோ மென்றிருக்கையும்.

(உய்யுமறெண்ணி) *அஸந்நேவ ஸ பவதி* என்றிறே முன்புநித்தது; *ஸந்தமேநம் ததோ விது* என்கிறபடியாகை. (எண்ணிஉகந்து) மதோரதமே பிடித்து தித்தியாநிற்கும்போலே. [நிள் புந்நித்தபாதி] உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை யதுஸந்திக்கும் அதுஸந்தாநத்தோடு ஒக்குமோ நிப்பெய். பொலி பக்கொடுக்கும் பாம்பதம். *மாலேபடிச் சோதிமாற்றேவினி* *மேறப்பின்மையான் வேண்டும்மாடு.* உகந்து செய்யுந்கிரிசைகள் கேள்வி* என்றிருக்க. விநிபூர்வமாகச்செய்கையன்றிக்கே ப்ரீதிபூர்வமாகச் செய்கை. 2

உக கூற்றை விடும்படித் திட்டமிட்டது.

இவ்வுத்தரணியைப் பின்பற்றி இவ்வாங்குப் பட்டியல் தயாரிப்பதில் உதவி செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். இவ்வாங்குப் பட்டியல் 24-ம் பக்கத்தில் உள்ளது. இவ்வாங்குப் பட்டியல் தயாரிப்பதில் உதவி செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். இவ்வாங்குப் பட்டியல் 24-ம் பக்கத்தில் உள்ளது.

மேல்கூறியது விவரமாக.

முனையிரப்படி:—ஸ்வர்க்கார்த்தமாக யஜிர்குமனுக்கு ஸ்வர்க்கம் ப்ரதாநபலமாகிருக்கச் செய்தேயுமா? ஆயுராசாஸ்தே என்றிருப்பது ஆயுஸ் புத்திரன் என்று அவாந்தரபலமாகிருப்பன சில உண்டாபிடுதல்; இவர்களுக்கு அங்கனமொன்றுமின்றிக் கூள்வலாபாய கேசவ: *மாதா பிதா ப்ராதா* *சேலேயசுண்ணரிபும்* என்றும்-எல்லாம் அவாந்தரபலமாகையாலே, தங்களுடைய நோன்புக்கூறுதிபண்ணிவிட்டு வாக்ருவதான பலரிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறார்கள். *அநஸூ யவே* என்ற அஸூயசையப் பண்ணாதிதாழ்வமையுமிதே அதிகாரிகளாகக் கு. *யத்ராஷ்டா சூரஸம்ஸித்த:*. இத்தாபிதாஸ ஒருத்தரைச் சொல்லக்கூடாது. ஆகையிப்பு, இவர்களுக்கான பரிருத்தால் நாலுமாதச் சொல்லவேண்டாவிதே.

இவ்வாங்குப் பட்டியல் தயாரிப்பதில் உதவி செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். இவ்வாங்குப் பட்டியல் 24-ம் பக்கத்தில் உள்ளது.

ஓங்கி யுலகனத்த உத்தமன்பேர்பாடி.*

நாங்கள் நம்பவைக்குச் சாற்றி நிராடினல்*

தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்து*

ஓங்குபெருஞ்செந்தெனாடு கயலுகளப்*

பூங்குவளைப் போதிற் பொறிவண்டு கண்படுப்பத்*

தேங்காதே புக்கிருந்து சீர்த்த முலைபற்றி

வாங்க*குடம்நிறைக்கும் வள்ளற் பெரும்பசுக்கள்*

நீங்காத செல்வம் நிறைந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(3)

புத்திரன் - இவ்வாங்குப் பட்டியல் தயாரிப்பதில் உதவி செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். இவ்வாங்குப் பட்டியல் 24-ம் பக்கத்தில் உள்ளது.

வா.-(ஓங்கியுலகனத்த) இவர்கள் முதலே தொடங்கி "நாராயணன்" என்று உபயோகித்தேயோகத்தைச் சொல்லி, "பாற்கடலுள் பைபத்துபின்" என்று அவதாரத்தமாகப் பள்ளிகொண்ட ருபிபாடிபைச் சொல்லி, அங்குள்ளும்போந்து அவதரித்தவனாய் வர அடிபொற்றுகிறார்கள். (ஓங்கி) ஐதரகூணுத்தமாகத் திருப்பாற் கடலிலே சாய்ந்தருளினபோது ஆர்த்தகூணம் பண்ணப்

ஆருயிரப்படி :- (அவ) முன்றும்பாட்டில், சேதந் *ஆயோதிஷ்டோமேஸ்வர்க்க காமோ யஜேத* என்றுப்ரதாநபலம் ஸ்வர்க்கமென்றிருப்பார்கள். இனி, *ஆயுராசாஸ்தே* என்று தந்தாமுக்கு நன்மையெண்டுகிருக்கையாலே அவாந்தரபலம் புத்திரன் குருமசேஷாங்கம் தருஷ்டாநிகொன்றிருப்பார்கள்; இவர்களுக்கு இரண்டும் த்யாஜ்யமே. கூன்றாருந் நேரேயாவோ முன்கே நாமாச்செய்வோம்* என்னுமதிதே. இவர்கள் ப்ரதாநபலமாக நினைத்திருப்பது, இனி அவாந்தரபலமாக நினைத்திருப்பது தங்கள் இந்நூற்று ஸம்ருத்தமாயிருக்கை, அக்கையாலே இனி அநுக்கு அநுமதிபண்ணிவிட்டு நன்மையை ஆசைப்படுத்தினாவிதே. சுப்ரவக்ஷ்யாயஸஸ்யவே* என்றாவிதே. அகிர்த்திராசுமாத்ரமேவிதே வேண்டுகது. அனனுக்கப்பை பிச்செல்லுகை ஸ்வரூபம் என்றிருக்கும்வாகையோவர்களும்; அவ்வாறு, பரஸம்ருத்தகையப்போலுள்ளே.

வா.-(ஓங்கி) கிழிப்பாட்டிலே பாற்கடலுள் பையத்துபின் பரமன்* என்றார்கள்; ஆர்த்த கூணுத்தநக்காவிறே இக்கூட இத்தாதிசன் ஆர்த்தவ்ரிஷேட்டு மூவாமநாய் வத்தவ தரித்து அவர்களுக்காய்த் செய்தபடி. "ஓங்கி" என்கையாலே - இவ்வாங்குப் பட்டியல் தயாரிப்பதில் உதவி செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். இவ்வாங்குப் பட்டியல் 24-ம் பக்கத்தில் உள்ளது.

கீழ்க் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது - பக்கம் 1, பக்கம் 2 கொண்டவை.

விடைய அமைப்பைக் கீழ்க்கண்டிருப்பது, பக்கம் 1, பக்கம் 2 கொண்டவை.
 "பக்கம் 1, பக்கம் 2 கொண்டவை" - பக்கம் 1, பக்கம் 2 கொண்டவை.

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் மூன்றும்பாட்டு—ஓங்கி

27

பெருமைபாலே, பளிப்பட்டுச் சாய்ந்தழங்கியபோலேயாய், அது ஆதித்யகிரணம் பட்டுக் கிளம்பு
 மாபோலே, மஹாபலியாலே நேரடிப்பட்ட தேவர்கனார்த்தத்தவதி கேட்ட பின்பு பேர்ந்துவளர்ந்தபடி.
 பிறர்காரியஞ் செய்யப்பெறுகையாலே வளர்ந்தபடி பெயர்ந்தபடி. *உவந்த வளர்ந்தது யுலக
 மனந்து* என்னக் கடவதிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, இரப்பப் பெறுவதற்குமுன்னே வாழ்நுவனவன்
 இரப்பு வாய்த்த பிதியாலே வளர்ந்த படியாகவுமாம். கையில் தீர்விறுந்தபின்பு வளர்ந்த கருவம்,
 பரஹ்மா திருவுருகன் விளக்கின சீருங் கூடவிறுந்தபடியிறே. (உலகு அளந்த) *விசுக்ரமே ப்ரு
 திருவெகளை வைத்தபடி. வப்பாத்தியில் வரைதலில்லாதப் போலையாய்த் திதும். வப்பாத்திக்
 குக்கத்து-இவற்றினைவாய் ஸந்தையுண்டாக்குகைக்காக. இவ்ரு இவற்றோட்டை ஸப்சம் தனக்கு
 காரகமாகிறே நினைத்திருப்பது. இவற்றுக்கு அபேஷிதமின், நிகேபோருக்கச் செப்தியும், உறுங்கு
 கிற பரஹ்மையே நினைத்தாக் கொண்டு கிடக்கும் மாதாவைப் போலே, இவ்ருத்தோட்டை ஸப்சத் துக்குத்
 தான் உக்சிறுந்திடு. வரையாமையும் அதிமாவும் செஷ்டிதங்கனும் வடிவமும் க்ருணாவாதத்
 தோடொத்திருக்கையாலே ஸ்ரீவாமநவதாரத்தை யருபவிக்கிறார்கள்.

(உத்தமன்) இத்தை, இவர்களுக்கு ஒரு உபகாரம் பண்ணிடுகுவளர்க்கே தன்பேருக
 நினைத்திருக்கிறது. பிறரை மரிமரித்துத் தன்வயிற்றை வளர்க்கவேண்டுமென்றிருக்குமவன் -
 அதமன்; "பிறரும் ஜீவிக்கவேண்டும், நாமும் ஜீவிக்கவேண்டும்" என்றிருக்குமவன்-உத்தமன்; தன்போ
 அடிப் மாறியபடியும் பிறர் ஜீவிக்கவேண்டுமென்னுமவன்-உத்தமன். *பக்தநாமம்* *அப்யுதம்
 ஜீவிதம் ஜீவிதம்* என்றிருக்கை. (பேர்ப்பாடி) இக்குணங்களுக்கு வாக்கமான திருமங்கலா
 பித்தியூர்வகமாகப் படி. "உத்தமன்பேர்" என்கிறது திருமந்தரத்தை. முதற்பாட்டில், "நாராயணன்"
 என்கையாலும், இரண்டாம் பாட்டில் "பரமன்" என்று-அந்த மந்தார்த்தமான குணபூர்த்தியைச்
 சொல்லுகையாலும், இதில் மந்தரோத்தவ்யாபதிக்கு பரத்யபிஜ்ஞாகரமான த்ராவிக்ரமபதாதத்தைச்
 சொல்லுகையாலும், திருமந்தரத்தைச் சொல்லுகிறது. திருமங்கலாபுரவார், *மந்திரத்தால்* என்று
 மந்தரத்தைச் சொல்லி, அந்தந்தாதிலே அதில் உத்தமான வ்யாபதிக்கு பரத்யபிஜ்ஞாகரமான த்ராவிக்ரமபதாதத்தை
 அந்தந்தாபாட்டிலே யருளிச்செய்தாறிறே. (உத்தமன் பேர்) அவன்னைக்கும்

மீல் வாமநதவம் தோற்றுக்கிறது; இந்தான் கண்ணீர்கண்டு சிறும்பினபடியும், மஹாபலிநீர்வார்த்த
 வாறே வளர்ந்தபடியும். பளிப்பட்டுச்சாய்ந்த மூங்கில் ஆதித்யகிரணம் பட்டவாறே வளருமாப்
 போலே, அபேஷிதம் பெற்று வளர்ந்தபடி. *ஸதைகருபருபாய* என்கிற தத்தவமிறே சிறுப்பது
 பெருப்பதாகிறது. ஸம்ஸாரிகளுடைய வ்ருத்திஹ்ராலாதிகள் கர்மாதுணமாய்கையாலும், ஸ்வார்த்த
 மாகையாலும் தோஷாய ஆகாதிக்கும்; ஸ்வேசுவன்செயல் பார்த்தமாகையாலும், க்ருபையாலே
 யாகையாலும் குணபவாதத்தையிறே. "ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருக்கும்போது ஸம்ஸாரிகளுடைய
 இழவுக்குத் திருவுள்ளம் நொத்திருக்கும்" என்று பட்டரூபிச்செய்ய; சிவ் அததைக்கேட்டு,
 அவாப்தஸம்ஸந்தகாமனாய் நிதாய ஆதந்தயுத்தையிருக்கிற ஸ்வேசுவனுக்கு ஒழிவுண்டோ திரு
 வளர்த்தில்" என்ன; *வ்யாஸநேஷம் மருஷ்யானாம்* என்கிறது குணபகரணமோ, தோஷப்
 கரணமோ" என்றருளிச்செய்தார். (துதித) என்னுந்ருக்கச் செய்தே குணமாகிறதிறே. (ப்ருசம்)
 இவர்களுள்வல்ல திருவுள்ளம் நொத்திருக்கிறபடி. இவன் தன் காவற்சோர்வாலன்றே படுகிறது.
 பவத்விஷயவாஸிந என்று எல்லாக்கூறோ கடக்குமத்தையிறே யிவனுக்கு வேண்டுவது. இவன்
 இடமாக்காணாகையாலும் நம் காவற்சோர்வாலெவ்ந்ததென்றிருக்கையாலும் துக்கமிட்டத்திருக்கும்

பக்கம் 1, பக்கம் 2 கொண்டவை - பக்கம் 1, பக்கம் 2 கொண்டவை.

பக்கம் 1, பக்கம் 2 கொண்டவை - பக்கம் 1, பக்கம் 2 கொண்டவை.

றிக்கே இவ்வுரோடே ஸம்பந்தித்த நாடெல்லாம் மங்களமாகை. (திங்கள் மும்மரி பெய்து) வெள்ளக் கேடும் வறட்கேடு மின்றிக்கே ஊறெண்ணையவிட்டாப்போலே யிருக்கை. ஒன்பதுநாள் வெயிலும் ஒருநாள் மழையுமாய். அரிசாமே நிகாமே ந: பர்ஜனயோவார்ஷதி* என்று-அபேசுவித்தகாலத்திலே யுண்டாயிருக்கை. (ஒங்கு பெருங்செந்தெனாடுகயலுகள்) கிழ்ச்சொன்ன திருவுலகத்தருளின ஸர் வேச்வரனே டொத்திருக்கை. விடிவோடுதெட்டு, நாபரி நுபட்டபோது வந்துபார்த்தால் கைகவித்துப் பார்க்கவேண்டும்படியிருக்கை. மாரீசன் பெருமானே *வருசேஷ வருசேஷ ச பச்யாமி* என்றாப் போலே, இவர்களுக்கும் ஸ்ரீவாமந நிமித்தமாக *வருசேஷம்ருசேஷ ச பச்யாமி* என்றிருக்கிறபடி. (ஒங்குபெருஞ்செந்தெல்) ஒரு முதலே ஒரு செய்யை விளக்கொலைகொண்டு அங்ஙனெருவரம் பிலாமையாலே ஆகாச அலகாசமுள்ளவளவும் வளர்ந்திருக்கை. (ஊடு கயல் உகா) செருக்காலே யானைக் கன்றுபோலே வளர்ந்த கயல்களானவை செந்தென்களின் உள்போடும் போக இடம் பெருமைபாலே துள்ளாநிற்கும். விழக்காடறியாமே ஈகப்பட்டபடி, திருவுலகத்தருளின ஸர் வேச்வரனைக்கண்ட அநுகூலப்பட்டது படைநிற்கு மாய்த்து இவை.

(பூங்குவளைப்போதில் பொறிவண்டுக்கன்படுப்ப) புத்தகுவளையிலே என்னுதல்; காலத்திலே என்னுதல்; தர்சீயமான குவளைப்பூவிலே என்னுதல். (பொறிவண்டு கன்படுப்ப) மதுபாத்தாலும் அந்யோநப ஸம்ஸ்லேஷத்தாலும் பிறந்த புகாடைய வடிவிலே தொடைகொள்ளலம்படியிருக்கிற

கொண்டுக்கிடர் இரத்தது. *கொண்டானையல்லால் கொடுத்தாரை யார் பரிப்பார்* ஈச்வரனுடைமையை “என்னது” என்றிருந்தவன் பக்கலிலே குணங்கொண்டு, தன்னுடைமையை “தன்னது” என்று எல்லே நடந்து கொண்டவன் பக்கலிலே குற்றங் கொள்வோ! *நீன்வான் குறகுருவாய்* வாகுரைக்கு தரிப்பூணாவிட்டவித்தனை. *தக்கனைக்கு மிக்கானை* பூஜ்யபதமனுளவனை. *கேளாச்செவிகன் செவியல்ல கேட்டாமே*. “பிவேபதோருச்சரம்” ஸப்பங்கன் புதும்பிலத்தோடு அச்செவிகளோடு வாசி யில்லை. பரஸ்துதம் க்ருஷ்ணாவதாரமாபி தக்க ஸ்ரீவாமநாவதாரம் பரஸங்கிப்பினென்னென்பில்; செய்யும் ஆனைத்தொழில்களும், அச்சித பக்ஷபாதமும், வடிவமும், வாத்ஸயமும், அவனெரு ஊருக்குக் கைபாளானாப்போலே, இவனெரு நாட்டிக்காக எரிபுறப்படியாலுமாக அனைத்திருக் கையாலே சொல்லுகிறார்கள்.

(உத்தமன்) பரஹிம்ஸை பண்ணியும் தந்தாம் வயிறு வளர்ப்பார் - அதமர்; பிறர் ஜீவநத்தை அருமதி பண்ணியிருப்பார் - அவனிலும் உத்த்ருஷ்டர்; “பிறரும் ஜீவிக்க வேண்டும், நாமும் ஜீவிக்க வேண்டும்” என்றிருப்பார்-மத்யமர்; உதாரணைவன் பக்கலிலே தன்னையழியமாறியும் பிறரை ஜீவிப் பிக்குமவன் - உத்தமனாகிறான். *அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்* என்கிறபடியே என்னையும் என்னு டைமையையும் நேர்ந்தாகிறும் ஆச்ரிதர்க்கு ஓரங்கொடுத்துச் செய்யக்கடவோமென்றிருக்குமவரின். “அன்றுக்குமாணியாய்” எனக்கு வேண்டிச் செய்தாயோ, உன்னுடையார்க்கு லலித்த சந்தநதச் சாபமிதே.

(சுரப்பாடி) சுரஞ்சு மண் பெறுவாரும் இழப்பாருமாய், அதில் லாபாலாபமிதே அவர்களுக்கு குளந்து, அங்ஙனான்றிக்கே, பேப்பாருமையே எங்களுக்கு உத்தேசயமென்கிறார்கள். கட்டிப்பொன் போலோவான்; பண்பிப்பென்போலே திருநாமம். வாச்யபூதனைவன் ஸத்தையுள்ள ஈக்கும்; அவனுக்கு

வண்டுகள், தன்வில் தான் ஒரு மஹாபாரதத்தைப் பாரித்துக் கொண்டு புக்கு, புஷ்பத்திலே ஸ்பர்ச ஸொக்பத்தாலே நஞ்செண்டாயரப்போலே கிடத்துறங்கி யுணர்ந்திழந்திருக்கும் போது, “என்னை நியெழுப்பிற்றிலை, என்னை நியெழுப்பிற்றிலை” என்று ஒன்றுக்கொன்று “சீறு, பாறு” என்று நிற்றும். *பள்ளிக்கமலத்தினைப் பட்ட பஞ்சவாலவர் முகத்தோக்கி நன்யிரும்* என்னக்கவதினே. (ஊறு கயல் உகா-புழை சுவனைப்போதில் பொறிவண்ணுகளைப்படுப்) குவளைப்பூனிலே, வள்ளு மதுபாநம் பண்ண என்று படிந்த தசையிலே கயல் ஊடேயுகள், செந்நெல்லும் குவளையுமொக்கவசைந்து தூங்கு மெத்தைவிலே யுறங்கும் ராஜபுத்தர்களைப்போலே வாயில் மதுவோடே வண்டுகள் கண்படுப்ப என்றுபடி. இது, வயலின் ஸம்ருத்தி; இனி ஊரில் ஸம்ருத்தியிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. (தேங் காதுக்குகிருந்து) - எத்தனையேனும் முன்கை யுரவியராயிருப்பார் இந்நியவேனுமாய்த்து பசுக் கறக்கப்பயும்போது. இதுக்கடி - பால் மாருமையாலே பெழந்திருக்கப்போகாது, இத்தால் - பால் போரும் பெருமையை* அருஸந்தித்தவாறே - கறக்க வொருப்பருவாரில்லை. திருவடி ஸமுத்தம் கடக்க வொருப்பட்டார்போலே ஒருப்பட்டருக்கொண்டு இந்நிய வேண்டும்படியாய்த்து இருப்பது. (இருந்து)

வாசகமான திருநாமங்கனாலேயிறே அதுபணிப்பது. “கிருநாமம் சொல்லுதற்கு அதிகாரமடத்தி வேண்டாவோ” என்று நந்தியர் புட்டரைக் கேட்டாள்; “போக்பயுகில் இருந்தபடி சொல்லுகிறாள்; அபோக்பயுகில் போக்பயாத ஸம்பாதிக்கவேண்டா” என்றாள் செய்தார். எங்கனே யென்றை- “மேலுள்ள நன்மைகளைத் தாக்கவதாத விச்வவித்தவனாக, கிறான் விரோதிகளையும் போக்கமாட் டாதோ” என்று அருளிச்செய்தார்; “கங்கையாடப் போமவனுக்கு வேறொரு குழியிலே முழுகிப் போக வேனுமோ” மாந்தருகாதுகனுக்கும் கைநொந்தால் “அம்மே!” என்ன பராபதியுள்ளவோபாதி, பகவத் விடியத்தின் விரோதித்தார்க்கும் திருநாமஞ்சொல்லப் பராபதியுண்டு. திருநாமந்தான் எல்லா அதிகாரி களுக்கும் வேணும். காமயோக நிஷ்டனுக்கும் பாபஷபத்துக்குத் திருநாமம் வேணும்; ஜ்ஞாநயோக நிஷ்டனுக்கும் ஜ்ஞாதவையித்தயத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்; பக்தியோக நிஷ்டனுக்கும் பக்திவந்த திக்கு வேறும்; பராபநனுக்கும் தேஹயாத்தாக்கு வேணும். “விவோதியைப் போக்கித் திருநாமஞ் சொல்ல வேணும்” என்னும் விளம்பம் பொருதவாறிறே இதுக்கு அதிதாரி. *கருஷ்ண நுஸ்மரணம் பரம்* க்ருஷ்ணனுக்குத் தன்னை, ததுவாகஸ்மிரீப்பாள்-பாகாரமாக ஸ்மரிப்பானென்றபடி. (பரம்) அவனில் மேற்பட்டாரொரு சேஷியுண்டாகிலிறே தனக்கும் பராயச்சித்தம் பண்ணவேண்டுவது. (பேர்பாடி) ப்ந்தியூர்வகமாகப் பாடுக. *ஆர்வத்தால் பாடாதார்* என்னுமாய் போலே. (நாங்கள்) பாடி மடிகோலாதே, இதுதானே ப்ரயோஜனமாகவடைய நாங்கள். “பாடி நெய்யுண்ணோம்” என்ற வர்கள் பாட்டிறே. *இன்று வந்தித்தனையு முழுதுசெய்திப் பெறில்* என்றிருக்கும்வர்கிறே. என்னையுங் கொடுத்து என்னுடையயுங்கொடுத்து என்சிறார்கள். (நம்பாவைக்குச் சாற்றி) நாட் டார்க்கு “நோன்பு” என்று ஒரு பேரையிட்டு. (நீராடினல்) விரஹதாயம் போகக் குளித்தால் (திங்கின்றி நாடெல்லாம்) *யதராஷ்டாக்ஷரஸம்ஸித்தோ மஹாபாகோ மஹியதே - ஈ ததர ஸஞ்சரிஷ யந்தியயாதிறுப்பிஷ தஸ்கரா:* அவித்யாதி ஸகலதுரிதங்கனும் போய். இவர்கள் தாங்களும் மூதல், ஊன்விலே “நாராயணனே” என்று துணிந்திறே இறிந்தது. (நாடெல்லாம்) இத்திராவிலே யுண்டாய்ப் போகிறதன்றே பகவதஸ்மந்தம்; அசல் தாக்குமிதே. தேவப்பிள்ளைக்கு “லோகஹி தாந்த்ரவாகக்கானே தீபோகிறது” என்று அருளிச்செய்தவார்த்தை. ஊரும் நாடுமுலகமும் தன்னைப் போலே யாக்கிக் கொண்டிறே யிருப்பது. தீதில்தன்னெறி காட்டி தீந்தகராமின் திரிந்திறே. “கலியுங் கெடும்” என்னும்படியிறே. (திங்கின்றி நாடெல்லாம்) க்ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸஸு* என்கிற நாடு போல். : ஈகராணி ச ராஷ்ட்ராணி தநதாந்யயுதாகி ச*தந்தாமய்யய பாபாநுதனமாகவன்றிக்கே

பால்வாழிவிதே எழுந்திருக்கலாவது; ஆகையாலே, ஸ்தாவரபுத்திஷ்டை போலே யிருந்தது. (சிந்தாமலை) விரலிட்டுச்சுற்றிப் பிடிக்க கொண்டனது, இரண்டு கையாலும் அணைத்துக்கற்க வேண்டும் பாடி கனத்திருக்கை. (பற்றிவாங்கக் குடம்கிறைக்கும்) வாங்குகை - வளிக்கையாய், பற்றிக் கற்குக்க் குடம்கிறைக்கு மென்னுதல்; முலைபயப்பற்றிக் கைவாங்க. தானே நின்று பால் கொடுப்ப மென்னுதல்; இட்ட குடங்கள் வாங்க வாங்க நிறைந்திடுமாறுவது. குடமிடாதாழிமுகிறைய பகலின் சூர்மன்றி. இவ்வுபயமாய் ஈசுவரனைப்பற்றி கருத்தருத்தியாமபோலே யாய்ந்து இவையும்

(வள்ளல்) கீழே - பால்போறும் பெருமையைச் சொல்லிற்றுதல் இனி வள்ளல்தன் மாவது என்னென்னிய்; கருண்ணன்படி இவற்றுக்கு முனையிருக்கை. ஆறேனும் இவன் கழுத்திலே ஓலைவடிவ “தாதுபோ” என்றும் போமாமபோலே யாய்ந்து இவையும். சிறுநாய்க்கை கருக்குங்குடக் கட்டாமுடிக்கவாமம்படி தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு திறக்க. (பெருமையுக்கள்) புல்லும் தன்னிடம் தாகமாக வாய்த்தவையன்றிக்கே கருண்ணன்பச்சேம தாகமாக வளர்த்தவையாகையாலே, புல்லுத் துற்றியபோலேயே யாய்த்து இருப்பது. (நிங்காத செல்வம் திறைந்து) அழியில்லாத ஸம்பத்து நிறைந்தவையாய். சேதநருடைய புண்மயபாதுபுமாய் படிபிறும்

பெருமான் சென்ற நிலையாலே தானொழிந்தாற்போலே (திங்கள் முடியாமையெய்து வறட்டுக்கு போலே) வெள்ளக் கோடல் கொண்டனது. ஊறெண்ணெய் விட்டாப்போலே அப்பொதிதாமையங்காலே வளங்கி கை. ஒன்பதுநாள் வெயிலும் ஒருநாள் மழையும்வது காணும்.

(ஓங்குபெருந் செந்நெல்) குவிந்துநின்று முதலிட்டு மேலே தோக்கிப்பார்த்தால் ஆகா சத்தை வெவியடைப்பது காணும். ஆகாசத்திலே வரம்பில்லையே. திருவலகனத்த தனாவனைப் போலே. (பெருந்தெருநெல்) சுற்றிலே பனைக்கை. *செய்கொள் செந்நெறுயர்* என்றமாய் போலே. (ஊறுகையுடன்) வைத்துள்ளபோலே நெல்லு திறக்கையாலே தேரே ஸந்தசரிக்கப்பெறுது, ஒருக்கூத்து உலாவமுத்தையாய்த்து. ஐலசஸத்தவங்கடும், நீரிலும் திழலிலும் சிடந்து வளர்ந்த செருக்காலே கவித்து மேல்தோக்கிப் பாபாதிந்துயாய்த்து; *பள்ளச்செறுயில் கயலுக்கள்* என்று மார்பிபோலே. *சுலங்கொண்டு மலர்சொரியும்* இத்தாதி. (பூங்குலையிப்போதில்) அழகிய குவளைப் பூவிலே. குவளைப்பூ அலர்ந்தபோதிலே என்று காலபரமாகவுமாம். (பொறிவண்ணு) மதுபாதத் தாலே இடரிப்பதித்திற வண்ணப் பப்பது. (கண்படுப்பு) அலர்ந்த செவ்வியிலே மதுபாதப்பண்ணை என்றிழிந்து, பருக்கை வாய்ப்பாலே மயங்கிக்கிடந்து, “திபெழப்பிறிறிலே, தியெழப்பிறிறிலே” என்று பேதையும் தானும் விடிவோடு “சிறுபாறு” என்றமாய்த்து. வயலில் ஸங்குத்தி சொல்லி, ஊரில் ஸங்குத்தி சொல்லிற்று (தெங்குபிடித்து) பால் வெள்ளத்தான், கறக்கப்புகவர்கள் அஞ்சி பிற்காலிக்கும் பாடிநிற்பது. திருவடி ஸமுத்தாணத்துக்கு அஞ்சாதே இழிந்தாற்போலே இழியவழியாய்த்து. முத்துக்கு முக்குமவர் கடலுக்கு அஞ்சாதாப்போலே. நனைத்திலும் சேருக் குறியே. (இருந்த) ஸ்தாவரபுத்திஷ்டையாக. (சிந்தாமலை) பால் விரலி இரண்டுகையாலும் பற்ற வேண்டும்படி இருக்கை. (பற்றிவாங்க) பற்றி வளிக்க. (தொடர்ச்சி) குடங்களை நிறையா திருமாய்த்து. பற்றிப்பற்றி வளங்கக் குடங்களை நிறைக்குமென்றமாம்.

“பாபாநாம் வா பாபாநாம் வா வந்தோமோம் பிவவந்தோம்
கொயம் கினைமொயென நக்சிக் குபவடிபயி” . ௮.௧௦-11-௧4 கல்வெ.

32

திருப்பாவை வியாக்சியா னங்கள் மூன்றும்பாட்டு - ஒவ்வி

ஸ்வேச்வரனடியாக வந்த ஸம்பத்தாகிலிறே அளவுபட்டிருப்பது; ஈபாபாநாம் வா சபாநாம் வா*
என்னுமவளடியாக வந்த ஸம்பத்தாகையில ஊற்றுடைத்தாயிருக்குமிதே இது. ஆகையாலே
“நீங்காத செல்வம்” என்கிறது. ... 3

மூவாயிரப்படி:— (அவ) நாலாம்பாட்டு. உபயவிசுதியுத்தனான ஸ்வேச்வரன் இங்கே
க்குண்ணாபு வந்து தன்னைத் தாழவிட்டு, பெண்கள்சொல்லிற்றுச் செய்யும்படிக்கிடாகத் தான் கை
யாளாய், அவர்களுடைய அபேகைத் ஸம்பதிதாம் பண்ணிப்போருகிறபடி கண்டால், இதரதேவதை
களுக்குச் சொல்லவேண்டானிறே இவர்களும் அவனுமான் சேர்த்திலே கிந்திக்கித்து அத்தாலே
ஸ்வநலபாபாயிருக்குமிதே. *தரவந்தி தைத்யா: ப்ரணமந்தி தேவதா: என்கிறபடியே பகவத்
ஸமாச்சயனம் பண்ணினுக்குத்தேவதைகள் தாங்களே வந்து உபஸ்திதாநக்கடவதிறே. “ஸ்வ
புருஷம்” இத்தயாதி. இந்தச்சிலாகார்த்தத்தைத் திருமழிசைப்பிரானருளிக்கெய்தார்; “திரும்பேல்பின்”
இத்தயாதி. ஆக, இப்படி பகவத்ஸமாச்சயனம் பண்ணினானே இதரதேவதைகள் அனுவர்த்திக்கக்
கடவாகையாலே, எர்ஷாதேவதையான பரஹ்மயர் “நாம் இச்சேர்த்தியிலே கிந்திக்கித்து ஸ்வரூபம்
பெறவேணும்” என்று வந்து, “நாமிங்குத்தைத் தச் செய்பவெண்ணுமடிமையை நிபாதிக்க
வேணும்” என்ன; செய்யக்கடவடியை “இன்னபடியும், இன்னபடியும்” என்று கையாடல்
செய்து கொடுக்கிறார்கள்.

(வள்ளல்) திறே பால் போரும்படி சொல்லிற்றுகி, இனி வள்ளல்தனமானது வழக்கிலே ஸ்வே
சுட்டித் தூதுபோ என்னலாம்பாபாநாம் குண்ணனைப் போ? லு, சிறு பிள்ளை லும் கடிந்ததைப் பட்டலாம்
படி தானைக் கெடுத்துக் கொடுத்திருக்க. (பெரும்பசுக்கள்) பரிசுத்தருவியனைப் போலேயிருக்கக்.
புல்லாலே வளநுதியைப் பார்த்து, தீங்குமேலாசை அசைவிட்டிறே வரவது. [காணவம்படி இத்
யாதி] அவர் காரியாதே நடக்க, அவர்கள் கருதி ஆடுகிற கூத்தை மறத்தார்கள். நாடச்சு
வத்துப் பிடிக்கலாம்படியிறே துப்பது, அவன் குழந்தை இவர்கள் பாட்டுமறந்தார்கள். [சிறுவரில்கள்
தடவிப்பரிமாறு] இவருக்குச் சிறுவரிலிலே கண்ணெல்லுகிறபடி. [செங்கண் கோட] துவிதோ நும்
கண்ணோடுகிறபடி. [செய்ய வாய் கொப்பளிப்ப] ஸொன்குமாயத்தாலே திருப்பவளம் கொப்பளிப்ப
[குறுவியர்ப்புருவம் சுடலிப்ப] வேர்த்துப் புருவம் வளைப. [கோவித்தன் குழல்கொடுதினபோது]
பசுக்கள் மேய்த்து அவற்றின் வயிறு நிறைந்த ஹர்ஷத்தாலே தான் குழலூதா நிற்குமாத்தது.

(நீங்காத செல்வம் திறைத்து) ஈக சுச்சிந் நாபராத்யதிசு என்னுமவளடியாகவந்த ஸம்பத்
தாகையாலே ஊற்றுமாராத ஸம்பத்திறே ...

ஆருயிரப்படி:— (அவ) நாலாம்பாட்டு. மென்பிள்ளைகள், மார்கழிநீராடினால் வரும்
ஸங்கத்தியை மதேரதியாதீற்க, பரஹ்மயும், பகவத்ஸமாச்சயனம் பண்ணுகிறவர்களுக்குச் சிறிது
கிந்திக்காரம் பண்ணி நாமும் நம்முடைய ஸ்வநலபாபம் பெறவேணும் என்று, “தான் இங்குத்
தைக்குச் செய்யும்படியை நிபாதிக்கவேணும்” என்ன; “பெண்டிள்ளைகள் தோற்றபடியே! வர்ஷம்
பெய்தபடியே! என்று எங்கோ எல்லாநும் கொண்டாடும்படி வர்ஷிக்கவேணும்”, என்று அவன்
செய்யும்படிமகனைக் கையோலை செய்து கொடுக்கிறார்கள்.

(4)

5

450 - 428 von 510, "Einwanderer"

செய்யுள் - உருக்கியப்
செய்யுள் - உருக்கியப்
செய்யுள் - உருக்கியப்

செய்யுள் - உருக்கியப்
செய்யுள் - உருக்கியப்
செய்யுள் - உருக்கியப்

(ஒன்று நீ கைகரவேல்) உன்னுடைய ஓளதாய்த்திலொன்றும் மாறுதபடி தோற்றவேணும். “கை” என்று கொடைகாக்கை-மாறுகை. சேதநனுடைய நன்மை தீமைகளைக் கணக்கிட்டுப் படிவைக்கும் குசாண்டுள்ள ஈச்வரகோஷ்டியைப் பார்த்து விஷமமாக வர்ஷியாதே, “நகச்சிங் ஈயாத்யதி” என்று-பாபமே பச்சையாக் சஷிக்குமெங்கள் படியைப் பார்த்து எங்குமொக்க வர்ஷிக்கவேணும்.

(ஆழியுப்புக்கு) ஸகரர் கல்வினை சிறுதுழியிலன்றிக்கே, ஸமுத்ரத்திலே போய்ப் புக வேணும். அதிலும் வாய் கரையிலே யாகவொண்ணாது, நடுவே சென்றிழிய வேணும். (முகந்து கொளும்) இழிந்தால் மேற்பட்ட ஜலம் கொண்டுபோர வொண்ணாது, கடலை மணலே சேஷிக்கும்படி ஈர்வாணிக்கவேணும். (ஆர்த்து) இராமடம்ஊட்டுவாரைப்போலே முகம் தோற்றமுல்தின்று சஷிக்கு மீச்வரணைப்போலே யாகவொண்ணாது. அநசந்தத்திலே திகழித்த முதலிகளையாய்த் திருவடிவரவாலே ஸத்தை பெற்று ஸம்பரமித்தாற்போலே, நாடடைய உங்களுடைய த்வதிகேட்டு வாயும்படி மின்னி முழங்கி விலிவிட்டுக்கொண்டு பெரிய ஸம்பரமத்தோடே வந்து தோற்றவேணும். (ஏறி) ஆகாசாவாச சமிடமடையும்படி உங்கள் வடிவைக்கொண்டு பார்க்கவேணும்; *விண்ணிலமெலாபடி விசித்தாற்போல்* என்றும், *மதயானைபோலெழுந்த மாமுகில்கான்* என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே.

மறக்கவுமாம். பல சரணம் என்கிறதாயும் கழியுண்கிறது. (மறந்தும் புறந்தொழாநாந்தர்) தேவ நாத்தாஸர்சமின்றிக்கே யிருக்குமவர்களை, பர்த்தாவோடு பார்ப்பைக்குப் பொருத்தமில்லாததிலும் ருசியுண்டானவன்று கூடலாம்; பர்த்தாஸம்சிலேஷமுண்டாற்றல் போக்பவதையும் மெருமிதே. [இறைஞ்சியும் சாதுவாய்ப் போதுமின்களென்றார்] வணங்கி அநுபலவேஷத்தோடே போதும் கோள். [நமனும் தந்தாநுவரைக் கூடுச்செவித்து] “ஸ்வபுஷாம்” என்றப்போலையும், [கன்னமுலே] என்றப் போலையும். “அவன்மறெவ்வினையம்” இப்பாதி, “அவனைமெலமொய்யர்காட் பட்டார் பேர்-அறாய்ப்பட்டு அறியார்கண்ணம்” ஒரு பாகவதன்போரை ஒரு அபாகவதன் தரிப்பது அவனையும் யமன் கோஷ்டியில் பட்டோலை பார்க்கப் பெறுது. [மாறுசெய்த வாளர்க்கள்] கண்டால் “ஜிதம்” என்று ஸீழுவிறையுடுப்பது. [வாளர்க்கள் நானூலப்ப] கொண்டவரமும் ஆயுஸ்ஸாயம் கூட முடிய. [அன்றிப்பாதி] வரபல புஜபலங்களாலே பூண்டிடினதுரை வரப்பொருக்கையென்றிக்கே, அவர்களிருந்த விடங்களிலே சென்று முடித்து. [வென்றிகொண்ட] சக்ரவர்த்திதிருமகனாரோடு ஒரு பேரிலே யிருப்பானபின்பு, இனி அவர் குற்றமுண்டாகில் பார்க்குமத்தனை யென்கிறார். “வாளலேயுன் தமர்க்கென்றும் நமன்நமர் கள்ளர்போல்” என்னும்படியிற்றே தேவதைகளஞ்சி வர்த்திக்கும்படி. ஆகையாலே பர்ஜத்யமும் “நான் செய்யவேண்டு மடிமையென்ற” என்று கேட்க, அவனை நியமிக்கிறார்களா யிருக்கிறது.

வ்யா.— (ஆழிமழைக் கண்ணு) “ஆழி” என்று-ஸமுத்ரமாய், அத்தால் நினைக்கிறது-காம்பீர்யத்தையும் இடமுண்டமையுமாய், ஸ்வேச்வான் தன் காப்பஞ்செய்கைக்கு அளவுடையவனென்று திருவுள்ளத்திலே தோற்றி நியமிக்கும்படி பிறந்தவனன்றே நீ. *ஸமுத்ராவகாம்பீர்யே* என்னக்கடவதிறே. “ஆழி” என்று - வட்டமாய், அத்தால் நினைக்கிறது-மண்டலத்தையாய், ஓரோரெடங்களிலே சழித்து வர்ஷிக்கையும் மண்ண வர்ஷித்துக்கு நிர்வாணகனுவனென்றும், (ஆழிமழைக் கண்ணு) மழைக்கு தருஷ்டியாய் நிர்வாணக்குமவனாகையாலே “மழைக்கண்ணன்” என்று-அதிகரித்தகார்யத்தாய்விட்டுச் சொல்கிறார்களென்றும், “இன்னது மிடித்தான்” என்னும்படி போலே. இவர்களைத் தான் ஆரோஜ்யமழைக்கிலும் “கண்ணு” என்றொழிப அழையார்கள் கருஷ்டனோட்டை வஸஸையாலே *பீஷாஸ்பாத் வாத: பவதே* “நெற்றிப்பெற்ற கண்ணன்” என்று

புத்தகங்கள் எல்லாம் எல்லாம் ஆண்டுகளில் பிடித்துக் கொண்டு போனார்கள். ஆனால் இவைகள் எல்லாம் எல்லாம்
புத்தகங்கள் எல்லாம் எல்லாம் ஆண்டுகளில் பிடித்துக் கொண்டு போனார்கள். ஆனால் இவைகள் எல்லாம் எல்லாம்
புத்தகங்கள் எல்லாம் எல்லாம் ஆண்டுகளில் பிடித்துக் கொண்டு போனார்கள். ஆனால் இவைகள் எல்லாம் எல்லாம்

திருப்பாவை வியாக்கியானவர்கள் நான்காம்பாட்டு—ஆழி

35

(ஊழிமுதல்வன் உருவம்போல் மெய்கறுத்து) ஐகத்தாரணபுத்தனவனுடைய வடிவுபோலே யிருக்கவேணும். இந்நிர்த்தேசத்துக்குக் கருத்தென்னென்னில்; நெடுநாள் தன்பக்கவிலே ஸம்ஸ்கிருத மாய்க்கித்த ஐகத்தை யுண்டாக்குவதாக ஸங்கல்பித்தவாறே, பண்டுபோலன்றிக்கே கருவடைந்த பாயிர் போலே நிறத்திலே வருவதொரு வேறுபாடுண்டு; அததை நினைக்கிறார்கள். காலோபலகஸித ஸகல பதார்த்தங்களைப் முண்டாக்கினவனுடைய வடிவு உங்களுக்கு உண்டாகவேணும். (மெய் கறுத்து) அகவாயில் நீர்மை உங்கனாலுண்டாக்க வொண்ணாதிதே. வர்ஷித்தால் அதந்தாம் வெருத்துப் போமவைபிறே இவை.

(பாழி அம்தோள்) பாஹுச்சாயாமவஷ்ட்பதோ யஸ்ய லோகோ மஹாத்மக: என்பகிற படியே-உபயவிபுதிய மொதுங்கிறதும் ஒதுங்கின ரஷ்டயவர்க்களவபட்டு, ரசைகனுடைய காவல் துடிப்பே மிக்கிருக்கை. (பாழி) வஸியுடையதோள் என்னுதல்; இடமுடைய தோளென்னுதல். (அம்தோள்) அமுதியதோள். அங்ஙனனறிக்கே குழைச்சரக்கேயாகிலும் விடவொண்ணுத போக்

தேவதைகள் அநுஸர்த்திப்பதாகச் சொல்லப்படுகிற ஸர்வேச்வரன் அவதரித்து, நோன்புக்குச் சொல் லிற்றுச்செய்யக் கடவனான பின்பு பர்ஜையன் கிருச்சிக்கரித்து ஸத்தைபெறக்கடவனாதே. ஈச்வரன் பக்கல் கிருச்சிக்கரித்தவர்களுக்கு பலஸித்தியிவர்களாலேயானால், இங்கு கிருச்சிக்கரித்தவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே, “ஆழி” என்று-கடலாய், “ஸமுத்ர இவ காமபிரியே” என்கிறபடியே கம்பீர ஸ்வயாவரைய வர்ஷத்துக்கு நிர்வாஹகளுனவனே. பிராட்டி, “பலவங்க” என்னுமாப்போலே. ஈச்வரன், ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களை ப்ரஹ்மயுத்தார்கள் தலையிலே வைத்துத் தான் பாலநத்திலே அதி கரித்தாப்போலே, “தஹ, பச” என்னும் காரியத்தை யமாதிகள் தலையிலே வைத்து, ப்ரக்ருத்யா உன் னுடைய நீர்மையைக் கண்டு எல்லாரையும் ஈசரிநோக்கும் கார்யத்திலே அவனிலே நியமிக்கப்பட்ட வனல்லையோ.

(ஒன்று நீ கைகாவேல்) அர்த்திகள், கொடுக்குமவனை “கைபெரியன்” என்று சொல்லுகை யாலே, உன்கொடையில் ஒன்றும் வர்ச்சியாதொழிய வேணும். புண்ணியம் பண்ணினிருந்த ிட்டத்தே வர்ஷிக்கவும், பாபம்பண்ணினிருந்தவிலுத்தே வர்ஷியாதொழியாமென்றே ஈச்வரன் எங்களை நியமித்து விட்டதென்ற; ஈச்வரன் அதிகரித்த கார்யத்திலே அன்றே புதைத்துவிடுவது, நல்லாவரக் கைக்கொண்டு தீயாரைக் கழித்துமிருக்கும் ராமகோஷ்டியில் பழக்கத்தைவிட்டு, “மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தம்” “தேவ மைத்ரீ பவது” “பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா” என்று நசையற்ற ராசுகளெனக்கும் னறிந்துசொல்ல அதிகரித்த எங்கள் கோஷ்டியில் பரிமாறுமாப்போலே பரிமாறவேணும். கை கைக் கையாவது - கொடை மாறுகை.

(ஆழியுட்பு) கண்டஜலாசயங்கனிலும் ஒண்ணுது, ஸகரர் கல்லினகுழியிலும் ஒண்ணுது மஹாந்ணவத்திலேபுக்கு. அதிலும் வாய்க்கையிலும் ஒண்ணுது, உள்ளே புகவேணும். (முகந்துகொடு) அங்குத்தேநீரை மணந்பற்றேடே வாங்கி. ‘இலங்கொலிநிப் பெரும்பொவம் மண்டியுண்ட’ என்கிற படியே-மேடுவற வொண்ணுது, அர்மன் அடிபோடே தட்டப் படுகி. (ஆர்த்து) நாட்டார்விடையும் எங்கள் விடையும் கெடும்படி பின்னி முழங்கி வில்லிட்டுத் துளித்துக்கொடு வரவேணும். அநசநத்தில் தீகரித்த முதலிகள் தார்க்கும்படி, திருவடி, பிராட்டியைக்கண்ட ஹர்ஷத்தாலே சப்தித்துக் கொண்டு வந்தாற்போலையும், *ஓகமேகஸ்வரக்கூஷண: என்கிற-க்ருஷணன் முழங்கின வார்த்தைகேட்டு நாங்கள் தரிக்குமாப்போலையும், நாடு தளர்க்கும்படியாக. (ஏறி) ஈச்வரனைப் போலே

இவ்வாறு பார்த்து - மிகவும் -
தெரிவிப்பது - மிகவும் -

தொகுப்புகள் - மிகவும் -
தெரிவிப்பது - மிகவும் -

36 நிறுப்பாண் வியாக்கியா வங்கள் நான்காம்பாட்டு - ஆதி பௌத்தம்.

சுருதி

யதை மிக்கிருக்கை. ரஷிகமுமாய் அதுதானே போக்பமுமா யிருக்கை. (பாழி அம்தோளுடைய பற்பநாபன்) பிள்ளைகளைத் தொட்டிலிலே வளர்த்தப் புற்பாயிட்டுப் பூரித்து ஆயுதங்கொண்டு தோற்கிப் பற்பாணப் போலே, திருநார்க்கொத்திப் பற்பாண்டி ஸ்ரீபுத்திரக் காப்பாத்தனை பற்பாணவப் பெற்றுவைத்துத் திருத்தோள்களாலே -காத்துக் கொண்டிருக்கிறவன். (பற்பநாபன் கையிலாழிபோல்மின்னி) ஸ்ரீபுத்திரக் முதலான பற்பாணவ ஸ்ரீபுத்திரத் திருநார்க்கொத்தையுடைய ஸாவேசுவரன் கையில் திவ்யப் போபாதி மின்னலினும். இந்நிபந்தத்திற்குக் கருத்தென்னென் னம்; சபுத்தரஸ்தே ஜாதா எனவும் அத்தால்வந்தியர்ஷம் வீரபுத்திரக்கொச்சேதபும் காப்பித் தபும் அது திவ்யப் போபாதி. அவ்வளவு தரிசு அகம்படியானவர்கள், அந்தப் பித்திக்குப் போக்கு விட்டு நெய்யாடல் போற்றிக்கொண்டு திவ்யபாபியானவர்கள், பரதமஜ்ஜன பற்பாண வுண்டானபின்பு வாய்வளவுக்குப் பிறந்த ஸ்ரீபுத்திரக் காப்பித்திரக் கொண்டாடினான் திவ்யபாபியானவன்; ஆகையாலே அவனையொப்பாகச் சொல்லுகிறது.

(வாய்மையிலே நின்று நின்று) பரதமஜ்ஜன பற்பாணவத்தின்மேலேயே திக்கவேண்டும். அங்கோஷோ தார்த்தராஷ்டிராணம் ஹருதயாநி வ்யதாரயத் என்கிறபடியே அதுபலன் வாய்வும்

முக்கத்தோற்றத்தே நின்று காரியஞ்செய்யவொண்ணாது, *விண்ணிலேமொலபு * விநித்தாற்போல் * என்கிறபடியே ஆகாராவகாச மெல்லாம் வெளியனடையும்படி. உங்கள் வடிவைப் பாரித்துக் காட்டி யுடைய *காட்டில்பின் அமரமு * என்றும், *காணுந் தோறும் தொண்டா நான் * என்றும் - தவிர நினுடைய தவறியும் வடிவும் பரதமாவது அநிபேசுத்தையிலே. (ஏறி) *விசர்வம் விசர்வம் புர: ட்ரயாந்தி * என்றமாத்போலே-காப்பித்திரக், கரமேறுமாத் போலே மெள்ளமெள்ள ஏறி.

(ஊழிமுதல்வ னுருவம்போல்) காலோபலாஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் நிர்வாணகருய், ஸ்ரீபுத்திரமுருகனான ஸாவேசுவரனுடைய திருமேனிபோலே. அதாவது-இவர்கள் புனையபாபாது குணமாக வளரிகே, தன்னுடைய கேவல கருணாபாலே இவற்றுக்கு உபகாரங்களைக் கொடுத்து, 'நாமும் இவர்களுமாய்க் கலக்கவேண்டும்' என்று திருவுள்ளத்திலே நினைக்கையாலே தன்பேருக இவற்றை அண்டக் குடமோது அவன்திருநாம புகார்பெறுவதற்குமாய்த் த. - ஸ்ரீபுத்திரம் *வெணக பத்யம் அஜ்ஜகாந்தம் * என்றிறே அருவாகக் *நபட்டு, *சுத்திர * நாமம் படைத்த * என்றும் பாமமுருகனாகப் படைத்த * என்றும் குணமாகக் கொண்டாடிற்று. (ஊழிமுதல்வன்) 'ஸாவபதார்தங்களைப் புரன் புகைவேண்டும்' என்று திருவுள்ளத்திலே நினைக்கையாலே கருணா தத பரிப்போல்

கிவ்யே கருணை

திகம்பரம் கருணைக்கும; அப்படியே பரிநிபேதம் என்றனுடையதிறமும். (சுருதி) பாய் மெய் கருணை அபாசகவாயில் தண்ணாள் இதுகருத் தெடவொண்ணாதே. இதுதிறமைய அகவாயும் தோன்றோவென்னில்; அவன் நிர்மலையைப் பார்த்தால், இது நெருப்பு என்னலாம்படியயன்றோவிருப்பது. (சுருதி) 'நான்' தார்த்தராஷ்டிர முழிக்க ஹருதயப் போலே - ஸாவேசுவரன் உட்காணுண்டாகப் போகாதிறே. தார்த்தராஷ்டிரம் அவ்வாக்குப் போகின்ற ஸ்ரீபுத்திரப் பித்திரம். ஸ்ரீபுத்திர ஹருதயப் போலே தரிசு பரிநிபேதம், அன்னமுதல்வரும் நீரும் நெருப்புமான் வித்தை "ஒக்கும்அம்மானுருவம்" என்றார்களிறே. ஆற்றமையிருந்தபடி. உன்னங் குறைந்து தோல்புறையே போகையன்றிக்கே அகவாய் சிதிலமாய். [நான்தானும்] நான்தோறும். [நான்கு] பரத பல்புறங்கள்] திரண் மெகங்கம் ஹருதய பல்புறங்களைக் காண்கின்ற பரிநிபேத நிற்பன். [தக்கவைவர்] உண்ணக்கடக்காவிட்டு, மாப்பிலே அம்பேறகப்பார்ப்பார் விரோதியோ

பெரிய, பெரிய, பெரிய - எந்த 36 லை கூடி ஸ்ரீ மங்கலம்
 எம் மெல்லா நேரே ஸ்ரீ மங்கலம் உயர்ந்தது ஸ்ரீ மங்கலம்...

திருப்பாவை வியர்த்தியானங்கள் நான்காம்பாட்டு - ஆழி

37

பாதிசூலர் முடியும் ஆகிவனும். (நின்றதிருந்து) அதுபோலே பொருக்கால் முழங்கிவிட
 வேண்ணது, மாறாத நின்று அதிரிவெனும். (தாமாதே) தோள்புலே நின்று உயர்க்கிற்று உய
 வாலுலுக்கொன்றிந்த சங்கர் வடிவி ருந்தபடி கண்டாயிரே; அத்தனை காலாள்பத்தோடே யாக
 வெண்ணது. ஆர்த்திக்கு முற்படலும் ரகிக்கு மீசவனைப்போலே பாசவேனும். தேவமாத்தருகம்
 போலன்றிக்கே, பகவத்புறமச்சுரணம் நதிமாத்தருகம்போலே சாதமென்கை. (சார்ங்கமுறைத்த சா
 வையுபோல்) இவாடுறது பாம்புபோலே, முன்பு விஷயமில்லாமையாலே அடங்கியிருந்த ஸ்ரீசார்ங்கம்,
 சர்வர்த்திதிருமகன் ஸுடைக்கனித்தனாதே நூறுபாம் சரவருடிபைப் தானே பண்ணிற்று.
 எம்வண்ணவெஞ்சிலையே. உடைவன் அம்பு பெறுக்கிடுகை. (சார்ங்கமுறைத்த) அம்புபுறம்
 கிளர்ந்தால் அரசனாறு மடக்கப்போகாதிருே அதுபோலே, பெருமான் கடைக்கணித்த பின்பு
 பெருமானாலும் விலக்கவொண்ணாதுபடுக்கை. *அவத்பய மறுத்தது* என்னக்கவதிருே.
 (சரமறை) *சரவர்த்தி வவர்த்தி* என்கிறபடியே.

போக்கலாவது நூற்றுவாய் அளவுபடினோ உதவலாவது, இத்தலை நூண்டாலும் உதவலாக
 தோ. [சுவாமபுரினமர்ந்தாய] நூற்றுவர் காலனும்பா பாபேசித்த ஜம்மெக்கலு ஒருமபர்
 மாத்தத்துத் வபட்டம விராகாதோ. [புக்க] பிஷ்மாதிக்க சுவாபுத்தாலே நூக்க மரியாதே நேரா
 நடத்தினபடி. [நுல்தேர்தனிப்பாகா] ரதியைக்காண்கிறிலர். வாராய் அத்தேரை இம்மேகத்திர
 ளிலே திரியவிட்டாலாகாதோ. [இதுவே பொருத்தமே] அவர்களுக்குக்காரியற் செய்தபடியும்
 இதுவே. ரிஷிகளுக்குக் கைக்கலி கொடுத்தெழுதுவித்துக்கொண்ட வித்தனையாகாதே.

(பாபி) இடருடையம் பெண்ணுதல்; வலி யென்னுதல். *பாபுச்சாயாமவஷ்டப்தோ யல்ய
 லோகோ மஹாத்தமஃ* ரஷ்யவர்க்கமடையத் தோள்நிழலிலே பொருங்கிறும், ஆள்சுருங் நிழல்
 பெருத்திருக்கை. (அம்மோன்) நோக்காதே பருகுலையடிக்கிலும் விடப்போகாததோன். உழற்பால்
 ரஷ்யமானது தானே போக்பருமாயிருக்கை. சுத்தரத்தினுடையாவிரே. (புற்பதாபன்) கொப்புழி
 லெழுமலப் பூவழகம் என்றுதான் தோற்றிருக்கும் துறை. "பற்பதாபா! ஸ்ரீ!" என்று நம்மாழ்வானைக்
 கூப்பிடப்பண்ணிற்றே. (புற்பதாபன் கைலாழிபோல் மின்னி) புத்தரத்தேலாத் என்று பிறா
 வானவன் அளவுடைமையாலே பேசுதிருந்தாலும் உரியவடியார் பக்கலிலேயிரே உகப்புக்காண
 லாவது. "அங்கைத்தலத்தி னட பாபி என்னான்" என்ற-வெறும்புறத்திலே ஆலுத்தியழிக்க வேண்
 டும்படியான அழகிய கைலிலே பிடித்த திருவாழிபோலே மின்னி. "ஆழியோடும்" என்று வெளிச்
 செறிப்பிக்கைக்கும் மதிக்கெடுக்கைக்கும் பரிசுமதுவேயிரே.

(வலம்புரிபோல்) 'சுராரியும் பல்லாண்டு' என்னு "அப்பாஞ்சன்னியமும் பல்லாண்டு"
 என்னுமனாகா. *பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தாதிவ சங்கொலியும்* என்று செவிமடுத்ததுக்
 கிடக்கமதிருே. *உண்பது சொல்லில்* *பொதுவாகவுண்பதனை* என்றுதான் சிறுபாறென்னுமவர்
 கர்ந்த. (நின்றதிருந்து) பாரதஸுமரத்தில் போலே ஒருக்கால் அதிர்ந்துவிட வெண்ணது, சுற்றுதயாநி
 வ்யதாரயத் என்று எதிரிகளெஞ்சு பிளக்கும்படி சப்திக்க ஒண்ணது, நாங்கள் வாழும்படி நின்று
 முழங்கவேணும். (ஆழிபோல் மின்னி வலம்புரிபோல் நின்றதிருந்து) இவளுடைய ஸ்தீர்த்தவத்துக்கு
 முலைகன்போலேயிரே, அவனுடைய புமஸ்தவத்துக்கு திவ்பாயுதங்கள். (தாமாதே) தந்தாமை
 ஸ்ரீத்தர் நோவுட ஆறியிருக்கும் தேவதாத்ரங்களைப் போலன்றிக்கே சுமீதர்பாலமேயமையும்,
 விளம்பம்போறேன் என்று சர்வர்த்தி திருமகனைப் போலேயாகவேனும். தேவதாத்ரபஜநம்

(வாழ் உலகினிற் பெய்திடாய்) த்ருஷ்டாந்தமான சரவ்ஷத்தில் ராஷஷஸ்தாதிடங்க முடிந்தது. அங்ஙனெனனது, அநுஸைபரதிகூலன்பாகமன்றிக்கே லோகமாக வாழவேணும். அழகிது, ஈச்வராஜ்ஞையாலே நான் முன்பே அதிகரித்ததொரு கார்யமன்றே, இங்குத்தைக்கு நான் கிருசித் கரித்தவனும்படி யென்னென்ன, (நாங்கனும் மார்கழிநிராட) நாங்கள் காலத்திலேபோய் மார்கழி நிராடக்கடவோம். அதுவும் முன்பே ஊராக நிச்சயித்த தென்றன்றே, இப்போது வந்த தன் னேற்ற மென்னென்ன (மகிழ்ந்து) நாங்களும் தோன்பு நோற்றோமாய், அந்த நோன்புக்கு பலமான வர்ஷமுண்டாய்த்ததாய், க்ருஷ்ணனோட்டை ஸம்ச்சலேஷத்தாலே மகிழ்ந்து நிராடக்கடவோம். (மகிழ்ந்து) ஊரார்க்கு மார்கழி நிராடுகைக்கு மேலே பரிதீபூர்வகமாகக் குளிக்க வேண்டுவதொரு நிர்ப்பந்தமில்லைவே. உனக்கு பரிபகரமாக க்ருஷ்ணனும் நாங்களும் மகிழ்ந்து குளிக்கிறோம் என்பகிறார்கள்.

முனையிரப்படி:- (அவ) ஐந்தாம்பாட்டு.—பெண்பிள்ளைகளிலே யொருத்தி “நாம் இப்படியே கந்தகப்பிரித்துக் கொண்டு இறியா நின்றோம். நமக்குத்தான் இது தலைக்கட்டுகைக்கு விச் வாஸஸம்? அநாதிகால ஸஞ்சிதமான கர்மங்கள் இதுக்கு விரோதத்தைப் பண்ணுதோ?, ச்ரேயாமலி பலஸா விக்ரஹி யான்றோ” என்று பரம்நம்பண்ண, அவர்களிலே வேதாத்தஞ் சூநமுடையாளொருத்தி, “நாம்

பண்ணிறரைப் போலன்றிக்கே, பகவதஸ்மாச்சரயணம் பண்ணிறரைப்போல பெற்றோனும். கர்மாது குணமாகவரும் பலத்துக்கிறே, தேவமந்த்ருகம்போலே விளம்பமுள்ளது, பகவத் ஸமாச்சரயணம் நீதி மந்த்ருகம்போலே சரதமுமாய்த்தாழ்ப்பதுஞ் செய்யாதொழியுகிறே. (சார்ங்கமுனித்த) இனபெருத பம்புபோலே, இலக்குக் காணுமையாலே யிசோதே கிடக்கும் ஸ்ரீசார்ங்கம், பெருமான் கடசனும் பெற்ற வாறே தானே சரஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுநிற்கும்; அவர் கடைக்கரைத்து விட்டால், பின்னை அவராலும் மீட்கப்போகாது. அகம்படியர் கோபித்தால் பின்னை அரசனும் மீட்கப்போகாதினே. *அவ்ஷ்டய மலுத்தது: * பெருமாளர் அமைக்கப்பெற்றமை பற்றிக்கொண்டு நின்றத்தனா. *சார்ங்கமென்றும் வில்லாண்டான் * என்னக்கடவுகிறே. (சரமணைபோல) *சரவர்தம் வவர்த ஹ *

(வாழ்) சரம்போலே முடிக்கவொண்ணாது. அங்கு எதிரிகளான ராஷஸ்யமேல் விட்டாப்போலே யன்றிக்கே, ஐக்கத்தைய வாழவேணும். ஈசுவரனாலே வர்ஷார்த்தமாக நியமிக்கப்பட்ட எனக்கு அடைந்த பாவியன்றோ நடத்துகிறது, நீங்கள்ப்போது இரக்கிறதென் என்ன (நாங்குகும் மார்குழி தீரட) என்கிறார்கள். உங்கலையும் பண்டு ஊரார் நியமிக்க, அதுவும் நீங்கள் அதிகூற்த கர்பய மன்றோ என்றார் (நாங்குகும் மகிழ்த்து-மார்குழிதீரட) என்கிறார்கள். நாங்குகும் க்ருஷ்ணனும் சோக் குளிக்கை உனக்குக் கிறப்பத்தொன்றோ; நாங்கள் உன்மடிவையகண்டாது த்வலியபக்கேட்டு எங்கிரு வைய தாபத்தையாற்றி பீர்த்தகராய்க் கொண்டு மார்குழி தீராடுகிறோம். இவாகளை யுதப்பிக்க வறே இவனுக்கு ஸங்குபம், *புற ஹர் ஸாயிஷ்யாயி* யிலேயேறினான் எனவாம். *ஊன்னுபித்தகது ஸாயி* என்னவண்டாலே, க்ருஷ்ணன் ஸுட தீராகுமகயாலே.

ஆளுயிர்ப்படி :- (அவ) ஐந்தாம்பாட்டு. —முதற்பாட்டில் “தாராபண்ணா” என்று —உபய விபூதி போகத்தைச் சொல்லிற்று, அந்தந்தம், “பாற்கடலிற் பையத்துவிரிற் பாய்” என்று — அவதாரார்த்தமாகத் திருப்பாற்படலில் கணாவளர்ந்த படியைச் சொல்லிற்று; அந்தந்தம், இந்தந்தம் குறைந்த பூவாமநாறு எந்தவததிற் ப ஓநதாடாக வாசியவயாதே திருவடிகளைக் கொண்டு திண்டாட

ମୁଖ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ - ଦେଖିବା ପାଇଁ

6. Unwilling - involuntarily 2m unwilling to pay taxes

பெரிய கல்வெட்டு - கி.பி. 1000

பயம், சதுரம், பத்த - இவை உண்டாகப் பரமம் போலும். எம்மெனென
 சொல்லுதல் என்னும் சொல்பொருளும் போலும். (அதன் கருவியென்பது)
 தி. சுவாமிநாதர்.

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் ஐந்தாம்பாட்டு - மாயனை

39

நம்முடைய விரோதிகளைப் போக்கிக்கொண்டுவந்து இதிலே யுழிகையென்று ஒரு பொருளில்லை; நமக்
 கடைத்த பகவததுபவத்தைப் பண்ணு நின்றுல், சேர்ப்பால் போகருமமாகப் பருகுவதுக்குத் தன்ன
 னையே பித்தம் போமாப்போலே, இவை தன்னடையே விட்டோடிப்போம்; ஆனபின்பு, இனி அயோக்
 யதையைப் பார்த்து அகலவேண்டாம்" என்கிறான். மாயனை மன்னுவமதுரைமைந்தனைத் தூய
 பெருநீர் யமுனைத் துறைவனை ஆயர் குலத்தினிற்றேன்று மணிவிளக்கைத் தாயைக்குடல் விளக்கஞ்
 செய்த தாமோதரனைச் செப்பு, போயபிழையும் புருதருவான் நின்றனவும் தீயினிற்றாசாலும்
 என்கிறார்கள். பரமபுத்தமம் - பேயுயிரை. அதுபுகுதி - தீயினிற்றாசாலும்.

1. தூயபெருநீர் யமுனைத் துறைவனை * மாயனை
2. ஆயர்குலத்தினிற்றேன்று மணிவிளக்கைத் தாயைக்குடல் விளக்கஞ் செய்த தாமோதரனைச் செப்பு, போயபிழையும் புருதருவான் நின்றனவும் தீயினிற்றாசாலும் என்கிறார்கள்.
3. தூயபெருநீர் யமுனைத் துறைவனை * மாயனை
4. ஆயர்குலத்தினிற்றேன்று மணிவிளக்கைத் தாயைக்குடல் விளக்கஞ் செய்த தாமோதரனைச் செப்பு, போயபிழையும் புருதருவான் நின்றனவும் தீயினிற்றாசாலும் என்கிறார்கள்.
5. தாயைக்குடல் விளக்கஞ் செய்த தாமோதரனைத் தூயயோமாய் வந்துநாம் தூமலர் தூவித்தொழுது * வாயினுற்பாடி மனத்தினுற் சிந்திக்கப் * போயபிழையும் புருதருவானின் நனவும் * தீயினிற்றா சாகுஞ்செப்பேலோ ரெம்பாவாய். *

புதுமைச் சொல்லிற்று; அந்தந்தம் யோக்யராய் ஆசாரபுரதாரான வசிஷ்டாதிகள் நியமிக்கும்படி
 சகாவந்திரிமுகனாய் வந்தவதரித்து வாயிவந்து உடம்புகொடுத்தபடி சொல்லிற்று; இப்பாட்டில்
 வனாயாதே எல்லார்க்கும் சுட்டவுமடிக் கடிமும்படி கருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து. ஒரு ஊருக்காகத்
 தன்னை முற்றாட்டாகக் கொடுத்தபடி சொல்லுகிறது. நோத்திற் பெண்காரிலே ஒருத்தி, "நாமருப
 வீக்க இலையகலப்படா தின்றோம்; ச்சீரோம்ஸி பஹு-விக்காமி" என்று-பெரியவர்களுக்கும் சீரேயல்
 ணுக்கு விந்தருண்டாமென்று சொல்லிற்று. பெருமான் திருவபிஷேகத்துக்கு சம்பாந்தகனான
 தசரதன் பாரிக்கிறான்; ராஜ்ஜியைப் பரஹ்மவிஷயக்கின வசிஷ்டன் முஹூர்த்தவிதாதம் பண்ணு
 கிறான்; *ராமோ விசுரஹ்வாந் தம்: * என்று-பாக்யாதிகாரான பெருமான் முடிசூடுகிறான்; *ஸ்வே
 பந்த்யா விசாலாக்ஷ்யா நாராயண முபாகமத்: * என்று-பெருமான் பிராட்டியோடே கூடப் பெரிய
 பெருமானை ஆர்வமிக்கிறது; *இச்சாம: * என்று நாடாங்க அபிஷேக மங்களத்தைப் பார்த்தித்து
 இதுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறது; இப்படிபடுக்க இதுக்குமன்றோவிந்தம் வந்தது; நாம்அநாதி
 காலம் பண்ணின பாயங்கிட்டுக் கொடுக்கிறோம்; இப்படிமோ?" என்று கேட்ட: நாம் அவனுடைய அதுபவத்திலே
 பரிபயவே உத்தரபூர்வாகங்களுக்கு அச்சலேஷுநிதாச முண்டென்று பரிஹரிக்கிறார்கள். ஈசுவரன்,
 தான் ஸங்கல்பித்தது குலைந்தாலும், ததயர் ஸங்கல்பித்தது தன்னை அழியாமறியும் தலைக்கட்டிக்
 கொடுக்கும்; இவர்தாமும் முடிதவிர்ந்தது மஹாராஜர்க்கும் ஸ்ரீவிஷ்ணுந்ரவானுக்கும் முடித்துருகைக்
 கிறே. அர்ஜுநன் "ஐயதரணை அஸ்தமிக்கைக்கு முன்னே சொல்லக் கூடவண்" என்று ஸங்
 கல்பிக்க, "ஆயுதமேடன்" என்றனன் ஆயுதமேடுக்கும், பொய் சொல்லியும், பகலையிரவாக்கியும்
 அர்ஜுநன் ஸங்கல்பத்தையிறே தலைக்கட்டிக் கொடுத்தது. "பற்றப்புகுதி விஷயத்தினுடைய
 நன்மை ஏது, பற்றப்புகுதி நாம் எவ்வளவிலோம், பற்றுக்கயாவதுதான் ஏது" என்று அயோக்
 யதாதுலந்தாதம் பண்ண, நோவுமிக்கதையும் நூலித்து குடித்தொழக் குடிக்குமப்போலே நாம்

நெய்யு - எல்லாம் பண்ணல்.
 - கண்ணி - நெய்யு அழிந்து விடல்.
 - திண்ணி - கண்ணி போய் நெய்யுப் போய்.
 - இரத்தினம் - கண்ணி போய் நெய்யுப் போய்.

அப்படி கின்பம் அறியுதலுடன் அக்கம் இரெளியன்
அப்படி கின்பம் அறியுதலுடன் அக்கம் இரெளியன்
அப்படி கின்பம் அறியுதலுடன் அக்கம் இரெளியன்
அப்படி கின்பம் அறியுதலுடன் அக்கம் இரெளியன்
40 திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் ஐந்தாம்பாட்டு - மாயனை - 3 - (ப-3)

வ்யா.-(மாயனை) பரமபதத்திலே அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய்க் கொண்டு தன் ஐச்வர்ய வ்யா
வ்ருத்தி தோற்ற விருக்குமிருப்பை நினைத்து, அது தான் வாசமகோசரமாயிருக்கையாலே "மாயன்"
என்கிறது. க்ருஷ்ணவதாரத்தில் நீர்மை தங்களுக்கு நிலமல்லாமையாலே பரமபதத்திலே யதுபவிக்
கக்கோவி, அதுதாலும் நிலமல்லாமையாலே "எத்திறம்" என்கிறார்கள். (மாயனை) ஒருருக்குத்
தன்னைக்கொடுத்த நீர்மையிறையிது; ஒரு நாட்டுக்காகத் தன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற
நீர்மையாகையாலே ஏற்றமுண்டே அங்குத்தைக்கு. அன்றிக்கே, *ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்க
சங்கதாதர* என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளுக்கும் நேர் நின்று பார்க்கவொண்ணாத நிரங்குசைவர்
யத்தை யுடையவன்கிடர் அவதரித்தானென்று அவதார ஸௌலப்பத்தையதுலுத்தித்து, அந்த
ஆச்சர்யத்தைச் சொல்லுவதற்கு முன்னே ஆழங்கால்பட்டு, "எத்திறம்!" என்கிறார்களாகவுமாம்.
[ஜாதோஸி] தேவகிவயிற்றில் பன்னிரண்டுமாளம் குடியிருந்து பிறந்த பிள்ளைத்தனத்தில் குறைவறப்
பிறந்தவனுக்கும் இவ்வே செய்வவொண்ணாதபடி மறலித்துக்கொடுக்கலாயிருக்கை. [தேவதேவேச]
இப்படியிருக்கிறவ னுள்ளினி; ஒருகாலத்திலும் கர்மஸப்சமில்லாத நித்யஸூரிபரிஷத்திர்வாறு
கண அயர்வறுமமரர்களதிபதி பென்கை. அதறித்தபடி பென்னெல்லில் சங்க சங்கதாதர*
தமஸ: பரமோதாதா சங்க சங்கதாதர: என்று பரமபதநிலயமுமாய் ஸூரிநிர்வாறுதமுமான
வஸ்துவுக்கு அனாதாரணசிறந்தமான் ஆழ்வார்களோடே யவதரிக்கையாலே.

(மன்னுவடமதுரை) பகவதஸ்ஸம்பந்தம் மாறாத தேசம். முன்பு ஸித்தாச்சரமாயி, ஸ்ரீராமநன்
நெடுங்காலம் தபஸ்ஸுபண்ணி, சர்க்குத்தாழ்வான் வன்னியமறுத்துப் படைவீடு செய்து, ஸ்வேச்வரன்
எப்போதும் இப்படி யவதரித்துப் போருவதொருதேசம். (வடமதுரை) *மதுரா நாம நகர் புண்டா
திருநாமஸ்ஸித்தந்தத்திலே அதிகரிக்கவே இதுக்கு விரோதிகர்மங்களைப்ப நசிக்ருமென்கிறார்.
மாயனைத் தாமோதாணச் செப்பு, குடிக்கிற குடிநீர்க்கிவை.

வ்யா. - (மாயனை) ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தகரூபம், நிர்திசயாதந்த பரிபுர்ணமும், உபய
விபூதியுத்தமும், ச்ரிய:பதியாய், ஏகாண்வம் போலே நித்யவிபூதியிலிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லு
கிறது. *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே* *யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்* *அவிஜ்ஞாதம் விஜாதாம்*
என்றும், "பண்கடந்த தேசம்" என்றும்-வேதங்கள் மதஸ்ஸோடே வாக்குக்கு நிலமன்றென்று மனை
பதஸம், இவருக்குப் பேசலாம்படி கைவந்தபடி. "வைகுத்தனென்பதோர் தோணி பெருதூழல்கின்
றேன்" என்று-இவ்விடத்திலும் அவ்விடம் தனக்கு நிலமாபிருக்கிறதென்னுமிடத்தைத் தானே யருளிச்
செய்தானிறே. தோணியென்றது - தன்னுடைய அபிதிவிசைத்துக்கு ஒரு தோணியிந்தாயினும்
ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனிருந்தபடி. ஜ்ஞாநம் விசதமானும் அவ்விடமணிந்தாய் இவ்விடம் தூரமாயிருக்
குமே. "உன்பேருளா லிக்கையேறி" என்றாரிறே தம்பற்றும். அவனபிமாநத்திலே கிடக்கும்
பேரே அங்குள்ளார்; மனையடையே "சர்வரோஹம்" என்றிருக்கும்வர்கனிறே யிய்துள்ளார். (மாயனை)
க்ருஷ்ணவதாரத்திலே அதுபவித்து "எத்திறம்!" என்ற நம்மாழ்வாரைப் போலே, அங்குத்தை
குணத்தை அனுஸந்தித்து "எத்திறம்" என்கிறார். இங்கு ஒருராகிடம் கொடுத்தமையைச் சொல்ல
நினையா, ஒந்தாட்டுக்காக வுடம்புகொடுத்தமையைச் சொல்லுகிறார். இங்குள்ளார்க்குத் தன்னை
யமைத்துக் கொடுக்குமபோலே காணும், அங்குள்ளார்க்குத் தன்னையமைத்துக் கொடுக்கப்படி.
அவனுடைய ஸ்வரூபவைலகையத்தைப்பார்த்தால் இங்குள்ளாரோடு அங்குள்ளாரோடு வாசியுண்டி
யிறே. இவ்விடமெக்கும் அடியான விடமிதே இவ்விடம். ஒருத்தி தாம்பாலே பந்தித்தபடியைச்

அப்படி கின்பம் அறியுதலுடன் அக்கம் இரெளியன்
அப்படி கின்பம் அறியுதலுடன் அக்கம் இரெளியன்
அப்படி கின்பம் அறியுதலுடன் அக்கம் இரெளியன்
அப்படி கின்பம் அறியுதலுடன் அக்கம் இரெளியன்

வினா எண் 2060 - கீழ்க்கண்ட கேள்விக்கான பதிலைக் கேள்வியைக் கேட்டது. 1980. 12. 24. மாண்புமிகு அமைச்சர்.
 எம்.பி.எஸ்.சி.சி. கி.பி.எஸ்.சி.சி. "மாண்புமிகு" என்ற பதவிக்குரிய பெயரைப் பெற்றது.
 மாண்புமிகு அமைச்சர் கீழ்க்கண்ட கேள்விக்கான பதிலைக் கேட்டது. 1980. 12. 24. மாண்புமிகு அமைச்சர்.
 திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் இத்தாம்பாட்டு - மாண்புமிகு 41

பாபுரூ சபாபயல்பாயம் ஜாதோ ஜகந்நாதஸ் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுஸ் ஸநாதஃ (மதுராநாம) 'நலமந்த மில்லதோந்நாடு' என்றமாமபோலே; பாமபதம்போலே போக்யதையால் ப்ரஸித்தமானஜந். (நகரீ) - பரமபதம் கலஸிக்குக்கை யென்னும்படி பிறந்து விரும்பின படைவீடு. (புண்யா) - அவனைத்தருகைக்கு உபாயமாகை. (பாபுரூ) - விரோதி நிரஸநத்துக்கும் தானையாகை. (சபா) - ப்ராய்யமும் தானையாகை. (யல்பாயம் ஜாதா) - இத்தனைக்கும் அடி திருவவதரித்தருகை. (ஜகந்நாதா) - தன் ப்ரஜைகள் பட்ட ஆபத்தை நீக்குகைக்கு அவர்களையழிக்க மாட்டாமல் பிறந்தபடி. (ஸாக்ஷாத்) - "அங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த" என்றமாமபோலே அஜஹதல்வபாவனாகும் கொண்டு. (விஷ்ணு) - வ்யாபகவஸ்து வ்யாபகையகதேசத்திலே அந்தப்பவதித்தபடி. (ஸநாதஃ) - நித்யனுவன். ஆச்சரிதஸஜாத்யாய்யப் பிறந்த மெய்ப்பாடு. (மைந்தனை) மிடுக்கனை; "தந்தககாலிந் பெருவிலங்கு தானவிறு நன்னிருக்கண் வந்தவெந்தை" என்று - மாதாபிதாக்கன் காலில்லிலங்கு கழலவந்து திருவவதரித்தபடி. பின்னை யென்றமும்; வந்து திருவவதரித்து எனக்கு உபகரித்தபின்பு இனகிப்பதித்தபடியாதல்; ராஜாவென்று மாம். தன்னாமகைக் காட்டி இருந்ததேகுடியாகத் தன் வசமாக்கினபடி.

(தூயபெருநியமுனைத் துறைவனை) விரஜைபோலே போந்த விடத்துக்கு ஓரானுண்டானபடி. (தூய) *வஸு-தேவோ வஹக் க்ருஷ்ணம் ஜாநுமாத்ரோதகோ யயௌ* என்று-ஸ்ரீவஸு-தேவன்எழந்தருவித்துக் கொண்டு போகிறபோது பாங்காக வற்றிக்கொடுத்தபடி. க்ருஷ்ணனும் பெண்களும்

சொல்ல நினையா, 'ஸநாத ப்யந்தி' என்று ஒருநாடாக த்ருஷ்டிகளாலே பந்திக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. (மாபயின) அப்படிப் பெரியஸர்வேசுவரன், க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் தன்னை யணையலாம்படி நியமித்து, நவநீதசௌய நகரஜேஷாபாதிகளாலுண்டான ஆச்சர்யத்தை நினைத்து 'எத்திறம்' என்கிறதாகவுமாம். 'சூட்டுநன்மாலைகள்' இத்தாதி.

(மன்னுவடமதுரை மைந்தனை) "ஸநாதகருபுராய" என்கிறபடியே-அங்கு ஏகரூபனாய் நின்று உடம்பு கொடுத்தபடியைச் சொல்லிற்று; இங்கு ப்ரவாஹுரூபனை உடம்புகொடுக்கும்படி சொல்லுகிறது. (மன்னுவடமதுரை) ஆலோசனம் ஆகரம்போலே அவதாரம் மாறுதலும். எத்திரம் மத்திரம் ஸ்ரீவாமநுறாய் தபஸ்ஸுபண்ணிவந்தித்தும், ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் வன்னியமறுத்துத் தனக்குப் படைவிடாகப் பெற்று நெடுநாளிருந்து ராஜ்யம் பண்ணியும், க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்தும், இப்படி பசுவதல்ஸம்பந்தம் மாறுத தேசம். (வடமதுரை) "மல்லே முதுர்வடமதுரை" என்று-நம்மாழ்வாரிடப்பட்ட தேசமிதே. அப்படியேயிறே மஹர்ஷிகள் ஈடுபட்டது. [மதுராநாம] பரமபதத்திலுங் காட்டில் இவ்வுர் ப்ரஸித்தம் போலே, கலங்காப் பெருநகரமாகையாலே கலங்காதிருக்கிறது அங்கு. கலங்கும் தேசத்திலே கலங்காதிருக்கிறதிறே யிங்கு. [நகரீ] விட்டுப் போந்தவிடமோ, பிறந்து படைத்து விரும்பின விடமோ படைவிடாவது. [புண்யா] அபிமதலாபத்தை யுண்டாக்கவற்றுகை. அவனைப் பெறுகைக்கு உபாயமும் தானே. [பாபுரூ] அப்பேற்றிக்கு. ப்ரதிபந்தக நிரஸதமும் பண்ணவற்றையிருக்கை. [சபா] ஒன்றைப் போக்கவும் ஒன்றைத் தரவும் வேண்டாதே, பாமபதம்போலே பாப்பாவும் தானையாயிருக்கும். *யல்பாயம் ஜாதோ ஜகந்நாதஃ* யாதொன்றிலே ஐந்திரதனுவன் ஐந்தருனான். ஸம்ஸாரிகளுடைய குறை தீர்க்கக்காக, நியந்தாவானவன் திராய கோடியிலே பிறந்தான். [ஸாக்ஷாத்] "ஆதிபஞ்சோதிபுருவையங்கு வைத்திங்குப்பிறந்த" என்றும், *ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய* என்றும்படியே. [மாபய] என்று-ஜ்ஞானமாய், தன்னுடைய இச்சையாலே அவதரித்தானென்கிறது. [விஷ்ணு] வ்யாபகவஸ்து, வ்யாபகதேசத்திலே வந்து பிறந்தானென்கை. எங்குமுள்ளானவன் ஓரிடத்திலே தோன்றினபடி. [ஸநாதநா:]

மாறிமாறிக் கொப்பளிக்கையாலே வந்த தூய்மையாகவுமாம். *புரலாதம் நீமநகா யாதா* என்று-
நீரில் தெளிவைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (பெருநீர்) *யமுநாஞ்சாதி கம்பிராம் நாராவர்த்தசஷா குலாம்*
என்று-அத்யகாதமான ஆறு பாங்காக வற்றிக்கொடுத்தது. மனோஹமாகையாலும் பாவநமாகை
யாலும் சலாக்யதையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (யமுனைத்துறைவனை) திருக்குறவை ல்தாந
மாகையாலே பெண்கள்படுந் துறையை யுடையவனை.

(ஆயர்குலத்தினிற்றேன்றும் அணிவிளக்கை) பரமபதத்திற் காட்டில் குணங்கள் இடைச்
சேரியிலே அத்துஜ்ஜ்வலமானபடி. அந்தகரத்தில் தீம்போலே, (தோன்றும்) *அச்சயுதபாநுநா,
தேவதீபூர்வஸந்தயாயா மாவிர்ப்பூதம்* என்று கொண்டு கர்ப்பத்தில் தொற்றில்லாமை. கிழைநீக்
குக்கு ஆதித்ததெருள்ள ஸம்பந்தம் இவனோடு அவனுக்குள்ளது. ஸ்ரீ மதுரையிலே யவநித்திருக்கச்
செய்தது திருவவதார ப்ரகாசம் திருவாய்ப்பாடியிலே சென்றது என்றமாம். (மணி விளக்கை)
திருவாய்ப்பாடிக்கு மங்கள தீபமென்றுமாம்.

(தாயைக் குடல் விளக்கஞ் செய்த தாமோதரனை). வயிற்றில் தழும்பாலே யசோதைப்
பிராட்டியை விளங்கப் பண்ணினவனை. (தாயைக் குடல்விளக்கற் செய்த) *கௌஸ்யா சுதபே

என்றுமுன்னவன் ஒருநாளிலே தோன்றினபடி. (மைந்தனை) “தந்தைகாலிற் பெருநிலங்கு
தான் அவிழ்” என்று-பிறந்தபோதே ஸ்ரீவஸுதேவர் காலில்விலங்கு தானேவிழும்படி யான் மிடுக்கைச்
சொல்லுகிறது. பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே கம்ஸனைக்கொன்ற பிந்தகைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.
“மைந்தன்” என்று-பிள்ளையாகவுமாம்; ராஜாவாகவுமாம் “வடம துலபாப் மன்னன்” என்றாரிடுந்

(தூயபெருநீர்யமுனை) விட்டவார்த்தை மறக்கும்படியான ஆறு. பரமபதத்திலின்றும்
வந்தவதரிக்கைக்கு இவ்வுருண்டாறுப்போலே, பரமபதத்துக்கு விரைவுபோலே இவ்வுருக் கிவ்வாறு.
அடியறிவார் டுடப்போந்து சுருத்தறிந்து காரியம் நடத்தும்போலே; - திருவடி திருவந்தழ்
வான்போலே சுருத்தறிந்து, அவ்விருளிலே கருஷ்ணனை யெழுந்தருளுவித்துக் கொண்டுபோக முழங்
கூலாட்டாக வற்றிக் கொடுத்த சுத்தியைச் சொல்லுகிறது. *யமுநாஞ்சாதி கம்பிராம் நாராவர்த்த
சஷா குலாம் - வஸுதேவோ ஷஹர் கருஷ்ணம் ஜாநுமாத் தோரேதகோ யயௌ*
பிராட்டி சரணம்புகவும் சரணப்பத்தாலே அஞ்சியிருந்த கொதாவிபோலன்றிக்கே
கம்ஸன்மானிகை நிறந்திடு வற்றிக்கொடுத்தபடி. தூய்மையாகிறது - பகவதஸம்சாரிதே.
வல்லவீவதனோச்சிஷ்ட பவித்ராதரவித்ரும: என்னுமாப்போலே-கருஷ்ணனும் பெண்களுமாக
ஜலக்கிரீட பண்ணி ஒருவர்க்கொருவர் கொப்பரித்தாலே வந்த சுத்தியாகவுமாம். (தூய)
புரலாதம் நீமநகா யாதா என்று நீர்த்தொலைவைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (பெருநீர்) கருஷ்ணனும்
பெண்களும் ஜலக்கிரீட பண்ணுகைக்குப் போரும்படி ஸ்மருத்தமான ஜலம். பெண்களுடைய
விபஹதாபங்கிடக் குறிக்கப்போரும் நீர் என்றமாம். அன்றியே, நீரினுடைய சலாக்யதையைச்
சொல்லிற்றாகவுமாம். (யமுனைத்துறைவனை) கவிபாடுவார்க்கு ஊரூம் பேரும் ஆறும் வெண்டக்
கடவதிதே. (யமுனைத்துறைவனை) “முத்துப்படும் துறை” என்னுமாப்போலே, “சங்கனித்
துறைவன்” என்னுமாப்போலே, கருஷ்ணனுக்குப் பெண்கள்படும் துறை. நற்சாக்குப் படுவது,
நீரிலேயாகாதே! “அமுதில்வரும் பெண்ணமுது” என்னுமாப்போலே. (துறைவன்) “கம்ஸயக்
குக்கு அஞ்சி ஓங்கிக் வந்தபிசந்தானைச் சொல்லுமாப்போலே சொன்னபடி பார்க்க” என்று பட்ட

தோ புத்ரேணமிததேஜஸா* என்றும், *காண் தோன்பு நோற்றுகொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறு டையான்* என்றும்—நாட்டார் புகழ்ச்சியாலே பெற்ற வயிற்றுக்குப் பட்டங்கட்டினவனை. (தாமோ தானே) தன்னுடைய பல்பதையாலும் அவனை நாட்டார் கொண்டாடும்படி பண்ணினவனை. நம்முடைய பந்தம் நம்மாலறுக்கப் போகாதாப் போலே, அவனுடைய பந்தமும் அவனுலுக்க வொண்ணுதே. இப்பந்தத்தை அதுஸந்தித்தால் ஆச்சரிதருடைய ஸம்ஸார பந்தம் போமென்கை.

(தூயோமாய் வந்து நாம்) அங்குத்தைக்கு நாம் போக்யரோ அபோக்யரோ என்று பாராதே இருந்தபடியே வந்து. இருந்தபடியே வருகைக்கு மேற்பட சுத்திதேவேண்டாவிறே. *சுத்தம் வேத்தி விபிஷணம்* என்றதிதே இருந்தபடியே வந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுமாவனை. (வந்துநாம்) அவன்வ விரூக்கக்கடவ நாம் வந்து. *உபஸ்தேயை ரூபஸ்தித*,* என்றும், *பத்யா மபிகமாச்சைவ* என்று

(ஆயுதஸ்தத்தினில் தோன்றும்) பிறவாதபரமபத்தோபாதி ஸ்ரீமதுணாயில் பிறப்பும், ஸ்ரீஸ்ப் பால்துதது அழுதவிடமிதே பிறந்தவிடமாவது. (தோன்றும்) *ஆவிப்பூதம் மஹாத்மநா* சு கிழக்கே ப. திக்நிற ஆகித்யனுக்கு ஸ்பர்சமுண்டாகில் இவர் வயிற்றில் ஸ்பர்சமுண்டாவ தென்னாள் ரிஷி பிறந்தது குணமாகக்காக “பிறந்தவாறு” என்று ஈடுபட்டார் ஆழ்வார். (அணிவினாக்கை) ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் ஸ்ரீமதுணாயிலும் அருள்வலையுப் போலேமிருப்பது. “ஆயுர்பாடிக்கனி ஸாக்” என்கிறபடியே இவர்களுக்குக் கண்காட்டியா யிடுக்கை. அந்தகாத்தில் தீம்போலே தாழ்ந்தார்க்கலிலேயிறே குணம் பாகாசிப்பது. “பிறப்பாயொளிவருமுழநலமிறே. “மணிவினக்கு” என்றபோது இங்கே புகுந்தபின்பு பரமபதத்தில் அழக்கற்றபடி.

(தாயைக் குடல்வினக்குஞ்செய்த) வயிற்றில் கட்டின தழும்பாலே ஒருத்திக்கு ஒருயின்னை கட்டலாம். டி பம்புலுவே! என்று யசோதைப்பிராட்டியை விளக்கப் பண்ணி வவனை. *கௌஸல்யா சுசுமே* “இவனைப் பெற்ற வயிறுடையான்—என்ன நோன்புநோற்றுகொலோ.” (தாமோதரனை) நம்முடைய பந்தம் நம்மாம் அறுக்கவொண்ணுதாப் போலே அவனுடைய பந்தமும் அதுக்ரஹத்தாலேயாகையாலே அவனும் அறுக்கவொண்ணுது. நம்முடைய பந்தம் அவன் காலிலே விழத்தீரும்; அவனது அருக்தஹகர்யமாகையாலே அநுபவித்தே யறவேணும் “அவனுடைய பந்தத்தை யறுஸ்திக்க ஸம்ஸார பந்தமறும்” என்றுநின்றதிதே. இவர்வயிற்றில் தழும்பைக்கொண்டிருக்க, அவர்வயிற்றுக்குப் பட்டங் கட்டுகை. “பணைகளிலே தாவினவாதே உடைநழுவத் தழும்பைக்கண்டு இடைச்சிகன் சிரித்தார்கள். அத்தழும்பு தோன்றாமத்திதே நம்பெருமான் கணையம் மேல்சாத்துகிறது” என்று ஜீயர்.

(தூயோமாய்) இடைச்சிகள் தூய்மையிறே. தலைநிருக்க உடம்புகமுவிழும், உடம்பிருக்கத் தலைகமுவிழும் போருவாகாநிறே. பகவத் ஸம்பந்தமொழியத் தனக்கொரு சுத்திஸம்பாதிக்கையாவது - அசுத்தமுய் விடுகையிறே. அவனுடைய ஸம்பந்தத்தை அதுஸந்திக்கையொழிய தனக்கொரு சுத்தியில்லே. விபிஷணன் கூலிலேயொரு முழக்கிட்டன்றிறே வந்தது; அர்ஜுநன் யுத்தத்தின் நடுவே முழக்கிட்டன்றிறே சரஸ்வலாகம் கேட்டது; த்ரௌபதி முழுகியன்றே பரபத்திபண்ணிற்று. ஆகையால் பரபத்திக்கு ஒருசத்தியும் தேடவேண்டா! அசுத்தி ஸம்பாதிக்கவும் வேண்டா; நின்ற ஸ்ரீஸரிலதிகாரமாமையும். *மம சாமி* கடல்கலங்கித் தொந்தாப்போலே ராமபக்தியாலே கலங்கின என் தெந்தும் தெரிந்தது. ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தால் வந்த கலக்கம் தொனக்கக்கு பகவுத்தணங்கு னுண்டு; அந்த குணங்கால் வந்த கலக்கத்தை யெத்தாலே தெரியப்பண்ணுவது. *சுத்தம் வேத்தி விபிஷணம்* வந்தவனுடைய சுத்தியு ங்கலும் வடிவிலே தெரியாநின்றது. அவனுக்கு சுத்தியாக

(தாமஸ்) *மிக்கச்சுரத்தொண்டரிட்ட பூத்துளவம்* என்றும், *சுத்துண்டுள்ளமலைகள் தூயன வேந்தி* என்றும், அருந்தமய்யோஜுமான பூமிதே. (மலர்) யோக்யமென்றும் அயோக்யமென்றும் பாராதே கண்ணுக்குத் தோற்றினமை ரென்றுமாம். (தூளி) *யதா ததா வாபி* என்றும் நியமம், தாலை அடைவுகெடப் பரிமாறி, ப்ரீமம் அடைவுபார்க்க வொட்டாதிதே. (தொழுது) அவனுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அருளுவிரைப் பண்ணி, *சரிணம் ப்ரவ்ருத்தமீவ மே ஸ்ருதயா* ஈப ஸர்ப்பதி* என்றிதே அவன்படி, அவன்ந், தொழுகிதற்குக் கொள்ளுமவர்க்கிதே தொழுகிற்குள், பித்தாதிக்கு அடைவுகிகென்று தோற்றுபடி அஞ்ஜிபிண்ணுகிறார்கள் என்றமாம். (வாயிறு ப்ரீமம்) வாப்படைத்த லபம் பெற்றுகுமென்று, நிருதாமத்தைச் சொல்லி மறஸ்ஸனுதாரமின்றிக்கே யென்றுமாம். *உவாச ச* *என்னுமோபோலீ* வ்ருவதற்குமேலே, சொல்லுவதும்மேய்தோ மென்றுமாம். (மனத்திறுத் சித்திக்க) மதஸ்ஸஸப்படைத்தலபம் பெற்றுகுமென்று *யத ப்ருஷோ மதஸாதிமச்சதி, யத்திமதஸாத்யாயி, தத்வாசா வததி, தத் கர்மணை கரோதி* என்று மதஸ்ஸஸப் படை வரக்கவ்வாசத்தியும் ல்லந்தியும் தரிந்து தோழது. “வாயிறுப்பாடி மனத்திறு மித்திக்க” என்று தனித்தவியே கரணங்கள் மேல்விழ்ந்தபடி சொல்லுகிறது.

நினைகிறதொராமலம்பற்றுகின்றது. ஸ்ரீராமன் ஸ்ரீவலோகநாமம் (துயிலாமம்) அந்தப் பாலுதனையே சொல்லிற்றுக்கொள்க. (வந்தி) "வந்தபுனதயேன் மான் புத்தாய்" என்றதுவாய் வகை நாம் பெயர்க்கலோகம். உபயோகையுமுள்ளது; சான்றம், சப்தப்பா மயிகமாக வையே என்றும் இடம் நாளாக்கும் சம்பந்தம் தற்குமவற்றே. உபாயத்தின் குறியிற் புறம் பெயர் வந்தது. உபேய்த்தின் குறியிற் புறப்பாதிருக்கவொட்டாது. (நாம்) கால்பாதி பற்றாத நாம்.

(தாமஸ்) ப்ரயோஜனத்தைக் கணிசிப்பதில் மலர். மிகக் சீர்தொண்டரிட்டது. கூனார் துறையும், கணாவலர்-அலரி, விநாயகியாக்கியுந் சொல்லுகிறது. அநதயப்ரயோஜனம். தொட்டி ஏடுதேனுமாம். [பிரயோஜனம்] இவ்வோத்தொழுகியுந் கென்றுகொக்குத் தனார் அயாத்தி படி. ப்ரயோஜனம் கல்பத்திலே முத்தர்க்காய் அழகம் செய்வர்க்கச் சொல்லிற்று. உத்தரம் படிப்பதால் பதமாதம் பார்ப்பதில்லை, இந்நிறையச் செந்திரிவெம் பார்ப்பது. பாலாங்காபு. அந்தமியிடு. (தாமி) உத்தர தாமிரம். முன்றுபயம் - காமவிவகையுன்றிக்கே அனுபவெட்டிக்குகை. (தொழுகி) விநாயகியின் கண்டால் முன்றுபயம் கைபடைத்த ப்ரயோஜனம் பெறுகை. (வாயிடு) பாடி வாக்குப்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறுகை. "உவாச ச" என்று-வருகைக்குமேலே வாத்தை ஏற்றொல்லுவதே என்று அவ்வாறு சொல்லுதல். (மனத்திறுந் சித்திக்க) மனநாதிக்கச்சித்தி உவாசுத்த: உன்கிற நிலை குழித்து, மரஸுக்கு முன்னே தொழுகையும் பாடுகையும் முற்றுமையாடு ஆற்றாமையிற் மிகுதி சொல்லிற்று. மதோவாக்காய்க்காய் முன்றும் அங்கே ப்ரயோஜனம் படி உபாயம்கிரிடு ஒன்றுவது.

(போயயிதழையும் புத்தருவான் நின்றுளாம்) உத்தரபூர்வாகங்கள். பால்சுடித்து வ்யாதி
பேசுதுமபேர்ஸ், இவியந் அதுபயிக்கு இன்னொரு குறியும். பூர்வாகமாதிறு துத்தம் பிபு
பததர் மர்சு புதந் பூர்வாகமபு பண்ணி பபபம்; உத்தராகமாவது பபபதம் பபபம் பபபம்
பின்பு பங்குதிவாஸதபாலே ப்ரமாதிகமாகச் செய்யுமது.

2. பொருளியை 5 பின்-வாங்கு +
 4. பொருளியை 5 பின்-வாங்கு - 5 பின்-வாங்கு

சுரு - விவேகம் பற்றி
 இரண்டாம் - விவரம் (கூடு)
 கீழ்க்கண்ட - விவரம்.

6-2-9 - வெளியீடு

கிழக்கு மாகாணம் கிழக்கு மாகாணம்
 (20) பக்கங்கள்

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் ஐந்தாம் பட்டி - மாயன் 45

(போயபிறையும் புத்தருவான் நின்றனவும்) உத்தாபூர்வாகங்கள். (தீயினில் தூசாதும்) நெருப்பிலிட்ட பஞ்சு போலேயாம். தூசு-பஞ்சு. பாலும் கண்ட சர்க்கரையும் குடிக்கப் பித்தம் தன்னடையே போமபோலே, பகவதபவம் பண்ணா நெருப்பிலிட்ட பஞ்சுக்குவைபோல உழமாப்து போம் ஈஇஷிகூல மக்னெள ப்ரோதம் ப்ரதூயேத* என்றுமுண்டிறே. (செப்பு) சொல்லவையுமென்கை பூர்வாகமாவது-அநாதிகாலம் புத்தி பூர்வமாகப் பண்ணிப்போந்தவை; உத்தராகமாவது-பகவத்குறும் பிறந்தாம் ப்ரக்தி வாஸதபாலே ப்ரமாதிகமாகப் பிறத்தவை. ...

மூவாயிரப்படி:- (அவ) ஆறம்பாட்டு முதற்பாட்டில்-பகவதஸ்மல்லேஷமே ப்ரபயமும அநதயஸாத்யமான விதுக்கு ஸாததமுமவனே, அந்த ஸாததத்திலே அந்வயிக்கைக்கு அதிகாரிகளும் அநதரப்யத்தில் இச்சையுடையவர்களே என்று ஸாத்யஸ்வரூபத்தையும் அதிகாரிஸ்வரூபத்தையும் ஸாதித்து; இரண்டாம்பாட்டில்-ப்ரபாய ப்ரபாகங்கள் இரண்டும் ஈ-வானே யென்றிருக்கும் இச்சாதி காரிகளுக்கு ஸம்பாவிதமுமாய் குர்வத்புமன கரணங்களுக்கு வரத்தய்யபார விஷயங்களைக் காட்டிக்கொடுக்க வேண்டுகையாலும் காலசேஷபத்துக்காகவும் ராகபேரிதமாக அனுஷ்டேயமான காத்யாயனசத்ததைச் சொல்லிற்று; மூன்றாம்பாட்டில் - பகவதபுபவஸுஷகாரிகள் பக்கல் உபகார ஸ்மர்த்தயத்தாலே அவர்களுக்கு யானையாவை சில அபேசனத்தங்கள், அந்த ஸ்மர்த்திகளைய

(தீயினில் தூசாதும்) நெருப்பிலிட்ட பஞ்சுபோலேயாம். ஈஇஷிகூலமக்னெள ப்ரோதம் ப்ரதூயேத* என்று விவரத்தில் சொன்ன அந்தம், பெரிபழுவா மகாநாயகாலே இடைச்சியான பின்னும் பின்னாட்டுகிறபடி.

(செப்பு) வரம்மதகாய்க்களால் அதுபவிக்க வேணுமென்றது மிகை. விரோதிபோகைக்கு உத்திரவெய் வேண்டா வெவ்வை. அவர் இவனுடையவித்தவாதே பூர்வாகத்தை விவரிக்கும்; உத்தராகத்திற்கு அறிந்துதான். இவியா அதுபப்பா? புனயபாங்களைந்நா, அவனுக்கு உடைய அநுக்ரஹ ரிசுபாங்கிறே. அவர் "பொறுத்தேன்" என்னத் திருமச்சுனையிறே இது. 84 70

"தூயமாய் வந்து நாம் தூமன் காவத்தொடுது வாவிடுப்பாடி மனத்தி அந்சிந்திக்க, போயபிறையும் புத்தருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாதும்; மாயன் மன்னுவமதுவா மனத்தனைத் தூயபெருந் யமுனைத்துறையனை ஆப்குலத்தினிற்றிஞான்றும் அவிவனக்கைத் தாயைக் குடல் விளக்களு செய்த தாமோதனை-செப்பு" என்று அந்வயம்.

ஆறாயிரப்படி:- (அவ) 6-ம் பாட்டின் அவதாரிகையாக மூவாயிரப்படியிலுள்ள அவ தாரிகை முழுவதையும் அப்படியே கொண்டு மேலும் கிழவருவனவற்றை யருருகுரு 6000 படி ஆகியவர். மேலிற்பாட்டானும் "செய்யாதன செய்போம்" என்று-அடியில் பண்ணின பாதிலுநாயத் தலைக்கட்டுகிறார்கள். பெருமன் ஈதயஜேயம்* என்ற ப்ரதீஜையை ஏதத் வரதம் மம* என்று தலைக்கட்டினுற்போலேயும் அர்ஜுநன் பண்ணின பாதிலுநாயைக் குருநான் செய்துதலைக் கட்டினுற்போலேயும், பஞ்சலக்ஷம் துறியில் பெண்களும் வந்ததுதான், 'நாம் திராடவே நம் விரோதிகளும் போம்' என்று புறப்பட, சிவன் வாராதொழியப் போகமாட்டிற்றினர். லக்ஷத்தினவர்களை பெருப்பிக்கொண்டு போகவே அத்தலைக்கும் நமக்கும் புறநாகரமாவக்கொன்றும்

கொத்து — பரஸ்பரம் (செயல்பாட்டினைத் தாண்டிவந்தது)
 கொத்து — கொத்து, பரஸ்பரம், பரஸ்பரம் (செயல்பாட்டினைத் தாண்டிவந்தது)
 கொத்து — கொத்து.
 46 திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் ஆரம்பாட்டு — புள்ளும்

அபேகைக்கடவதென்கிறது; நாலாம்பாட்டில் — தேவதாந்தாஸ்பர்சாஹிதராய், இப்படி அந்நயப் பரையோற்றாய், பகவதேகப்ரவணராய், பகவதநுபவோபகரணமானவற்றிலே யிழிந்தவர்களுக்கு அந்த தேவதாந்தாஸ்பர்சாஹிதராய் எவல் செய்யு மென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று; அஞ்சாம் பாட்டில் — இப்படியே பகவதநுபவத்தி விழிந்தவர்களுக்கு வரும் அநுபவவிதோதிகளை அவ்வநுபவத்தானே நிரோதிக்கு மென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று. ஆக, இப்படிச் சுருக்கப்பாட்டாலே — பரஸ்பரமான கருஷ்ணநுபவத்துக்கு ஏகாந்தமான உபகரணங்களைச் சொல்லி. அந்தந்தம், மேல் பத்துப்பாட்டாலே — அந்த உபகரணங்களைக்கொண்டு அநுபவிக்குமவர்களை யெழுப்புகிறது.

தந்தமார்க்கே அவ்வநுபவத்துக்கு பாதாதோபகரணமான ப்ரேமமும், கர்த்தவ்யதயா உக்தமான உபகரணங்களும், அநுபவ்யானு கருஷ்ணமும், அதுக்கு ஏகாந்தமான காலமும், ஊரில் தோபவ்ருத்தருடைய இசைவும் உண்டான பின்பு தனித்தனியே அநுபவிக்க அமைந்திருக்க, ஒருவரை யொருவர் எழுப்பவேண்டுமிறதென் னென்னில் பெருக்காற்றி விழிவாங்குத் துணை தேடாமா போலே, *காலாழம் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்* என்றும், *உயிர்காத்தாட் செய்ம்மின்* என்றும் *ஆழியொடு பொன்னார்சாங்கமுடைய வடிகளை யின்னொன்றறியேன்* என்றும் இழிந்தானைக் குறிப்பிற்றுட்கடவதான விஷயத்திலே யிழிகிறவர்களாகையாலே துணை தேடாமாய், ஒருவரை யொருவர் எழுப்புகிறார்கள். *அடியார்கள்குழாங்களை — உன்சுருவ தென்றுகொலோ* என்று சொல்லுகிறபடியே பராவஸ்தையில் புருஷோத்தமனை யநுபவிக்குத்போதும் விசுருங்கலமான ஜ்ஞாத பலங்களை யுடையான நித்யஸலிரிகளுக்கும் துணைதேடாமாகாநிற்க, 'இமையோர் தமக்கும்-செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணொப்பண்ணென்று மிளச்சொல்' என்று — அந்த நித்யஸலிரிகளுக்கு மநுபவிக்கவொண்ணாதபடி தீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் அழகுக்கும் நர்வரிகளாகாமான கருஷ்ணனை

போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணுக்கக்காகவும் இவர்க ளிழவு பொறுக்க மாட்டாமையாலும், *ஏகல் ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத* என்கிறபடியே யொருவரை பொழிப் பொருவார் புதிக்கமாட்டாமையாலும் கருஷ்ணனைக்காட்டிலும் இவர்கள் உத்தேசயராகையாலும், தனி அநுபவிக்கும் விஷயம்ல்லாமையாலும் உணராதவர்களை உணர்ந்தவர்கள் எழுப்புகிறார்களாய்ச் செல்லுகிறது. பரமபத்துக்ககப்பட *அடியார்கள் குழாங்களை-உன் சுருவதென்று கொலோ* என்று கூட்டுத் தேடவேண்டா நின்று, கருஷ்ணநுபவத்துக்குக் கூட்டுத் தேடச் சொல்ல வேணுமோ. *இமையோர் தமக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணொப்பண்ணென்று மிளச்சொல்* என்று — நித்யஸலிரிகளுடைய 'எத்திற'மிடுக்கும்படி. இத்தையநுபவித்த ஆழ்வார் "எத்திறம்!" என்றார். தன்னையும் *ஊம் கர்ம ச மே திவ்யம்* என்னப்பண்ணிற்றிறே. ஒரு விடயாற்றிக்கு வேண்டும் மனிசர் போரத்திண்டு இவ்வுருக்காக கருஷ்ணஸம்சலேஷத்தில் புதியானொருத்தியை "போது விடிந்ததுகாண்" என்று எழுப்புகிறார்கள், *உத்திஷ்ட ஈசார்த்தால* என்று — விசுவாமிதரன் போதுவிடிந்தது என்று எழுப்பினாற்போலே.

வ்யா.—(புள்ளும் சிலம்பினகாண்) இப்பெண்களை, போதோடே வாசலிலே யுணர்ந்தக்கடவ தாக ஸங்கல்பித்து, போதுவிடியச் செய்தே கிடத்துறங்குவதே! என்று கிஷ்டகரற்ற பண்ணி ளாறே; போது விடியவேண்டாவோ வெழுந்திருக்க போதுவிடிந்தமைக்கு அடையாளமென்? என்று அவர்கேட்க; நாய்கள் உணர்ந்துவந்தது அடையாளமாகப் போராதுவென்ன; உறங்கியார் உணர் லாற்றே விடிவுக்கு அடையாளமாவது, 'உண்டோ கண்கள் துருக்கதல்' என்கிறபடியே உங்களுக்கு உறக்கமுண்டோ, உங்களுணர்ந்தி விடிவுக்கு அடையாளமன்று. வேறுதயாளமுண்டாநில் சொல் லுங்கொள்ளென்ன (புள்ளும் சிலம்பினகாண்) "மார்க்கி நாடவேணும்" என்றும் த்வையுமின்றிக்கே,

[illegible]

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் ஆளும் பாட்டு - புள்ளும்

47

யுறுபவிக்குமிடத்தில், இடக்கையும் வலக்கையும் மறுபாத இவச்சிசிறுக்குத் துணைதேட்ட மென்று மீடம் சொல்லவேணுமோ. அதுக்குமேலே, *ஏகஸ் ஸ்வாது நுபுஜ்ஜித* என்று நிரதிசயபோக்யமான அவ்விஷயத்தைத் தனியுறுபவிக்கமாட்டாத பர்க்ருதிகளாகையாலும் எழுப்புகிறார்கள். அதுக்குமேலே, இவ்வஸ்துவை அறுபவிக்கைக்கு ருசியுடையாயிரிக்குமவர்களிழக்கவொண்ணாதென்னும் நினைவாலுமெழுப்புகிறார்கள்; அதுக்குமேலே, பகவத்விஷயத்தை யுறுபவிக்கும்போது தத்யஸை முன்னிட்டல்லது அறுபவிக்கமாட்டாதவர்களாகையாலும் எழுப்புகிறார்கள். விஷயம் தனியுறுபவிக்க அநிதாயையாலும் இவர்கள் தனியுறுபவிக்கவல்ல பர்க்ருதிகளல்லாமையாலும், ருசியுடையாரிழக்க தெருந்தென்னிறுக்கையாலும், தத்யஸையொழிய வறுபவிக்க மாட்டாமையாலும், முத்துமலவணந்தவர்கள் உறுப்குதிமவர்களை யெழுப்பத் தட்டில்லை.

எல்லார்க்கு மொக்கக் கருஷணநபவத்தில் கொங்கம் அவிசிஷ்டமாயிருக்குமாயில், சிலர் எழுப்பச் சிலநூல் நகை கொங்கத்திற்குக் குறைபாட்டுருவென்னில்; அநுபாவமான கருஷண குணங்கள் நற்குணநாணப்போயில் சிலரை மயங்கப்பண்ணுகையாலும், சிலரை இருந்த விடத்திலிருக்கவெட்டாதே அடிக்கப்பண்ணுகையாலும் அவர்கள் சொல்கத்திற்குக் குறைவில்லா ணையால் சிலரைச் சிலர் எழுப்பத்தட்டவல்ல, இதில் இப்பாட்டுக்கு வாய்ப்புத்தும், பகவத்பிரியுயத்தில் புதியாணையால் இத்தோன்பின் சுவடிற்பாத நொருத்தியை பெழுப்புகிறார்கள்.

ஸகலவியோபத்திரிகையில் ப்ரத்யவாயமுமின்றிக்கே, காலமுனார்த்த உணுமாவையன்றோடிகள். நூழிகைபடிப் தீர்நதம்பினவாதே கீழே விழுமாபோலே, இஃயறுதியிலே யுணரும் தீர்யக்குக்குந் ஸ்டடலுணார்த்தவா. (சிலம்பினகாண்) தலைசிலே இடிவீழ்ந்தது மறியாமே யுறங்குமத்தனையே? வெள்ள; உங்களுனார்த்தி விடிவுக்கனா பாராமலாததாப்போலே தீங்கினிருத்தலுநிலி பசுகிகளுணர்த்தியும் விடிவுக்கு உடலன்ற; *உஃகும் நாரும் உலகமும் தர்ணைப்போல் * என்று. [சுரையெழுந்தித்து] ப்ராஹ்மஸூருவிர்த்தத்திலே யொழிந்திருந்து. [கூரிய நகுமிக்ணைகள்] க்ருருணாநடைய வடிவைய ஸ்மரிப்பிக்கும்வைய. [மாவின் வரல செல்லி] அவன் வ்பாழுத்தயுயக்கொண்டு வரும் படிவைய செல்லி, மருள்படக் கடவதாம்படியிறே பண்ணிவைப்பது. *பஷ்டிணேபி ப்ரயாசந்தே* என்று-தீங்கினிருத்தலிலி பசுகிகளுடைய வுணர்த்தியும் விடிவுக்குகுடலன்று, மற்றையடையாளங்களுண்டாகில் சொல்லுங்கொளென்று கிடந்தான்;

அது திடக்கிடாய், இதுவும் உன் செவியில் பட்டதில்லையோ, திருப்பள்ளியெழுச்சிக்கு ஊதின சுகந்தவழிமீள் பிடிவுக்கு உடலன்றோ வென்கிறார்கள் (புள்ளரையன் கோயிலில்) க்ருஷ்ண ஹுதைய குணங்களிலே யிருப்பதற்குக்கும் திருவாய்ப்பாடியிலும் ஒருதிருமுற்றமும் திருவடித்தொழு வாமுமாய் செல்லுமோ வென்றான்; ஈராமோ ராமோ ராம் இதிப் ரஹா மயவக் கதா: என்றும் :பாலா அபி க்ரீடாமா: என்றும் சிறப்புவைகளுமகப்படப் பெருமானுடைய குணங்களிலே தோற்றுச் செல்லா திற்கச் செய்தே திருவையாத்தையால், ஈலஹ பத்ர்யா விசாலாஷ்யா நாராயண மாகமதத் என்ற-பெருமான் சிராட்டியோடேகூடப் பெரியபெருமானே உபாஸிப்பவரன்றதிறே; அப்படியிலே திருவாய்ப்பாடியிலும் ஒரு திருமுற்ற முண்டுமேயோ (புள் அரையன்) என்றிக்ருஷ்ணரன்றதனைச் சொல்பார் குருஷயோம். (புள்ளரையன்) 'லக்ஷ்மணபூர்வமும்' என்று - இனிய பெருமானாய்ந்துப் பெருமான் திருநிக்குமாரபோலே, திருவரைய திருபுகமாகவுடையவன். அவர்களை யிட்டுத் தன்னை நிறுத்திக்கொண்டும்படியிறே யிவர்களுக்கு வைத்துக்கொடுத்த தாம். தாய்கள் இருந்தவிடத்தே கொடுவமுவனாகையாலே "புள்ளரையன்" என்றதற்குமுமாம். 'புள்ளின் கின்போன

குறிஞ்சிப்பாட்டு - பரமசிவன்

சாகங்கரியம் - 'இ'யல் வல்லவன்

செய்யுள் - 'பெருங்குயிலு' பற்றியுள்ளது - அம்பலவெள்ளை

புதுவட்டையிலுள்ள பஞ்சுண்டிக்கு - 1500

48

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் ஆரம்பாட்டு - புள்ளும்

பெருங்குயிலு

செய்யுள்

புள்ளுஞ்சிலம்பினகாண் புள்ளரையன் கோயிலில் *

வெள்ளைவிளிசங்கின் பேரரவங்கேட்டிலையோ *

பின்ளாயெழுந்திராய் பேய்முலை நஞ்சுண்டு *

கள்ளச்சகடங்கலக்கழியக் காலோச்சி *

வெள்ளத்தரவிற்றுயிலமர்ந்த வித்தினை *

உள்ளத்துக்கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும்*

மெள்ளவெழுந்தரியென்றபேரரவம்*

உள்ளம்புகுந்துகுளிர்ந்தேலோரம்பாவாய்*

(6)

(புள்ளும் சிலம்பின் காண்) இப்பெண் பிள்ளைகள் 'போதோடே வாசலிலே சென்று உணர்ந்தக் கடவதாக ஸங்கல்பித்துப் போதுவிடியச்செய்தே கிடந்துறங்குவதே' என்று சிவடிகாற்றை பண்ணினவாறே, போது விடிய வேண்டாவோ எழுந்திருக்கவென்ன; போதுவிடிந்தது எழுந்திரா யென்ன' விடிந்தமைக்கடையாளமென் என்று கேட்க; நாங்களுணர்ந்து வந்தது யோராறோ வென்ன, உறங்கிது குணிலன்றோ விடிவுக் கடையாளமாவது, *உண்டோ கண்கள் துஞ்சுநல்* என்றகிறபடியே உங்களுக்கு உறக்கமுண்டோ, உங்களுணர்ந்தி விடிந்தமைக்கு அடையாளமாவது வேறடையாளமுண்டோவென்ன (புள்ளும்சிலம்பினகாண்) போதுவிடிந்து பசுளிகளாகப்பட்ட கிளம்பி யிரைதேடிப்போகாதின்றாகா னென்ன; அது விடிந்தமைக்கடையாளமோ வென்ன; ஏன் அல்லா வென்ன; ஓம், அல்லவீஎன்ன; ஆவெதின்றென்ன; நீங்கள் அவற்றையுறங்கவொட்டாதே கிளப்பின வாறே கிளம்பிற்றின வல்லது விடிந்தமைக்கடையாளமோ வென்ன; இவ்விடத்திலே "பிள்ளைய பிள்ளையாழ்வான், 'பகவதஸ்மாச்யணத்துக்கு அதுமலமான காலத்தை ஸ்சிப்பிக்கிற பசுளிராத மல்லது இவ்வாழ்வாவுக்கு உத்தேச்யமிலீ', என்று பகலிக்கும்" என்றருளிச் செய்வர் நீங்கள் பிறந்தவுடில பசுளிகளுக்கு உறக்கமுண்டோ; *காலைபொழுதிருந்து கரியகுளிக்கணங்கள் மாலை வரவு சொல்லி மருள் பாடுதல் மெய்ம்மைகொலோ* என்றிறேபிரிப்பது, வேறடையாளமுண்டாகில் சொல்லுங்கோளென்று கிடந்தான்.

தனிநெஞ்சமே" என்றிருக்குமவர்களிறே. (வெள்ளையித்யாதி) சங்கிலுடைய வெருப்பு, போதுவிடி வுக்கு உடலல்லாமையாலே வ்யர்த்த விசேஷணம். (விளிசங்கு) சாமங்கனிலே பணிக்ருக்கடவாண யழைக்கைக் குறுப்பாகையாலே அறைகாத்திகம். (பேரரவம்) ஏகார்த்தபிலாணையுண்டு, எனக்கு மொக்கக்கோளாமையாலே அப்ரஸித்தம்; ஆகையாலே, போதுவிடிவுக்கு உடலன்றென்கிறான். "வெள்ளை விளிசங் கிடங்கையில்கொண்ட விமலன்" என்று-உங்கள் பாவதாபர்களத்தாலே சொல்லு கிறிகோள், இதுபோது விடிவுக்குடன்று என்ன, (பேரரவம் கேட்டிலையோ) இத்தவறிகோதபடி யுள்ளுச்செய்கிற அந்யபரதையேதோ? (பேரரவம் கேட்டிலையோ) நான்கள் சொல்லுகிற இவற்றுக்கு அநுபபத்தி சொல்லுகிற உனக்குமகப்பட்ட கேட்கும்படியன்றே தவறியின்பெருமை.

(பிள்ளாய்) பகவத்விஷயத்திலே அவகாழறிக்கையாவது பாகவதஸம்ஸேஷப்பயத்தமாவை; அவ்வாவன்றிக்கே க்ருஷ்ண ஸம்ஸேஷத்தனவிலே பர்யவஸிக்கிறது உன்னுடைய மொளத்தயிறே யென்ன; க்ருஷ்ணஸம்ஸேஷத்தனவிலேயோ நான் திற்கிறது, உங்களுடைய பேச்சே தாகமமாக

கனம் உறுப்பினர் : 2006-07-08
தமிழ்நாடு - திருவாரூர்
தமிழ்நாடு - 2006-07-08

கனம் உறுப்பினர் : 2006-07-08
(ஆ) புள்ளிவிவரம் (ஆ) 2006-07-08
தமிழ்நாடு - 2006-07-08

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் ஆறாம் பாட்டு - புள்ளும்

49

(புள்ளையனிடப்பாதி) அதுகிடக்கிடாய், இதுவுமுன்செவிப்பட்டதில்லையோ? புள்ளுக்கு நிர்வாஹகளுள் பெரியதிருவடிபுண்டு, அவனுடைய கோவுண்டு-ஸ்பேசுவான், அவனுடைய இல் என்னுதல். “புள்” என்றுபச்சையாய், அத்தாலே-பெரிய திருவடியாய், அவனுக்கு நிர்வாஹகளுள் வனுடைய கோயிலென்னுதல். திருப்பள்ளியெழுச்சியில் சங்கத்வநி கேட்டிலையோ? க்ருஷ்ணன் திருவவநித்துத் திருவாய்ப்பாடியிலே இருந்ததே குடியாக அவனழகிலே பத்தபாவாய்ச் செல்லுகிற காலத்திலே கொண்டாடலாகக்கு ஒரு திரு முற்றமுண்டோ வென்னல்; சக்ரவர்த்தி திருமகன் திருவவ தாய்ப்பண்ணரி, இருந்ததேகுடியாக அவனழகிலே ஈடுபட்டுச் செல்லாநிற்க, ஈஸஹ பத்ரயா விசா லாக்ஷியா நாராயண முபாகமத்* என்று-அவர் தாம் பெரிய பெருமானை ஆச்ரயிக்குமாபோலே, க்ருஷ்ணனையும் கும்பிகொள்ளுகைக்கு ஒரு திருமுற்றமுண்டு. (புள்ளையன்) பெரியதிருவடியை நிருபகமாகவுடையவர். ஆச்ரித் தனக்குநிருபகமாய்ப்புயிறே அவர்களுக்குக் கொடுத்த ஐச்வர்யம்; *வக்ஷஸம்ஸூர்வஜ்ஞ ச.* பகவதநிஷயத்தில் வநியேபுரியுமவர்களாகையாலே பெரியதிருவடியை முனலிடுகிறார்கள். (வெள்ளை விபிசங்கு) சங்கு வெளுத்திருக்கும்து விடிந்தமைக்கடையானமோ? இது வயர்த்தவசேஷணம். (விபிசங்கு) சாமங்கன்தோறும் முகநயுடையான அழைக்கிறார்களாகில் பொருநியுயேதுமோ; அந்நவனல்ல, (போரவம், விடிந்தமைக்கு அடையாளமன்றோ, பூரிபாஞ்சஜந் யந்நிபியும் மிக்கன்றோ தவநியிருப்பது. திருமுனைகைக்குப் போரும் தவநி; இவர்கள் சங்கின் வெறுப்புச் சொல்லுவானென்னென்னல்; சங்கத்வநி வழியே புகளும் போதை முகமுத்தரையும் சங்கின் வெறுப்பு உத்தேசமாகையாலே. (விபிசங்கு) விபிசங்கை-அழைக்கை. “கவிபிகிசுந்நுங் கண்டேறின்றே” என்னக்கடவதிபிற. கையாலே யழைக்கையின்றபடி. ஸத்தவோத்தரமான ஸலத்திலே அடிமைசெய்வவருங்கோளென்று அழைக்கிறபடி. (கேட்டிலையோ) இது கேட்க பாக்கிய மின்றிக்கேயொழிவதே! இவர்கள் இப்படிச்சொல்ல, பின்பு திருத்தனயாய்க்கிடந்தான் (பிள்ளா பெழுத்திராய்) பகவதநிஷயத்தில் புதியபுறே; பாகவத ஸம்சலோத்திபிளையையிபாயிறே. அதுபாவப்பங்கரில் காட்டாபூமியான பாகவதஸம்சலோத்திரம் பிறத்தமாவும் பகவதநிஷயத்திலே அகலாநிஷயப்பெற்றநிலையே. நூங்கன் உள்சங்ககாண வானசப்பட்டவோபாதி நியு மெங்கலோக்காண வானசப்பட்டவோபாதிவோ?

அறிந்திருக்கிற உங்களை யெழுப்பிற ராசென்ன, (பெய்முலை இத்தாதி) எங்களை யெழுப்பி ௧) ல்லை, தந்தாங்கரியுந் செய்வார் தவநிகேட்டெழுத்திருந்தோம்என்கிறார்கள். (பெய்முலை நஞ்சுண்டு) பெற்ற தாபுமுதலாத தவிமையிலே பாதிக்கவந்த பூதநைய முடித்து. இத்தலையை முடிக்க வத்தவன் தன்றோடேபோம்படி பண்ணி. (கன்னச்சகடம்) பேயாகில் ஆராய்ந்துகொள்ளலாம்; தாயே ரகையாக வைத்த சகடம், அலுவலாவேசத்தாலே பிறந்த அபாயமாகையாலே “கன்னச்சகடம்” என்கிறது. (கலக்கநியக் காலோச்சி) சகடமானது கலக்கநியம்படி திருவடிக்கையோச்சி. முலைவரவு

கேட்டுக்கிடக்கிற வெள்ளை “பிளையாய்” என்கிற நிற்குள்ளோபிள்ளைகளைன்ன; பேசாக்கேட்டுக் கிடக்கவமையுமோ, *அடியார்கள் தம் ஈட்டங்கண்டிடக் கூடுமேல்* என்றும், *அடியார்கள் நூங்களை-உடனாகுவு தென்றுகொலோ* என்றும். *போளான்பேரோதும் பெரியோரையொரு காலும் பிபிகிலென்ச* என்றமன்றோ நம்முடைய பூர்வர்களுடைய வர்த்தை; அப்படியே உண் வடிவை நூங்கன் கண்டு எங்குள்வடிவை நீ கண்டு அநுபவிக்க வானசப்படாதேயித்தகிற நியன்றோ பிள்ளை, நூங்கன் சொல்லிற்றையெல்லா மழிக்கைக்கடி-உன்பால்யபிற. பட்டர், “திருவாய்ப்பாடியிலுள் னால் சித்தபுத்தியோபாதி க்ருஷ்ணஸம்சலோத்திபிளையாயில்லை” என்று அருளிச்செய்வார். என் செய்வென்னல்; குடகத்தும் பண்ணக்கண்ணுண்டாய்த்தே, *தக்கித்தவிமலாஹ்வாத* இத்தாதி,

தாழ்த்தென்று முரிதிமிர்த்த திருவடிகள் பட்டு முழிந்தது. இப்போது இவ்வபதாநங்கள் சொல்லுகிறது—பிறந்த அபாயங்கள் கேட்டு துணுக்கென்றெழுந்திருக்கக்காக. (வெள்ளத்தாவிறுயில் மர்த்தவித்தினை) இவ்வபாயப் பரஸங்கமில்லாத விடத்திலே, பரிவண திருவந்தாழ்வான் மேலே சாயப்பெற்றதே! என்று ஹ்ருஷ்டைகாசிகுரிகள். (வெள்ளம்) ஸொகுமார்பத்துக்குச்சேரக் குமரீச் சிபுண்டாநபடி. (அரவில) அந்தீகுறுத்தாமைக்குப் பறத்த படுக்கை. மென்மை குளிர்ந்தி நாத் றங்கள் ப்ரக்ருதியான திருவந்தாழ்வான் மேலே. இவன்முச்சுப்பட்டு மதுகைடபர்கள் பொடிபட்டுப் போகையாலே, பயப்பட்டுவும் வேண்டாவென்கை. (நாயிம்) ஐகதாஷண சிந்தை. ஈபடிக் கடலிற் பள்ளிகோபிப் பழகவிட்டோடி வந்தென் மனக்கடலில் வாழ்வல்ல மாயமணுநம்மிச் என்று—ஹ்ருஷித னுடைய ஹ்ருதயத்தைக் கணிசித்துக் கிடக்குமவென்னவனுமாம். (அமர்ந்த) பிராட்டிமர் திருமுலைத்தடத்தாலே நெருக்கிலும் உணராமை. (வித்தினை) திருவவதாரத்துக்கு நாத் றங்கள், பிறந்த பிறவிகள் போராமே திரியப் பிறக்கைக்கு அடியிட்டபடி. (உள்ளத்துக் கொண்டு) *அரவத்தமவிப்பிடுகு முறியியபாந்கடலோடு மரவித்தப்பாவைபுத்தாணு மகம்படிவந்து புகுந்து? என்றிறப்பியே திருப்பாந்கடலோடும் திருவந்தாழ்வாலேறும் நாய்ச்சிமாடுகளுங்கூட தங்கள் பெத்திலே கொண்டு. (முனிவர்களும் யோசிகளும்) யோகாப்பாலம் பண்ணுகிறவர்களும், மதநசீலரும், அவாகளாகிறார்—வ்ருத்தி நிஷ்டகும், குண நிஷ்டகும். இங்கு உறங்குகிறவர்களையும் எழுப்புகிறவர்களையும் போலே யிருக்கிறவர்கள். (மெள்ள எழுந்து) கப்பிணிகள் ப்ராஜைகளுக்கு பொதுவானமே எழுந்திருக்குமபோலே. *ஹ்ருதயேநோத்வஹ் ஹரிம்? என்று—நினைபம் அலைபாமேய் நிறெய் திருப்பது. திருவாய்ப்பாடியிலே முறிவாகலும் யோசிகளு முண்டோ வென்னில; க்ருஷ்ணன் வந்து அவதரித்தபின்பு இடையருடைய பசுக்கொட்டில்லகிலே வந்து அவர்கள் படுக்காடுகிடப்பர்கள்.

*யயெனச காசித் ப்ரேமாந்தா? என்று—ஒருத்திக் துப்ரேமமானது இ னின்பண்ணுக்கையாலே கையா விடந்தாரைக் காணுமைக் குடலாய்த்து; அதுதானே வறிபோகக்குடலாய்த்து *சூரவ: கிங் கரிஷ்யந்தி? துருக்கிசிதா பென்ன; அவர்கள் விரஹாக்ரீடிக் ஒரு குடநிசேரிய வல்லங்கோ; அன்றியே வறித்துணையாவர்களோ என்னார்கள்.

நீங்கள் சொன்னபடியே நான் பிள்ளையாகிறேன், உங்களுணர்ந்திக்கடி யேதென்ன; தாங்கள் நண்ப்தவமைக்கு ஹேது சொல்லுகிறார்கள் (மேட்டிலே, நான்) தாங்களேவு கொண்டு, ப்ருதயாநடைய ஸ்தத்தப்பாநத்தைப் பண்ணி. இது சொல்லுகிற தென்னென்னில; இவன் பயப்பட்டுக் கடுகுவெழுந்திருக்கக்காக, ஸர்வேச்வரனை துக்கதிவர்த்தகனென்றி துப்பார் அவ்வாதாரிதே; பெயாழ்வார் ஸம்பந்திகள் “அங்குத்தைக்கு எப்புகுருகிறதோ” என்று வயிறுபடிக்கு மலர்களிறே அவன் பயநிவ்ருத்தியானவு மனுஸ்தித்து பயங்கெட்டுக்கிடக்கிறான். (கள்ளச்சகடம்) கிந்திச் சகடமானது. (கலக்கறியக் காலோச்சி) உட்பிழ்ந்து சிதறும்படியாகத் திருவாசகன் நிமித்து, (கள்ளச்சகடம்) நம்மை முடிக்கவந்த சகடம். ப்ருதயை தாங்களேவுகொண்டாகிலும் வந்தான், அப்ப; யன்றிக்கே காவலாக வைத்த சகடந்தானே அஸூராவேசத்தாலே தன்மேலே ஊர்ப்புக, தன்னினை வன்றிக்கே முலைவாடி தாழ்த்து ஸ்தத்தபார்த்தியாய்த் தொட்டிலே ஸுதத்தத்திருவடிகள் புறம்பட்டு முடித்தவத்தையாரிதே. [ஊர்ந்த சகடமுலத்தத் பாதநன்] ப்ரேமத்தாலே பாயபடுகைக் குடலே அச்சங்கெடுகைக்கு முடலாயிருக்கும். [பாதந்தன்] இவர் மொகத்தபத்தாலே உறங்கத் திருவடிகளாலே பெற்றிரும். அவனுடையவாபத்துக்கும் சேஷப்தனுடையவாபத்துக்கும் ரஷைமான திருவடிகள். “திருக்காலாண்ட பெருமாரோ” ரமாவதாரத்துக்கு இளைப்பெயாநிபிப்போலே (வெள்ளத்தாவில்) விரோத ப்ராஸங்கமில்லாததொரு தேசமும், குறுபிணையும் பெறுவதே! (வெள்ளத்தாவில்) நிறுந்துதாநடி நாத் றம், மென்மை, நுநிநுதி தெடக்கமான ஸ்வபாவம்மீடியுடைய

(அரியென்ற) அரி பென்கையாவது- ஹிரி ஹரதி பாபாநி* என்கிறபடியே பகவதருபவனிரோதி
கூப்ப போக்கியுளவேனுமென்கை. பின்னையிவர்களுக்கு பாபமாவது-க்ருஷ்ணனுக்கு அலுவர்
களாலே வருந்தீவது; அத்தை யவன்றானே போக்கித்தந்தருளவேனுமென்று மங்களாசாஸ்தம்
பன்னுமென்கையென்றாம். *அதலோபயங் கதோ பவதி* என்று-அவனாலே பயங்கெட்டால் பின்பு
அத்தலைக்கு பயப்பட்டுத் திருப்பல்லாண்டு பாடுமித்தனையிதே. பகவதல்லம்பந்தஜ்ஞாதம் பிறப்பதற்கு
முன்பு இழவு பேறுகள் அவனானிலேயா யிருக்கக்கடவதிதே. (பேரவம்) பஞ்சலகும் தடியிலு
மித்தவநியேயாயிருக்கை. எல்லாரும் பரபுத்தரான காலமாகையாலே யொருவர்கொல்லுமா
வன்றிக்கே எல்லாருந் சொல்லுகை. (உள்ளம் புகுந்து குளிராந்து) படுக்கைக்கீழே வெள்ளங்கோத்
தாற்போலே, திருநாமம் செவிவழியே புகுந்து வல்வலிட்டது; அவன் அவர்கள் நெஞ்சிலே புகுந்து
ஆந்தர்திப்பித்தாற்போலே க்ருஷ்ண விரஹத்தாலே சுமர்பிளந்துகிடக்கிற நெஞ்சு பதஞ்செய்யும்படி
இவர்களுடைய தவறியும் எங்கள் நெஞ்சிலே புகுந்து எங்களை ஆந்தர்திப்பித்தது. ஆகையாலே
எழுந்திராய் என்கிறார்கள்.

திருவந்தாழ்வான் மேலே. (துயிலமாத்த) பிராட்டிமார் திருமுலைத்தட்டத்தாலும் நெருக்கி யெழுப்பி
இலும் கிளம்பாதபடியாயிருக்கை. (வித்தினை) க்ருஷ்ணர் விரையை நீரிலே சேர்க்குமாபோலே,
பிறத்தது நினையாநிருக்கையும், பிறந்ததெல்லாம் கிடக்க இன்னமும் பிறந்தகைக் கடியாயிருக்கையும்.
இவ்வருந்தாடான சார்பவர்க்கத்துக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிறவனை. (உள்ளத்துக் கொண்டு)
திருப்பாற்கூடலிலே திருவந்தாழ்வான்மேலே அவதார கந்தமாய் அநிருத்தருயியாய்க் கொண்டு
கண்வளர்ந்தருகிறவனை. “அரவத்தமாயிரிவரும்” என்கிறபடியே தங்கள் நெஞ்சாகிறதாடுகாரிலே
குரிகொள்ளும்படி பண்ணி. (முனிவர்களுந் போகிகளும்) ஒரு ப்ரவருத்திக்கு ஸுமாரநிக்கே
யிருக்கிற குணத்திட்டும். கைங்கர்யுநிட்டும். லக்ஷ்மணபரதர்களைப் போலேயிருக்குமவர்கள்.
பாமபத்திலும், “வைகுந்தத்தமாரும் முனிவரும்” என்று இரண்டுமேகாடியாயிடுமியிருப்பது.
திருவாய்ப்பாடியில் அவர்களுண்டாவென்னில்; க்ருஷ்ணன் இங்கே யவதரிக்கையாலே, ஊரில்பசு
நிரைக்கொட்டில்களிலே படுகாடுகிடப்பர்கள்; பாண்டவர்கள் வர்த்திக்கிற பணிக்கொட்டில்களிலும்
இடைச்சேரிபிலும் க்ருஷ்ணன் படுகாடு கிடக்குமாபோலே. (மெள்ளவொழந்து) கர்ப்பினிகள்
பின்பீக்கு நோவுவாராதபடி மெள்ளவெழுந்திருக்குமாபோலே. *ஹ்ருதயேநோத்வஹக் ஹரிம்*
என்று-பாற்றலாதாழ்வான் தான் மலையில்நின்றும் விழாநிற்கச் செய்தேயும், “பார்த்துநர்,
பார்த்துநர்” என்று ஸர்வேச்வரனைப் பிடிக்கக்கொண்டாற்போலேயும், ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற ஸர்வேச்
வரன் தாமதபாதபடிபெறந்திருந்து. (அரியென்ற) *ரக்ஷது த்வா மசேஷானாம்* என்றாமாபோலே
நியேயுள்ளே நோக்கிக்கொள்ளவேனுமென்று மங்களாசாஸ்தம் பண்ணினா. *அத லோபயங் கதோ
பவதி* தன்பயங்கெட்டால் அங்குத்தந்தக்குப் பரிமையிடுபுள்ளது. (பேரவம்) ஓருத்தன் அரியென்
றதுகேடு ஒருவரிடவாய் ஊராக ‘ஹரி:’ என்கையாலே ப்ராத்தேசிகமன்றிக்கே திருவாய்ப்பாடி
மெல்லாம் இத்தமறாதவநியையாய்த்து (உள்ளம் புகுந்து) க்ருஷ்ண விரஹத்தாலே சுமர்பிளந்த
கிடத்த ஹ்ருதயமானது ஷூரீர்ப் பாப்சிறுநிப்போலே பதஞ்செய்து. (குளிர்த்து) மருநிப்பாய்ந்த
போலே குளிர்த்தது; அத்தாலே நாங்களுமுணர்ந்தோம். பின்னாவெழுந்திராய்

திருச்செருர் திருத்தொண்டியார், திருத்தொண்டியார், திருத்தொண்டியார்.

திருச்செருர் திருத்தொண்டியார், திருத்தொண்டியார், திருத்தொண்டியார்.

52

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் ஏழாம்பாட்டு—கீசகீச

மூவாயிரப்படி:— ஏழாம்பாட்டு.—பகவத் விஷயத்தில் சுவடறிந்தே மறந்து உறங்கு

கிருஷ்ணருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள்.

திருச்செருர் திருத்தொண்டியார்.

கீசகீசென்றெங்கு மாணசச்சாத்தன்* கலந்து
பேசின பேச்சுரவன் கேட்டிலையோ பேய்ப்பெண்ணை!*

திருச்செருர் திருத்தொண்டியார். கீசகீசென்றெங்கு மாணசச்சாத்தன்* கலந்து

வாச நறுங்குழலாய்ச்சியர்* மத்தினால்

ஓசைபடுத்த தயிரவன் கேட்டிலையோ*

நாயகப் பெண்பின்ளாய் நாராயணான் முர்த்தி*

திருச்செருர் திருத்தொண்டியார். கீசகீசென்றெங்கு மாணசச்சாத்தன்* கலந்து

தேசமுடையாய் திறவேலோ ரெம்பாவாய்* (7)

வ்யா.—‘போது விடிந்தது, எழுந்திராய்’ என்ன; விடிந்தமைக்கடையான மென்னென்ன;

ஆணசச்சாத்தன் கீசகீசென்றென்றது.

(கீச) அநகரரஸையிருக்கை. ஒரு ஆணசச்சாத்தான் பேசுங்காட்டில் விடிந்ததாக

வேணுமோவென்ன; எங்கும் பேசாநின்றதென்ன; அவற்றைக் கலக்குகைக்கு நீங்களுண்டேயென்ன;

என்னாலன்று, தானேயுணர்ந்தன வென்ன; அதுக்கடையானமென்னென்ன (கலந்து பேசினபேச்சுரவன்

கேட்டிலையோ) கலந்துபேசினபடி, அறிந்தபடியென்னென்ன; பிரிந்துபோனால் பகவல்லாம் தரிக்கும்படி

அருவிரப்படி:— ஏழாம்பாட்டு.— ஆறாம்பாட்டில், பகவத் விஷயத்தில் புரிவாளொரு

தியை யெழுப்பிற்று; இதில், பழையாளாய் யிருந்துவைத்துப் புதுமையாக்கித்திருநொருத்தியை யெழு

புகிறார்கள். சிலரை யெழுப்பினால் “எழுந்திருந்தவர்களைக் கொண்டு க்குருணன்பாடு போகிறோம்”

என்றவர்களுள்ளிறே “எல்லார்க்கும் நன்மை வேணும்” என்றிருக்கும்வர்களுளிறே. பகவத்ப் பந்த

மெய்யாகில் தன்வயிற்றில் பிறந்த ப்ரஜையினுடைய ஸம்ருத்திக்கு உகக்ருமபோலே, எல்லாருடைய

ஸம்ருத்திக்கும் உகக்கவேணுகிறே. *அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ

என்றும், “அந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடுருந்தமை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இக்குறாத்தின்

விமை யுண்டானுளிறே அங்கும் இனிமையுண்டாவது. அட்கொண்ட நிலவிழிபெழுந்ததுளநீர்க்

செய்தே, நற்றிழை தெண்டனிட்டு திறக்; ‘பகவத்ப் பந்தத்தில் ருசி மூக்கு மெய்யாகப் பிறந்ததில்

காணும்” என்றருளிச்செய்ய; “உம்மைப்போலே ஆசாய்வான்களுண்டோ, இங்ஙனே யருளிச்செய்

கண்டால் உகக்குமன்று காணும்” என்றருளிச்செய்தார் இப்படியெல்லார்க்கு மெக்க இத்தனய

யுண்டாகவேணுகொண்டு எல்லாறாயும் கூட்டிக்கொண்டு, ஒருத்தியாகியே சென்று ‘போதுவிடி

ததுகாண், எழுந்திராய்’ என்ன; ‘விடிந்தமைக் கடையானமென்?’ என்ன ஆணசச்சாத்தனுடைய

தவநி அடையாளமன்றோ வென்கிறார்கள். கீழ்ச்சொன்ன *முறிவர்களும் யோநிகளும் *என்றதோடு

ஆணசச்சாத்தன், என்றதோடு, அவர்கள் ‘ஹரிஹரி:’ என்றதோடு இவை *கீசகீச* என்

தோடு வாசியற எல்லாம் உத்தேச்யமாயிருக்கிறபடி.

திருச்செருர் திருத்தொண்டியார். கீசகீசென்றெங்கு மாணசச்சாத்தன்* கலந்து

கலந்து (பேசுபேசு) -- மனஸி பவஸி (மனஸி, பவஸி) என்பவர்கள்
 சிவா. இவ்வ. அந்தை. கிணட (பிடி) என்பவர்கள் மனஸி பவஸி என்பவர்கள்
 திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் ஏழாம்பாட்டு - கிசகிச

கலந்து பிரியப்புகாநின்றே மென்னும்தாத்திதோற்றப் பேசுகிற மிடற்றேசை கேட்டிலையோ? கேளாமெக்கு அங்கே ஆவார முண்டாகையாகாதெசெல்லுகிறது என்று மர்மம் சொல்லுகிறார்கள் "கேட்டிலையோ" என்று.

(பேய்ப்பெண்ணே) இவர்களாகி விப்படிச்சொல்லுகையே பணியென்று பேசாதேகிடக்க; அறிந்துவைத்துக்கொண்டுகொள்வாய்! மதிசே! என்கிறார்கள். இவர்களுக்கு அறிவாகிறதும் பகவத் விஷயத்திலும் ததீயவிரும்பம் நன்றென்று அறிதை. அதை யறிந்தும் பேசாதேகிடக்கையாலே சொல்லுகிறார்கள். என் அறியாமை சொல்லாதே விடிந்தமைக்கடையாளஞ்சொல்லுங்கோ னென்ன; தவிரகடைகிற வோசை கேட்டிலையோ. (காசும்பிறப்பும்) அச்சத்தாலியும் முனித்தாலியும். (கலகலப்ப) கடைகிறபோதை வ்யாபாரத்தாலே. *அரவூறுசலாய் மலைதேய்க்கு மொலி* என்னுமா பேசுவே தவிரக்கை (கை பேர்த்து) தயிரின் பெருமையாலும் இவர்கள் ஸொகுமாய்த்தாலும் மலை பேர்த்தாற்போலே கைபேர்த்துக்கப்போதபடி. க்ருஷ்ணன் ஸந்திதியில்லாமையாலே கைசேர்த்த தென்னவுமாம் அன்றியே, அவன்குறே ஸந்திதிறுய் நின்று "தயிரை மோரக்கவொட்டென்" என்று கையைப்பற்றி நாலுக்கையாலே பென்னுமாம். "மோரார் குடமுருட்டி" என்னக்கடவதிறே. (வாசமிப்பாதி) ஆயாஸத்தாலே மபிர்முடி தெகிழ்ந்து பரிமாந்தானே புறப்பட்டு ப்ரவறிக்கிறபடி.

வ்யா.—(கிசகிச) இது அந்ஷாரஸமாபி துக்கிறபடி. ஆனைச்சாத்தனுடைய த்வதி விடிவுக் கடையாளமன்றே வென்ன; ஒரு ஆனைச்சாத்தனுணர்ந்தவிது விடிவுக்கு அடையாளமாகப் போருமோ வென்ன; "எங்கும்" என்று இவர்கள் சொல்ல; எங்கும் நீங்கள்லிலையோ அவற்றையுணர்ந்துகைக் கென்ன; நாங்களுணர்ந்த ணைர்ந்ததன்று, கலந்து பேசின பேச்சுக்கான என்ன; இராவெல்லா முறங்கிப் போதுவிடித்தவாரேயோ கலப்பது என்று அவன் சொல்ல; இராவெல்லாம் கலந்து, மர்க்கல மேறுமவன் மிண்டுவருமனாயும் தீவநமேற்றிக்கொண்டு போமாபோலே, பசல் முப்பது நாழிகைக்கும் விளைதானேத்துக் கொண்டு "பிரிவுவருகிறது" என்னும் தாத்தி தோற்றப் பேசுகிற பேச்சு விடிவுக் குடலன்றே வென்கிறார்கள். (கேட்டிலையோ) இத்தவறிகேளாதபடியோ, அங்கோடுகிற தென்னென் கிறார்கள் சநிலவந் சகரவாககாநம் கிசமய* என்கிறபடியே இவற்றின் தவறியைக் கேட்டால் கடுக க்ருஷ்ணன்பக்கவிலே சென்றுநிற்கவேண்டாவோ வென்ன;

மாணிகைகளிலே ஏத்தானிகள் வம்சாவளி சொல்லக் கேட்டு எழுந்திடுக்குமவர்கள், பசுவினரினு உய பேச்சுக் கேட்டு எழுந்திருக்கும்படியாவதே! இதென்ன தம்மஹாநி! என்று அவன் வெறுத்துக் கிடக்க. (பேய்ப்பெண்ணே) என்கிறார்கள். உன்னுடைய அற்புதஞ்ஞாந மிருந்தபடியென்! பகவத் ஸம்ஸீலோடும் பாகவத் ஸம்ஸீலவடிப்பயந்தம் என்றறிந்து வைத்து ஆறியிருப்பதே! என்று கேட்கிக்க, போது விடியாதிருக்கச்செய்தே 'விடிந்தது' என்று சொல்லுகிற நீங்களன்றே பேய்ப்பெண்ணென்ன போது விடியச்செய்தே 'விடிந்ததில்லை' என்று சொல்லுகிற தியன்றே பேய்ப்பெண்ணென்ன; இது பொதாது. வேறுதடையா முண்டாகில் சொல்லுங்கோளென்ன; இப்படியில் தவிரகடைகிறவோசை விடிவு க்கு அடையாளமன்றே வென்கிறார்கள். காமயத்தில் பஸர் தைதவிலையாகில் தவிரலாம், நித்யம்மம் அவச்யம் அறியுடித்தே யறவேணும், அருஷ்டாநத்துக்கு பலமில்லை அகரணே பரத்யவாயுணர்ந் அப்படியே ஐரத்யுதிநமான நித்யாநுஷ்டாநமன்றே விவர்களுக்குத் தமிழகடையே, இது விடிவுக் கடையாளம் போராதி வென்கிறார்கள் (காசும்பிறப்பும்) அச்சத்தாலியும் ஆமைத்தாலியும். (கல கலப்ப) ஆறணத்தவிபு பிளக்கருக்கு உத்திதம்மபிடுக்கை. (கைபேர்த்து) தயிர் ஸந்தியியாலும் தம்மருடைய ஸொகுமாய்த்தாலும், க்ருஷ்ணனுடைய ஆஸத்திதியாலே கைசேரக்கையாலும் ஸந்திதியில் "தயிரை மோரக்க வொட்டென்" என்று பிடித்து வலிக்கையாலே கடைகைப்படுவான் என

பயசேஷம் -- பேசும் (பேசும்) என்பவர்கள் மனஸி பவஸி என்பவர்கள்
 சிவா. இவ்வ. அந்தை. கிணட (பிடி) என்பவர்கள் மனஸி பவஸி என்பவர்கள்
 திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் ஏழாம்பாட்டு - கிசகிச

“கந்தபெருமான்” என்ற இலக்கணக்கொள்கை.

“கந்தபெருமான்” என்ற இலக்கணக்கொள்கை.

54

திருப்பாவை வியர்க்கியர் என்கள் ஏழாம்பாட்டு - சீசகீச

(மத்திலோசைபடுத்த தயிரவம் கேட்டிலையோ) மந்தரத்தாலே கடலைக் கலக்கிறாற்போலே, இந்த கோழமும் செவியில் பட்டதில்லையோ? *உத்காயதீநாமரவிந்தலோசம் வரஜாங்கநாமம் திவமல் ப்ருசத் த்வரி:—ததர்ச்ச நிர்மந்தரஸப்தமிச்சிதோ நிரஸ்யதே யோ இசாமமங்களம்* என்று—அவன் கண்ணாழிலே தோற்றப்பாடுகிற த்வரியும் கடைகிற தயிர ஓசையும், ஆபரண ஓசையும் கிளர்ந்து ஊர்த்தவலோகங்களிலே சென்று கட்டுவதான ஓசை உன் செவியில் படாதொழிவதே! இவ்வராகில் *ஸ்ரப்போதும் கடைத்தண்டிய வெண்ணெய்* என்று—இரவும் பகலும் இடைவிடாதே தயிரகடைக் கல்வபாவமன்றே வென்று போகாதே கிடக்க.

(நாயகப்பெண்பிள்ளாய்) இப்பெண்களுக்குக்கெல்லாம் நிர்வாஹகையானபடி இதுவோவென்றிருக்கள்; சொல்லிற்றுக் கெல்லாம் மறுமாற்றச் சொல்லிக் கிடக்கிறது உன்னுடைய ஐயவ்யச்செருக்காலே பெண்ணவுமாம்; *பேயப்பெண்ணை* என்றதோடு “நாயகப் பெண்பிள்ளாய்” என்றதோடு வாசியில்லையிறே. அகவாயில் பாவம் ஒன்றாகையாலே, என்றவிடத்திலும் வாய்திறுவாதே கிடக்கையாலே, (நாயகமண்ணாந்தி கேசவனைப்பாடவும் நிகேட்டிட ரிடத்தியோ) நீ எழத்திறந்திருப்பாய், நாயகப் பாட, அதுவே குறங்குத்தத்தகிந்துமந்திரியாய்? (நாயகமாம்) ருக்மத்தோற்றமே தீன்று வாத் ஸ்யத்தாலே ரஷிக்கடவ ஸர்வேசுவரன். (ஸ்ரத்தி) தன்னுடைய ஸௌசீயத்தாலே பிறந்தது. (கேசவனை) கண்ணுக்குத்தோற்றநின்றும் நம் விரோதிகளைப் போக்குமவனை. (பாடவும்) இப்படி

அருமையைச் சொல்லுகிறது. (வாசநறுங்குழல்) கடைகிற ஆபரணத்தாலே மயிர்முடி கட்டுநெகிழ்ந்து முடை நூற்றத்தை மறைக்கும்படியாய்த் து பரிமளம் வெள்ளாமிடுகிறாய். “தெருவெல்லாம் காவிரைத் திருக்கார்க்கரை” என்னக்கடவதிறே. (ஆய்ச்சியர்) ஒருத்தியாரோ என்று சொல்லவொண்ணாத படி இருந்ததேகுடியாக. (மத்திலோசை படுத்ததயிரவம்) மந்தரத்தாலே கடலைக்கலக்கிறபோது, *அபரண ஓசையும் மலைதேயக்குமொலி* என்றபடி. *உத்காயதீநாமரவிந்தலோசம் வரஜாங்கநாமம் திவமல் ப்ருசத் த்வரி:—ததர்ச்ச நிர்மந்தரஸப்தமிச்சிதோ நிரஸ்யதே யோ இசாமமங்களம்* க்ருஷ்ணனுடைய கண்ணாழிக்குத் தோற்றப்பாடுகிற இடைப்பெண்களுடைய த்வரி, தயிரகடைகிற வோசையோடு கலசி பரமபதத்திலே சென்று த்வரித்தது; ஐப்போது, க்ருஷ்ணரணங்கன் பூபிலே நடையாடாறிக், மலையுடைய யிருப்பாரைப் போலே உயர் இடப்பதே! என்று அவர்களை வசையாடி ன்றப்போலே யிருந்தது. *விக்ரேதுகாமாஸி கோபக்யா முராரி பா தார்ப்பித்தித்த வ்ருத்தி: ததயாதி கம் மோஷவசாதவோசத் கோவிந்ததாமோதர மாதவெதி* முரணைக்கொன்ற வீரத்திலே தோன்று க்ருஷ்ணன்பக்கவிலே பத்தபாவைகளாயிருக்க, இதினின்று மிலினை மீட்கும் விரகேதோ என்று பார்த்து, தாயார், பாடியுந் தயிரையும் தெய்வையுங் கொடுத்து, “இத்தை விற்றுக்கொண்டுவ” என்று சொல்ல; விறகப்போன் விடத்திலும் நினைவு இங்கேயாகையாலே, “கோவிந்தனைக் கொள்ளுங் கோள், க்ருஷ்ணனைக் கொள்ளுங்கோள், பூய:பதியாய் கொள்ளுங்கோள்” என்று கூறிக்கொன்றி திரிந்தான். (ஓசைபடுத்த தயிரவம் கேட்டிலையோ) இது கோதாடியுள்ளேயே மொரு தயிருண்டா கடைகிறது. *கெண்டை* இத்தயாதி, *தாமோதர மெய்யறிவன் நானே,* பண்டுபோலேயோ, க்ருஷ்ணன் பிறந்தபின்பு வாங்கக் குடம்நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும்பக்களாகையாலே அறுபது நாழிகையும் கற்பபது கடைவதாய்ச் செல்லுமத்தனையன்றே, இது விடிவுக்குடாமோ வென்று அவர்கள் நிருத்தராரம்படி சொல்ல.

(நாயகப்பெண்பிள்ளாய்) என்கிறார்கள். ஆகையாலே சொன்னதுக்கெல்லாம் மறுமாற்றம் சொல்லிக் கிடக்கிறது உன் செவ்வக்கிடப்பிறே. *பேயப்பெண்ணை* என்றதோடு, *நாயகப்பெண்பிள்ளாய்* என்றதோடு வாசியற்றிருக்கிறது ஒரு மிதுநமாய்ப் பரிமாறுதிறால், தாமச்சொன்ன

ஆறுவிரிப்படி:— (அவ) ஈட்டாம் பாட்டு. இதுக்கு முன்பு உணர்ந்த பெண்கொல்லாம் திரண்டு தங்கள் அரிமதவரம்பு யாவொருத்தி மூன்றுகூட பெருவாடுக்குகிறது, அதுக்கிடாகுக்குஷணம் கொண்டாடும்படி செல்வக்கிடப்புடையொருத்தியை யொழிப்புதிடுகள். ஸம்ஸாரிமூக்கு ரத்திரிபிஸ் பரஹிம்ஸாசி சித்தநறும், நாகாவஹமான விஷயாபுரபரம், தமோகுண பிவந்தால் வந்த நித்தயபுரமய்ச் சென்று வகையிலும், ராத்திரி தண்ணியதென்று புதுவார்த்தைபேரபாடியான பகல்

(மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்) உன்னை யொழிந்தாரெல்லாம் ஆற்றமையாலே போனார்கள், நியே எழுப்பக்கிடந்தாய். (போவான் போகின்றனா) அச்சிராதிசுதி, அக்ஞையாம், திருவேங்கடயாத்ரை போலே போகையே ப்ரியோஜனமாகப் போகாநின்றார்கள், நான் இனி யெங்கேபோக, அவர்கள் போனார்களாகி லென்ன; (போகாமற் காத்து) *செய்யாத்ன செய்யோம்* என்று அடியில் நம்முடைய வ்யவஸ்தையை புணர்த்தி, நீ வந்திலையென்று அவர்கள் போகாதபடி தடுத்து. (உன்னைக் கூவுவான்) உன் வாசலிலே வந்தெழுப்புகிறேமென்னும் தாம் பெறுகைக்கு (வந்து) *உத்தரம் தீர மாஸாத்ய* என்னுமாயோலே (நின்றோம்) *கல்த ஏவ வ்யதிஷ்டத* என்று நிலைபெற்று நின்றோம்.

எல்லார்க்கும் க்ருஷ்ணனோடே ஸம்பந்தமொத்திருக்க, நீங்கள் என்பக்கல் ஸாபேசுராய் வந்தோமென்று சொல்லக்கூடவிகளோ வென்ன, (கோதுகலமுடையபுரவாய்) உன்னை முன்னிட்டுக் கொண்டு செல்ல, க்ருஷ்ண விஷயீகர முன்னென்படி அவனாலே கொண்டாடப்படுமவனிறே.

(எருமைசிறுவீடு) எருமைகள் பணிப்புல்மேய்கைக்காக வயலெங்கும் பரந்தன. இது விடிவுக்கடையான மன்றே வெள்கிறார்கள். “மேட்டிளமேதிகள் தனைவிடுமாயர்” என்று - பெரிய பெருமான இவன் தம்பப்பன்மாரிலே ஒருவரெழுப்பினார்; இவனை யிவர்களுழுப்புகிறார்கள். இது ஆழ்வார்களுக்கும் இவனுக்கும் வாசி. (சிறுவீடு) பெரியாழ்வார் மனனாய் அக்திறேனாந் லேராமங் களுக்கு உன்மானம் புறமானமாய்கை தவிர்ந்து, இடைச்சியாய், எருமையினுடைய சிறுவீடு களுக்கு உன்மானம் புறமானமாய்கை தவிர்ந்து, இடைச்சியாய், எருமையினுடைய சிறுவீடு பெருநீடுன்னு மிவற்றில் வாசியற்கை யாத்ரையானபடி. (பரந்தனகான்) பட அடிபட்டாலு முறங்குமத்தனையோ. நம்முடைய உத்தேச்யவஸ்து அவற்றின்பின் கைகழியப்போனால் என்படக் கலோம். ஸ்ரீ நத்தகோபர்க்கு முத்திறமு முண்டாகையாலே க்ருஷ்ணன் அவற்றின் பின்னேபோம், உன்னை நாமாலர்க்காணப்போகிறது, கெடுவாய்! எழுந்திராய். எருமை, பணிப்புல் மேய்கைக்கு வயலெங்கும் பரந்தனவென்று சொன்ன விது விடிவுக்கடையானமன்றே வென்ன; உங்களுடைய முகஜ்யோத்ஸ்னையாலே சிதறிப்போகிற விருளத்தனை, இவையல்லது எருமைகளன்று, இது உங்க ளுடைய விபரீதஜ்ஞாந மிருக்கிறபடி, விடிவுக்கு உடலன்றென்ன;

கீழ்ச்சொன்னவை யெங்களுடைய அந்யதாஜ்ஞாநமும் விபரீதஜ்ஞாநமு மாகிறது, விடிந்த நிலை யென்கைக்கு அடையாளம் நீ செல்லாயென்ன; அஞ்சலகடிம் குடியிலுள்ள பெண்களுக்கு கெல்லாம் அவதியில்லை, இங்கெல்லாமாக ஆபிரம்பேர் போராது காண் வந்தது, அல்லாதாருணர்ந்து வரவேண்டாலோ, அவர்களுணர்ந்து வாராதொழிந்தது விடியாததுக்கடையான மென்ன; (மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்) உன்னை யொழிந்தாரடையப் போனார்களென்ன; அவர்களோதவத்தவர் மறுத்தோது கிறார்கள், அவர்கள் என்னை யெழுந்தோடு போனார்களே யென்ன; பெருந்திரளாகையாலே, நீ போய்த் தில்லை யென்றறியாமையாலும், போகிறவர்களோடேகூடப் போகைதானும் ப்ரியோஜனமாகையாலும் போனார்களத்தனை, உன்னையாராயாதே போனார்களெல்லென்ன; என்னகாய்த்துக்குத்தான் அவர்கள் போய்த்தென்ன (போவான்போகின்றார்) வழிபோகையே உத்தேச்யமாகப் போனார்கள். தேசப்ராப்தி யெழும் அச்சிராதிமார்க்கமே போகவுல்லார்களாளுக்கே யென்ன; அது செய்தபடி கேட்டிலையோ, நான் என், என்னையொழியவும் போகவுல்லார்களாளுக்கே யென்ன; அது செய்தபடி கேட்டிலையோ, நீ வராமையறிந்தவாறே “இன்னான் வந்திலன்” என்றோம். பின்னை போகமாட்டிற்றின்கள். (போகாமல்காத்து) அவர்களைத் தலைக்காவலிட்டோ செய்தது, சுதிருவாணை நின்னாணை* என்று ஆணையிட வேணுமோ. *நிபோந்திலை* என்று ஒருவார்த்தை சொல்லுங்காட்டில் திருக்கிட்டாரைப் போலே கால் : நடைதாராமல் நின்றார்கள்; போவார்க்குக் காலையொழியப் போகப்போமோ. அவர்களே

பத்தீதவ மணிச் சூடமானாலும் க்ருஷ்ணாவல்லபை நியன்ரு நாம்கள் அவனுக்கு நல்லோம். நீ அவனோடாட ஸம்பந்தத்தாலே எங்களுக்கு நல்லையிருப்பது; ஆகையாலே அவனிலும் ததியை யுக்குமென்றும் வேண்டி நாடுவாடைய நியன்ரு. (பாவாய) ஈனாரீனா முத்தமா வது: * என்கிற படியே நிநுபாதிக்கித் தவமுடி யானாலும். பாசத்திபயராகாண்ட யுடையனரோ வென்றை. (எழுந்திராய்) இப்போது எழுந்திராயாகில் அவைவெல்லாம் அஸ்தவமொங்கிடாய். பெண்ணின் வருத்தமறியாதவனைப் போலேயன்றியே அறியக்கடவ நீ கி.கக்கை வைபோ. (எழுந்திராய்) எழுந்திருக்கும்போதே பரிஸ்பத்தங் கொண்டக்காக நாம்களுக்கு உணர்ந்தாயாகிற ஏற்றத்தை எங்களுக்குத் தாராய்.

எழுந்திருந்து செய்வதென்னென்ன (பாடிப்பறை கொண்டு) இதுக்கு முன்பு நாம் பெற்ற ஐச்வரியம்போலேயோ இப்போது நாம் பெறப்படுகிற ஐச்வரியம். முன்பு க்ருஷ்ணன்கிடாய், பெண் கன்கிடாய் என்கிற நாட்டார்க்குத் தெரியாதபடி நெஞ்சாலே க்ருஷ்ணனை யருபவித்து, அவ்வருவ ஐந்திரிதியானது புறம்பொசியாதபடி யடக்கிப்போந்தோம்; இப்போது நாட்டார் நாம்களோ அநுமதி பண்ணுகையாலே, வாய்க்கால் வெட்டி நெஞ்சிலே கங்கும் கலையுமறப்பெருகிற க்ருஷ்ணகுணது பண்பிடுக்குப் போக்கு அனைவெட்டிவிட்டு க்ருஷ்ணகுணங்களை நாமவாயார நினைத்தபடி பாட்கட லோம். பறைகொள்ளுகையாவது — நாட்டார்க்கு தோன்பு; தங்களுக்கு வேணிக்கையே பலம். பாடு வதெத்தை பெண்ணு, (மாவாய் பிளந்தாணை மல்லரைமாட்டிய) க்ருஷ்ணனுடைய வீரசரிதங்களைப் பாடி. (மாவாய் பிளந்தாணை) நமக்காக கேசியம்பிளந்து, நம்மையார் தன்னை யு முண்டாக்கித் தந்தவனை. தானை நாம் கிட்டையருபவிக்கைக் கிடாக, இடையில் வள்ளியம் வந்த ஆண்பிள்ளையைப் பாட்கடலோம். (மல்லரைமாட்டிய) *ஸக்ய: பச்யத: என்கிறபடியே அவ்வுரில் பெண்களுக்கு ௨ தவியபடி; அது தங்களுக்கு உதவிற்றென்றிருக்கிறபடி. (தேவாதி தேவனை) ஈலாதோனிடேவ

யங்கை நிறுத்திவிடுகாளாயில், நீங்கள் இங்கேவந்த தென்னென்ன (உள்ளைக்கையவான்) போக தானே உத்தேசம்மாறப் போனார்பாலே, உள்ளைக்கை வகைதானே பரியோஜனமாக வந்தோம். (வந்து நின்று) *உத்தரம் தீர மாஸாத்ய கஸ்த ஏவ வ்யதிஷ்டத: * என்றும்படியே உள்பக்கமே வந்து, கால்கள் தலையிலே பாவித்தபடி பெற்றோம். மாவணபவந்தத்தவிட்டுப் பெருமாளெல்லையிலே யுருத்தபின்னரே அவன்தரித்திருக்கிறது. “நீ போந்திலே” என்றபோதே துணுக்குத் தீர உள் வாசலிலே வந்து நல்தரிக்கப்பெற்றோம்.

அப்பெண்களிடையெல்லாங் கிடக்க என்வாசலிலே வந்து கால்பாடுகைக்கு ஏற்றமென, நீங்க ளென்னையொழியத் தரியாதிருக்க, நான் உங்களுக்குப் புறப்பட்டு முகங்காட்டாதிந்தேனென்றபேர வெறுத்திகோள்கிறே யென்ன (கோதுகலமுடைய பாவாய்) உன் வாசலிலே யுருந்து போகலே க்ருஷ்ணன்பக்கல் முகம்பெருமையுடையனரோ உணமடப்பு, எங்களுக்கு உள்முன்பென், உள்வாசலிலே வந்து உள்பொறைச் செல்லி அழகைக்கு மேற்பட ஏற்றமுண்டோ எங்களுக்கு, அவருக்கு சீரணவறுதிக்கப்படுவாளாய், எங்களுக்கு உள்வாசலையெழியச் செல்லாதபடி யிருப்பாளாய், எங்களுக்கு க்ருஷ்ணன் பக்கல் புறநகர பூலதயாயிருப்பா னொருந்தியனரோ நீ. (பாவாய்) நிநுபாதிக்கா ஸத்திவந்தையுடையவருக்கு எங்கனாற்றினம் தெரியாதவையிலேயிருக்கிற. பெண்ணின்வருத்த மறியாதவன்படியாகலோ நீயும். “எழுந்திருந்தாற்படி மேவாயெழுந்தார்க்குத் தெரியாதிறே” என்ற பட்டர். ஒருநிறை பிறத்தறிய வேண்டுகிற யத்க்கு. (எழுந்திராய்) புறப்பட்டு எங்கள் நிரசியை வந்து கலக்கவேண்டா. அங்கபாத்யங்கங்களினுடைய பரிஸ்ரமணங்களை யணமும். (எழுந்திராய்) நாம்கள் உன் வாசலிலே வந்தெழுப்பு, நயெழுந்திருந்தா பென்றும் ஏற்றமெல்லாருக்குத் தாராய். பகவதனுடைய திருவருளை உன்விடத்தில் உடையவன்.

தேவேசு* என்றும் *ஸோஹம் தே தேவதேவேசு* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அயர்வறுமமரர் களதிபதியாயிருக்கிறவனை, *நகரஸ்தீர் கலாலாப மது ச்ரோத்ரேண பாஸ்யதிமதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோகுல மேஷ்யதி* என்கிறபடியே பெரிய மேன்மையுடையயிருக்கிறவன் ஸ்ரீமதுரையிலே போய் குவலயாபீடசாணாரமுஷ்டிகரை யுழியச்செய்து, படைவிட்டிற் பெண்பிள்ளை மீளாட்டைப் பழக்கத்தாலே பெரிய விதத்தனவன் இடக்கையும் வலக்கையு மறியாத நம்பக்கலிலே வர்க்குருமோவென்ன, (சென்று) விரைந்தின்ற குறைக்கொள்ளியான நம் சரீர்தையவன் கண்டு பண்பும்படி அவனிருந்தவிடத்தே செல்லக்கடவோம். அவன் வேண்டற்பாட்டிலே இருக்கிலோ வென்றில் (சென்று) அவன்வா ப்ராப்தமாயிருக்க நாம் சென்று, *உபஸ்தேயையுபஸ்தித: * என்றும் 'பத்யா மபிகமாச்சுவ' என்றும் இவர்கள் செல்லுகை அத்தனைக்கு மிகுதியாகிறேயிருப்பது (நாம் செவித்தால்) அத்தலை இத்தலையாறல். (ஆவாவென் றாய்ந்ததற்கும்) நம்மாலே பேறு என்று நாம் வரப்பார்த்திருக்குமவர்கள், நாமிருந்தவிடத்தேவந்தது, இவர்கள் செல்லாமையிறே என்றிரங்கி

எழுத்திருந்து நாமெல்லாம்சூடிப் பெறப்புகிற ப்ரயோஜனமென்னென்ன (பாடி) "க்ருஷ்ணன் பெண்கள்" என்று வாழ்க்காவெட்டுக்குக் கி ள்கிற ஷுரிலே இவ்விரண்டு நானூந் சுழிந்தால் அவனை நமசித்துப் பாடிக்கொடுக்கோ. அஸுரப்ராக்ரதிகளான ஹிளையாதிகள் படைவிடுகள் போலே திருநாமச்சொல்லப் பொருக்களாய்த் து. பெண்கள் பாஸங்கத்திலே மோஹிப்பக்களென்று அவ்விழவு தீர் க்ருஷ்ணநாமபு:பு:சு* என்கிறபடியே வாயாரத் திருநாமத்தைப்பாடி. (பறையொண்டு) நாட் டுக்குப்பறை. தங்களுக்கு கைங்கர்யம், கிட்டினவாறே *உள்ளத்தோடுந்நேமையோவோம்* என்னக் டவர்களிறே. இவை, பிள்ளை அவன் நமக்குத் தாப்புகாநின்றனவேனென்ன (மாவாய் பிளந்தனை) நம் விரோதிகளைப் போக்கி நம்மச்சந்தவித்த புக்காகனன்றே, தாராநே. (மாவாய்) பூந்நார்பக வான் 'நாம் முடிந்தோம்' என்று கதறிக்கொண்டு வந்து விரும்படியிறே. வந்து தோன்றியபடி. நமக்காகக் கேசியைக்கொன்று திருவாய்ப்பாடி ிஷம் பூந்நார்தாவந்ததிலுமுண்டானவன்னியமறுத்து பெண்ணும் பேதையும் சகடச்சாத்தாகப் போம்படி பண்ணினவன். நம்காரியம் செய்யாநே. அது பண்டிறே, இப்போது அவனல்லவன். *மதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோகுல மேஷ்யதி—நகர ஸ்தீர் கலாலாப மது ச்ரோத்ரேண பாஸ்யதி —என்கிறபடியே பெரிய நாகுகொய், படைவிட்டிலே பேறி நகாஸ்தீர்க்குந் தானுமாய்ப் போனவன். நம்மைப்பார்க்குமோ, நம்காரியஞ் செய்யுமோவென்ன (மல்லரை மாட்டியா) அங்கு, *ந ஸம் புத்தமித்தயாஹு: * அங்கு, போயும் நம்மோட்டைப் பெண்கள் காபமன்றே செய்தது, அதுவும் நம்பேறன்றேவென்ன (நேவாதிதேவனை) இப்போது அவனை ப்ராஹ்மணர் ஸர்வேசுவரனென்றுகாணுந் சொல்லுவது. (தேவாதிதேவனை) *விது: க்ருஷ்ணன் ஸர்வே தேவபிதர் ஏவ * க்ருஷ்ண ஏவ ஹி* என்றும், *யாதேரவா இமாஸி இதுயாதிகளில்படியே காணாததென்ன உபாஸ்யனாகக் காணுந் சொல்லுகிறது. அப்படிப் பெருமையுடையவன், அப்போது னான் தன்மை பார்க்குமோ வென்ன; அது நம்பேறன்றே, அவனிருந்தபடியே உத்தேசித்தவனன்றே நமக்கு நாம் போய் செவிக்கிறும் (சென்று நாம் செவித்தால்) அத்தலை யித்தலையாய், அவா வுக்கையுந் செவிக்கையும் தவிந்தால் நாம் சென்று ஸேவிக்கும் தனை யன்றே. அப்படி நேவித் தால், நம்மையுந் செவியதொடியுமோ. செய்தலனைத் பூந்நார்தாவன் பட்டது படுகிறோம் *விரலா யாசதஸ்தய ஸசம் ந க்ருதம் மயா * என்னும்படியே அவன் நெஞ்சிலே புண்படுத்தி ிகிறும். *ஏபிச்ச ஸகெவைஸ் ஸார்த்தம்* - கிழ்ச்சொன்னவைபெல்லாம் நமக்கிலையோபாகிற் று. ஆத்திகண்டால் காத்தித்திரங்கினமாய்த் நமக்கிங்காநே. (ஆவாவென்றாய்ந்ததற்கும்) *ஸ்ரூபயா

நமக்கு முகந்தருந்காண், பரணயித்வம் போனும் ஆர்த்தகூணாம் தவிடுமோ. *ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோ தர்மஃ* என்று சொல்லி வைத்து அனுஷ்டியாதொழியுமோ. ஆனபின்பு, அவனமுளுக்கு ஹேதுபூதையான தி யெழுந்திராய். ஆவாவென்று ஆராய்த்தருளும்; கோதுகலமுடைய பாவா யெழுந்திராய் என்று அந்வயம்.

தூமணிமாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரியத்*

முவாயிரப்படி :— ஒன்பதாம் பாட்டு. “க்ருஷ்ணன் வந்தபோது வருகின்றான்” என்று அநாதரித்துக் கிடக்கிறவொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். அதாவது - ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்து வந்து அதுபிப்பிலையும் அவரை காயாரிடு, *தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்* என்றிருப்பானொருத்தி யென்கை.

தூமணிமாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரியத்*

தூபங்கமழ்த்துயிலிணைமேற் கண்வளரும்*

மாமாண்மகளே மணிக்கதவந்தான் திறவாய்*

மாமீரவளை யெழுப்பீரோ* உன்மகள் தான்

ஊமையோ அன்றிச்செவிடோ வனந்தலோ*

ஏம்பப்பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ*

மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தனென்றென்று*

நாமம்பலவும் நவின்றேலோரெம்பாவாய்.

(9)

வ்யா. — (தூமணிமாடத்து) *துவாவில் மாமணிமாடம்* என்று குற்றமெடுத்துக் கழிக்க வேண்டாத நன்மையைமுடைய மணியாலே செய்த மாடம். ஸம்ஸாரகந்தமுண்டாய்க் கழிந்த

பரியபாலயத்* என்று - உலகாதாரப் பெறுவது, உத்தரர்க்குக் கிடையாதோ. முறைபெட நாம்சென்று ஸைவந்தால், வந்தேறியான பரணயித்துவாரிடு போகலாவது, ஆர்த்தாபக்கல்பன்தும் க்ருபைம பராமோ. தானுமனுல் உண்டானதுபோலே. பாடிப்பறைகொண்டுகிராம-போய் ஸேவிக்ுகிரும்; அத்தலைக்குப் பரியமாகக் கணங்காயம் பண்ணுகிரும். இப்படிக்காலே அத்தலையை யுகப்பிக்கவகிலிற் ஸ்வரூபம். பரஹர்ஷயிஷ்யாமியிலேயே இது அந்வயம். *பரியதே ஸததம் ராமஃ* பலம்செய்து அவஸரம் பெருள் என்கிறது. ஆனபின்பு எழுந்திராயென்கிறார்கள். ...

ஆரூயிரப்படி :— ஒன்பதாம்பாட்டு. பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களெல்லாரும் திரண்டு உன்னை பொழிந்தால் கங்கு மிங்ஙன வந்து கிடக்க கிடந்துறங்குவதே! என்று பழியிட்டொழிப் புகிறார்கள். புறப்பு ிறகிறவர்கள், இவ்வப் பெண்களைப்போலையும் முழுகுணக்கலாப் போலேயும், உன்ருக்கிடக்கிறவன் திங்ஙனவித்தகலாப் போலேயும், ஸைத்துண்மை முறையை புறப்பாடொருத்தியை பெழுப்புகிறார்கள்.

[illegible]

“அவர்களையுயாற்றிக், நீ பேசாதே கிடக்கிறதென்?” என்று தாயார் கேட்ட; புறம்புநின்ற வர்கள் அது கேட்வாரே (மாமீரவளை பெழுப்பிரோ) என்கிறார்கள். (மாமீர்) அவருடைய திருத் தாயாரென்று அவருறவாலே சொல்லுகிறார்கள். பிள்ளையுமுன்னர்க் காணாமையாலே சிவிட்டுக் கொண்டு (உள்ளமகந்தான் ஊமையோ) என்கிறார்கள்; வயவறார யோக்கையயன்றே வென்கிறார்கள். (அன்றிச் செவிடோ) ஊமைக்கும் கேட்டுவந்து திறக்கலாம், அதுக்குமேலே, செவியில் நுளியில்லைபோ; எங்கள் வார்த்தை கேளாதபடி அந்யபரையோ. (அனந்தலோ) நெறும்போது க்ருஷ்ண நுபயம் பண்ணி, படுக்கையிற் சாய்ந்தது இப்போதோ. (எம்பெருந்துயில் மந்திசப்பட்டாளோ) “எம்ம்” என்பது, காவல். எழுந்திராமர்க்குக் காவலிப் பாரண்போ; நெறும்போது உறங்கும்படி மந்தாவாதம்

நம்முடைய நெருப்புச் சிலர்க்குப் படுக்கையாவதே! *மென்மலர் பன்னிவெம்பள்ளி. * இருவர்க்குப் படுத்தபடுக்கையிலே ஒருநீக்கித் பொருந்தும்போது அவனுள்புகுபுண்டாகவேண்டுமென்று (புலியை) படுக்கைதான் விரஹாத்ததையு முறக்கவற்றையிருக்கை. “நஞ்சாவிற்றுமில்லந்த” என்னும்பு போலே. (கண்வளரும்) இளைப்பெருமாளிப் போலே புறங்காணம்கு நாங்கனும் உறங்குதகைக்கு நியுமாய் விட்டதிறே. அபிமதலாபம் அவனும் செய்பலாகில் இவர்கள் பதறுகிறதென்னென் றிருந்தான் அவன்; உபேயமவனேயாகில் இவன் கிடந்துறங்குகிறதென் என்றிருந்தார்கள் இவர்கள். (கண்வளரும்) உறங்குவார்க்கு பாதஸம்வாஹிதிகள் வேண்டாவோ. உள்ருப்புக்காலும் இதாகாதே செய்யப்பார்க்கிறது. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களன்று நிருபகம், சேஷத்வம். (கண்வளரும்) பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹித்தால் கௌரவ்யதை தோற்றச் சொல்லவேண்டுகிறே. பட்டர்க்குச் சிவர், “தொண்டணார்” நம்பி திருவடிச்சார்ந்தார்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, “அவர் பூர்வைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமைசெய்து போந்தபடிக்கு “திருநாட்டுக்கு நடந்தார்” என்று சொல்லவேண்டாவோ? என்றாஸிச்செய்தார்; நம்பியேறுதிருவுடையார்தாஸிடையாட்டமாகவும் நஞ்ஜியாப்படி யருளிச்செய்தார். (மாமான் மகோ) ஸ்வாமிதியாயும் தோழியாயு மருபவித்த தொழிய் பர்க்கு திஸம்பந்தத்தாலும் “அதுபவிக்கிறார்கள். “மாமான் மகோ” என்ற - இப்பொரு கொண்கைக்குவிடவெண்ணாது முறை கட்டிக்கொண்டு சொல்லுகிறார்கள். திருவாய்பாடியிலே ஒரு பர்க்குநி ஸம்பந்தம் தனக்கு உஜ்ஜீவந்நேதுவாக ஆண்டான் ஆசைப்பட்டபடி. பகவத் ஸம்பந்தி களுக்கு எல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெற்றிருக்கிறபடி. அதுதானாம். *நேருக்குஷ்ண நேரு யாதவ நேரு ஸகேது* என்று பொறுப்பித்துக் கொள்வதொரு ஸம்பந்தமாகவேஷ்டம். நீங்கள் ஆர்ச்சககளாய் பதவிவருவதிகோளென்றமிட மறிந்து பந்தர்த்தாலே திறக்கலாம்படிபண்ணிக்கொண்டு கிடந்தேன். திறந்து கொண்டு புகுருங்கோளென்ன; (மணிக்கதவம் தாந்திறவாய்) மணிமாடமாளிகையாகையாலும் மணிக்கதவாகையாலும் சுவருக்குங் கதவுக்கும் வாசிடெனியிறதில்லை, தேரிகை திறக்க வேண்டும், தியே திறவா பென்கிறார்கள். இவர்கள் தான், திறந்தவிறந்தாலும் சிலர் புதரவிடவல்லது புகுரார்கள் காணும். (மணிக்கதவம் தாந்திறவாய்) துய்யோதநன் திருக்கும் ஸ்படிகமண்டபத்திற்கு வாசியநியாதே தடுமாறு, த்ரௌபதி சிமித்தாற்போலே, வைத்துள்ளமை கொண்டாடிச் சிரிக்க வொண்ணாது, புறம்புள்ளார்க்கு உள்ளுள்ளவை ப்ரகாசிக்கிறுப்போலே உள்ளுள்ளார்க்குப் புறம் புள்ளார்த்தி தெரியாமை யில்லைதே.

இவர்கள் ஆர்த்தகளாய் வாசலிலே நின்று துவா, இவன் வாய்பேசாதே கிடந்துறங்குவதே என்று ஹருதபத்திலிரக்கம் முகத்திலே தோற்றும்படியாய் நீ ஸவம்போஜநபரையாய்க் கிடப்பதே என்று மகளைச் சொல்ல உபகரமித்தவமை தொற்றவிருந்தான் தாயார்; (மாமீர்) என்கிறார்கள் அவன் “திருத்தாயாரென்று ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுமிவர்களுக்கு உத்தேசயாருநீருக்கிறபடி உள்ளுக்கிடக்கிறவருக்குத் தாயாராவார் சென்றபடி. *அடிக்கடியே நினைபுமடியவர்களும்.

பண்ணிடுஞ்ஞடோ. *மையலேற்றி மயக்க உன்முகம் மாயமந்திரந்தான் கொலோ* என்று அம்மான் பொடி தவினா ஞ்ஞடோ வெவ்வகை. “அவ்ருணாராமப்படி திருநாமங்களைச் சொல்லுங்கோன்” என்று திருத்தாயாசொலல்; நாங்கன்சொன்ன திருநாமங்கள் அநேகமன்றோ வென்றார்கள்; அவைவாதனை வைபென்ன, சொல்லுகிறார்கள் (மாமாயன்) ஆச்சர்ய குணசேஷித்தங்கனாலே அபலைகளானபெண்களை எழுதிக்கொண்டவன். (மாதவன்) அதுக்கடியான சரிய:பதி. அந்த ஸொலப்பத்துக்கு குருகுல வாஸம் பண்ணின விடம். (வைகுந்தன்) சரிய:பதித்வத்தாலே வந்த மேன்மைக்குத் தத்தியான தேசவிசேஷத்தையுடையவன். அப்பெரிய மேன்மையையுடைய சரிய:பதியானவன்கிடர் பெண்களுக் கொடியனுனென்கை. மேன்மைக்கடியான திருநாமங்களும், நீர்மைக்கடியான திருநாமங்களும், இரண்டுக்கும் நிதாநமான சரிய:பதித்வத்துக்கு வாசகமான திருநாமங்களுமாக ஒரு ஸ்ரீஸுஹஸ்ரநாமம் அக்துப் போரும் திருநாமங்கள் சொல்லிற்றென்கிறார்கள். நாமம்பலவும் நவின்று - மாமிரவளை பெழுப்பீரோ என்று அந்வயமாகவுமாம். ...

யான்* என்றும், * தொண்டர்தொண்டர் தொண்டன் * என்றும் சொன்னபடியே, “அன்னையும்தகவும்” என்றிறே இவன்குப்பது. (அவளை யெழுப்பீரோ) எங்காந்தித்கு உணரா தவன் உம்முடைய இரப்புக்கோ வுணர்ப்புகிறது. இவ்வாவினுணரக்கானுமையாலே, சிவர்கிட்டு (உன்முகன்) என்கிறார்கள். பிராட்டி ப்ரணயகேபம் சக்ரவர்த்தியானவும் மேலிட்டு *பிது: * என்றுப் போலே, அவன்பக்கல்சிறு மீவ்வளவும் வா, அசலிட்டு “உன் மகன்” என்கிறார்கள். (ஊமையோ) வாக்கப்பவற்றையோக்கயை யில்லையோ. ஆர்த்தரை, ஐயோ! என்ன வொண்ணுதபடியோ செல்லு சிறது. (அன்றிச்செவியோ) ஊமைக்கும் கேட்டுவந்து - திறக்கலாம், அதுக்குமேலே செவியில் டியாயிலையோ. ஆர்த்தைகளான எங்களுடைய சொல்ல்களாதபடி அப்பபனையோ. அதுக்கு மங்கையோ விஷயம். (அனந்தனோ) க்ருர்ணனுக்கு நெடும்போது ஆட்கொடுத்துப் படுக்கையில் சந்தந்த இப்போதோ. நெருச்சுக்கும் விஷயமங்கேனோ. (எம்பப்பெருந்தியில்) எங்களை யுறங்காதபடி பண்ணுப்போலே, இவளையும் உணராதபடி காவலிட்டாருண்டோ. நாங்கன்புக்கு உணர்த்த வொட்டாத வேளையிலே இந்நம்போதுறங்கும்படி மந்தர்ப்பதையானுனோ. * உன்முகம் மாயமந்திரந்தான் கொலோ * என்று அவ்னுடைய அம்மான் பொடி ப்ரஸித்தமிதே.

“நீங்கள் இவள் பாக்குதியறிந்தால் இங்ஙனல்லகாணுங்கோளுனர்த்துவது, தென்றறம் சிறு தூபிபும் போலே இவளுக்குத் திருநாமங்கள் சொல்லுகோன்” என்று திருத்தாயாசொலல்; “பல் பண்ணிண்டுங் காட்டிலேங்காண்” என்கிறார்கள்; நீங்கள் சொன்ன திருநாமங்கள் எவையென்ன, (மாமாயன்) ஆச்சர்யகுண சேஷித்தங்கனாலே அபலைகளான பெண்களை யெழுதிக்கொண்டு, அவர்களுக்கு இஷ்ட விற்போகாரஹாமம்படி பன்யனுபிக்குமவன். (மாதவன்) அந்த ஸொலப் பத்துக்கு குருகுலவாஸம் பண்ணினவனிடம். (வைகுந்தன்) பெண்களையே யன்றிக்கே ஆண்களையு மாயம் கொண்டு ஒருநாட்டுக்காகக் கையாளாயிருக்கும்வன். ஸ்ரீவைகுண்டத்தை கலவிறுக்கையாக மேன்மைக்குத் தத்தியான தேசவிசேஷத்தை யுடையவன். ஸ்ரீவைகுண்டத்தை கலவிறுக்கையாக உடையதும், பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபனுயிருந்துவைத்து, நமக்குக்கையாளான ஆச்சரிய வடிவென்னவுமாம். (என்றென்று) மேன்மைக்கும், நீர்மைக்கும், இரண்டுக்கு நிதாநமான சரிய:பதித் வத்துக்கும் வாசகங்களான திருநாமங்களை யொருக்காலோ சொல்லிற்று. (நாமம்பலவும் நவின்று) ஸ்ரீஸுஹஸ்ரநாமமுட்படச் சொன்னோம். நாமம் பலவும் நவின்று-மாமிரவளை யெழுப்பீரோ என்றும் ...

முனாயிரப்படி:— பத்தாம் பாட்டு. பெண்களெல்லாரும், “க்ருஷ்ணன்” என்றால் படும் பாட்டை அவன்தான் பட்டு “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்னும்படி விறுடையாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். க்ருஷ்ணன் அதல் திருமாளிகையாய் நடுவிட்ட வாசலாகையாலே, ஒரு போகியாக அருபு விக்கிறான் என்றும். *ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந்* என்றதே, *ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி* என்றிருப்பாளொருத்தி யென்றுமாம்.

பெயர்:—

பெயர்:

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்றவம்மனாய்*
மாற்றமுந் தாராரோவாசல் திறவாதா*
நாற்றத்துழாய் முடிநாராயணன்* நம்மால்
போற்றப்பறைதரும் புண்ணியனல்* பண்டொருநாள்
கூற்றத்தின் வாய்விழ்ந்த கும்பகரணனும்*
தோற்றுமுனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்தானே*
ஆற்றவனத்தலுடையாயருங்கலமே*
தேற்றமாய் வந்து திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

(10)

வ்யா. — (நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்) வைதினபின்பும் எழுந்திராமையாலே, அம்மே! அழகிதாக நோற்று ஸுக்ம்பெறக்கோவியும்! என்றுஸ்தோமிக்ரிஞர்களென்றும். நோற்ற வேண்டாதபடி நோன்பின் பலம் கைபுகுந்தவாந். நே வியாந் என்றும். (நோற்று) ரித்தஸாததே

ஆறுயிரப்படி:— பத்தாம்பாட்டு. ஒரு கிடையிலே பல பின்னைகள் ஓதாநின்றால் ஒருவனுக்கு ஒத்துப்போய் ஸுமந்தனுமாயல் அவனை அவர்களுக்கெல்லாம் நிவாஹமுளபி போலே, இவ்வுழில் பெண்ணின்களெல்லாரிலும் க்ருஷ்ண ஸம்ச்சலவதத்தில் விதக்கதபாய், எல்லா பெண்களையும் க்ருஷ்ணன் படுத்துமத்தை “க்ருஷ்ணன்னன்னைப்படுத்துவா னொருத்தியாய், அவன்தான் “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்னும்படி விறுடையாளொருத்தியாய், இவர்கள் தாழ்த்ததில் அவனையிட்டுப் பொருப்பிறுக்கும்படி அவன் பக்கல் போர முகமுடையானமாய், க்ருஷ்ணன் திருமாளிகைக்கு அதல் திருமாளிகையாய். நடுவு இடைச்சுவாதன்சிப்பெய்கட்டு ஒந்போகியாகத் தண்ணீர்த் தருமப்பற்று ஒருபடுக்கையிலே அவனுந்தானுமாக எப்போது மடப்பிப்பாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள் *ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந்* என்றதே, *ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி* என்ற அவன் ஆற்றத்திப்பிக்க விருப்பாளொருத்தி.

வ்யா.— (நோற்று) க்ருஷ்ணனைப் பிரிந்தபோதேபிடித்துக் குளிப்பது “நோற்பதாநாதிந் இவாப்படி பத்தொன்பதாம்பாறை பாயிருப்பாளொருத்தி. ஒக்க நோற்க்கல வேமம், ஒக்கத்தாக்க கடவேமம், க்ருஷ்ணனோடொக்கவறுபலிக்கக்கடவோமென்று சொல்லி நோன்பின்பலம் கைபுத்த க்ருஷ்ணருபவம்பண்ணிக் கரச்சலற்றுக் கிடந்துஉறங்கவமையுமோ. ரித்தஸாததைய யிருப்பாளொருத்தி. *ஸ்வயந்த்ராஸ் ஸமாப்தா: * *யோ மா மேவ மஸம்மடோ ப்ராநதி ப்ருஷோத்தமம், * *ஸ ஸ்வவித் பஜதி மாம் ஸ்வபாவேந பாரத * *க்ருத்தருத்தயாச்ச பாரத

னாகையாலே உபாயம்சத்தில் நிப்பரையாயிருந்தான். அவனுடைய ரக்ஷைத்வந்தை யுணர்ந்தால் தனக்கு யத்தம்பண்ண பராப்தியில்லை; தன் சேஷத்வத்தை யுணர்ந்தாலும் பராப்தியில்லை. *விது: கருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணஸ் தத்வதோ யே தேஷாம் ராஜக் ஸ்வயத்ராஸ் ஸமாப்தா: * என்றித்யிருப்பது. எழுப்புகிறவர்களுக்கும் இதுவன்றே ஸ்வரூபமென்பில்; ஸித்தோபாய நிஷ்டர்க்கு விரும்புகிற விலாமைமையாலே ப்ராப்தத்தில் த்வரையாபேத நுகிறார்கள்; அத்தோபாய நிஷ்டர்களும் கம்மத்தூதர்களாகவுண்டு; இவர்களுடைய கரியாகலபம் கைங்கர்யத்திலே அந்விதமாக இருக்கும்; ஸ்வரூபத்திலே அந்விதம்; பக்தி ப்ராப்யருசியிலே அந்விதம். (சுவர்க்கம் புதுகின்ற) ஸுகத்தை இடைவிடாதே அநுபவிக்கிற இவர்களுக்கு கருஷ்ணதுபவமிறே ஸுகம்.

கருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே *செய்த வேண்டிய* என்றும் பரமான்னங்கள் சொல்லுகிற உபாய ஸித்தஸூதரை யாகையாலே உபாயம்சத்தில் நிப்பரையாயிருப்பான். ஸித்தஸூதரை யிப்பார்க்குக் கத்தாய்மொன்றுபிற்றிக்கையொழிகிறபடி பெங்ஙனே யென்பில்; அவனுடைய ரக்ஷைத்வந்தை யுணர்ந்தால் தனக்கு யத்தும் பண்ண பராப்தியில்லை; தன் சேஷத்வத்தை யுணர்ந்தாலும் பராப்தியில்லை; விரோதிப்ராபல்யத்தை யுணர்ந்தாலும் ஒன்றுஞ்செய்யப்ராப்தியில்லை. இதரோபாயங்களுக்கும் அவன் ப்ரஸாதம் வேண்டியிருக்கையாலே யொன்றுஞ் செய்யப்ராப்தியில்லை. ஆனபின்பு “நாராயணே” என்று அவனுடைய உபாயபாவத்தை அநுஸந்தித்துவைத்து, விவேகமே எழுந்திருந்து ருசிக்கக்கடவதே! என்றிருக்கிறான். புறப்பின்று எழுப்புகிறவர்களுக்கு இப்படி அருக்கையன்றே ஸ்வரூபமென்பில்; அவர்களுக்கு நினைவு உபாயமின்கிற சப்தத்தை சவரீததிருக்கையோ, உபேயத்துக்கையன்றே உபாயஸ்வரீதம், ஸித்தோபாய நிஷ்டர்க்கும் ப்ராப்தத்தில் த்வரையிலையாகில் சேதநன்றிக்கையொழிபுமத்தனை யென்று விரும்புகிறது. ஸ்வரூபமையாலே ப்ராப்தத்தில் த்வரையாலே பதநுகிறார்கள். ஸித்தோபாய நிஷ்டர்க்கும் கம்மத்தூதர்களாகவுண்டு — இவர்களுடைய கரியாகலபம் கைங்கர்யத்திலே அந்விதமாகிருக்கும். ஸ்வரூபம் ஸ்வரூபத்திலே அந்விதம்; பக்தி ப்ராப்யருசியிலே புறம். ஆனபின்பு ப்ராப்தத்தில் த்வரையிலையாகில் அத்தோபாப்தத்துக்கையென்புகிறார்கள். (சுவர்க்கம் புதுகின்ற) ஸுகத்தை விவதேயுபவிக்கிற. “ஸ்வர்க்கம்” என்று ஸுகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸாக்ஷாத்ஸுகப்தா வச்யமாகையாலே, கருஷ்ணனை “சுவர்க்கம்” என்கிறது. *யஸ்த்வயா ஸுஹ ஸ ஸ்வர்க்கே தீபோ யஸ்த்வயா விநா * என்பக்கடவுகிற. ஆந்தத்தபுமம் ஆந்தத்தனமென்று ஆந்ததாய்முகுகிற கருஷ்ணனுடைய அருபவரிதே ஸாக்ஷாத்ஸுகமாகிறது. (புகுகின்ற) அருபவத்தில் உபேயதஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது. உபாயஸ்வரூபத்தில் ஸ்வரூபம் ப்ராப்தத்தாய்மையான அருஸந்தா தத்தாலேவருவதாக ஸ்வரூபமுண்டு; அதுதான் காதாசித்தமாகையாலே ஸேஷஸம்பந்த மற்று யவநுகேபோரூபம் அவிச்சித்தமாக வடிவப்பிப்பதொரு அருபவமுண்டு; அது இங்கே கைங்கர்யிருக்கை. (அம்மென்று) அழகிதாக்கவித்திராக்கு ரக்ஷையாகையால் நீ ரக்ஷையாக நாய்கள் உச்சரக்களையுபயென்! எங்களை கருஷ்ணனோடே அருபவிப்பித்து, அவ்வருபவம் உன் முலைமீதும் மீதானோடு அனைத்தார்ப்போலேயிருக்கவேண்டாவோ. *ஸமச்சவே மதுரம் வாச்யம் * என்படியோடு இவ்வன் பேச்சிலினைமையாலும், *ப்ரஹ்ரணேவருத்தா ஸா * என்று இவர்களைக் காண. ஹ்ரணத்தாலே, விக்கி வர்த்தை சொல்லாமட்டாமையாலும், தங்கையோடுமனவென்க, “தம்” என்று பரிபூரிவதே! என்று ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தகையாலும், இவர்கள் கருஷ்ணனுடைய பண்ணுகிறேமென்று பரிபூரிப்புகின்றார்கள். இவ்வவையிலேயொன்று சொல்லுமோமாகில் இவர்கள் சொன்னதற்கு இசைத்து, மதியாமல் உத்தரஞ்சொன்னோடுமாயித்தோமென்று பேசாதே வித்தாள்; இவன் நினைவறியாதே தாய்கள் புறம்பேதின்று துவருகிற துவள்கி மோறுக்ககாட்டா மையாலே, (மாற்றமும் தாராரோ வாசல் நிறவாதா) என்கிறார்கள். வாசலைச் செம்மிகுல் வாசயபுரு

யல் தவயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யல் தவயா விநா என்று, ஸ்வர்க்கப்பதம்-ஸாகவா (அம்மனது) ரக்ஷகையானவனே. நீ ரக்ஷகையாக, நாங்களுளுக்குக் குழைச்சரக்கானபடி யழிகிறாய் நுந்தது. அவன் பேசாதே கிடப்பானென்னெனில்; திருவடிவாத்தில் பிராட்டி, *புரணர்ஷேனு வருத்தா லா வ்யா ஹார ந க்ஞ்சந* என்றிருந்தாப்போலே, *ஸம்சர்வே மதூரம் வா க்யம்* என்னும்படியே யிவர்கள் பேச்சே யமைவுமன்று கிடக்கிறார். தங்களுடையேயிருக்கிற வெள்ளை- "அம்மனது என்பதே!" என்று கிடக்கிற லாகவுமாம். (மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார்) இவர் வாய் பேசாதே கிடக்கிற விது பொறுக்க மாட்டாமையாலே, *மாற்றமுந் தாராரோ வாசல்திறவாதார்* என்கிறார்கள், வாசல் செம்மினல் வாயும் செம்ம வேணுமோ. ஐசுவர்யம்மிக்னால் பந்துக்கலை ஏன் என்னலாகாதோ. *போதயந்த: பரஸ்பரம்* என்கிற ந்யாயமும் தவிர்த்ததோ. உடம்பம் கருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தால் எங்களுக்குப் பேச்சாகிலும் தாலாகாதோ. கண்ணுக்கு செவியமொக்கப் பட்டினிவிட வேணுமோ. *மதூர மதூராலாபா* என்றிறே யிவன்பேச்சிருப்பது.

நீங்கள் பழியிருக்கிறதோ, அவன் இவ்வளவுதான் என்றான் (நாற்றத்துழாய்முடி) கோயிற்சாந்தையுள்ளுலொளிக்கப் போமோ என்ன; இப்போது உண்டாகவேண்டா, அவன் ஒருக்காலனைத்து விட்டால் அவை அஞ்சாறு குளிக் தப்பரிமாம் நிற்ருமே, கட்டுங்கள்வனும்பரிருக்கிற வாசலிலே புதுப் போமோ அவனுக்கென்ன; (நாராயணன்) அவனுக்கு எங்களைப்போலே கதவு திறக்கப் பார்த்திருக்க

செம்மவேணுமோ. கண்ணைப் பட்டினிகொண்டவோபாதி செவியையும் பட்டினிகொள்ளவேணுமோ ஐசுவர்யம் விஞ்சினல் பந்துக்கள் ஆர்த்தானால் ஏனென்னலாகாதோ. பருஷையடித்தால், தண்ணீர் வார்த்தால் ஆகாதோ. போகத்தைத்தடுத்தால் எங்கள் ஸத்தையையும் அழிக்கவேணுமோ (மாற்றமும் தாராரோ). உன்னுடம்பம் கருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தால், எங்களுக்குப் பேச்சாகிலும் தந்தாலாகாதோ. கருஷ்ணனை அருக்கினல் உன்னையு மருக்கவேணுமோ. -உன்சரக்குத்தரப் பார்த்திலையாகில் எங்கள் சரக்குத்தந்தால் ஆகாதோ. உன்னுடைய கருஷ்ணனைத் தாராவிட்டால் எங்கடைய உண்ணைத்தந்தாலாகாதோ. (மாற்றமும்) *மதூர மதூராலாபா* என்று இவர் பேச்சுக்கு அவனும் தோற்றிறேயிருப்பது.

இப்படி யிவர்கள் பழியிடாநின்றால், ஒரு உத்தரஞ்சொல்லியாகிலும் பிழைப்போமென்று நீங்கள் சொல்லுகிற பழிக்கு அவனிங்குண்டோவென்ன; (நாற்றத்துழாய்முடி) நீயும் மறைத்து உன் களவுக்கு அவனும் பெருநிலைநின்றால், கோயிற்சாந்தையுள்ளுலொளிக்கப்போமோ. *அன்று மற்றேருபாயமென்* என்னும்படி மானிகைச்சாந்தை மறைக்கப்போமோ. இப்போதவனுண்டாவே னாமோ, அவனெனக்காலனைத் துண்டால் நூறுதாமிருத்திரம். நாமெல் னருமொக்க இப்போயெழுந்திருந்து போந்த பின்பு படுக்கையிலே சாய்ந்ததென்; அந்தியம்போதே பிடித்து வாசலிப் பற்றிக்கொண்டு நின்றிகோள், கட்டும் காவலுமாயிருக்கிற வாசலிலே புதுப்போமோ அவனுக்கென்ன; (நாராயணன்) எங்களைப்போலே கதவு திறக்குந்தனையும் பார்த்திருக்கவேணுமோ அவனுக்கு அவனுக்கு உன்பக்கல் புருந்தால் புறப்படவன்றே வழியிருது. (நாராயணன்) ஜீவத்வாராவன்றே அநுப்பரவேசம், விட்டுப்போகாதார் பேருன்றேயிருது. உகவாதார்க்கும் ஸத்தையை நோக்கி உகவாதார்க்கும் வத்ஸலனு யிருக்குமவனன்றே. ஆசைப்பட்ட வுண்ணவிடுமோ. வ்யாப்திக்குப் பரயோசனம் வேண்டுகையிடத்தே ஸ்புரிக்கவல்லனாகை அன்றே. (நாற்றத்துழாய் முடிநாராயணன்) ஆசைப்பட்டாரை ரக்ஷிக்கைக்குத் தோள்மாலே யிட்டிருக்கிறவனன்றே. பேசாதேகிடக்கில் வாய் திறந்திடுவென்ன நின்றுங்கள்; வாய்திறக்கில் உத்தரஞ்சொல்லிற்று என்பார்களென்று சொல்லி உற்று வாரைப்போலே கிடந்தான். (நம்மால் போற்ற வித்தயாதி) (நம்மால்) வெறுமையே பச்சையாக

வேணுமோ, வ்யாப்திக்குப் ப்ரயோஜநம், வெண்டினவிடத்தே ஸ்பூரிக் வல்லுகையன்றே. உகவா தாரையும் விடாதவன் உகந்த வுன்னை விடுமோ. (நம்மால் போற்றப் பறைதரும் புண்ணியன்) வெறுமையே பச்சையான, இடைச்சிசுளுக்கும் சென்று ஆச்ரயிக்கலாம்படியிருக்கிற தார்பிகள். இவர்களுடைய ஆச்ரயணமுபாயமன்று, ருசியாலே *க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாததம்* என்று இவர்களுக்கு உபாய மவன்றானிறே. ஸ்நேஹோக்தியாகவமாம்.

இவனால் (பண்டொருநான்) முன்பு உன்னைப் போலேயுணராதே படுத்தினருண்டுகான் என்கை. (பண்டொருநான் கூற்றத்தின்வாய் விழ்ந்த) தண்ணீர் குடிக்கக் கல்லின எரியிலே அழிந்தித் சாவாரைப்போலே, *ரிபூணமி வத்ஸலரான* பெருமாள்பக்கவிலே தப்புச்செய்த (கும்ப காணனு) தோற்றுமுனக்கே பெருந் துயில்தான் தந்தானே) உறக்கத்தில் தலையானவனும் உனக்குத் தோற்றுத்தன் உறக்கத்தையுந் தானே தந்து போனானே. அவனது துயில்; உன்னது பெருந்துயில். அவன் ஒருத்தியையிறே பிரித்தது; நீ ஹராகப் பிரித்து உறங்காநின்றாயே. (ஆற்றவனத்தலுடையாய்) இப்படி சொல்லக்கேட்டுப் பெரியவனந்தலோடே *க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண* என்ன; எங்களுக்கு அங்கேபோய் துயிலெழப்பாட வேணுமோ, நீயுணரும்படி காணவமையாதோ. (அருங்கலமே)

இடைச்சிசுளுக்கும் சென்று ஆச்ரயிக்கலாம்படி யிருக்கிற தார்பிகள். (நம்மால்) அவனுக்கு ஆகா துருண்டாய் முடிந்தானல்லகிவர்; ஐந்தாம் துத்தாதிகள் எதேனுமமையுந்நிவர். (போற்ற) இவர்கள் குடிபிறுப்பி துக்கும் ஈடி. *பல்லாண்டுகள்* என் திருக்குமவர்கவிறே. இவர்களார்யணம் உபாயமன்று. (போற்ற) செய்பவென் னவது பெரிதாய் முடிந்தானல்லகிவர். (பறைதரும்) உக்கமுந் தட்டொவரி யம். (புண்ணியனால்) தண்ணீர்குடிக்கக் கல்லின எரியிலே தலையாக விழுந்து சாவாரைப்போலே, (புண்ணியனால்) அத்ரிவடிவாதாழையார்க்குத் தன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாந்தமும் ருசி ஐந்தாவும், உபாயமும், பாய்யனுமாயிருக்கிறவாலே. *ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்* என்றது புறம்பாய்ப்படி, *யதி வா ராவணஸ் ஸ்வயம்* என்றும்படி. ரிபூணமி வத்ஸலரானவராலே கிவர் முடிந்தது. (புண்ணியனால்) *க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாததம்*.

(பண்டொருநான்) முன்பு உன்னைப்போலே உணராதே நோவு படுத்தினருவனுண்டுகான். (ஒருநான்) உணர்ந்திலென்று ஒருகாலத்தில் கேட்டிருந்தோம், இன்று அதுபயியா திற்றோம். (கூற்றத்தின் வாய்விழ்ந்த) தான் சிறையிட்டவைத்த மருந்துவினுடைய ஆஸ்யத்திலே விழுந்த. (புண்ணியனால்) கூற்றத்தின் வாய்விழ்ந்த) பதார்த்த தர்சனத்துக்காக ஏற்றின விளக்கிலே விட்டிப்புக்கு முடிந்துபோமாபோலே, இவன்றிருவுள்ளத்தால் அவனர்த்தத்துக்கு நினைவில்லை யென்கை. (கும்பகாணனும்) உறக்கத்தில் தலையானவனும் உனக்குத்தோற்றுத் தன்னுறக்கத்தையுந் தானேத்து போனானே. நீயுமவனுமாக ஸமயம்பண்ணி யுறங்கப்புகு நீ ஐயித்தபின்பு நானிது கைக்கொள்ளுவனல்லென்று விட்டானே. மந்திரகாமாந்ரவாண வென்று, பெருமாள் அவன் கையில் விட்டலை வாங்கினுந்போலே, நீயு மவனை வென்று, நித்திரையைக் கைக்கொண்டாயோ. (பெருந்துயில்) அவனானவோ உன்னுடைய நித்தினை. அவனதோ துயில்; உன்னதோ பெருந் துயில். அவனுக்கு ஆறுமாலம் உறங்குகையும், ஆறுமாலத்துக்கு ஒருக்கால் உணர்ந்திருக்கையு மென்று ஒரு வ்யவஸ்தைமுண்டிறே; அவ்வன மொன்றில்லையோ உனக்கு. நீ கருதத்வமுள்ள தன்யு முறங்குகியுண்டிறே. இவன் அநாசுணம் புறப்பாடதொழிய நெடுங்காலமாய் தோற்றுதிற நிலங்களுக்கு அவன் ஒருத்தியுடைய பிரிப்புக் லேறுதலுக்கு உத்தரையிறே; நீ ஹராகப் பிரிக்கைக்கு ஹேதுபூதையாயுறங்குகியுண்டிறே.

எங்களுக்கெல்லாம் சிரோபூஷணமல்லையோ. ஹரத்தைப்பண்ணி அதுக்குக்கல்லழித்திறம் போலே, நெய்யுக்கு இக்கொஷ்டியை ஸதாதமாகாபன்கிறார்கள். எங்களுக்குப் பெறுதற்கரிய வாலிலையோ நீ யென்னவோம். இவர்களாத்தியைபக்கண்டு துணுக்கென்று வரப்புகளாள் (தேற்றமாய்வந்ததிற) இரண்டாம் நிலத்திலே கிடக்கிறவனாகையாலே தடுமாருதே தெவித்து வந்து திற என்கிறார்கள். (தேற்றமாய்வந்து திற) ஊராகத் திரண்டு கிடக்கிறதும், படுக்கையில் கிடந்தபடியே வாராதே ஸதஸ்யாயாய் வந்து திற ஊர்ப் பரஸ்கலத்தி என்னும்படி வாராதேகொள் என்கிறார்கள்.

மூவாயிரப்படி :- பதினொராம் பாட்டு. எல்லாவற்றாலும் அரிஜனாகையா மிதப்பாளொருத்தியை பெறுப்புகிறார்கள். ஆபிதாத்தபத்தால் கருநனைநிற டொப்பாளொருத்தியினர்.

புத்தகம் 22 வரை.

வியாக் யானங்கள்
புத்தகம் 22 வரை

கற்றுக்கறவைக் கணங்கின் பலகறந்து*
செற்றார் திறலழிச்சென்று செருச்செய்யுள்*
குற்றமொன்றில்லாத கோவலர்தம் பொற்கொடியே*
புற்றாவல்குற் புனயிலே போதராய்*
சுற்றத்துத் தோழிமா ரெல்லாரும் வந்து*நின்
முற்றம்புகுந்து முகில்வண்ணன் பேர்ப்பாடச்*
சிறுருதே பேசாதே செல்வப்பெண்டாட்டி*நீ
எற்றுக்குறங்கும் பொருளேனலோ ரெப்பாவாய்.

(11)

*ந சதமாயி : என்கிற அஸஹ்யாபசாரம் பண்ணினவனை அலாசலுனம் உணராதே யிருக்கிற நமக்கு ஒப்பாகச் சொல்லா தின்றுக்கொண்டு, இவர்களுக்குச் சென்று முகங்காட்ட வேண்டுமென்று துணுக்கென்று தாணுணர்ந்தமை தோற்ற சக்குஷண கருஷண என்கிற; (ஆற்ற அனந்தலு... யாய்) இதொரு உணரத்தியிருத்தபடியென! எங்களுக்கு அங்கேபோய் துயிலெழப் பட்டவேறுமோ தியுணரும்படி கண்ணவையாதோ. (ஆற்றவணந்தல்) ஆந்ததவதி கோளாதபடி அனந்தலினுடை யிருக்கிற. ஜாலகாந்தாந்தாலே, இவளுணர்ந்த படியைப் பார்த்தார்கள்; தங்கள் கோஷ்டிக்கு நாய் ரத்தம்போலேயிருந்தாள்; (அருங்கலமீ) என்கிறார்கள். எங்களுக்கெல்லாம் சிரோபூஷணமல்லையோ நீ. ஒருஹரத்தைப்பண்ணி அதிலேயொரு ரதத்தையழித்திலும் அந்தரதம் அந்த ஹரத்தை விளக்குமாபோலே, அத்திரினை ஸதாதமாகப்பாராய். (அருங்கலமீ) எங்களுக்கு பெறுதற்கரிய வாலிலையோ நீ, அவன்புறப்பட அவனுமொக்கப் புறப்பட்டுத் தங்களைத் தலைமேலேகொள்ளுமே. நிருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஆந்ததியைக்கேட்டு துணுக்கென்று வரப்புகளாள்; (தேற்றமாய்வந்ததிற) பயப்பட்டு மேல்நிலங்களில் நின்று தடுமாருதே தெவித்தித் திற. அங்கனன்றிக்கே ஊராகத்திரண்டு கிடக்கிறது. அவர்களிலே உன்னையும் நியமிக்கவல்லாருண்டு; அவர்களமுள்ளே படுக்கையில் சாய்ந்தபடியே வாராதே உன்னைப்பெனிக்கொண்டு-ஸதஸ்யாயாய், வந்துத் திற ஊர்ப் பரஸ்கலத்தி : என்னும்படி வாராதேகொள்.

*ஸா ப்ரஸ்கலத்தி : என்னும்படி வாராதேகொள்.

வ்யா. — (கற்றுக்கறவை) எல்லாம் தலைநாகுகளாயிருக்கை. இதுக்கு ஹேது நித்யஸூரிகள் பகவத் ஸ்பர்சத்தாலே பஞ்சவிம்சதிவாஹிகார ம்ருத்மரப்போலே, இப்பசுக்களும் க்ருஷ்ணஸ்ஸர்சத் 25 வயது. தாலே கீழ்நீதாக்கிப் பிராயம் புதுகை. *பவாமி த்ருஷ்ட்வா ச புரர் யுவேவ* என்று-பகவத்ஸஸ்ஸம் இளசிப்பதிக்கப் பண்ணுமிதே. (கணங்கன்பல) தனித்தனிபே பெண்ணமுடியாமையென்றிடுகே, ஸமுஹங்கபும் எண்ணமுடியாது. *ஈரத குஞ்சர வா மாந்* என்னுமாபோலே, “பல” என்று மித்தனா. ஆத்மாக்களுக்குத் தொகையுண்டா ஹிதே பசுக்களுக்குத் தொகையுள்ளது. (கற்று) சுவன் ஒருவனுமே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் நியமநாதிகளைப் பண்ணுமாபோலே, இடைச்சா தியில் வெப்பாட்டாலே அடங்கக்கறக்கவல்ல ஸாமர்த்யம். பரமம்செய்யும் கொண்டு நிதியோகமில்லாத படி ஸம்ருத்தமாகையாலே, முலைக்கடுப்புக்கெடக் கறந்தென்றுமாம்.

ஆரூபிரப்படி :- பதினோரம்பாட்டு. (கற்றுக்கறவை) க்ருஷ்ணன் ஊருக்காக ஒருபிள்ளையாய் எல்லாராலும் கொண்டாட வளர்ந்தாப்போலே, ஊருக்காக ஒரு பெண்பிள்ளையாய், *பதி ஸம் யோக ஸ வபம்* என்னும்படி பருவத்தையுடையளாய், அவனைப் பெறுகைக்கு நோற்பென் நரேதே, அவன் தானேவெறுமையில் நோற்று வருகிறானென்று கிடக்கிறானாந்தியை பெறுபுகிறார்கள்.

வ்யா.—(கற்றுக்கறவை) கறக்கும் பருவமாயிருக்கச் செய்தே கன்றுநாகாயிருக்கை. முத்தர் பஞ்சவிம்சதிவாஹிகார கீழ்நீதாக்கி வயஸ்ஸபுதுமாபோலே, இவையும் இளசிப்பதித்திருக்கும். அவர்கள் பதவாதுஸந்தாந்தாதி, ஹிவை மதுஷ்யத்திலே பரவன க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்பர்சத்தாலே, முலைசிந்தானைப் பாராத ராஜகுமாரனைப்போலே, கன்றுமேய்க்கப் பெற்றால் பசுக்களைப் பாரான். கன்று மேய்த்து தினிதுக்கத் *ஐதிவத்திலும் பசுநிலாமேய்ப்புவத்தி* என்று-பசுநிலம்ந்து உகக்கும்; கன்றுமேய்த்து இனிதுக்கும். ஸஷ்யவர்க்கத்திலே தன் கைகால் நித்தமாட்டாதவர்களையிறே யுசப்பது. கன்றுமேய்க்கை யொருதலையானால் பசுக்களும் நித்யஸூரிகள் ஸ்தானேயாமித்தனா. [நாஸாதி] அவ்ஹத்யம் இளசிப்பதிப்பித்து, அவற்றோடும் ஸம்பந்தத்தாலே தானு மிளசிப்பதித் திருக்கும்; *வத்தஸ மத்ய கதப் பாலம்* என்னும்படியே. (கற்றுக்கறவை) *பவாமி த்ருஷ்ட்வா ச புரர்யுவேவ* சகாவர்த்தி யினகிறுப்போலே இவனுக்குக் கண்ணாக்கலாம்படி புகவிடத்தே புறப் பட்டு இவனுக்கு முன்னோட்டுக் கொடுக்கவற்றாய், இவனுக்கு ஒழுங்குகைக்கு நிலையிறேயிருப்பது. *இட்டமான பசுக்கள்* (கணங்கன்பல) தனிபே பெண்ணமுடியாமையென்றிடுகே, ஸமுஹங்கபு மெண்ணமுடியாது. *ஈரத தசரதோ நாமரத குஞ்சர வா மாந்* என்னுமாபோலே பலவென்னு மித்தனா. (கணங்கன்பல) ‘நாரா’ என்று-ஆதம் ஸமுஹத்யம் பல. *பஹுவிதாம்* என்றும், *புற்பல்லவாரிமுயிர்* என்றும்-ஆத்மாக்களுக்கு ஸங்கையுண்டாகிலும், *பஹுவோ ந்ருப கல்யாண குணா* *பஹுவோ தூர்லாபச்சைவ* *எண்ணில் பல் தணங்கள்* என்று சொல்லுகிற பகவத்துணங் களுக்குக் கெல்லைண்டாகிலும் இப்பசுக்களுக்குக் கெல்லையிலலை. (பலகறந்து) அதேநகித்திக்குகள் செய்யக்கடவ சடங்கை அதிஸகர்மையுடைய ஒருவனே செய்யுமாபோலேயும், ப்ராஹ்மணர் வேதத்தையுடைய அநிகரிக்குமா போலேயும், கஷ்நியன் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே யுத்தத் திலே நிலவனுமாபோலேயும், ஈர்வானொருவனுமே ஸர்வாத்மாக்களினுடையவும் கர்மதுஞ்ணமாக நாமரதங்களைப்பண்ணி நியமநாதிகளைப் பண்ணுமாபோலேயும், பசுக்கள் அதேநகமாகிலும் ஸாதியில் வெய்ப்பாட்டாயும், ஜாதபுத்திஸ்ஸர்வத்தியாகையாலும் ஒருத்தனை அங்கக்கறக்கவல்ல ஸாமர்த்யம். அரியநுசெய்யவல்ல குடிவிலே பிறந்தோம் என்றோ, உண்ணையல்லது அறிவாத எங்க றுக்கு அரியையாக ஒண்ணதுகான்.

(செற்றார்) இவர்களுக்கு சத்ருக்களாகிறார்கள்-க்ருஷ்ணனுடைய பெருமை பொருதவர்கள். (திருவழிய) *தேவர்களும் எனக்கெதிரன்று* என்றிருக்கும் கம்ஸாதிருக்கும் புருவொண்ணாத மிருக்கை யுடையவர்கள். (சென்று செருச்செய்யும்) எதிரிகள் வந்தால் பொருக்கையன்றிக்கே, இருந்த விடங்களிலே சென்று பொருகை *அபியாதா ப்ரஹர்த்தாச* என்று-சர்வவந்தி திருமகனைப்போலே இவர்கள் வீரம். (குற்றமொன்றில்லாத) எடுத்துவரப் பார்த்திருக்கும் குற்றமில்லை; கையிலாயுதம் பொகட்டவர்களை யெதிர்க்கும் குற்றமில்லை யென்றுமாம். அழியச்செய்யா நின்றார்களென்று க்ருஷ்ணனுக்கு முறைப்பட்டால் *செய்தாரேல் தன்றுசெய்தார்* என்னும்படி பிறத்தவர்களென்றுமாம். *ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்யஃ* என்றிறே அவன்படி. (கோவலர்தம் பொற்கொடியே) *ஐநகாநாம்குலே கீர்த்திமாஹரிஷ்யதி மே ஸுதா* என்னும்படியே ஊருக்காக ஒரு பெண்பிள்ளை. (பொற்கொடி) தர்சனியாயிருக்கையும், *பதி ஸம்யோக ஸ லபம் வயஃ* என்கிறபடியே பர்த்தாவாகிற கொழுநொடும் பைபொதிய ஜீவியாமையும். *ஆவிக் கோர் பற்றுக்கொம்பு கின்னலா ரிகின்றிலேன் நான்* என்றிறே யிருப்பது. - (புற்றாவல்குல்) தன்னிலத்தில் ஸப்பம்மீரலே ஓசைவையும் அகலத்தையு முடைய அல்துஷ்யுடையாய். இவர்கள் இத்தனை சொல்லுவானென்றென்றால்; *யாஸ்திரியோ த்ருஷ்டவத்ய ஸ்தா: புப்பாவம் மஸஸாயய:*, என்னும்படியே பெண்ணை ஆண்களாக் கு மழித்தே. *புமஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்* என்று-அவர் ஆண்களைப் பெண்ணுடை யுருக்கப்பண்ணுமா போலே. (புளையிலே) தன்னிலத்திலம்பில். க்ருஷ்ணனையும் தங்கனையும் மிச்சேற்றவல்ல அளக

(செற்றார்) இவர்களுக்கு சத்ருக்களாகிறார் - க்ருஷ்ணனுடைய மினுக்கம் பொருதவர்கள். *சத்ரோஸ் ஸகாசாத் ஸப்பராத:*, என்று-ராவணஸகாசத்தயின்னும் வந்தானென்றுதே, நம்மெதிரியான பைடலோலக்கத்தினின்றும் வந்தானென்று அங்கத்தொடரான் பேசியுற்றே ஈலே, ஆண்டாருக் இவ்வூரில் ஸம்ருத்திபொருதவர்களை சத்ருக்கொள்கிறார்கள். பகவதஸம்ருத்தி பொருதார் பகவதர்களுக்கு சத்ருக்கள்; பாகவதஸம்ருத்தி பொருதவர்கள் எம்பெருமானுக்கு சத்ருக்கள். இரண்டு முண்டிறே கம்ஸனுக்கு. *தீயபுத்திகஞ்சன்* இத்தாதி. *சாதுசனத்தை நலியும்*, *பாணவர்களுக்கு சத்ருக்கள் நமக்கு சத்ருக்களென்று*, *த்தவிஷதநம்* என்றாலே குற்றங்கள்; இவையானும். *மாயவிராவணன்* என்று-செவ்வைப்போர நியதபையல் என்றாகிச் செய்தான். (செற்றார்திருவழிய) பஸ்மதாபியான குத்தன், ப்ரஹ்மணரைப்போலே ஒத்தச் சொல்லித்திரியும் ப்ரஹ்மன். அபஸாஸ்ஸுக்களை மெய்க்காட்டுக்கொள்ளு மித்தான், அந்யபரணயக் கிட்டு உறவதுமீ வான், இவர்களடங்கலும் நமக்கெதிரோ என்றிருக்கும் கம்ஸனுடைய மிருக்கு அநிய. (சென்று செருச்செய்யும்) எதிரிகள் வந்தால் பொருக்கையன்றிக்கே இருந்தவிடங்களிலே சென்று பொருகை. *அபியாதா ப்ரஹர்த்தாச* என்ற-சர்வவந்தி திருமகனைப்போலே இவர்கள் வீரம் பொருகை. *அபியாதா ப்ரஹர்த்தாச* என்ற-சர்வவந்தி திருமகனைப்போலே இவர்கள் வீரம் எதிரிகள்வந்து ஊரை அடைமதிப்படுத்த வெல்லுகை குற்றமாவாற்றேபோலே, தாங்களவரப் புறப்ப டாதேயிருக்கை உனக்குக் குற்றமன்றே. ராஜாக்கள் எதிரிகளைத் தோற்கிக்கும்படி வ்யாபித் தார்களேயாகிலும், அந்த:புரத்தில்வந்தால் எரியராயன்றே விடுப்பது. (குற்றமொன்றில்லாத) எடுத்துவரப் பார்த்திருக்கும் குற்றமில்லை; எதிரிகள் கையிலாயுதத்தை பொகடக் கொன்றார்களென்னும் குற்றமில்லை; அழியச்செய்யா நின்றார்களென்று க்ருஷ்ணனுக்கு முறைப்பட்டால் *செய்தாரேல் தன்றுசெய்தார்* என்னும்படி பிறத்தவர்கள். (குற்றமொன்றில்லாத கோவலர்) *அபி சேத் ஸாதுரோசாரோ பஜதே மாமஸ்யபாக்! ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்யஸ் ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஷி ஸ:*, என்றிறேயவன்படி. *கிர்த்தோஷம் வித்தி தம் ஜ்ஞம் ப்ரபாவாத் பரமாத்மா:*, என்னக்கடவ திறே. (கோவலர்தம்பொற்கொடியே) *ஐநகாநாம்குலே கீர்த்தி மாஹரிஷ்யதி மே ஸுதா* என்கிறபடியே ஊருக்காக ஒரு பெண்பிள்ளை. தர்சனியமாய் உபகந்தித்திடே சேர்க்க வேண்டும்படியான அல்லத்தையுமாயிருக்கை, *பதிஸம்யோக ஸ லபம்* என்கிறபடியே. [ஆவிக் கோர் பற்றுக்கொம்பு]

பார்த்தை யுடையனாகை. *பொற்கொடியே* என்கையாலே-ஸமுதாயசோபையைச் சொல்லிற்று; மேல் விசேஷணத்தவத்தாலும் - அவயவசோபையைச் சொல்லுகிறது. (போதராய்) *சோபயந் தண்டகாரணயம்* என்கிறபடியே பா-தாங்கள் கனிக்ந்தம்படி புறப்பட்டாய்.

நாம் புறப்பட எல்லாரும் வந்தாரோ என்ன (சுற்றுநித்தயதி) சுற்றுந் தத் தோழி* என்கிறது-இவ்வுடங்க இவளுக்கு வறுமுறையென்றாகையாலே. (தினமுற்றம் புற்றும்) *உத்தரம் தீரமாலாத்ய* என்கிறபடியே எங்களுக்குப் ப்ராப்யமான புற்றத்திலே புத்தம். இவர்களுக்கு முய்யமாளபடி பென்னென்றில்; *முற்றம்புருந்து முறுவல் செய்து நிர்நரி* என்றும், *புற்றம் துடிபுத்து நிர்நரி* என்கிறபடியே என்றும்-சேஷியானவனுக்கும் ப்ராப்யமான முற்றமாகையாலே சேஷித்தனான எங்களுக்குச் சொல்லிலையுமோ. புருந்து கொள்ளப்படுகிற கார்பமென்னென்ன, (முல்வண்ணன் பேர்பாட) நீ யுட்கும் அவனமுத்தும் ஓனதார்யத்திலும் ஈடுபட்டு அவன் திரு நாமத்தைப் பாடச்செய்தேயும். (சிற்றுகே பேசுதே) *முல்வண்ணன்* என்றாவதே. அவ்வகைவ திணத்துப் பேசாதேயிடத்தான். (சிற்றுகே) சிற்றுதல்-சிதறுதல். உணர்ந்தமைக்கையாளமான

உபகந்தை யொழிய நிர்கவற்றே கொடி. அவனையொழிந்தாலும் உங்கனையொழிய நிர்கமாட்டே- னென்று சொல்லுவதுபுதியே. எங்கனையுங் கூட்டிக்காண்டு, உளக்குக் கொள்ளென்பான க்ஷணனை அநுபவிக்கப்பாராய். (புற்றாவல்துல்) புறம்பேபுறப்பட்டுப் புறமுதுடைத்த உடம்பன் திகிலே தன்னிலத்திலே வர்த்திக்கிற ஸ்பந்தத்தினுடைய பணமும் கழுத்தும் போலே ஓர்வியையும் அகலத்தையுமுடைய நிரம்புரதேசத்தை உடையவனோ. *புறம்பாவ மலைய யபு* என்கிறபடியே ஸுபாதிபாயான பெண்களும் நாயகஸமாதிபிலே சொல்லுகிறபடி பாரி. *புறம்பாவம் துருஷிசித்தா பஹாமிணம்* என்று அவர் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுக்கப்பண்ணுமாபோலே, பெண்களை ஆண்களாக் தீர்த்து இவளுடைய அல்குல். (புறம்பிலே) தன்னிலத்திலே நின்று மாரிவினுடைய தோகையோடெயிருக்கிற அநாகபார்த்தை யுடையவனோ. க்ஷணனையும் நங்கனையும் பிச்சேற்றவல்ல சோபை; *புற்றாவல்துல்* என்று அவயவசோபை. (போதராய்) எங்கனையவதே கூட்டிலேண்டா, எங்களுக்கு தரகமாக நாலடி நடந்துகாட்டாய். (போதராய்) இவ்வீ முன்னே போகவிட்டு, இவந்தையறகுக்கொடு பிள்ளைபோகையிலே காணும் ஆகை. (போதராய்) *சோபயந் தண்டகா ரணயம்* என்கிறபடியே எங்கள் உட்க்கும்படி புறப்பட்டு, புனத்தை மயில் சிறப்பிக்குமாபோலே, இந்த ஸ்திரீவர்க்கத்தையும் சிறப்பியாய்.

நான் புறப்பட, எல்லாரும் வந்தினோனோவென்ன (சுற்றுந் தத் தோழிஎன்) இவ்வுடங்க இவர்க்குத் தோழிஎன்; அங்குடங்க இவளுக்கு உறுவு. இவளுடைய ஸம்பந்தமுடையார் இவன் தன்னிப்போலே அறியப்பயோஜனதக்களாய், *இன்று வந்தித்தனைவரெழுந்திசெய்திடப்பெறிக்* என்கிறகுதவர்கள். (எல்லாதம் வந்து) உன்னையொழிய வொரு ப்ராப்யஜனமுண்டென் நிர்க்கி ஸ்ற்று இவர்களுக்குக் கன்னுறுவ்ந்துது. (தினமுற்றம்) ஒரு திரைவெய்தியுமீட மூடைத்தா யிருக்கை. (புத்தம்) *உத்தரம் தீர மாலாத்ய* என்கிறபடியே *முற்றம்புருந்து முறுவல் கற்குப் ப்ராப்யமானபடி பென்னென்றில்; *முற்றம்புருந்து முறுவல் செய்து நிர்நரி* சேஷிக்குப் ப்ராப்யமானது சேஷித்தனுக்குப் ப்ராப்யமாகக் கெட்கவேணுமோ. (முறுவல்செய்து) எகடுபமானவனையும் விக்குதற்குத் முற்றம். புத்தம் கொள்ளப்படுகிற கார்ப மென்னென்ன (முல்வண்ணன் பேர்பாட) *மேகச்யாமம்* என்கிற வடிவறாகையும், *ஈ ஸ்ரீவா ண்த்தினோ துருஷ்வா* என்கே தன்னித்தத்த* என்று ஓனதார்யத்தையும் சொல்லி நீ பாட,

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் பன்னிரண்டாம்பாட்டு - களைத்து 73

(12)

பெருத்திறைப் பெழுப்புதிருக்கா. ஸ்வதம்த்தை யதங்குட்பார்களுடைய பெண்டிர்நீளையை பெழுப்
 பிறு-கிற; இதில், ஸ்வதம்த்தைக் காற்குடக் கொண்டுவருவாய் தங்கையை எழுப்புகிறது. 9000
 அவர்களுடைய அதுஷ்டாநமம் இவனுடைய அதுஷ்டாநமம் உபாயமன்று; யாதொன்று உபேயத்தின்பொருள்
 நத்தாவன்று அநிதே உபாயம். விடச்சொன்னாவையும் பற்றச்சொன்னவையும் அன்றிதே உபாயம். அங்குள்
 சித்தம் பற்றினித்தவநிதே உபாயம். உபாயம்
 Cf. பெருத்திறைப் பெழுப்புதிருக்கா. ப. 57.

10

திருப்பாவை
விசேஷமாக
தேவலோகாக்ரமணம்

அதன் மூலம் - எங்கள் யாழ்ப்பாணம்

74

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் பஸ்ஸிபாண்டம்பாட்டு - கணேசு

ந தேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வ மதம் வரணே என்றும்போலே. க்ருஷ்ணனைப்பிரி
சுஷ்ணனல்லாமையாலே, *பரித்யக்தா மயா வங்கா* என்றும்படியாலே ப்ராபயவிரோதிகளில் நனை
யற்றபடியாகவுமாம். (நனைத்திலம் சேருக்கும்) பாலின் மிகுதியாலே அகம்வெள்ளமிடும், அத்தா
துகையெண்டு சேருகும். இத்தால் சேருகையாலே புருவொண்கிறதில்லையென்கை. (நற்செல்வன்
தோற்றிமாயும் ஸம்பத்தாற்றிக்கே தீலைநின்ற ஸம்பத்து. அதாகிறது க்ருஷ்ணன் திருவாகு
நிறத்தாலேவை. *லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மி லம்பந்ஃ* என்கிறபடியே-கைங்கர்ய லக்ஷ்மியிறே இவ்வா
மாவுத்த தீலைநின்ற ஸம்பத்து. *லக்ஷ்மிமயத்தஃ* என்றது, *ஊரும் நாடு முலகமுந் தன்னா
போல்* என்கிறபடியே தன் வைஷ்ணவரீபாலே ஐத்த தக்கடைய வைஷ்ணவத்வமுண்டாம்பா
யிருக்கை. (தங்காய்) குணஹிதிக்கு *ராவணன்யா நுஜோ ப்ராதா* என்றும்போலே குணத்துக்கு
தமையனில் தன்னேற்றமுடைய னென்கை.

அதன் மூலம், எங்கள் யாழ்ப்பாணம், அதுவரை, அன்று அவன் படும்பாட்டுக்கு, நிதர்சனமாகிடுகிறது
ரவையேதலர் கிறுக்க னென்று, திருந்தி. என்று அவன் படும்பாட்டை, நாங்கள் உள்வாபலிசெய்வது நின்று
-அவன் எருமைகள் கறவாண்டால் அவை படும்பாட்டை, நாங்கள் உள்வாபலிசெய்வது நின்று
புறப்பெருமையாலே பாட்டிநீரும் (நினைத்து) *மநஸா இத்தயத்தநிம்* என்று நினைத்த அது
தாம், *தவராயை நம:கா* என்றுமடி திதழ்நாம்பகே ப்ரவணமானுற்போலே. (நினைத்து பரலிவாயிய
காற்றையகலக் கட்டிவைப்பார்கள், அத்தவற்றைத் து பாவநாபகர்வத்தாலே கன்று அது
வாய்கவத்ததற்கு கொண்டு வைப்படியுமன்றிக்கே கன்று வாய்வாய்நாம்ப, திதழி நகல், பூசுவாயி
பால் சொரியாற்றித். (நின்று பால்சார) மெகங்களுக்கு, கடலிலே புத்த முகத்தொடுகொ
வாழ்க்கையாம். அன்னத்தொடுவற்றுக்கல், நினைவு உற்றுக்க கக்கிற பாலாகையாலே. நினை
மாருமையாலே, திருமலையில் திருவநகின் போலே பால் மாருதே செல்லும். (பால்சார) பகவ
விஷயம் கேளாதே யிருக்க, தன்செல்லாமையாலே சொல்லுவாரைப் போலே, அல்லாதன் கொள்க
யிருக்க, *பூய ஏவ மஹாபாஹோ ச்ருணு மே பரமம் வச:*. என்றவன்தன்னைப்போலே. (நனை
இல்லம் (சேருக்கும்) பால்வெள்ளாடுகையாலும் எருமைகள் துணைக்கையாலும் சேருக்கிடந்து
(இல்லம்சேருக்கும்) எத்தன் 3ய நு மே, நிப்பாயாத மேறும் பால் வெளத்தாலே சேருவபடி. கடலி
-அது செவ்வகொண்டு கிடந்தால், டுடமேறியபுத்தல், சேற்றுக்கு அளவறுப்பொடியிட்டுப் புத்தல்
செய்ய வேண்டும்படி யிருக்கை. (நற்செல்வன்) கம்பத்தாலேயாதல் தேவதாந்தபுத்தல்
யாதல் வரும் ஐச்சரம் அத்தவத்தாயிருக்கும்; மெருமானப் பிரிபாத இளைப்பெருவதுடைய
யாழ்ப்பாணம், தன்னைப்ப பிரிய சுஷ்ணனற்றிக்கே அவனை நோக்குகிற ஐச்சரவிரிதே பித்தா யவ
போலே தீலைநின்ற ஐச்சரம். *லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மி லம்பந்ஃ* கைங்கர்ய ஸம்பத்திசிறே இவ்வா
மாவுத்த தீலைநின்ற ஸம்பத்து. *லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மி லம்பந்ஃ* என்றும்படியே ப்ராபயவிரோதிகளில்
தவையற்றபடியாலே, தோற்றிமாயும் ஸம்பத்தாற்றியிலே யிருக்கை. *லக்ஷ்மி லம்பந்ஃ* ஊரும்
நாடு முலகமுந் தன்னாப்போல்* என்று அற்றபுடைய கைங்கர்யரீப விசேஷத் தோடு அவிசேஷத்
தோடு வாகியுற ப்ரபயாத்தாற்போலே. இவ்வுடைய கைங்கர்யரீபும் நாட்டுக்கெல்லாம் குண
தங்காய்) *ராவணன்யா நுஜோ ப்ராதா* என்று-தமையனுடைய தன்மை சொல்லவெண்டாத ஏறு
முண்டியேயுனக்கு, பூரிபிசிறு ஹுவாநிலும் அவன் மகவான் திரிஜட பிராட்டிக்கடிமை செவ்வ
போலே, க்ருஷ்ணனா ப்ருக்கின் தமையனில் காட்டிலும் எங்களை நோக்கவேண்டாவோ, க்ருஷ்ணன்
சக்யமானபோதே நாங்களும் அத்தப்பித்தைகளன்றோ.

இவைகள் லேட்டுக்கிட்டுத் தம் எழுத்துகள் கிட்டு இவைகள் லேட்டு பகிட்டு
மகிட்டு - (இவைகள் லேட்டுக்கிட்டு)

பெரியதுகளைப் பிட்டு பகிட்டு மெய்யெழுத்து உண்டாகும். (பெரியதுகளைப் பிட்டு பகிட்டு)
பெரியதுகளைப் பிட்டு பகிட்டு மெய்யெழுத்து உண்டாகும். (பெரியதுகளைப் பிட்டு பகிட்டு)
திரும்புபாவை வியத்தியானங்கள் பன்னிரண்டாம் பாட்டு - கணத்து 75

(பனித்தலை வீழிதின்வாசல் கடைபற்றி) மேல் வரவும் வெள்ளமிட, கீழ் பால் வெள்ளமிட,
நடுவு மால் வெள்ளமிட நின்று நிலையாகையாலே, தெப்பம் பற்றுவாரைப் போலே நிர்வாசற்கடையில்
தண்டியத்தைப் பற்றிக்கிடக்கிற இந்த தம்மறாதி அறிகிலே. இப்படி சொன்னவிடத்திலும் இவர்கள்
படுமலையாப்புக் காண்போமென்று பேசாதே கிடக்க; (சினர், சினல்) பெண்களைத் திராமாற்றாக நெஞ்
சால் பண்ணும் கருஷ்ணையொழிய பெண்பிறந்ததாக்குத் தஞ்சுமான சகரவர்த்தி திருமகனைச்
சொல்லுகிறார்கள் (சினர்தினால்) தண்ணிப்போலே யிருக்கிற சகரவர்த்தி திருமகனுக்கும் சினமுன்
டோவென்னிலை; ஆசிரிதத்தருக்கள் இவர்க்கும் சத்ருக்களிறே. *ததோ ராமோ மஹாதேஜா ராவ
ணோ க்ருத்வரணம் த்ருஷ்ட்வா ப்லவகசார்த்துவல் கோபஸ்ய வசமேயிவாஃ* மஹாராஜர்க்குச்
சீற்றம் பிறந்தபோது வாலியை யெய்தார், அவரடிதப்போதுகூட அழுதாரிறே. *தவிஷதந்நம் ந
போக்தவ்யம்* என்றிறே யிருப்பது. (தென்னிலங்கைக் கோமானை) *யத்யதர்மோ ந பலவாஃ* ஸ்யா
தயம் ராசுலேசைக்ர-ஸ்யாதயம் ஸுரலோகஸ்ய ஸசக்ரஸ்யாபி ரசுவிதாஃ என்று திருவுடி மதித்த ஐச்
வர்யத்தையுடையவனே. (சென்ற) ஓரம்பாலே தலையபத் தாள்வி ஸ்டாதே பனடையக்கொன்று, தேவா

(பனித்தலை வீழி) ஆழிமழைக்கண்ணாலே வர்ஷிக்க நியமிக்கையாலே, மேல் வர்ஷுமாக,
கீழ் பால்வெள்ளமிட நின்று அலைக்கையாலே, தெப்பம் பற்றுவாரைப் போலே தண்டியத்தைப் பற்றிக்
கொண்டு நின்றோம். பரப்பாழியில் ஐஸ்ரீபம் இங்கே கைபுதர்ச்செர்தே அன்வருமே போகத்தேடு
கிறா என்பதையைய அபிதிவெசாதிசயமிறே. ஸ்ரவரன் அபிதிவெச மறிந்து விற்கை விள்ளாமை
விழிப்பு அங்குந்தார்க்குத் தன்னைக் கொடுக்குமபோலே, இவர்கையிதிவெசம் அறியுமாவும் பேசாதே
கிடக்க, அவர் தனை வறியாதே தங்கள் செல்லாமையாலே சொல்லுகிறார்கள். (சினர்தினால்)
பெண்களுக்காகில் சோக்கைப் பல்விபோலே கருஷ்ணவ்ருத்ததாத்தற் சொல்லுகை பணியிறே.
அதவா இம் ததாலாபைஃ என்று-பெண்களைத் திராமாற்றமாக நெஞ்சரல்புமென்பு பண்ணுமாதே
நினைந்துக்கி க்கிறான். *உண்ணுதுறங்காது* *அநிதரல் ஸததம் ராமஃ* என்றது - பெண்களைப்
பித்தால் ஊனுழறுதல்முடையதென்கிற, பெண்பிறந்ததாக்குத் தஞ்சுமான சகரவர்த்தி திருமகனைச்
சொல்லுமோம் இவ்வொழுத்தி ருக்கக்காக என்று சாமவிகுத்தாத்ததத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

விரோதிகளைப் போக்கி நமக்கு உபகரித்தாலுயிருக்கும் கருஷ்ணனைப்போலன்றிக்கே, ஆசத்தி
விரோதிகளைப் போக்குமது தன்சினம் தீர்த்தானாக நினைத்திருக்கை. தண்ணிப்போலே யிருக்கிற
சகரவர்த்தி திருமகனுக்கும் சினமுண்டோவென்னிலை; தன் திருமீனவியிலே அம்புட்டபோது ஆறி
யிருந்தான், திருவுடிமேலே அம்புட்டபோது சிறிதுஅறிறே. *ததோ ராமோ மஹாதேஜாஃ* திருவுடி
மேலே அம்புட்டவதற்கும், நீரிலே நெருப்பு எழுத்தாற்போலே, பெருமான் அந்நிபவநியானார்.
ராவணோ க்ருத்வரணம் த்ருஷ்ட்வா தான் பருவம்ரிம்பாதகாலத்திலே பண்ணிக்கொண்டதன்
றிக்தே தாமல்லாத ராவணாலே தோப்புடக் கண்டவாறே. *ப்லவக சார்த்துவல்* திருவுடி, தன்
மேலே அம்புட்டப்பட, வர்ஷுக்காணப் பனைக்கும் பதார்த்தங்கள்போலே, மெருகனித்துக்கொடுத்தான்
கோபஸ்ய வச மேயிவாஃ திருவுடி தாமல்லாதராவணன்வையிலே புண்பட்டவாறே; *க்ரோத மஹா
ரயதஃ* என்றிருக்கக்கூட தாமும் கோபம் இட்ட வழக்காண். ஆசிரிதகர்யமென்பும் தங்கர்ய
மென்றும் இரண்டன்று. மஹாராஜர் சீற்றம்பிறந்து "வாலியைக் கொல்லவேணும்" என்றபோது
ய்தான்; அதற்குத் லெளபராதம் நின்றுட்டிக் கண்ணதீர் பாய்ந்தவாறே தாமுங்கூட அழுதார்.
(தென்னிலங்கை) பைபல் செய்த அதிதியை நினைத்து "பறைச்சேரி, பறைச்சேரி" என்பாரைப்
போல அத்திக்குமஸுந்ருயமானபடி. (தென்னிலங்கைக் கோமானை) *யத்யதர்மோ ந பலவாஃ*
என்றும், *அஹோ வீரயம்* என்றும் திருவுடி மதித்த ஐச்வர்யமிறே. ஓரம்பாலே தலையபத்
தாள்விஸ்டாதே, பனடையக்கொன்று, புத்தர்பொன்றாதிகளைத் தலையபத்து, ஆயுதங்களை முறித்து,

கூலிகள் ஈரல் உதவிக்குரிய செலவுகளை மூலமாக, பொருட்கள் பெற
வரிசையு அந்தகரம்.

விநியோகம், தொண்டாடும் புகழ்வுரைகள் கொடுத்தும் கருத்தும்.

உதவியும் பட்டிகள் கருவியுடைய பின்புறத்திலிருந்து

76 திருப்பாவை வியாக்ஷியானங்கள் பன்னிரண்டாம் பகுதி - கணேசு

அறிந்து அழகுவண்ணம் பறித்து, உதாச போனும்* இதுயாதி, *கோர்போனும் மென்மெழும்பு, கிளர்ந்து
வந்த மாதங்கை யழித்து, தெஞ்சாரல் படுத்திக் கொன்றபடி. (மனத்துக்கிரியாளை) *சுவம்பியாக
வளர்த்தான் - என்ற பொருள் - பெண்களைப் படுத்திப் படுத்தும் கருணைப்போலன்றிக்கே, ஏக்கர
விரதமுமிருக்கை. பெண்களை ஓடிப்பறித்து ஆடக்க விட்டுவைத்து, பின் இரக்கமுமின்றிக்கே அறிந்து
கருணையாகவொழியா. *ஸஞ்ஜாதாஷ்ட பரவீர ஹந்தா* என்று - சத்ருக்களுக்கும் கண்ணநீர்ப்படி
வனை யென்றுமாம். (பாடவும் த்வாய்திறவாய்) *கண்ணன்நாமமே குழறிக்கொன்றி* என்று -
நம்மை நமையும் கருணையுடன் பட்டார்க்காற்றைக் கொண்டு, *இது உபரி மருதாஞ்ஜீவனம் ராம
வ்ருத்தாந்தம் - என்றும் பரிபு கருணை விநயத்தாலே கமர்பிளந்த நெஞ்சு பதஞ்செய்யமுடியுமா
சர்வரத்தி திருமணைப் பாடச்செய்தேயும் (த்வாய்திறவாய்) நீ வாய்திறக்கிறீலை. பரிதிக்குட
போக்குவிடவேண்டாவோ.

(இனித்தா னெழுந்திராய்) எங்கொற்றமை யறிவித்த பின்பும் உறங்கக்கடவதோ, எழுந்த
ராய், (சுதென்ன பேருறக்கம்) *பகவதஸ் த்வராயை நம: என்று கொண்டு பிறரைத் தற்குத் த்வரித்த
பொருளவழிமுட பழகிவதது இங்ஙனேயுறங்குபதிர் என்றிருக்கன். அபுந்நாக்கிட உணராமல்

அரக்கரத்தங்கள் கோர்போனும் என்கிற அபிமானத்தை யழித்து, பட்ட எரிவரவெல்லாம் அறிவி
பாரில்லாதபடி தாம் கெடுத்து, தெஞ்சாரல்படுத்திக் கொன்றபடி. *யோவஹ்பாதாசநிலந்நிபாதாந்
சுஷுபே நாமி சசால ராஜா-ஸ ராமபாணுதிதோ ப்ருசார்த்தச் சசால சாப்ஞ்ச முமோச விந:
*மாதங்க இவ விந்ஹை கருடேநேவ பந்தக:- அபிபூதோபவத் ராஜா ராகவேண மஹாத்தமநா:
*கச்சா ஹஜாநாமி ரணர்த்திதஸ்த்வம் ப்ரவிச்ய ராத்திரசரராஜ லங்கா - ஆச்வாஸ்ய விர்பயாஹிர்ஜி
ஸ்தவீஸ் ததாபலம் த்ரகஷ்யஸி மே ரதஸ்த: (மனத்துக்கிரியாளை) அந்தக்கன் ஓருத்தரப்பக்கல் பெரு
விட்டால் *சொல்லாய சிமாநே* என்றுமாயே, பெண்களை ஓடிப்பறித்து ஆடக்கவிட்டு வைத்து, பின்
இரக்கமின்றிக்கே ஆடிப்பூர்வாறு துத்தக கண்ணத்தம் விழவிடாதே பற்றலுபடுத்தும் பிம்பனை
கருணையுடன் பாவுந்நிக்கே, *பெருமபி வல்லயாய் சத்ருக்களுக்குங் கை கண்ணாரை விழவிடு
மவனையன்றோ பாடுகிறது "கண்ணன் நாமமே குழறிக் கொன்றி* என்று-நம்மை நமையும்
கருணையுடன் பட்டார்க்காற்றைக் கொண்டு, *இது உபரி மருதஸம்ஜீவனம் ராமவ்ருத்தாந்தம்*
என்னும்படியி கருணைவிநயத்தாலே கமர்பிளந்தநெஞ்சு பதஞ்செய்யமுடியும்கா சர்வரத்தி திரு
மணைப்பாடச் செய்தேயும் போன உபரி மருதப்படியானவனையப் பாடவாய்திறக்கின்றினை. *சேவம்பே
யாக வளர்த்தான்* என்று-பெருமதாபடியும் குற்றத் சொல்லும்படியிதே இவன்படி. *கௌஸல்யா
லோகயர்த்தாரம்* என்று-பெருமதாபடியும் கொண்டும்படியிதே அவையடி. (பாடவும் த்வாய்தி
வாய்) பிற அபாத்தத்துக்காகத் தச்சுஷ்டையாவதேயுங்களுக்காகவன்றிக்கே உண்ணிழைத்துந்
போக்குவிட வேண்டாவோ.

புதி

புதி

(இனித்தா னெழுந்திராய்) எங்கள் ஆர்த்திக்கு உணரவிட்டால் உன்பேற்றுக்கு உணரவேண்
டாவோ. எங்கொற்றமை யறிவித்த பின்பும் உறங்கக்கடவதோ, எழுந்த
ராய், (சுதென்ன பேருறக்கம்) *பகவதஸ் த்வராயை நம: என்று கொண்டு பிறரைத் தற்குத் த்வரித்த
பொருளவழிமுட பழகிவதது இங்ஙனேயுறங்குபதிர் என்றிருக்கன். அபுந்நாக்கிட உணராமல்
தன்னைநங்க உறங்கு மீசுவாறுதக்க, மன்றிக்கே, தாபாத்தாய தமோகுருபூதாய க்ஷய
போகவுறங்கும் ஸ்ஸாரிசன் படிமன் நிக்கே இன்னாலும் வளங்குததம் இதைப் பதிதாந்பதம்
பாஸையாய் கருந்தி பிற ஆர்த்திக்குத் த்வரித்து உணருமவனோடு பழகிவதும் இங்ஙனையுந்
குவதே! (அனைத்திலுத்தாகும்) பரஸங்குத்யை ப்ரயோஜனையாகையாலே பாலைகளாயிருப்பாடு
நாணர்த்தவரிவனும் என்றித்கிரியாகில் அநிலலாந் செய்தற்றது. நாம்கள் உணரவாசிலே

மான், ஸென் - துவர்த்து அங்கு பன் படிபுடம் திவர்க்கம் (பெருமையும்கொழு)
 யுலிப்படுத்த வன்மையும்கொழுடென் கொடையவன்
 புன் பன்மையும்கொழுடென் கொடையவன் கொடையவன்

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் பன்னிரண்டம்பாட்டு - களைத்து

77

படியுமன்றிக்கே காலமுரைத்த உணரும் ஸம்ஸாசிகள் படியுமன்றிக்கே யிருப்பதே! உன்னுறக்கம்.
 (அனைத்திலுத்தாறு மறிந்து) பெண்களெல்லாரும் வந்து உன்வாசலிலே யழைக்கிறவையெல்லாம் அறிய
 வேனுமென்றிருந்தாயாகில், எல்லாருமறிந்து, இனி எழுந்திராய்; பகவத்கீழையும்கொழுடென்
 அனுபவிக்குமித்தனை, புறம்பு இதற்கு ஆளுண்டோவென்று கிடக்கிறாயாகில் அதெங்கும் ப்ரஸித்த
 மாய்த் தென்றுமாம். எம்பெருமானார் திருவவதரித்தாப் போலே காணும் இப்பெண்பிள்ளையும்.

முவாயிரப்படி:— பதினாழன்றும் பாட்டு. — நம் கண் உண்டாகில் தானே வருகிற
 என்ற கிடக்கிறுளொருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள்.

புள்ளிப்படி

புள்ளின்வாய் கிண்டானைப் பொல்லாவாக்கனைக்*

கின்ளிக்களைந்தானைக் கீர்த்திமைபாடிப்போய்ப்*

பின்னைகளெல்லாரும் பாவைக் களம்புக்கார்*

வெள்ளியெழுத்து வியாழமுறங்கிற்றுப்*

புள்ளுஞ்சிலம்பின் காண் போதரிக்கண்ணினும்* (புள்ளின்வாய் கிண்டானைப் பொல்லாவாக்கனைக்)

குள்ளக்குளிரக் குடைந்து நிராடாதே*

பள்ளிக் கிடத்தியோ பாவாய்நீ நன்னுளால்*

கள்ளந்தவீந்து கலந்தேலோ ரெம்பாவாய்.*

(13)

வந்தெழுப்பவும் நீ சிறிதுபோது உணராதொழியவும், இத்தால் வந்த மதிப்பு எல்லாரு மறியவேணு
 மென்றிருந்தாயாகில் அதெல்லாருமறிந்து. (இனித்தானொழுந்திராய்) பகவத்கீழையும்கொழுடென்
 அனுபவிக்குமித்தனை, புறம்பு இதற்கு ஆளுண்டோவென்று கிடக்கிறாயாகில் பெண்களையும் க்ருஷ்ண
 னையும் சேரவொட்டாத ஊரைய ப்ரஸித்தமாய்த் தென்றுமாம். எம்பெருமானார்வதரித்தாற்போலே
 காணும் இப்பெண்பிள்ளையும்.

ஆறுயிரப்படி:— பதினாழன்றும் பாட்டு. (புள்ளின்) தன் கண்ணழகை நினைத்து
 இக்கண்ணழகைய நானிருந்தவடத்தே எல்லாரும் வருமத்தையன்றோ, நானேபோவேனென்பா
 ரொருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள். *மனத்துக்கினியாணப்பாடவும்* என்று இவர்கள் சொன்ன
 பதத்தை அசல் மாளிகையிலே கேட்டுக் கிடப்பாளொருபெண்பிள்ளை, நம்பமராதந்திர இவர்களுக்கு
 வர்த்தை சொல்லுவோமென்று, "பெண்கள், இங்கு ராமவருத்தாதம் சொன்னாருண்டோ" என்ன;
 மம்புத்தாத் தமருட் சொன்னோம்; க்ருஷ்ணவருத்தாத் தமருட் சொன்னோம்; ப்ரீராமாயணமும், பாரதமும்,
 ப்ரீராஞ்சாரதமும் மகப்பட்ச்சொன்னோ மென்கிறார்கள்.

வ்யா. — (புள்ளின்வாய் கிண்டானை) *பள்ளத்தில் மேயும் பறவையுருக்கொண்டு* *கள்ளவ
 ான்,* *கள்ளாச்சடம்* *என்னுமாபோலே, மேய்கிற கொக்கிலே அஸூரன் ஆவேசித்து நவியப்புகுந்
 தான். "பொதுக்கோ" என்றுகிண்ட சடக்கைச் சொல்லுகிறது. (புள்ளின்வாய் கிண்டானை) இது

வ்யா. — (புள்ளிள்வாய் கிண்டானை) *பள்ளத்தில் மேயும்* இத்யாதி. பகாஸுரனைப் பிளந்த படி. (பொல்லா அரக்கனை) தாயையும் தம்பையையும், உடையையும் உயிரையும் பிரித்தாற்றிப்போலே பிரித்திருக்கிறான். *கூட்டியல் கூர்வாய்* இத்யாதி; *முண்டிபாலா விராவணன்* என்னுமித்தனைபோலே அவன தண்ணியைப் பறித்துப் பாகராயில்லை. அத்தாலேயிதே பிராட்டியும் *தவ்வீசை சசுவத்ஸ்மருதஃ* என்றது. *விபீஷணன்*து துர்மாத்மா* என்று-நல்ல அரக்கனும் உண்டென்கை. (கிள்வர்க்களைத்தானை) திருநிலையாநுதலிலே நோய்புக்கவிடங்களைக் கிள்வப் போகருமாபோலே தோஷம்சத்தை வாங்கிப் போட்டபடி. (கூத்தியம்) *சத்தரோ: ப்ரக்யாத வீர்யஸ்ய* என்று- எதிர்க்குக்கும் நெஞ்சுருக்கும்படியான வீரசிறத்தை *ரஞ்ஜனீயஸ்ய விக்ரமை: * என்று-உகவாதாரும் விடவொண்ணாத வீரம், உகந்த பெண்களுக்கும் சொல்லவேணுமோ. ராவணன், பெருமான் வீரத்துக்கிலக்கானவர்; தங்கை. அழகிலே கண் கலங்கிறான், தம்பி, சிலத்துக் கிலக்கானவர். (பாடிப்போய்) இவர்களுக்கு பாடியேயு மிருக்கிறாடி. *பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாமருதம்*

இவர்களுக்கு ராவணனையும் பண்ணினபடி. இத்தலைக்கு அநுமதியிதே வேண்டுவது, வீரோத்தியை போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கை அவன் பணிபிடுதே. இவனுடைய அநுமதியும் அவனுடைய ரசனுக்கு வரும் ஸ்வரூபத்திலே புறத்தன. காமஜயநங்களை ஸுறகாகியாகக் கொண்டு பத்தி உபாஸிமன் திருக்குமவர்களைத்தே; தன்னுடைய அஞ்ஞாநாசக்திகளையும் அவனுடைய துஷனசக்தியாக்களைப்போல ஸுறகாகியாகக் கொண்டு அவன் உபாஸிமனாகிடுக்குமவர்களைத்தே. கிதிநாட்டியும் இப்பாட்டியும் ராமன்ருத்தாத்தைச் சொல்லல் 'ஹ்ருதம் சொன்னதையே சொல்லா' திருநங்கையொன்று திவ்யகங்கை* என்று, தங்கை பாடியான கருணைக்குத்தாத்தையையும் கூட்டிச் சொல்லுகிறானோ, தங்கைக்குப் பன்னமையையான கருணைக்குத்தாதம் சொல்லிற்றுகில். பின்னை தாயைத்தாத்த மோவொன்றி; தங்கையிடையே நோவையான பிராட்டி பிரிவு பொறுக்கமுடையதாய் விரத்தாதத மென்று சொல்லுகிறாள். (பொல்லாவர்க்களை) உவிரையு முடையையும் பிரித்தாற்றிப்போலே தாயைத் தம்பியைப்பிரிப்போலே பிரித்துக்கொட்டாதே பிரித்த தைக்குணையித்தாலே வந்த தன்னமவ. திவந்த, பொல்லா* என்றிதது. *முண்டிபாலாவிராவணன்* என்னுமித்தனை போக்கி, அவன் தன்மைக்கும் பாசுரமில்லைபிடுதே. திருநிலைப் பிரித்த கொடுமைபிடுதே. *துர்வருதஃ* என்னுமித்தன யிதே. இத்தன்னமையை பிராட்டியும், *தவ்வீசை* என்னுமிதே. (பொல்லாவர்க்களை) *விபீஷணன்*து துர்மாத்மா* என்று-நல்லவர்க்கு, *தவ்வீசை* என்னுமிதே. (பொல்லாவர்க்களை) *விபீஷணன்*து துர்வருதஃ* என்று-நிலையாதி, தண்ணியநயால்களானவிலே பங்கவாதித்தபடி. (அரக்களை) மாயமருத்தைக் காட்டுவார், மாயசிறல்லைக் காட்டுகைக்கு ஸுறகையிபார், கிதிநாமத்தானையித்த வீரம் அழகியதாய்ச் செய்துதென்பாய, ராவணனில் தண்ணியாயில்லைபிடுதே இச்சாதித்தா (கிள்வர்க்களைத்தானை) வீரபுக்கியாகையாலே *கங்கைக்குத்து* என்னுமாபோலே, *கிள்வர்க்கை* என்னுமிதது. திருநிலை பாடி நுறவில் நோஷப்பட்ட விடங்களைக் கிள்வப் போகருமாபோலே, தோஷம்சத்தை வாங்கிப் போட்டபடி. (கூத்தியம்) *சத்தரோ: ப்ரக்யாதவீர்யஸ்ய ரஞ்ஜனீயஸ்ய விக்ரமை: * என்று-எதிர்க்குக்கும் மேலெடுத்திதும்படியான வீரமலே, உகவாதார்க்கும் விடவொண்ணாத வீரம், உகந்த பெண்களுக்கும் சொல்லவேணுமோ. எதிரம்புகொத்த மலையாரிகள் *நமோநாயாயனுப்* என்று-தங்கையுடைய தோல்விக்கும் அவனுடைய ரசனுக்குவந்தற்கும் மேலெடுத்திட்டுக்கொடுத்தாற்றிப்போலே. ராவணன் பெருமான் வீரத்துக்கிலக்கானவர், தங்கை அழகிலே கலங்கிறான், தம்பி சிலத்துக்கிலக்கானவர்; வீரனுள்படிகளைக்கொண்டவர் போகாபடி பெண்ணென்றி (பாடிப்போய்) பாட்டி தாரமையப் போனார். காலந்தடைதலுக்கைத் தாரகம் திருநாமமிதே *பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாமருதம்* ஸாஷாத்தாபாதேயம் திருநாமஸங்கீர்த்தனம். *தன்னன்

என்று - வழிக்குந்தாரகம் திருநாமமிறே. * தந்தான்பாடி * என்னக்கவதிறே. (பிள்ளைகளிப்பாதி) நாம் சென்று எழுப்பவேண்டும் பாலுக்கும் உனக்குமுன்னேயுணர்ந்து புறப்பட்டார்கள். (பாவைக்களம்பக்கார்) கீழ்வுணையும் தாங்களும் கழகமிடும் ஸங்கேதத்தலம் - புக்கார்கள்.

‘அவர்கள் போகைக்குப் போதுவிடிந்ததோ,’ வெள்ள; (வெள்ளியெழுந்து வியாழமுறங்கிற்று) வெள்ளி உச்சிப்பட்டது, வியாழம் அஸ்தமித்தது. உங்களுக்கு நகடித் தாமெல்லாம் வெள்ளியும் வியாழமுமாயிறே இருப்பதென்ன; அதுவேயன்று. (புள்ளும் சிலம்பினகாண்) புள்ளுக்களுணர்ந்த மாத்தமே யன்றிக்கே இறைதேடிச் சிலம்பிப் போயிற்றின.

(போதரிக் கண்ணினாய்) புஷ்பம்போலேயும் மான்போலேயுமிருந்துள்ள கண். அரியென்று - மாள் அன்றிக்கே, பூவிலே வண்டு இருந்தாற்போலே பென்றுமாம் “அரி” என்று - வண்டு; அன்றியே, போதை ஹரிக் கிற் கண்ணென்றுமாம். பூவோடே சிறுபாறென்னும் கண் என்னவுமாம்,

பாடி * என்னக்கவதிறே. (பாடிப்போய்) * பகவதோபலே * என்கிறபடியே. (பிள்ளைகளெல்லாரும்) நாம் சென்று எழுப்பிக்கொண்டு போகவேண்டும்படி பாலுக்களாவ பெண்களெல்லாருமுணர்ந்து புறப்பட்டு, கீழ்வுணன், பெண்களை மெய்க்காட்டுக்கொள்ளும் ஸங்கேதத்தலத்தேறப்போலுங்கள். ‘பாவைக்கார்’ என்று - இத்தூதானியை ரதியை, தோற்றைக்கு பெண்கள் திரளுமிடம் திரளுமிடத்தை ‘நெற்களம், போர்க்களம்’ என்னுமாபோலே.

அவர்கள் அபாலுக்களாகையாலே காலமறியாமே போகக்கூடும், அறிந்ததும் அகாலத்திலே, பாலுக்களானதிறே, சகலர் உசித்தானுகில் பருங்கோளென்ன; (வெள்ளியெழுந்து வியாழமுறங்கி) நம் சகலபவானும் மந்தகதறுகன், ப்ருஹஸ்பதியும் அஸ்தமித்தான். நீங்களு மபிவிவிஷ்டை காலகயாலே நகடித் தாமெல்லாம் சுரப்பருஹஸ்பதிகளாயிறே நோற்றுவது. “நின்ற குன்றத்தினேதோக்கி தெருமால்” என்று மவர்களாரே, ஆலகயால் அது விடாக்குடலன்று. வேறுஉடையா முண்டாகில் சொல்லுங்கோளென்ன; நாங்க றித்தனை பேர் திரண்டு வந்த தடையாமன்றே வெள்கிறுங்கள்; பரிந்தார், திரளியாரே திரட்சியாவது, “சுட்டங்கண்டிக்கு வடுமேல்” என்றும், “புறநாறும் பிடுகிலேன்” என்றும் திபுமவர்களாரே நிற்கன். உங்கள் திரட்சி விடாக்குடலன்று, வேறுண்டாகில் சொல்லுங்கோளென்ன (புள்ளுச் சிலம்பினகாண்) கீழே - “புள்ளுச்சிலம்பின” என்று; - எங்கு - கூட்டில் நின்றும் சிலம்பினபடி சொல்லிற்று; இங்கு கூட வழியே போமிடமெல்லாம் போய் ஆறாரார்த்தமாக சிதறினபடி சொல்லுகிறது.

நிரயந்தரநியுடைய வகுத்தாந்தங்கொண்டோ காலநியதிபண்ணுவதென்று அவள் போதே கிடந்தாள்; நாங்கள் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கெல்லாம் விபரித்து சொல்லுகிறது உள் கண்ணைக் கீழ்த்திறே (போதரிக் கண்ணினாய்) உபாஸ்ய மிருத்தவிடத்திலே உபாஸகன் வருமித்தனை பார்த்தே. * அஸித்தேக்ஷணே * புண்ட சிவாஷ்விருத்தவிடத்தில் போகக்கவனோ என்கிறார்கள். * நெடுங் கணியமான், இவன் * * அவன் அனைத்துவருமுடைய வரவித்தலோசன் * என்று-அவனுடைய விபுதியுமவர்கண்ணில் பரப்பியே ஒரு மூலக்கும் போராத்தெற்றதிறே. (போது அரிக்கண்ணி) பூயும் ஸுரையுமேயன்ற கண்; பூயில் படிந்த வண்டு போன்ற கண்ணென்னவுமாம்; பூவோடே சிறுபாறு என்று எண்ணொன்றாமாம். * உலாவுகின்ற மான்போலே யிருக்கிற கண்ணென்னவுமாம். “அரி” என்று மானென்னவுமாம்; வண்டென்னவுமாம்; சத்ருவென்னவுமாம். (குள்ளக்குறி) ஆதித்ய சி

நம் பி - ஓரணம், பந்தி, ஸ்வரங்கடம், ஸ்வரமயம் - (புள்ளி) நிறைவு உம்.

நம்ம - அம்ம, மடம், பங்கு, பங்கு, பங்கு

பங்கு - பங்கு, பங்கு - பங்கு

80

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் பதினான்றாம் பாட்டு - புள்ளி

(குள்ளக்குறி) ஆதித்யனுதித்து நீ கொதிப்பதற்கு முன்னே. (குடைந்து நீராடாதே) * ஸரயூமவ காஹதே * என்றும்படியே கருஷ்ணவிரஹமந நீராடப்போகாதே. நமக்குச் செல்லுகிற கருஷ்ண விரஹ தாபம் சமிக்ஞைக்கும் இவியொருங்கால் கருஷ்ணவிசேஷமும் பிறவாணக்காகவும், கருஷ்ண குணங்காணிலே அகாஹித்து அதுபவிக்கப்படுகிற (போதரிக்கண்ணிலும்) உன் கண்ணிலே கருஷ்ணனைத் தோற்றித்து, அவன் கண்ணிலே குமிழி திருண்ணப் பாராதே. நெடுங்கண்ணினான் இவன்; அனைத்துலகுமுடைய அரவித்த லோசனன் அவன். இருவர் கண்ணுக்கும் இலக்கானவர் காறினே இவர்கள். * என்றுமைய ஸொந்தர்த்யம் எங்கள் பேற்றுக்கு உடலென்றிருந்தோம், அவ்வன் றிக்கே இழவுக்கு உடலாக நின்றுதோ! (பள்ளிக்கிடத்தியோ) கருஷ்ணன்பர்சு முடையதொரு படுக்கையை மோந்து பொருகிச்சிறையோ. விரைந்து கிடக்க, உதித்தெல் பொறுக்குகிறோம்.

(பாவாய்நீ) தவிர்க்கக் கிடக்க வல்லவல்லியே நீ. (நன்னாளம்) கருஷ்ணன்கிடாய் பிண்கள் கிடாய் என்றித நாட்டாரும் இசைந்து அவனும் நாமுமாய் ஜலக்கிட பண்ணி அவன் மடியிலே சாயலாம் கலந்ததைப் பெற்றுவைத்து. படுக்கையை மோந்துகொண்டு கிடப்பதே! (நன்னாளம்) மேல் வந்திரு

ணம் பட்டு கொதிப்பதுக்கு முன்னே ஆறுமுழுகிலும் விரஹதாபம் அங்குமே புருத்து கருஷ்ணனுரிமறியாங்கோ. (குடைந்து நீராடாதே) * ஸரயூமவகாஹதே * என்றும்படியே, கருஷ்ணவிரஹதாபமாறு நீராடப்போகாதே. நமக்குச் செல்லுகிற கருஷ்ணவிரஹதாபம் சமிக்ஞைக்கும் இவியொருகாவும் கருஷ்ண விசேஷமும் பிறவாணக்காகவும், கருஷ்ண குணங்களை அகாஹித்து அதுபவிக்கப்போகாதே. உன் கண்ணிலே கருஷ்ணனைத் தோற்றித்து அவன் கண்ணிலே குமிழி திருண்ணப் பாராதே. இரவாகண்ணுக்கு மிலக்கானவனாகிறே நான்கள். உன்னுடைய ஸொந்தர்த்யம் எங்கள் பேற்றுக்குடல் என்றிருந்தோம், அவ்வன் றிக்கே இழவுக்கு உடலாக நின்றுதோ! (பள்ளிக்கிடத்தியோ) நாமுமவனுமாய் அவன் முழுக்காட்ட அவனோடு ஜலக்கிடப்பண்ணி அவன் மடியிலே சாயக்கடவ அத்தைவிட்டு, அவனோடு கால் கிடந்த படுக்கையிலென்று அத்தை மோந்துகொண்டு கிடக்கிறோம். * தவாங்கே ஸுபாவிசம் * பார்த்த பார்த்த வி மெய்கும் விளைந்தகி வா நிற்க உருவருத்திபண்ணி நீவிப்பாணப்போலே.

(பாவாய்நீ) கருஷ்ணனுடைய கண்ணுக்கு மிலக்காமப்படியான திருபாதிக ஸத்திவந்ததாயினாய் நீ தவிர்க்கக் கிடக்கவல்லியோ. (நன்னாளம்) “காலம்பரிணமி” என்றுமிடமறிகிலோ. அந்தந்தம் * வயோல்யா ஹயதிவர்த்ததே * என்று கோகித் தம்படியன்றோ விருப்பது. காலங்குத பரிணாமிலாத திசுத்தி துள்ளவர்க்கு மாறியிராநின்றார்களோ. அன்றிக்கே, (நன்னாளம்) இவ் சமூஹப்போது கருஷ்ணன் எங்குள்ளதான் உன் வாசலிலே நிற்கவொட்டுவர்களோ. “கருஷ்ணன்கிடாய், பெண்ண்கிடாய்” என்றித நாட்டாரும், கருஷ்ணன் முகத்திலே விழிக்கப் புகிறதாண்டோ, ஆறுபுகுக்கிறதன். (கள்ளம் தவிர்த்து) காளமாவது-தவிர்பே கருஷ்ண குணசேஷிதங்களை நிகழ்த்துக்கிடக்க; அத்தைத் தவிர்த்து, எங்குள்ளோ. கலந்து. (கள்ளம் தவிர்த்து) அவனோடு கலந்த வயம்புசான உகம் தவிர்த்தான்றோ நான்கள், எங்களுக்கு மறைக்கிறதன், அந்த ஆதம்பாபுறாத தைத்தவிர்த்து ஓங்குபாடே கலக்குப்பாராய் * சோரேணத்தம்பாபுறாண * என்று-சேஷிதங்களை அபஹரித்தால் சேஷியாய் குற்றம் பொறுத்தோ மென்பாணிலே. குற்றம் நின்றதபவித்த போமித்தனை; அது பின்பு, எங்குமுடைய குற்றம் போலன்றுகான் அவனோடு கலந்த உடம்புக் காட்டாத உன்னுடைய குற்றம்.

தங்கன் தி = மெல்லகோன் - திரைநீர் - ஆதல் உதல் மிகவுகிறது
 தி = மெல்லகோன் - திரைநீர் - ஆதல் உதல் மிகவுகிறது
 தி = மெல்லகோன் - திரைநீர் - ஆதல் உதல் மிகவுகிறது

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் பதின்மூன்றும்பாட்டு - புள்ளின் 81

நான் ராவணாதிகளைப்போலே பிரிக்கிற நானிறே. (கள்ளம் தவிர்த்து) கள்ளமாவது-தனியே கிருஷ்ண குண சேஷிதங்களை நினைத்துக்கிடக்கை. அதைத் தவிர்த்து எங்கனோடே கலந்து. எங்களுக்கு உன்னைக்காட்டாதே மறைக்கையாகிற ஆதம்பஹாரத்தைத் தவிர்த்து எங்கனோடே கலவென்று மாப. சேஷிதவத்தை அபஹரித்தால் சேஷியை கூமை கொள்ளலாம்; சேஷிதவத்தை யபஹரித்தால் பொறுத்தோ மென்பாரில்லை; குற்றம் நின்றே போயித்தனை. கலந்து-குள்ளக்குளிக் குடைந்து நீராடாதே பள்ளிக்கிடத்தியோ என்றவயம்.

உங்கன் மெல்லகோன் - திரைநீர் - ஆதல் உதல் மிகவுகிறது
 முவாயிரப்படி :- பதினாமை பாட்டு. இவைவெல்லாவற்றுக்கும் தானே கடவளாய் எல்லாறாயுத் தானே பெழுப்பக்கடவதாகச் சொல்லிவைத்து, அதுசெய்யாதே உறங்குகிறனொருத் தியை பெழுப்புகிறார்கள்.

உங்கன் முழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவிபுன்* விஜயபுன்
 செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்த்தாம்பல்வாய் கூம்பினகான்* பிஷ்யபுன்
 செங்கற்பொடிக் கூறைவென்பற்ற வத்தவர்* பிஷ்யபுன்
 தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார்* பிஷ்யபுன்
 எங்களை முன்னமெழுப்புவான் வாய்பேசும்*
 நங்காயெழுந்திராய் நானாதாய் நாவுடையாய்*
 சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையன்*
 பங்கயக்கண்ணனைப் பாடேலோரெம்பாவாய்.* (14)

கள்ளத்தவிர்த்து-குள்ளக்குளிக் குடைந்து நீராடாதே-பாவாய் நீ நன்னாளால்-பள்ளிக்கிடத்தியோ என்றவயம்:

ஆறுயிரப்படி :- பதினாமை பாட்டு. (உங்கள்) இத்திரனாக்கெல்லாம் நிர்வாணகையாய் எல்லார்க்கும் முன்னேயுணர்ந்து எல்லாறாயு மெழுப்பக்கடவேனென்று சொல்லிவைத்து, அதை மறந்து சுருக்கமொழிய உணர்ந்து கிடக்கிறனொருத்தியை பெழுப்புகிறார்கள்.

வயா- நான்கள் வந்து உன் வாசலிலே நிற்க எழுந்திராதொழிவதே! என்ன; விடிவுக்கு கூடயானமென்? எழுந்திருக்கும்போது விடியவேணுமே என்ன; (செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்த்து ஆம்பல்வாய் கூம்பினகான்) செங்கழுநீர்வந்து ஆம்பல் மொட்டிக்குமது அடையாளமன்றோ வான்; நீங்கள் இய்யாசலிலேவந்த பீதிபுகர்வுத்தாலே உங்கள் கண்கள் அலர்ந்து, நான் வந்ததை சொல்லாட்டவாதே நீங்கள் வெறுத்து லஜித்து வாய்மூடினதும், செங்கழு நீரலர்ந்த தாகும் ஆம்பல் மொட்டித்ததாகவும் தோற்றுகிறதென்ன; அது உணரலிதே, வாஸியில் செங்கழு புகாணென்ன; வயலெல்லாமுளவி அருவன அலர்ந்தி, மொட்டிப்பனமொட்டுவிக்கையன்றோ உங்களுக்கு இராவெல்லாம் பணியென்ன; (தோட்டத்து வாஸியில்) நடமாணி வயல்களிலும், அல்லிக் கமலம் முகம்காட்டுங் கழனிகளிலும் உள்ளவையல்ல, தோட்டத்திலைவாக்கானென்ன; அல்லிகளிலும் நீங்களுவாவினிகோள மத்தனையென்ன; முழைக்கடைத் தோட்டங்கானென்ன;

விஜயபுன் - திரைநீர் - ஆதல் உதல் மிகவுகிறது
 பிஷ்யபுன் - திரைநீர் - ஆதல் உதல் மிகவுகிறது
 பிஷ்யபுன் - திரைநீர் - ஆதல் உதல் மிகவுகிறது

ன்பா - (உங்கப் புறமக்கடைய) செங்கழுநீர் மலர்ந்து ஆம்பல் மொட்டிக்கும்படி போய் விடித்தது, உறங்குவதில் தூண்டும் என்ன; நீங்கள் வயலிலே போனிருமோவென்ன; புறமக்கடைய தோட்டத்து வளவயல் செங்கழுநீர் வாய்திறிழ்ந்து ஆம்பல்வாய் மொட்டித்தனவென்ன; அதுபின்ன நீங்கள் வலிய அலர்த்தினீர்களென்ன; உங்கள் புறமக்கடையத் தோட்டத்துவளவியல் செங்கழுநீர் புதுவொண்ணாதே, அலர்த்தியம்பக்கமான உங்கள் புறமக்கடையத் தோட்டத்துவளவியல் செங்கழுநீர் வாய்திறிழ்ந்து ஆம்பல் வாய்மொட்டித்தன. வையல் பட்டாறில்கே காலவாகத்தாலேயென்னக. இவ்வொத்திராத இன்னுப்பாலே “உங்கள் புறமக்கடைய” என்று வெறிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள். அலர்புறக்கவாறிலே கறையலர்த்திடுன்று சொல்லுகிறீர்கள், வேறையாறமுன் டிபவென்ற;

அத்தவொன்றும் போய்விண்டாதே அலர்த்தினவதையென்னாரு வென்ன; (உங்கள் புறமக்கடையத் தோட்டம்) என்கிறார்கள். அலர்த்தியம் பச்சமனான உன்னுடைய தோட்டத்திலே வையல்படவல் றில்கே காலவாகத்தாலே அலர்த்தாவையும் மொட்டித்தவையும் மையாளமன்றே, சோலைச்செநிவாலே உச்சிப்பட்டாலும் ஆதிதயர்ந்திராணவொண்ணாத உன்னுடைய புறமக்கடையிலாவையன்றே. தாங்கள், புறம்பு, உன்றப் புறம்பு பெருதே திற்கிறவர்கள், இவள் புறமக்கடையிலே அலர்த்தவையறித்தாடி வெள்ளென்னில்; புறம்புளவை யலர்வன மொட்டிப்பனவானபுறமயக் கண்டு அங்குதிகுச் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வொழந்திராதவின்னுப்பாலே உங்கள் புறமக்கடைய என்று வெறிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள். உதவய காரலத்துவேர் மருத்துப் பு என்றும், உந் நுமது என்றும், காரலவையன்றாதே என்றும் காரலக்காரமகாரம் தாய்யமாக உணர்ந்தவர்கள், உங்கள், எங்கள் என்னக் வித்தமன்றே வெள்ளில்; தேவாந்தரமாதந்தால் வற அழகங்கரம் தாய்யமாக, பகலென்பத்தத்தால் வறம்பு உத்தேப்பமொன்றுபற்றாத உன்னுடைய புறமக்கடையிலே அலர்த்தவையன்றே என்றும் அபமாதவர்கள் என்றும் அன்றாய் பத்தவன்றே என்றும், அலர்த்திடுன்று பதார்த்தங்காவின்றும் காலத்த பரிணாமவன்றே அருபிதவன; லத்தப ஸம்யத்திலே படியாயன்றே மத்தயாத்ரிலில் படிவிடுப்பது.

அலர உபக்ரமித்தமாத்ரத்தாகக் கொண்டு கழியவலர்ந்ததற்கவும், மொட்டிக்கத் தொடங்கின போதே மொட்டித்ததாலும், உங்கள் தனையாலே ப்ரதமதையிலே இப்படியே தெரிந்துகிறது இது ப்ரதமதையாலேயன்று, வேறைய ப்ரதமதையில் சொல்லுகிறவொன்ற; (உங்கள் புறமக்கடையிலே) தலப்பாருங்கட உணர்ந்தகாலமாய்த்து, இது விடிவுக்கு உடலன்றிடுவென்கிறார்கள். (உங்கள் மொட்டிக்கவது) அன்றிப்பொடியிலே புடவையைப் புட்டி, இவ்வலர்வாய் லத்திரல் திந்து விடுத்து புறமகார்ப்பும நிரந்திரத் தோற்றப் பல்லி என்னகி ஸையப்! பெரியவர்கள் சோழந றால்! தன்ம கொள்வா!” என்று தபோவேஷத்தையுடையான சிவதவியுதங்கட பப் பரிணாந்து தங்கள் தேவாதகன ஆதாதித்தும் காலமாய்த்து. “திருக்கோயில்” என்றும், உங்கள் சொல்லுபபு. “சகந்த” என்றுபிரித்துக்கு உபலகாரம். சங்குவாவென்றும் - குச்சி யிருவாவென்றுமாம். “தாமஸாந்திகை சொல்லுகிறது” என்று எம்பார். “தாமஸாந உணர்த்தவன் என்று சொல்லியப எழுப்புவது என்று அவன் திணைத்திருக்கும் என்று, லத்தப திப்பான லத்தபாவிகளைச் சொல்லுகிறது” என்று திருமலைத்தம். “புத்தாரிவ விவ்வித்த, தவ்விரவ ப்ரதமதே” ப்ரதமத் தபோகத்தா விரத்திப்பமாத்ரம் என்ற ப்ரதமவிஷயத்தில் ஸத்தார்ப, இவ்விஷயங்ககில் வித்தார்ப, காஷாயவல்தாரங்ககி தரிது போகப் தாய்ங்ககில் விரத்தார்ப லத்தார்பகாயிக்கும் லத்தபாவிகை லத்தபாவத்தங்ககிப் பண்ணி அங்ககிவ திருவாரத்தம் பண்ணும் காலமாய்த்தென்ற.

பெரும்பாலான சாத்திரம் "சேஷம்" என்று பெயர்.
தமையம், வெறுத்தல் "பிரித்தல்" "பிரிவு" என்று பெயர். பன்மை.

திருப்பாலை வியாக்கியானங்கள் பதினான்காம் பாட்டு - உங்கள் 83

செங்கற்பொடிக்கடையாறு அளற்றுப் பொடியிலே புடைவையைப்பூட்டிப் பரஹ்மசர்யத் தோற்றப் பரஹ்ம விளக்கி தண்டபரிஹாரத்தமாகத் தபோவேஷத்தையுடையான சிவதர்ஜனஞ்சூட தங்கள் தேவதைகளை ஆராதிக்கும்காலமாய்த்து. "திருக்கோயில்" என்றது அவர்கள் சொல்லும் பாரத்தாலே. "சங்கு" என்று ஆராதனோபகாணத்துக்கு உபலக்ஷணம், குச்சியிடவென்றுமாம். இத்தால்-அசுத்தநுங்குட வெழுந்திருக்கும் காலமாய்த்தென்கை. ஸந்த்யாவிகள் ஸந்த்யாவந்தம் உண்ணித் தங்களுடைய அகங்காரிலே திருவாராதாம் பண்ணுங்காலமாய்த்தென்றுமாம்.

தம்: பரசரகுஷ்டாநம் ப்ரமாணமேவென்ன; *தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ராமணம் வேதாச்ச* அனோரேவென்ன; தர்மஜ்ஞையான வன்னுடைய ஸமயமும் ப்ராமணமன்றிறே யென்கிறார்கள் என்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய் பேசும்) எல்லாறாயும் நானே பெழுப்புதினே நென்று சொன்னது உன்பக்கல் கண்டிலோமே! என்கிறார்கள். (வாய்பேசும்) உத்திராத்ரமேயாய் அநுஷ்டாந சிற்றிக்கேயிருக்கை. க்ருஷ்ணனோடே பழகின வுனக்குப் பொய் சொல்லுகை வம்போ. (நங்காய்) மனையிறே. எனக்கு உங்கனையொழியச் சொல்லாதென்று சொல்லும்படியும், உன் தைர்பேசுபமு வெல்லாம் கண்டோமிதே. சொல்லும் செயலும் சேராதார்க்கு ஒரு பூர்த்தியும் வேணுமோ. (எழுந்திராய்) எங்கள் குறைதீர்க்கவெழுந்திராய்.

(நானாதாய்) சொல்லிவைத்துச் சொன்னபடி செய்யப்பெற்றிலோமென்றும் லஜைபுமின்றிக்கே ஸந்தி! நீ யிருத்தாயில் பூசினியுங்கையாதோவென்கை. (நாவுடையாய்) என்னை சேஷித்துக் காண்டாகிலும் வருகிறதென்னென்ன; *நாந் ருக்வேத விநீதஸ்ய நாயஜூர்வேத தாரிண: * என்றும்

ஸததம் வீர்த்தயந்தோமாம் நமஸ்யந்தச்சமாம் பக்த்யா நித்யயுத்தா உபாஸதே* என்றும் நூறாம் ஸ்ரீநறுத்தோடே, உபாஸிப்பார்களென்றும் சொல்லப்படுகிறவர்கள் விடிவோதே ஒருக்கால் உபாஸதம்பண்ணி அல்லாதபோது பேசாதேயிருப்பார்களோ, இது விடிவுக்கடையாளமன்றே, இது வன் ப்ரமாணமு மன்றேயென்ன; அதுக்கு உத்தரமாகச் சொல்லுகிறதும். (எங்களைமுன்னம் எழுப்புவான்) *தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ராமணம் வேதாச்ச* *யத்யதாசரதிச்சரேஷ்ட: * என்றும்; *மேலையார் உவ்வைசர்* என்றும் துப்ரமாணமாக நிசொன்னாயே ஸாத்த்விகாக்ரேஸையாயிருக்கிற நியெங்களை எழுப்புவதாகச் சொல்லிவைத்து அத்ததை மறந்துகிடந்து உறங்குகிறாயன்றே. தர்மஜ்ஞையான னுடைய ஸமயமும் ப்ராமணமன்றிறே யென்கிறார்கள் (எங்களை முன்னமெழுப்புவான்) எல்லா னும் நானே பெழுப்புதினேநென்று சொன்னது உன்பக்கல் கண்டிலோமே. (வாய்பேசும்) ஹருத பூதிலிலாதது வாயாலே பேசலாமோதான். உத்திராத்ரமேயாய் அநுஷ்டாநசிற்றிக்கேயிருக்கை. வெவ்ம் சொல்லும் அபரிதமாயிருக்கும். க்ருஷ்ணனோடே பழகிச் சேர்த்தியாயிருக்கிற வுனக்குப் பொய் சொல்லுகை வம்போ. (நங்காய்) உன்னுடைய லாபத்துக்கு நாங்கள் வேண்டாதபடியாய் ஸந்திதே. எங்கனையொழிய நீ திர்பேசையாய் யிருந்தாயிறே. "எனக்கு உங்கனையொழியச் சொலவது" என்றிருந்ததெல்லாம் கண்டோமிதே. சொல்லுஞ்செயலும் சேராதார்க்கு ஒரு பூர்த்தியும் வேணுமோ. இண்ணுச்சீர்த்த விடத்திலே யன்றே பூர்த்தியுள்ளது. அதிலாதவிடத்தில் ஆதித் தர்க்கைபால் ஓபபசாரிசமாகச் சொல்லும் பகவச்சப்தம் போலேயன்றே. *ஒருகாரும் பிரிசிலென்* ன்றதுக்குப் பொருளிதுவோ. (எழுந்திராய்) எங்கள் குறை தீர்க்கவெழுந்திராய்.

(நானாதாய்) நீதானொழுந்திருக்க வேணுமோ, நாம் பிற்பாடாரோமென்று கிடந்தவிடத்தே ஸந்தி சொன்னபடி செய்யப்பெற்றிலோமென்று லஜைக்கத்தான் பெற்றதோ? நீயிருத்தாயில் பூசினி

ஸம்சரவே மதூரம் வாக்க்யம் என்றும் உன்பேச்சிலினிமை கேட்க. இவ்வெல்லாம் படுத்தினாலும் விடவொண்ணாதநாவி யுடைமை. உங்களுக்குச் செய்யவேண்டும தென்னென்ன; (சங்கித்யாதி) திருவாழியையும் மூர்த்தி பாஞ்சஜநயத்தையும் மேந்தி அந்தஸ்பர்சத்தாலே வளர்ந்த திருக்கைகளை யுடையனும் ஆழ்வார்களிலே வந்ததெய்துகிற கண்களை யுடையவனை. *இளவாய்ச்சிபர் கண்ணினுள் விடவே செய்து விழிக்கும்பிரான்* என்று இவர்களைத் தோற்றித்துக் கொள்ளும் கண்ணிறே. *ஆழியொடும் பொன்னார் சரங்கமுடைய வாக்களை யின்குரென்றறியேன்* என்று-அதுபணிப்பாரப் பிச்சேற்றர்கூட விருவாழியையும், திருமேனிக்ர்ப் பரபாகமான மூர்த்தி பாஞ்சஜநயத்தையும், முற்படத்தன்னையெழுதிக்கொடுத்தும், பின்னை எழுதிக்கொள்ளுகிற திருக்கண்களையுமுடையவனை. (பாட) உள் பரிதிக்குப் போக்குவிட்டு எங்களையும் உஜ்ஜிவிப்பிக்க. கருஷ்ணாந்நகையில்: இப்போது ஆழ்வார்களுண்டோ வெள்ளில்; எப்போதுமுண்டு; அது பெண்களுக்குத் தோற்றும்; அல்லாதார்க்குத் தோற்றும். *உபஸம்ஹர* என்றது உகவாதர்க்குக் கூசியிறே. இவர்களுக்குத் தோற்றத் தட்டில்லையெ

முவாயிரப்படி:— (பதினைந்தாம் பாட்டு.) எல்லாகுடைய திரட்சியும் காணவேண்டியிருப்பா னொருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள்.

யுங்காயாதோ. *ஹ்ரி ரேஷாஹி மமாதூலா* என்னுமவறேடேயன்றே உனக்குவாஸதை. எங்கிலுஜ்ஜிப்பிக்கத்தான் பெற்றோமோ நாட்டையாவோ வுனக்கு நாக்து. (நாடிடையாய்) என்னை வேண்டித் துக்கொண்டாகிலும் வந்திறென்னென்ன *நாந் ருக்வேத விதிதஸ்ய நாயுநர்வேததானி* என்றும் *நாந் வ்யாகரணம் க்ருத்தஸநம்* *ஸம்சரவே மதூரம் வாக்க்யம்* என்றும்-நிலைல்லாம் படுத்தினாலும் உன்பேச்சிலினிமை கேட்கும்படி நாய் யுடையவனன்றே. நாந் உங்களுக்குச் செய்யவேண்டும தென்னென்ன; (சங்கித்யாதி) சங்கித்யைத் தோற்றித்துக் கொள்ளும் கண்ணிறே. *உபஸம்ஹர* என்றது உகவாதர்க்குக் கூசியிறே. இவர்களுக்குத் தோற்றத் தட்டில்லையெ

ஆறுயிரப்படி:— பதினைந்தாம் பாட்டு. (எல்லே) பெண்களெல்லாகுடையவும் திரைகாணவேண்டியிருப்பா னொருத்தியை யெழுப்புகிறார்கள். கிற்ப்பத்துப் பாட்டிலும் சொன்ன உக்

எல்லே யினங்கினியே யின்னமுறங்குதியோ*
 சில்லென்றழையேன்மின் நங்கைமீர் போதருகின்றேன்*
 வல்லையுன் கட்டுரைகள் பண்டேயுன் வாயறிதும்*
 வல்லீர்கள் நீங்கனே நானேதானாயிடுக*
 ஒல்லநீபோதாயுனக் கென்னவேறுடையை*
 எல்லாரும் போந்தாரோ போந்தார் போந்தெண்ணிக்கொள்*
 வல்லானே கொன்றானே மாற்றாரை மாற்றழிக்க
 வல்லானே* மாயனைப் பாடேலோரெம்பாவாய்.

(15)

வ்யா.—(எல்லே இளங்கினியே) *சங்கொடு சக்கரமேந்துத் தடக்கையன் பங்கயக்கண்ணனைப்
 பட* என்று அசலகத்துப் பெண்பிள்ளையையெழுப்புகிற பாசுரத்தைக்கேட்டு, இவன் அந்தப்பாசுரத்
 தைத் தன் மிடற்றிலேயிட்டுப்பாடி, எழுப்புகிறவர்கள், அந்த தவறிவழியே கேட்டுச்சென்று இவன்
 பேச்சிலிளிமையாலே (எல்லே! இளங்கினியே!) என்கிறார்கள். (இளங்கினியே) கினியை வ்யாவர்த்
 திக்கிறது. கினி இவன்பேச்சுக்கொப்பாமித்தனை, பருவத்துக்கொப்பன்றென்கை. (எல்லே!) என்னே;
 எல்லே என்று-பேச்சி னினிமையாலே ஆச்சர்யப்படுகிறார்கள். (இன்னம் உறங்குதியோ) இவர்
 களழைக்கிறது தன் அருலந்தாந்ததுக்கு விக்நமாகையாலே பேசாதே கிடக்க (இன்னமுறங்குதியோ)
 என்கிறார்கள். கருஷண விஷத்தாலே தளர்ந்து உறக்கமின்றிக்கே உன்கடாசடிமே பற்றுகாக நான்

பாய்த்தியை முத்தகண்டமாகச் சொல்லுகிறது-இப்பாட்டில். அறிவிதாமிதாம் பண்ணியிறேகிடக்
 கிறது. திருப்பாவையாகிறது இப்பாட்டிறே. பகவத் விஷயத்திலிருக்கும்படி பெல்லாம் சிறுந்ரு
 சிறுகாலையிலே சொல்லுகிறது; பாகவத் விஷயத்திலிருக்கும்படியெல்லாம் இப்பாட்டிலே சொல்லுகிறது
 மங்கயக் கண்ணனைப்பாடி என்று-அசலகத்தில் பெண்பிள்ளையை யெழுப்புகிற பாசுரத்தைக்
 கேட்டு, இவர்கள் பாசுரத்தைத் தன் மிடற்றிலேயிட்டு நுடங்கிப்பாடுகிற படியைக்கேட்டு,
 தவறிவழியே சென்று பேச்சிலிளிமையாலே, *எல்லே! இளங்கினியே* என்கிறார்கள்.

வ்யா.—(எல்லே இளங்கினியே) யாழிலேயிட்டுப்பாடி, அது பண்பட்டு இனிதானவாதே தம்
 தாம்மிடற்றிலே மாற்றுவாரைப்போலே, தங்கள் பேச்சுக்கு இவன்பேச்சு. (எல்லே இளங்கினியே)
 திருவான் மிடறும் பாட்டுமிருந்தபடி யென்றால் பேச்சிலிளிமையிருந்தபடி-எழுப்புகை சாலதம்ஹாதி
 யாயிருந்ததி. பேச்சிலிளிமையாலே, *எல்லே* என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்கள். (எல்லே) ஸம்போ
 தமாகவுமாம். (இளங்கினியே) என்று-கினியை வ்யாவர்த்திக்கிறது. பசுமைக்கும் பேச்சுக்கும்
 கினியொப்பாமித்தனை, பருவத்துக்கு ஒப்பாகமாட்டது; ஒக்கிலும், பிராட்டிமார் பருவத்துக்கு ஒப்பா
 மித்தனை. இவர்கள் கினி; தான் இளங்கினி. *மென்கினிபோல் மிகமீழ்ந்தும்* *அனாமியுட்க்கினி
 மோழியான்* என்னக்கடவதிறே. *நானாநாய் நாவுடையாய்* என்று-கீழ்ப்பாட்டிலே அவனையுட்பட
 வெறுத்தவர்கள், அவனிலும் பிற்பாடையாய் ஸாபராதையாய்க் கிடக்கிற நம்மை சலாக்கிக்கூடாது,
 மாசனையுட்பொரு தலையுலறி வாய்ப்புறம் வெளுத்து என்னும்படியே-தங்களுட்படி விவரணமாய்
 வாயும் வெளுத்திருக்க, கருஷணஸம்சலேஷத்தாலே உடம்பு பசுபசுகென்று வாயுஞ்சிவந்து நாம்
 குறியுழியாகிருந்ததோமென்று நம்மை நித்திக்கிறார்கள்; இவ்வளவில் இவர்களுக்கு வாய்திறக்கில்

கள் தின்றின்பும் உடம்பு மதக்கையோ. க்ருஷ்ண நுபவத்துக்கு ஏகாந்தமான காலம் விதித்திருக்க உறங்கக்கடவையோ என்றமாம். உத்தேசம் கைபுகுந்தாலும் உறங்கக்கடவா ருண்டோவென்ன; (சில்லெவர் நுபவியன்பின்) தன்னது ஸந்தத்துக்கு இவர்களுக்கிறது விந்நுமாயகையோ, சிறு கிடாதேகொடாருங்கோன்கிறான். இவர்கள் வார்த்தை அஸுற்றாமோ வென்றில்; த்ருவாய்மொழி பாடாதின்றால் செல்வபெருந்தருளுகையும் அஸுற்றாமாமபோலே. (நங்கைமீர் போதருகின்றேன்) நாங்கனும் எங்கள் சொல்லும் பொருதபடி யுன்பூர்த்தியிருந்தபடி பென்னென்ன; சிவிகென்னென்கைச் (நங்கைமீர் போதருகின்றேன்) நங்கள் வாய்திறவாதிருக்கவல்லிகோளாகில் நான் புறப்படுகிறேனென்ன;

(வல்லு உன்கட்டுரைகள் பண்டே உன் வாயறிதும்) *நங்கைமீர்* என்று உறவற்ற சொல்லாலே வெட்டிவையெல்லாஞ் சொல்லவல்லியென்னுமிடம் நாய்கான்றாகவறிகிறமோ, சொல்லிறைச் சொல்லி யொங்கல் தலையிலே குற்றமாய்படி வார்த்தை சொல்லவல்லியென்னுமிடம் பண்டே யறியாமோ வென்றமாம் (வல்லுர்கள் நங்கையோ) *இன்னம் உறங்குதியோ* என்றும், *வல்லு யுன்புட்டுரைகள்* என்றும் வெட்டிவைய உங்கதன்றோ வென்ன; உள்வாசலிலே வந்தெழுபய *சில்லெவர் நுபவியன்பின்* என்றது உன்னதன்றோ வெட்டிவையென்ன; அது என் குற்றமன்று,

வெறுப்பாமென்று பேசாதே கிடக்க; (இன்னம் உறங்குதியோ) என்கிறார்கள். நாங்கள் வருவதுக்கு முன்பு உறங்கக்கடவ பொறுத்தமாய்க்கும் நங்கள் வந்தால் உறங்கக்கடவதோ. (இன்னம் உறங்குதியோ) க்ருஷ்ண நுபவத்துக்கு உள்வாசலும் பாடமாயாலும் துணை எங்கனார்த்தவரிமேல் நம் கண்ணுறங்குதல் யுன்கை! (இன்னம் உறங்குதியோ) உத்தேசம் கைபுகுந்தால் உறங்குதலா ருண்டோ. க்ருஷ்ண நுபவத்துக்கு ஏகாந்தம் பெற்றாலும் உறங்கக்கடவதோ.

தான் அநுபவிக்கிற பங்கயக்கண்ணனுடைய அநுஸந்தாநத்துக்கு *இளங்கிரியே*, என்பது *இன்னமுறங்குதியோ* என்பது. இவர்கள் சொல்லுகிறவை விக்நமாயகையோ, சிறுகிடாதே கொன்றாங்கோன்கிறான்; (சில்லெவர் நுபவியன்பின்) திருவாய்மொழி பாடாதின்றால் செல்வபெருந்தருளுகையும் அஸுற்றாமாமபோலே. பிரபுமாரும் ஸர்வேசுவானும்கூட எழுந்தருளியிருந்தால் ஓர்மொட்டில் காணாந்ரியோபாதி பிரபாதேரிருக்கக்கடவ ஸ்ரீநாதபகவானையும், சிவந்தந்திரியே பொந்தருகிறிற்பாது உள்வன்னம் யவர்கள் பொருதேயிருக்கக் கூடுமென்று “தான் வந்நமாயகியே” என்று அருளிச் செய்து எழுந்தருளினுந்றே. தன்னுல்லவது செல்லாதெவ்வகாச சிவமிகள் பதே! என்று இவ்வதாய், நாங்கனும் எங்கள் தச்சமும் எங்கள் பேச்சும் அஸுற்றாமாய்படி உன்னுடைய பூர்த்தியிருந்தபடி பென்னென்ன; (நங்கைமீர் போதருகின்றேன்) என்பதற்கு திறிவாதி *இளங்கிரியே* என்று என்னை பாதிக்கிற நங்கையன்றோ பூர்ணைகள், வாய்திறவாதிருக்கவல்லிகோளாகில் நான் புறப்படுகிறேனென்ன;

(வல்லுயுள் கட்டுரைகள்) எங்கள் தலையிலே குற்றஞ்சொல்லலாவதெல்லாஞ்சொல்லி, உன் தலையிலே குற்றமில்லையென்னும்படி உபபாதிக்கவல்லியே. (பண்டே யுன் வாய் அறிதும்) *நங்கைமீர்* என்று உறவற்றசொல்லாலே வெட்டிவைய சொல்லவல்லியென்னுமிடம் நாய்கான்றாகவறிகிறமோ, பண்டே யறியாமோ. குணதோஷங்கொன்று ஒன்றுண்டோ. நீ சொல்லிப் பார்த்தையாமித்தனையன்றோ.

உங்கன் குற்றமே. நம்முடைய வார்த்தை கேட்கவுக்குமிவன், நம்மொர்த்தை அழைப்பாராம் அபிதே கருவுண்ணாங்காரிலே அவகாஹித்தது என்று உசுக்கவேண்டியிருக்க, அதிலே தோஷத்தை பற்றிட வுக்காதன்றோ குற்றம்; அதுகிடக்க, *பரஸ்பர நீசபாவை* என்றன்றோ ஸ்வரூபமிருப்பது, நுகையாலே (நானேதான் ஆயிருக்) இல்லாதகுற்றத்தைபுந் சிலர் “உண்டு” என்றால் இல்லை செய்யாதே யினசகையிறே வைஷ்ணவவத்வ லக்ஷணம். *மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத்* என்று, பிற குற்றத்தையும் தன்னுடைய பாபபலமென்றோனிறே ஸ்ரீபாதாழ்வான்.

உங்களுக்குச் செய்ய வேண்டுமென்னென்ன (ஒல்லை நீ போதாய்) எங்களுக்கு ஒருகஷணமும் உன்னைப்பொழியச் செல்லாமையாலே எங்கள் திராவிடே சடக்கெனப் புதுந்,துகொடு நில்லாய். *சாது மட்டியுட் கொள்ளப்படுவாசே* என்று-அவருக்கும் இத்தியோனிறே ப்ராப்யம். (உனக்கென்ன

உன்வாசவிலே நாங்கள். எத்தனைகாலமுண்டு துவளுகிறதென்ன; (வல்லீர்கள் நீங்களே) எங்கள் வாசலிலே நான் வந்து துவளப்பிசாதே கிடந்து வெட்டிமை சொல்லிப் படுத்தவல்லீகோள் நீங்களன்றோ. உங்கள் வாசலிலே வந்தெழுப்பு நான் எத்தனை பண்ணைக்கேட்டே நென்ன; அது உத்தமம், இது ஸித்தம்; பரத்பாஷம் கிடக்க அநுமாதந்தைக் கொள்ளவோவென்ன; பதகம் மூட்டின றே. (நானேதான் ஆயிருக்) *பரஸ்பர நீசபாவை* என்றன்றோ ஸ்வரூபமிருப்பது. இல்லாத குற்றம், சிலர் “உண்டு” என்றால் இல்லை செய்யாதே இசைகையிறே வைஷ்ணவ லக்ஷணம். *மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத்* என்று-பிற குற்றத்தையும் தன்குற்றமாக இசைந்தாரிறே குலாதாழ்வான். ஸ்வகுணபாதததுக்காக கொள்வயரை அதிதிப்பதம் பண்ணலாகாதென்றும் நோந்தம் ப்ரகாசிக்கிறது.

இப்படி தோஷத்துடையான நான் உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுமென்னென்ன; (ஒல்லை நீ போதாய்) உன் குற்றத்துக்கு இசைந்தபின்பு சடக்கெனப் புறப்பட்டு இத்தியிலே புதுந்,து பொறுப் புதுக்காளாயோ. (ஒல்லை) “ஒல்லிக்கூடமிதே” என்றாரிறே. *சாதுகோட்டியுட்கொள்ளப்படு வர்* என்று-புதிவைஷ்ணவ கோஷ்டியிலே புதுந்,து ஏற்றமென்று அருளிச்செய்தாரிறே. (ஒல்லை நீ போதாய்) உன்னை அளக்கணம் காணுதொழியில் எங்களுக்கு பானாஹாதி; புறப்படாதொழியில் எங்கு அநாத்மாயத் தங்குங்கடும். ஆகில் புறப்படாநின்றேனென்ன; துடித்துக்கொண்டு புறப் படுகின்ற தாங்கள் பட்டது பட்டமையாலே சிவிட்கென்று (உனக்கு என்ன வேறுபட்டைய) என் றார்கள். இவா என்று விளம்பித்துப் புறப்படுங்காட்டில் அருகலகம் குடியில்பெண்களுக்கு கொழிய டனக்கென்ன ஒரு ஸ்வயம்பாகம் வேணுமோ; உன் ஸ்வயம்பாகம் தவிரந்திலையோ, பெரும்பாணை கிடபொடும். ஸாப்தாஸ வியாயாதை பற்றியுநித்துப்பற்றும் பகவதவிஷயத்தோடு தேவதாத் துத்தேரோ வாசியில்லை.

இனியபெருமான், ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய வதத்திலே உத்தியோகித்து, வில்லிலே நானே றிவறு, அம்பைத் தரிப்பதாநிறபடிபைக் கண்டு, பெருமானுக்கு அழைப்பாய், “அவனுக்கு ராஜ் யுதில் சாத்தையிலலை, உனக்கு அபேலக்ஷணடாகில் வாய்நித்தகுதிரே” என்று அருளிச்செய்த பது இனியபெருமான் தனாப்பாடற்போலே, இவரும் *உனக்கென்ன வேறுபட்டைய* என்றது - பொறுக்கமாட்டாமே. (எல்லாருமே போந்தாரோ) உங்களைப்பொழிய எனக்கு ஒரு ஸுகுணனிடோ. மெலி சிலர் உறுந்நிக்கிடக்கப் போகவொண்ணுதெனும் இன்னப்பாலே சொன்னேனித்தனை யிறே. உணாவறியாத சிற்பெண்களும் உணர்ந்தால் புறப்படுவதாகவெருந்தேன், எல்லாரு

வேறுபாடு பஞ்சஸகஷிபுதியில் பெண்களுக்குள்ளதொழிய தனியே ஸ்வயம்பாகம்பண்ணுவாவாப் போலே உனக்கு வேறே சிலண்ணோடா. ஸவண்ணை வியயத்தை பற்றிஷ்கரித்துப் பற்றும் பகவத் விஷயத்தோடு தேவதாந்தத்தோடு வாசிப்பிலை; “நயொதுவாக்கும் விபோதிபலிலை, நீயுக்குத்திருஷ்டி தொழி” என்ன, ஆர்வான் வாந்ததையை நினைப்பது. (எல்லாரும் போந்தாரோ) எனக்கு உங்களை யொழியஸகமுண்டோ, உணர்வறியாத சிறுதென்களுமுணர்ந்தால் புறப்பட்விருந்தேன், எல்லாரும் போந்தாரோவென்ன; (போந்தார்) க்ருஷ்ண விரஹத்தாலே துண்டை பெண்களையடி வுண்ணக் காண்

முணர்ந்து புறப்பட்டார்களோவென்ன; (எல்லாரும் போந்தார்) க்ருஷ்ணவிரஹத்தாலே துண்டை பெண்களையடி உண்ணுகாண்கைக்கு உள்வாசலிலே வந்து கிடக்கிறது. நான் எழுந்திருக்கக்கைக் ஒன்றைச் சொல்லுகிறிகொளத்தனையன்றோ, வந்தார்களாகில் உள்ளே புருஷிருங்கோளொன்ன; (போந்தெண்ணாகிக் கொள்) வந்தமை நிச்சிதம், புறப்பட்டு மெய்க்காட்டுக் கொள். மெய்க்காட்டுக்கொள்கு கைக்குப் பரயோஜனமாக இவர்கள் நினைக்கிறது - தனியே பார்க்கையும், பேர்சொல்லுகையும், தொட்டு எண்ணுகையும், ஸ்பர்சஸகமுநுபவிக்கையும், பெண்களுக்கு ஸங்க்யையிலாமையாலே பெண்ணு முடிக்குத்தனையும் இவனைப்பிரியாதே அதுபவிக்கையும்.

நாமெல்லாருங்ஷாடிச் செய்யப்பார்த்த தென்னென்ன; க்ருஷ்ணனுடைய விஜயங்களை நீ பாநாங்கள் கேட்க வேணுமென்றிருக்கள். (வல்லாண்கொள்ளுனை) குவலயாபிடத்தைக் கொன்று நம் தீவுதமான் தன்னை நோக்கித்தந்தவனை. பெருமிடுக்குண்டாம்படி மத்பாடுத்தி லின்ற குவலயாபிடத்தைக் கொன்று. *ஸங்க்ய:பச்யத* என்று காவியம் தெருங்கண்ணுக் கைதொழவிதிவந்து நம்மோடையுடையவா வாழ்ந்ததவனை. *கவாயாணம்* கொம்பொடுத்த கண்ணன் என்றிறே பெண்களாய்வுருவது. *கவாயாமலயாணம்* கொன்ற கண்ணன் என்று-ஆண்களை யெழுதிமுடிக்கப்பண்ணினது, பெண்களையெழுத்து வாங்குவிக்கச் சொல்ல வேணுமோ. *கொன்றிலவேறே* மருப்பொடுத்த வேந்தர் கொலேந்திறுமார் மனதாத, தஞ்சையானாகொள் *என்றக்கடவதிறே. *வாரணத்தை* மருப்பொடுத்த மிரானென்மாதவனை *பாணங்கொள்ள வாரணத்தொலைந்த காரணம். *கொள்ளை* மண்ணாகக் குந்தவர்கவிறென்றெருசித்தான் *என்று* பாதாமறிவிக்க முவரும் இவ்வபதாததங்க்கிரே தோற்றுந் திடப்பது. பதிகஜெத்தாழ்வானை சாஸித்ததிறுங்காட்டில் இத்தை துணமாக, *கவாயாகாததோரனை* கொன்று *என்று* அருளிச்செய்தாநிதி. (மார்துண மார்த்துக்கவல்லாண) சகாவத்தி திருமகன்போலே, “கச்ச” என்றபொதி, குவலயாபிடத்தின் கொம்பப்படுங்கி, மல்லாங்கத்திலேபுக்கு சாணாழாழுகர் தொடக்கமான மல்லாங்க கொன்று உயர்ந்த மஞ்சத்திலேயிருந்த கஞ்சனை மாரிபைப் பிடித்திழந்து, பூதலத்திலே புட்டித் திக வாகுளாலேபுதைத்து மதிப்படுத்து, குஞ்சியிடித்தடித்து தன்னைபுகரித்து *நமமம் யுத்தமித் தியானம்* என்றந்திரை பெண்களை வாழ்வித்தவனை. *வாங்காவருவினில்* செய்தவற்றாரைபல்லாநினைத்துச் சொல்லுகிறார்கள். (மாயனை) தன்னைபிலே எதிரிகள் பருவநெல்லாம் நம்கையில் தான்பட்டு நமக்குத் தோற்று, அத்தோல்வியாலே நம்மமவென்றிருக்குமவனை. (வல்லாண்கொள்ளு, குவலயாபிடத்தை யுத்தாற்போலே நம்முடைய ஸ்தீர்த்தவாமிதாநத்தைப் போக்கி, மல்லாநினைத் தாற்போலே தந்தோனோடனைய கொட்டாத இடையருடைய ஸங்கல்பத்தைப் போக்கி, எதிரிகள் தனக்குத் தோற்றாற்போலே, நமக்குத்தான் தோற்றிருக்கிற ஆச்சர்யபூதனை. (பாட) நம்முடைய தோல்வியும் அவனுடைய வெற்றியும் தோற்றப் பாட. *எதற்குள்ளேயும்* நாதார்ப்பம் *என்று* தோற்றவர்கள் பாடுமாபோலே, *வாயினுல்பாடி* என்று-அவதாசரமம் பாடிப்படி சொல்லிற்று; *கேசவனைப்பாடி* என்றும், *பாடிப்பாடி*கொண்டு *என்றும், *கீர்த்தியாபாடி* என்றும்-விநாதி

கைக்கு உன் வாசலிலே வந்து கிடந்தார்களென்ன; ஆகில் உள்ளே புருவவிடுங்கோளென்ன; (போந்தெண்ணிக்கொள்) புறப்பட்டு மெய்க்காட்டுக்கொள். மெய்க்காட்டுக் கொள்ளுகைக்குப்போஜனம் தரித்தனியே பார்க்கையும், அதுபவிக்கையும்.

நாமெல்லாரும் கூடினால் செய்வதென்னென்ன; (வல் ஆனை கொள்ளுனை) குவலயாபிடத்தைக் கொன்று நம் ஜீவநமான தன்னை நோக்கித்தந்தவனை. (மாற்றரை மாற்றறிக்க வல்லானை) எதிரிட்ட ம்னாதினை அநாயாலே நசிப்பித்து *ஈ ஸமம் யுத்தமித்யாஹுஃ* என்று அஞ்சின பெண்களை வாழ்வித்தவனை. (மாயனை) தன்மையில் அவர்கள் படுமத்தைத் தான்பெண்கள் கையிலேபடுமவனை. (வல் ஆனை கொள்ளுனை) குவலயாபிடத்தைக் கொன்றுபோலே நம்முடைய ஸ்திரீத்வாபிமானத்தைப் போக்கினவனை. (மாற்றரை மாற்றறிக்கவல்லானை) சான்றுமுஷ்டிகாதினை நிரஸித்தாற்போலே, நம்மத் தவறேடு சேரவொட்டாத இடையருடைய ஸங்கல்பத்தைப் போக்கினவனை. (மாயனை) தான்போதேற்றிக்குமா போலே நம்மையிலே தோற்ற ஆச்சரியமுதனை. (பாட) பாடுகைக்கு. நமக்கு அவன் தோற்றுத் தோல்விக்குத் தோற்றுப்பாட.

விர்த்தகத்வம்பாடினபடி சொல்லிற்று; *முகில் வண்ணன் பேர்பாட* என்று- வடிவமுக்குத் தோற்றுப்பாடினபடி; *சங்கொடு சக்கரமேந்தும்* என்று- திவ்யாயுதங்களுக்கும் அவயவசோபைக்கும் தோற்றுப்பாடினபடி; இங்கு, வெறுங்கையோடே நின்று வென்றபடிக்கும், தங்களுக்குத் தோற்றுபடியையும் பாடுகிறார்கள்.

பாகவத விஷயத்தினைப்பற்றி :-

எல்லே விளங்கினியே என்று-பகவத் விஷயத்திலே ருசியுடையார் பேச்சும் உத்தேசம் என்கிறது; *இன்னமுறந்துகியோ* என்று-பாகவதஸுறவாஸம் ஸித்தித்தால் புறம்பு அந்நபரதை ன்னுமிடம் தப்பென்கிறது; *சில்லென்றழையென்பின்* என்றதால்-ருசியுடையார்க்கு எல்லாஞ் சொல்லும் பொறுக்க வேண்டுமென்னுமிடம் சொல்லி நிறுது; *நங்கைமீர் போதருகின்றேன்* என்கிறதால், சாபலத்தாலே சிலபிறந்தாலும் பகவத்விஷயத்தில் அவகாஷித்தவர்களை சாபலத்தால் பிறந்ததற்கு நிறைவாகாதே, கொளரவ்யாத தோற்றச் சொல்லவேண்டுமென்கிறது; *வல்லியுந்கட்டுரைகள்* என்றதால்- *சில்லென்றழையென்பின்* என்றது இவர்களுக்கு உத்தேசமானவோபாதி உன்வெட்டியறிந்தேமென்றதும் அவருக்கு உத்தேசம்யமாகக் கூடவதென்கிறது; *வல்லிகள் நங்கோளென்தான் ஆயிடுக* என்கிற வித்தால்-பாதோஷத்தையும் ஸ்வதோஷமாகிக் கொள்ளவும், கொளவனா அதிநிர்ப்பந்தம் பண்ணக் கூடவதல்ல வென்னுமிடத்தையும் சொல்லுகிறது, *ஓல்லைப்போதாய்* என்ற வித்தால் பாகவத ஸம்சலேஷம் ஸத்தாஸித்தியென்கிறது; *உனக்கென்ன வேறுடையை* என்ற வித்தால் *யதா தே தத்ர வர்த்ததேரத்* என்கிற வேதாந்த பரக்கியையாலே ச்ரேஷ்டர் வர்த்தபாஷாந்தியாதேபிதிகை தப்பென்கிறது; *எல்லாம் போந்தாரோ* என்கிறவித்தால்-மீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் உத்தேசப்பென்னிறது; *போந்தெண்ணிக்கொள்* என்கிறவித்தால்-ஒருவர் குறைந்தும் பகவதநுபவத்துக்குக் குறைபென்றது; *வல்லானை கொள்ளுனை* என்று தொடங்கி-நிரண்ட பகவத்களுக்கு உஜ்ஜீவநம் *உண்ணுஞ்சிறு* என்கிறபடியே பகவத்விஷயாநுவமென்கிறது. ...

முவாயிரப்படி:— பதினான்கு பாட்டு. கீழில் பத்துப் பாட்டாலும் - முற்படவுணர்ந்தவர்கள் உறுங்குறிநவர்களை யொழிப்ப, எல்லாரும் கூடிவந்து நூற்றத்தோபர் திருமாரிகைகளை சென்று கோயில்காப்பாளையும் திருவாசல் காப்பாளையும் எழுப்புகிறார்கள். *செய்யாதன செய யோம்* என்று பண்ணின பரத்திருநாயக அதுஷ்டாருபயத்தமாக்கவேண்டுகிறோம். தத்யண மூல ரெட்டுப் பற்றுகதவன்று முறை தாமின சூர்ப்பனாகை பட்டதுபொருத்தன. *சாஸலபரி வநெயிப ரேலுநகானும்* என்றும் பெரியாழ்வார் திருமகளிறேயிவன்.

ஆளுயிரப்படி:— பதினான்கு பாட்டு, பஞ்சவகஷம் குடியில் பெண்களையும் தனித் தனியே யொழிப்பினபடிக்கு உபலக்ஷணம் - இப்பத்துப் பெண்களையும் எழும்பினது. முற்படவுணர்ந்த மென்கள் உறுங்குறிநவர்களுடைய எழுப்ப, சாஸலபரி கூட்டிப் பெருங்கூட்டமாகத் திரண்டு நூற்றத்தோபர் திருமாரிகை வாசலிலே சென்று, கோயில் காப்பாளையும், திருவாசல் காக்கும் முதலிகளையும், திருவாசல் திருக்காப்பு நீக்க வேண்டுமென்று இரக்கிறார்கள். *செய்யாதன செய்யோம்* என்ற பண்ணின பரத்திருநாயக அதுஷ்டாருபயத்தமாக்க வேண்டுகிறோம். உருத்த நாயக நியங்குவில் உருப்பாரும்போய் தோஷத்தாதிபதிகளையும் தவிர்த்தாஷ்டர்களையும் அநுமதி கொண்டு புகழ் உறு மென்று நூற் பகவச்சாஸ்திரங்களில் சொல்லுகிற வர்த்தம் இவர்கள் ஆயர் சிறுமையப் பறித்தில்களே யாகிலும் உள்ளே புராவிட வேண்டுமென்கிற ஆசாபோலே யிருக்கையாலே, துந்தராதிகரண யறுஷ்டாருமும் கோல் விழுக்காட்டாலே, பவிக்கிறது. *ஆலபதலநித்தரீப* *சுலமேரானநா ஸ்விமலை* *தவத்யை சுமீர மனோ நுலாரின:* *சாஸலபரி* *பரிக்கிறது. *நூலவடிவணவர்க்காசாபத்த உவதிகவிதிக் பிளசெல்லுமத்தலாயிறே. ராகத்தாலே ஸ்வபிமவ பாயத்தராவில் ததில் பரத்தத்த வந்தி முற்பட மாட்டாது. ராகத்தனக்கும் விதிப்படியாகாதே; *அநுநினை* *என்கிற பகவதபலாரு மடியாய்த்திறே. இனி ஷடபுரீடேவண்டினுளும் குசினசயமாகையாலே குச்சுப்பதக்கனான அனெய்னை அடியாய்த்தல யிறே. இதுதான் இதர விஷயத்தில் குசியன்றே: வகுத்தநிஷயத்தில் குசிய், காப்பகர்மாதிகல் கருக்கும் தயாலாமாயிறே இருப்பது. *தசச்சரேஷ்ட* *ஜம்* *என்கிறது ஜம்மாய் ஸாவித்யாயா என்கிறது வித்யையாய், *யங்ஸபந்தாய* *என்கிறது கர்மமாய் வரும்வழியே யறியும்போது சாஸலபக் கத்தை வரியாடவேகற்று அர்த்த நிர்ணயத்துக்கும் அதுஷ்டாருத்துக்கும் தெருங்காலத் செல்லும். அந்தை அபயபலித்தவர்கள், அதினுமாய தாதுஷ்டாருத்தைக் கேட்ட வந்ததரம் அதுஷ்டிக்கலாயிருக்கும் குசினகை கைப்பட்டால் இரும்பு பொன்னுமா போலே, பலிப்பதுத் செய்யும். நந்தியர், பிள்ளைத் *ஸலவாதம் கைப்பட்டவ னிருத்தலமெல்லாம் பொன்னுமாபோலே, பரிமயம் கைப்பட்டவ னுறுத்த சொல்லிற்றெல்லாம் வார்த்தையாம்* என்றார். *முருகசுர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே* *என்கிற ச்ருதியேனுடைய உபநுமலுணமான அபயபரதாருத்தில், *நிவேதயத மாம்* என்கிற செவகத்தலே அவனைப்பெறுதில் தத்யை முன்னுக்குப்பெற வேண்டுமென்று சொல்ல வர்த்தத்தை இப்பாட்டாலே சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (நாயகனும்) திரண்டு “நாயகனும்” என்கிற நாயகத்தவம், திருவாசல்காக்கும் முதலிகளுக்கு விசேஷமானமடியாமல்; நூற் தந்திசாபர்க்கு விசேஷமானமடியாமல்; உத்திரத்தபாச பாவிக் கிற கர்ணணப்பக்கல் செல்லாதிதாழியுமத்தனை வேண்டுவது. கூடகாசுஷ்டிபொரு இந்ருகமவர்களிறேவர்கள். ஆனவந்தாது சாம்பெருகாண் ஸதேரதரம் பண்ணவென்றுபுற்று ஆசாரயஸ்தோத்தரத்திலே இஃந்தரம்; அருக்கடி, ருணன் ஒரு பர்த்தத்தலைக் கெடுத்தால் அதிப விஸையறிய வறியல் கொடுத்தவன் பக்கலில் விருப்பம் பிறக்குமா போலே; சாஸநங்கொய்க்க அப்பாதித்துபாடர்க்குபித்து, உபாயமாகத் தோற்றுகிற கம்மது நாதத்தின, பேற்றுகு ஸாத,

நிர்வாகி பகவதே. நமஸ்காரம், பகவதே நமஸ்காரம்

**நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபனுடைய
கோயில்காப்பாளனே! கொடித்தோன்றுத் தோரண
வாசல்காப்பாளனே! மணிக்கதவந்தான் திறவாய்*
ஆயர்சிறுமியரோமுக்கறைபறை
மாயன்மணி வண்ணன் நென்னலே வாய்நேர்ந்தான்*
துரையோமாய் வந்தோம் துயிலெழப் பாடுவான்*
வாயால் முன்னமுன்னம்மாற்றாதே யம்மா* நீ
நேசநிலைக் கதவம் நீக்கேலோ ரெம்பாவாய்.

(16)

காமாட்டாது, பகவதஸ்ஸம்பந்திகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவனையே உபாயமாகப் பற்றுமது
பற்றுக்குள்ளென்று ஸ்வப்ரபந்தத்திலே முதலிலும் முடிவிலும் பரமாத்மாவான பெரியமுதலியாரைப்
பற்றினார். *தவத் பாதலமம் சரணம் ப்ரபத்யே* என்று தாம்பண்ணின ப்ரபத்தியையும் கீழில்
பற்றிமுடே கார்க்கடைக்கொண்டு, *நாதமுழிம் விவோச்ய* என்று பெரிய முதலியாரை முன்னிட்டார்
பயத்திபண்ணுகிறவன் இவனாகில், பேறு அவனாலேபாகில், இவர்களை முன்னிடுகிறதென்னென்னில்
பாராதன இவன் ப்ரபத்திபண்ணுகிறான் என்று இவனுடைய பூர்வாவஸ்தையை நினைத்து
சுவர் சிறிக்கென்னையும் கூடும், அது செய்யபதபடி, மறுக்கவொண்ணாத மனிச்சரையிட்டுப்
பூறுபிக்கவும் வேண்டும். இவனுக்குப் பிறக்கும் அந்நவாலயமும் போட்கனாகையாலே
பொன்ன வப்பலையுமுடையான முன்னிட்டாலல்லது கார்யகரமாகாதென்று முன்னிடுகிறது.
பாஷ்ட: ஸந்த்ரபந்துச்ச புண்டரீகச்ச புனயர்ருத்ஆசார்ய வத்தயாமுத்தென தஸ்மாதாசார்யவாந்
வேத: *வேறுக பேத்தியிடுப்பாரை வெல்லுமெ மற்றவரைச் சாத்தியிடுப்பார் தவம்* *தொண்டர்
தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்* *அடிகளடியேறினையு மடியவர்கள் தம்மடியான்*
ஆதொழுவார் பாதமாவ தொழுவதன்றே என்றும் இவைபிறே ஆழ்வார்கள் படி. *உன்னடியார்
புடுத்தாய்* *அடியார்க்கெனைய யாட்படுத்த* *சர்வனுடைய க்ருஷிக்கும்பலம் இவர்களோடே
பயந்திக்கையிறே. *செல்வனைப் போல* *ஏத்தவல்லாரடியோம்* என்று பெரியாழ்வாரருக்
கையிறே, *தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசுவருவிப்பேரல்* என்று ஆண்டானிருத்தது. பட்டர்,
பரியார, “பெரிய பெருமான் தஞ்சமென்றிருக்குமவரைத் தஞ்சமென்றிரும்” என்றாரிச் செய்தார்
நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபன்) *நாயகன் முழுவேழலுக்குமாய்* என்றும், *தொல்லி வான
ந்தம் நாயகன்* என்றும் — ஸகல லோகங்களுக்கும் ஸகல தேவதைகளுக்கும், நாயகனான ஸர்வேச்
வ்ரன் தம்முடைய நாயகனென்று யசோதைப் பிராட்டியிடப் படச்சொல்லும்படி ஆபர்நாயகனாய் நிற்க,
உந்தமடிகள் முறியர்* என்று ப்ராபத்திமாம்படி ஸ்வபிகளாய் நியமிக்கிறார் ப்ரீநந்த கோபரகை
யால், உபயவிபூதி நாயகனான க்ருஷ்ணனுக்கும் நாயகராகையாலே, ப்ரீநந்தகோபரை *நாயகனாய்
நின்ற நந்தகோபன்* என்கிறார்கள்.

பகவத்
ஸ்ஸம்பந்தி
தன்முன்
நின்றது
என?

(நந்தகோபனுடைய கோயில்) க்ருஷ்ணனுக்குப்பது பாரதந்திரியமாகையாலே, ப்ரீவைகுண்டத்
நிழலுதிர ப்ரீநந்தகோபற்குப் பிள்ளையாய், *நந்தகோபன்மகன்* என்று அவரையிட்டுத் தன்னைச்
ஸ்வரூபடி தான் பாத்ரபத்ய க்ருதார்த்தனை விடமாகையாலே, அவர் அபிமாநத்திலே இவன்
புத்திகின் என்னுமிடந் தோற்ற க்ருஷ்ணனுடைய கோயிலென்றதே *நந்தகோபனுடைய
பயம்* என்கிறது. *புரவராமம்யத* என்று -சக்ரவர்த்தி யாசைப்பட்டுப் பெருகே போனத்தை

வா. — (கோயிலில் காப்பானே) தங்களுடைய கோயில்காப்பானே) ஸ்ரீநத்தகோபர் திருமார்கைக்குக் காவலாய் எங்களுக்கு நாபகனுளவனே *நாயகன்* என்று ஸ்ரீநத்தகோபனாச் சொல்லுமாம். இவர்களால் பெறுமவனன்றோ நாயகனவான், இவனை *நாயகன்* என்கிறதென்னென்ன; *பாபிஷ்ட: ஸூத்ர பந்துச்ச புண்டரீகச்ச புண்டிருத் ஆசார்யவத்தயாமுத்தெள தல்மாதாசார்யவார்ப் பவேத்* என்று - பலஸித்தி. ஆசார்யனிலே யாகையாலே, உபகாரகனை *நாயகன்* என்கிறார்கள். ப்ரதாநசேஷியிற் காட்டில் த்வாசேஷிகளே யெங்களுக்கு சேஷிகளென்கிறார்களா. (ஸ்ரீநத்தகோபனுடைய கோயில்) தாங்களாச் சயித்திறவன் பாதத்தான், நங்களை சேஷிகளாகவைக்க

நத்தகோபனினவர என்கையாலே-ஸ்ரீநத்தகோபர் பெற்றார். *வாசுதேவன் மகாரை மன்னன்* என்கையாலே-இப்பேறு ஸ்ரீவலசுதேவர்க்குபில்லை. *நத்தன் பெற்றனன்; வாசுதேவன் பெற்றிலன்* என்று ராஜஸ்வர்காரிலே ப்ரஸித்தமே. பாம்பத்தன்னிலும் வானினவாசுதே. அதுவும் வானன் நாடாய், கடவுர்கள் முடியுடனவன்வராய், அவர்கள் தான் முதுவராய், இவன் அவர்கள் மடியிலே கிடப்பது, சிறுநிலே ஒருநிலை, பிம்புக்கு அஞ்சிப்பொன்னுக்கெல்லாம் அப்படியப்படி யென்ன பிளவாசாயிடு வநாவது. *தந்தர காஷாயினோ வருத்தாந்* *மேலாப்பின் கிழ்வருவான்,* *அநத்த போகபயங்கிகே நிஷன்னம்* என்றுஞ்சொல்லக்கடவதிறே. பக்ஷனா பின்பு ஸ்ரீஸ்த்யபாநாப பிராட்டிபக்கலிலே ராஜஸ்வராயை வைத்து தொத்தஸாரத்யங்காரிலேயிடு யதிகரித்து. (நத்தகோபனுடைய கோயில்) *ராஜதாரீ பிதூர் மம*

(கோயில் காப்பானே) தங்களுடைய மெளக்த்யத்தாலும் அவன் உகக்குமதாகையாலும் அவன் தொழிலையிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள். (கோயில் காப்பானே) இத்தால் - சேஷஸ்துத்தி பாயுத்தவனா பிடுகு ஆத்தமங்கு கலைத்தாடுபேரன்னுமிடத் தோற்றுறிய. *யதோகிதம் சேஷே இதிரிதே ஜகை* *ஏகார்தி வ்யபதேஷ்டவ்ய* என்றுஞ் சொல்லக் கடவதிறே. (கோயில்காப்பானே) தான் காத்தமிபலயினனாகையாலே பொழிலெழுங் காவலுன்னு ஸகலலோகரகாரம் பன்னாசு, எங்கள் நிதியைச்செப்போடே நோக்குகிறவனன்றோ ஸ்ரீநத்தகோபர் தாழ்த்தாந், கல்லன் வெட்டபா *காப்பாருபில்லை* என்று நாம்கள் வயிறொறிந்திருக்க, எங்கள் வயிறொறிதல், தீக்கிறவனான்றோ (கோயில்காப்பானே) *ஏஷு ஸுப்தேஷு ஜாகர்த்தி* என்று-ஸம்ஸாரிகர் பக்கனுணர்த்தி பெத்தந்த முப்பதாயுணர்ந்திருக்கும்; இயர்க்காநுதி பெற்றபின்பு, சிசிக்குஷ்டாத்மா ஸுறுருத்ஸு* என்று - தன்னுடைய ரகஷித்தவத்தை இவர்கள் தலையிலே வைத்துத் தான் உறங்காநிற்கும் *மஹேந்தர கல்பம் பரிபாலயம்ஸ்ததா* என்னக்கடவதிறே. (காப்பானே) *இவ்வபநித்து புறஞ்சூழ்காப்ப* என்று புலர்தோக்குமிடத்தில். ஆறிலொன்று கொள்ளாதே, எல்லாருடைய காவலை நியொருவனும் கொண்டுநிறுவனே. (கோயில் காப்பானே) உண்ணக் காவலாக வைத்தது உகவாதார் புருராமைக்கும் உகப்பாரைப் புருர விடுகைக்கு மன்றோ: ஆன் பின்பு, அவனை ஆஸைப்பட்ட வெங்களுடைய ஆர்த்தியும் ஆராயவேண்டாவோ.

அவன் கண்ணிலே "போங்கோள்" என்று சொல்ல, திருவாசல் காக்கும் முதலினையொப்புமிருக்கள். (கோடித்தொன்றும்) இரண்டு மஹேஷையே சொல்லிற்றுகமமாம். *கோயில்காப்பானே* என்று சேஷத்ராதிபதியைச் சொல்லி, *வாசுதேவன் காப்பானே* என்று - திருவாசல் காக்கும் முதலியைச் சொல்லிற்றுகமமாம். ஆராலே சித்தம் வருகிறதோ என்று பயப்பட்டு எல்லார்களாலும் விழுகிறார்கள். *ஸர்வாந் தேவாந் ஸம்யந்தி* என்று தேவதாந்தரங்கள் காலிலே விழுவவர்கள்; பரிவர்காலிலே விழச் சொல்லவேணும்போ.

வினாவாரோடே பரிமாறவிதே இவன் இங்கு வந்தவதறித்து. * அடியார் நிலாவின்றி வைத்ததமோ * என்று பரமபதத்திலும் தான் பாதத்தானும் அவர்களிட வழக்காயிதே யிருப்பது. (கோயில் காப்பாளர்) சிறப்பெண்களாகையாலே, அவன் தொழிலையிட்டுச் சொல்லுகிறார்களே. * இன்னது பிடிப்பான் * என்றுமாபோலே. அவனும் உகக்கும்படியாலே சொல்லுகிறார்களாகவுமாம். இத்தால்-சேஷ வந்ததிப் பாய்க்தமானபேரே ஆத்மாவுக்குப் பேரென்னுமிடத் தொற்றுகிறது. * யதோசிதம் சேஷ இதிதே ஐனா: * என்னக்கடவதிதே.

(கொடித்தோன் றும்) அல்லாத மானிகைகளெல்லாம் தன் மானிகையோ டொத்திருக்கையாலே பெண்கள் மத்ய ராத்திரியிலே வந்தால் தடுமாறவொண்ணாது, அவற்றிற் காட்டில் நம் மானிகைக்கு வாசித்தெரியவேணும் என்று கொடியுற் தோரணமும் நட்டு வைத்தார். பெருமாளாக் காணப்பெறுதே ஆத்ததுண ஸ்ரீபாதாழ்வார், ராமாச்சரமலிசகமான தாமவல்கங்களைக்கண்டு தரித்தாற்போலே, கொடியையும் தோரணத்தையும் கண்டு இவர்கள் தரிக்கக்கூகாய்த்து நட்டு வைத்தது தண்ணீர்ப் புத்தல்கள் தடாகங்கள் சமைத்தவர்கள், திருவார்த்தருக்கு தூரத்திலே தோற்றிவனுமென்று கொடியும் தோரணமும் நட்டுத் தண்ணீர்ப் புத்தலையும் கடையையும் கட்டுமாபோலேயன்றே அடையாளங்களும் ஸ்ரீபாதி பெயர்களுக்காக வளர்த்து வளர்த்து வைத்தது. வாசத்தடபிறேயுள் றுக்கிருக்கிறது. * கீழ்மே தேயில வுற்றதும் * பாசிற தண்ணீருக்கு கொடியானி நெடுமிதிலும் வாசலில் வானவரும் வலக்குமாபோலையும், தாபதர் பெற்ற மாதக மாரித்ததற்கு * பதா காபி ரலங்குதாம் * * தத்தர காபியினோவ்ருத்தாம் * என்ற கொடியுங்காவலும் கடை எட்டி றுற்போலேயும். (வாசல் காப்பாளர்) கொடியுற் தோரணமும் * அசேதநமாயையாலே யழைக்கமாட்டாது, உளாளுக்கொண்டு புகாது, * ததநுணவாசி நுங்கன் பெற்றிவன்டாவோ, * அர்ஜுநன்ஸுபத்தரையைக் கொண்டு போகக்கடவ னென்று வாசல்காக்கும் முதல்களை யுதமதி பண்ணியிருக்காமல் * என்று அருட்செய்து வைத்தாற் போலே இவனுக்கும் பெண்கள் புகர்க்கடவார்களொன்று க்ருஷ்ணன் சொல்லிவைத்தும்; அத்தாலே விவந்தம்மையுள்ளும்புக அருமதிபண்ணு மென்றிருக்கிறார்கள்.

(மணிக்கதவம்) * மாமான் மகளை மணிக்கதவம் * என்று-பெண்கள் மானிகையெல்லாம் மணிக்கதவமாய்ப்படி லுதரம்பம் கொடுக்கிற க்ருஷ்ணன் மானிகைவாசல், மணிக்கதவமாகச் சொல்ல வேறுமோ, (மணிக்கதவம்) பூசியல்பொழிந் தடமுவன் கோயிலுங்கண்டு புறவாயில் போக்பதை வாசலில் வாவொட்டாது. கார்வசநத்தாலே வந்ததி வாசலிலே வந்தவர்களை * ஸததத்த: புரத் தாந் என்று-வாசல், தர்வசநகாலே உன்னப்புகுவாகைக் காற்கட்டும்; அவன், பக்காரைப் புறப்பாத படி துழையுஞ் சிந்தையார்க்கிக் கால்கட்டும் தன்போக்யதையாலே. உன்னப்புகும்போது ஒரு ணைந்து சென்று புகவேணும்; உன்னப்புகால் மற்தென்றினைக் காணவே * எண்ணப்பண்ணும். [மணிக்கதவத்தான் திறவாய்) * லொண்டியலு மடக்கவாங்குடந்துபுர்து * என்னுமாபோலே, கடவில் போக்பாதபிலே தெற்குள் கண்டாரம் பிணியுண்ணுமல், திறந்து உள்ளேவிடுகிறிலையே. * தான் திறவாய் * என்றவாறே, மற்பாதாத்தந்திலே வந்து திறக்க வாய்க்கிறவர்கள்தாளுற் பயம்பிக்க தேசத் திலேயென்ன; பாதாநாமபுராபிருந்த தேசத்திலே பயமென்னென்ன; த்ரேதாயுதமாயையாலே காவலும் தல்வாக்காலாய், தப்பன் சம்பாத்தகனாய், பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண்புலிகளாய் அவர்கள் தான், வழியேபோய் வழியே வருமவர்களுமாய், ஊரும். திருவியோத்யையாய், அஞ்சாதே பாவினேயுண்டு பறியிலே கிடக்கிறதே.

காலம் கவிக்குத் தேர்நீ தீண்டியாஃ தவப்பாத்தமாய் தம்பபுறாஸ்து ஸ்ரீத்தத்தோபராவது இவர்கள், சிறு பிள்ளைகளாவது, அதிலே தீம்பராவது, லா இடைச்சேரியாவது, அதுதான் கம்ஸன், பண்டவிட்டுக்கு அடுத்தணிந்தாய் அவனுக்கு இறைமயிறுக்கு முராவது, கம்ஸன்தான் சத்நாவது, எழும்பூண்டெல்லாம் அஸுரமயமாவது, ஆளளிப்பு படம் கெட்டோ இருக்கிறது; பயப்பட வேண்டுமென்தித்யம் மத்யராத்தரத்திலே கதவுதிறக்கச் சொல்லுகிறாள்? என்னுன்;

எங்களுக்குள் சேவையுமோ, நாங்கள் பெண்ணினங்களுடையவோ வென்ன, சூர்ப்பணைகை எந்திரப் பன்றோ, அது நமக்குள் வெகுநேரம் தங்கியது என்று—பிற்பாடருங்கூட அருங்குடியாக அவர் நலிந்தது, ஓர் மனதிலும் வாசம் காப்பாரு மில்லாமையன்றோ வென்ன; அவர் ராசனார், நாக்கினி னைப் பெண்களென்ன; பூததை இடைச்சியன்றோ, இடைச்சிவரு கன்றோ மிகவும் இவ்வெண்ணுள் தென்று; (ஆயாசியுமியோம்) இவ்வெருத் என்னவருகிறதோ என்று வயிறுபிடிக்கும் இடைவந்தப் பிரதக் கிறிம் மறியாத கற்றிலைக்கான் டுரு, எட்டுவருகிற மறியாத எங்கள் பதனத்தைப் பாராட், பூததையைப்பிரபல தவந்து வந்தோமல்லோம், அருக்கனாகும் குடியில் பெண்களெல்லாம் வந்தோமன்றோ வந்தது என்று (ஆயாசியுமியோம்) என்கிறார்கள்.

பாடிகள் என்ன வெண்ணுமோ, சுற்றையுமோ வந்து நலிப்பாப்பத்தது, பருவங்கொண்டு
விசுவகொண்டொன்று, உய்கன் வாழ்ந்தபுதிய பரிபாலம், வந்த காயம் செல்லுங்கொ
கொண்டொன்று (பொருள்பற்றி) கொள்குதல் பற்றிவந்து வந்தோமென்று தங்கள் மொகந்தப்பதிற்பு
செல்லுகிறுக்கா. பற்றிவெண்ட வந்திதமென்றவாறே, அதுவாகிய திபுபள்ளி யுணர்ந்தபாடி
விண்ணாப்பத் செய்து தருகிறோம், சிலநாட்களினன்று (தொன்னிலையம் தீர்த்தான்) நீ இன்று
விக்க வேண்டாதபடிதென்னேற்றி தருவதாக அருளிச்செய்தபாள். (மரபாய்) பெண்கள் தோஷபு
தாழ்ந்து கையைக் காட்டிப்பிடித்துப் பிழைப்பாடி. (மரபாய்) எவ்வுருக்கு இந்நிலைதீயோகா
ஒருவனவன். (மரபினண்ணன்) தாழ்நிலைதே அப்பயறுங் காக்குமெனும் வி கொண்டு வ
வருகையுடையன். (மரபினண்ணன்) இவர்களைக் கிடந்தவிடத்தில் கிடக்கவாட்டாதிப்பா
படுத்திப் பறிவடிவாடி. (தென்னிலை) திபுபகரின்னா கிட்ட அதுமதி கொள்ளப் பெற்று தெந்
னென்று மொருதான்! தின்று உண்ண அதுமதி கொண்டுக்கெஞ் உங்கால் பிடிக்க வேண்டுந்
வின்று தீயோலிபா அளவீ கூலிக்கொய்ப் பிடிக்க கொடுக்கும் தென்னேற்றை நான். (வாய்மீ
தான்) எங்குக்கு வந்தவந்தாதக பண்ணினான். (தென்னிலையம் தீர்த்தான், 'திருமுனைவிண்ண
தென்னேற்றை கையாச்சுமும் ஒருநாளை' யென்னுமா போலே.

ஹும் இது; அவன் புகாரைப் புறப்படாதபடி காத்தும் தன்முகாலே. “தான் திறவாய்” என்ற பதே, அவன், பயமுள்ள தேசத்திலே மத்யராத்திலே வந்து திருக்கவனறக்கிற தீங்கனாளென்ன; உபாசமபுறாயிர் யிருந்தநிலத்தில் பயமென்னென்ன; காலம் தீராதபுகமாய், தம்பபுற சம்பராந் துறாயிர், பிள்ளைகள் தாங்களும் அன்னபுலிகளாய் மந்திரிகள் வளிஷ்டாதிசனாய், ஊரும் திருவ மையையாய் பயமற்றிருக்கிறதோ; காலம் கவிஞ்சுத்தோள் தீண்டியான த்வாபராந்தம், தம்பபுற னது பூரித்தகோபர், இவர்கள் சிறுபிள்ளைகள், அதுக்கு மேலே தீம்பாகள், ஊர் இடைச்சேரி, மான் சதரு, எழும் பூண்டுகளெல்லாம் அவுரப்பூண்டுகள். பயங்கெட்டிருக்கலாமோவென்ன; ன்களுக்கு பயப்படவேண்டுமோவென்ன; துர்ப்பணாகை. பெண்ணன்றோவென்ன; அவள் ராசுலி, ன்கள் ஆயர் சிறுபிளர், இவனுக்கு என்வருகிறதோ என்று வயிரிடிக்கு மிடையர்க்குப் ன்றதவர்களைறே வென்ன; பூதனைக்குப்பின்பு இடைச்சிகளுக்கன்றோ பயப்படவேண்டுகிறதென்ன; ன்றமயிராமுக்கு) கித்திமெறியாத சிறுபெண்களென்ன, வார்த்தையிலேயறியாமல், வந்தகார் ன்றதத் சொல்லுங்கோளென்ன; (அறைபறை) தோள்புக்குப் பறைவேண்டி வந்தோமென்ன; ன்றவாகில் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தால் விண்ணப்பம் செய்கிறோம். அவ்வாவும் நில்லுங்கோளென்ன; மாயன் இய்யாதி) தி இன்றிறிவிக்க வேண்டாதபடி நென்றேற்றே சொல்லிப்போந்தான். (மாயன்) பண்கள் கோஷ்டியில் தாழ்நின்ற பரிமாறினபடி.

(மனவிண்ணன் - வாய்தேர்ந்தான்) பூவலரும்போதை நெகிழ்ச்சியாலே பிறக்கும் செவ்வி யால், வார்த்தையுள்ளிச் செய்கிறபோது பண்ணின ஸ்மிதமும் தின்ற நிலையும் வடிவமிருந்தபடி யன். *வாக்ம் பூமாந்* *சோத்தியாய் திறந்து.* (தேர்ந்தான்) ஓலக்கத்திலே யொருவார்த்தை யுள்ளிச் செய்தாகுநில அத்தை மெய்யென்றிருக்கையோ, அந்தாங்கமாகச் சொல்லவேண்டாமோ யன்றான். சொல்லாதொழிந்தவன் செய்யாவதில்லை, இத்தனை சொன்ன பின்பு அவன் வார்த யுள்ளிப் பழுதுண்டோ. *ராமோ தவிர் ராபிபாஷதே* என்றும், *அருத்தம் ரோத பூர்வம் மே* யன்றும், *ராமோ வசோ பவேத்* என்று மன்றோ அவன் வார்த்தையிருப்பது. செய்ய திணத்திலுறையில் சொல்லான், சொன்னாறையில் தப்பாது.

அவன் உங்கள் கார்புறச் செய்கிறேமென்றாலும் எங்கனாயிற்று வைத்ததுக்குப் ப்ரயோஜனம் ன்னடாலோ, பத்தெட்டுத் திருமுகம் மறுக்கப்பெற்றுடையோமன்றோ நாங்கள், எங்கள் பணிக்கு லவகூடவான், ஆராயவிருக்கிறவனைக்கு உங்களுடைய அகவாய் அறியவேண்டாமோ, உங்கள் ன்றவெறியாதே ஆராய்ந்தன்றி விடேனென்றான்; (தூயோமாய் வந்தோம்) நாங்களாய் வேண் ன்படி வந்தவர்களல்லாம், உனக்கங்கங் பயப்பட வேண்டும்படி பாவதோஷமில்லை, எங்கள் தலைப னிடம் ஒன்று சிக்கவந்தோரு மல்லோம், அவனுடைய ராசையும் அவனுடைய ப்ரயோஜனமும் ன்றவையத்தவதல், ஸ்வப்ப்ரயோஜனமாதல் பற்றுவந்தோருமல்லோம், உபாயாந்தரங்களைக் கொண்டு ம்மலர்களுமல்லோம், பரயோஜனாத்நதரங் கொண்டு அகல்வாருமல்லோம். (தூயோமாய் ன்றோம்) தூயோமாய் வந்து-தான் சிவவந்தற யேறிட்டுக்கொள்ளாதே நம்முடைய ராசை அவனுலே ன்றிருக்கை. ராவண பவந்ததை விட்டுப்போந்தவன் வழியிலே முடிவிவந்தா னென்றில்லையே; ன்றபுறின் படைநடுயே ன்றின்றே பரமஹெஸ்தங் கேட்டது. (தூயோமாய் வந்தோம்) திருவடி, ன்றாமோதிமுறத் தன்வடிவுங் காட்டாத மிடற்றோசையைக் காட்டி விசுவசிப்பித்தாற்போலே, ன்றாகும் தங்கள் ஆர்த்தத்வாநாயக் காட்டுகிறார்கள். *ஹ்ருமாந் விவலாபத* *ப்ரணாதச்ச மஹா ன்ற* ஸ்வரேண மஹதாம வாக்* என்று ஆர்த்தநாதம் கேட்டவாரே, *பூதநாயகம்* என்னவும், *கல்மாயில் துலியோ பதா* என்னவும் பண்ணிற்றி. (வந்தோம்) எங்கள்வாவிலே தெரியாதோ ன்றததி, இவ் தவர்த்திக்கிறவுனக்கு அடைவுதெர் பாமை யில்லையே. அவன் செய்யக்கடவதை

(மன்னிவண்ணன்) தாழ்நிலாவிடிலும் விடவொண்ணாது வடிவழகு; பூவலாந்தாற்போலே வாந்தை விசால்நூற்றிப் பாதை ஒட்டி ஸ்புரணமென்னாவுமாம். *வாக்மீ ஸ்ரீமான்* (நென்னிலே) உன் காலைப் பிடிக்க வொன்றுகிற வின்று போலேயோ, அவன் காலப்பிடிக்க விடுத்த தென்கிணற்றும் ஒரு நாளை என்சுகிறான். (வாய்பேற்ற்தான்) ஓலகத்திலே ஸுதவார்த்தை சொன்னதுகூட, மெய்யாக வேணுமோவென்ன; *கருங்கண்ணை மோமோகம் வசோபவேத* என்று ஒத்ததிக்குச் சொன்னவாந்தை அவன் விஷயத்தில் பழுதாய்த்து தாகிலன்றோ இவ்வாத்தையும் பழுதாவதென; சொன்னாலோ கிலும் நீங்கள் ப்ரியோஜனாந்தாபகைகள்ன்றோ வென்ன; (தாயோமாய் வந்தோம்) "பவற" என்று ஒரு வயாலும், அந்தப் ப்ரியோஜனதகள் நாங்கள். அதாவது அவனுக்கு மங்கலாசாலதம் பண்ணுகிற தொழிபுத் தங்கநன் கொள்ளின்றிமிலே யிருக்கை (வந்தோம்) அவன் செய்வதை நாங்கள் செய்யுமோமென்கை.

நீங்கள் அந்தப் ப்ரியோஜனதைக் கொள்ளுக அடையாளமென்னென்ன; (நாமிலெழுப்பாடுவான்) திருப்பள்ளியெழுச்சிபடவந்தோம். *ஸமயாபோதித* ஸ்ரீமான் ஸுகலாப்த. பரந்தப:சான் நுபிராடி

நாங்கள் செய்தோம், எங்கெனத்த ஆர்த்தியுடையிருந்தவிடத்திலே மவன் சொன்று காவியஞ்செய்ய வேண்டியிருக்க, நாங்களல்லவோ வந்துகொடுநின்றோம்.

உங்கள் தாய்மை நாடறியும்படி நீங்கள் அந்தப் ப்ரியோஜனதைகொள்கைக்கு அடையாளஞ் சொல்லுங்கோ, உங்களுற்றுமை வந்தபோதே படியுமினாவல்ல வென்று. (நாமிலெழுப்பாடுவான்) என்சுகிறான். அவனுணர்ந்ததிலும் போதையறத்கூட மங்கலாசாலதம் பண்ணவன்றோ நாங்கள் வந்தது. ப்ரியோஜனத்தா பரிசிறே ஓலகத்திலே புருவார். அந்தப்ப்ரியோஜனதிறே கண்ணவந்த தருகிற விடத்தில் புரப்பெறுவார். (நாமிலெழுப்பாடுவான்) *ஸமயாபோதித* ஸ்ரீமான் என்ற பிராடி புறங்குறியடி என்று உகந்தான், இவர்கள் உணரும்படிக்கான ஆசைப்படுகிறார்கள். *உரை லுறகல்* என்று உணர்த்திகுப்பாரையும் உணர்த்தி அசிர்த்தம் பெரியபுரவார் பெண்பிள்ளைகள்; உண்ணையும் அசிர்ப்போய் சிலர். *மரியாதின்றே* துயில் மெய் மகிழ்ந்த துதான் என்றும், *அரங்குத் தமர பன்னொழுந்தருளாயே* என்றும் எழுப்பாமலர்களோட்டை வாலாநாலை இப்போது பன்னியுணர்ந்த வந்தோம்

இவர்கள் பாவகத்தியை யறிந்து குணக்ரஹணம் பண்ணிவந்திதே, இவர்கள் பேச்சுக் கேட்கக்கூக இன்னமும் ஒருநிலை நின்று புதுவிட வேணுமென்று நினைப்பீம், அச்சுதாவர்கள் பாவஞ்சுருகலாகையிலே அறிந்தார்கள்: (வாயால் முன்ன முன்ன முன்னமாற்றுகிற) தெஞ்சாலை சில நினைத்தாய்கிலும் வாயாலே நெய்ப்பாபச் சொந்தந்தாற்போலே நினைக்கிற தொழியேனும். இவர்களுக்கு இவன் வாயத்திறே வானுள். *வாசாதர்மமவாப்துவி* என்று ஒரு வாயச் சொல்லிலே தண்ணீர்ப் பந்தல் வைக்கலாயிடுக்க, எவ்வித இழக்கிறாய்? *மாற்றுகிறே* என்று நினைத்திருக்கிறேன், என்னப்பாபதி கொண்டென்ன; சேஷகுதராயிப்பாறை முட்டத் தொடலாமை, பிராயோபெய் சிறுக்கள். (அம்மா) பாதாந் சேஷிகனை நாங்களறிந்தோமோ, தவிர சேஷிகளன்றோ எங்குருத்தக் கடவுர்கள், அவன் வாய் நேர்ந்தாறும் காரியம் தலைக்கட்டித்தருவாய் நியன்றோ *வந்ததாம்* என்ற வர்களோ, *அல்லமாயில் சூல்யோ பவது* என்ன வேண்டித்திறே. *தாசனம் தவிஷத* என்றவன் *ததாமி* என்றாலும், நீங்கள் வேண்டாத விடத்தில், *சுஷமாமி* என்றுமே. (அம்மா) *தாரா: பித்ருக்குதா இதி* என்று நீ புக் விட்டாலன்றோ எங்களை யுக்கப்பது.

புறங்குதிறப்படியைக் கண்டு உகந்தான்; இவர்கள் இவனுனாரும்படியைக் காணவாசைப் படுகிறார்கள். அங்ஙனையாகில் திருக்கிறார், திருப்புகளாகின்றான்; (வாயால் முன்னமுன்னம் மாற்றுகிறே) எங்களை நம்ப நினைத்தியாதொழிய வேண்டும். தெருசால் நினைத்தாயாகிலும் வாயாலே நினைத்தியாதொழிய வேண்டும். உன் கையறுகிடா விளக்காதது; அவன் கையறுகிறே வாணான். *ஈத்யதாம்* என்றவர் தமே, *அஸ்மாபிஸ் துல்யோ பவது* என்ற பின்பிறே அவன் ஸத்தைபெற்றது. (அம்மா) பச்சையிடு சிறிகள். உள்சிறுக்கிறவர்களை நாதன், நீ யல்லையோவென்ன; தானையுருவிக் கதவைத் தன்னிக்கொடு குந்திக்பா என்ன; (நீ தேசநிலைக் கதவம் நீக்கு) அது உன்னிலும் பரிவுடைத்தான கதவு, எங்க ளும் தள்ளப்போகாது, நீயே திறக்க வேணுமென்கிறார்கள். சேதநாசேதந விபாகமின்றியே, இவ் விரிந்துள்ளதெல்லாம் அநுபலையிருக்கிறபடி, கம்ஸன்படைவீட்டில் எல்லாம் பரிசுடைமாயிருக்குமா போலே. (தேசநிலைக்கதவம்) செறித்திருக்கிற கதவையும் நிலையையும். (நீக்கு) தியேவந்து திறக்க வேணும்.

புவாயிரப்படி:— பதினேழாம் பாட்டு. இவர்களைத் திருக்காப்பு நீக்கி உன்னோ புகுவிட, நீ நத்தகோபர் தொடக்கமானவரை பெழுப்புகிறார்கள். முற்படக் கருண்ணனைப் பெண்கள் களவு காண் றுக்கொடுவென்று நினைத்துக் காவலாகப் புறக்கண்டிலே கிடக்கிற மீ நத்தகோபரை பெழுப்புகிறார்

இவர்களைத்திவந்தையும் தனக்கேடு பாவசந்தியையும் கண்டவாரே நான் நினைத்திருக்கிறே னல்லேன், தள்ளிக்கொண்டு புதுருங்கொள்ளுனர்; (நீ தேசநிலைக் கதவம் நீக்கு) அது உன்னிலும் பரிவுடைய கதவு, எங்காளும் தள்ளப்போகாது, நீயே திறக்கவேண்டும். இவன்விளக்குகிறது ஸ்நே ஹத்தாலையாலும், தள்ளப்போகாதே யிருக்கிறது ஸ்நேஹத்தாலே யென்றிருக்கிறார்கள். திறந்து கொள்வார் முத்திலே யாவையும்போலே. கம்ஸன் பரிசுடைமைய பரிசுடைமையிருக்குமா போலே திருவாய்ப்பாடியில் சேதநாசேதநவிபாகமின்றியிலே யெல்லா மதுகலையாயத்திருப்பது *அகால மினோ வருஷா* *அபி வருஷா: பரிமலாநா* என்று - அந்நவ வ்யுதிரோகங்களில் ஹாஷ சோக ழுன்னாலும் ஸ்நேஹமுண்டாகத் தட்டில்லை, சகடத்திலே அஸூரன் கிடந்தவோபாதி, அநுசலரும். சேதநவாதிமே அங்குத்தைக்கு உறுப்பாவரே. *படியாய்க் கிடந்துன்பவளாய் கண்ணபன்* என்னும்படியாய்க் கிடக்கிறோபாதி நிலையும் கதவுமாய் நின்பாணயும் கிடைக்குமே (தேசநிலைக் கதவம்) நிலையும் கதவும் பொருத்தின பொருத்தமாகவுமாய். ஆனபின்பு நீயே திறந்து புகுவிட வேணுமென்கிறார்கள்.

ஆறுயிரப்படி:— பதினேழாம்பாட்டு. “தேசநிலைக் கதவம் நீக்கு” என்றார்கள் திருவாசல் காப் டன்; அவன் கருத்தானபுகுவி உன்னோ புகுவிட்டான். ஒருவரை பொருள் சென்றெழுப்புகிறபோது புத்த தரித்தாயே பட்டவை யிங்கெல்லாம் திரளப்படுகிறார்கள். இமையோர்கள் குழாம் தொழு துத் துழுவதும் செந்தொல்லைமலைப்பெற்றதுபவிக்கிற திரளிறே உள்குத்தினர்; பெறுகைக்குப் பிறிதே திரள் பெற்றதுபவிக்கிற நூதந்தகோபர் தொடக்கமானவரை பெழுப்புகிறார்கள், அவர்கள் முன்னக் கருண்ணனைப்பெற வேண்டும்கையாலே. அதாவது-வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பண்ணுகிறே; “காலநாநாநுத் துறைபுத்தாடி” என்னுமாபோலே. நான்

வ்யா.— (அம்பரமே இப்பாதி) புடைவையோடு தண்ணிரோடு சோறோடு வாசியறு வேண்டு வான்து வேண்டுவதெல்லாம் புங்குலமாகக் கொடுக்கை. ஏவகாரத்தாலே - இதுவே இவன் கற்ற தின்னாம்படி கொடுக்கை. (அருஞ்செய்யும்) பலாபிலந்திறுதிதமாக ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே கொடுக்கை. இத்தால் - நாட்டுக்கு தாரகாதிகளைக் கொடுக்கிறதி, எங்கும் தரக்கூடியும் தாரா

(அருஞ்செய்யும்) பசுல்லுக்குக் கொடுக்கையன்றிக்கே, பலாபிலந்திறுதிதமாகக் கொடுக்கை யும், *கூத்தவ்யம்* என்கிற பரதிபத்தியோடே தன்பேருக் ஆங்குசம்ஸ்பந்தாலே கொடுக்கையும். (செய்யும்) *மஹதா தபஸாராம* என்று சக்ரவர்த்தியைப்போலே அவதாரத்துக்கு அத்ருஷ்டயத் தம பண்ணாளென்னடவிறே எடுத்தபேரான னாகையாலே. இனிப் பண்ணுகிறத: பிள்ளையினுடைய கங்களாந்தமாகவும் விஜயாந்தமாகவு மாமத்தனையிறே. பெறிலுமாய் இதற்குமானவையோ இப் படி கொடுக்கலாவது, எங்கள் தாரகாதிகளைத் தாலாகாதே. பலகட்டி தாரகமானவையோ தாலாவது, எல்லா கொன்றையான வஸ்துவைத் தாலாகாதே. *ஏகைகபலாபாய ஸர்வலாபாய கேசவ:*, என்று - *சம்ஸாரம் கண்ணன்* *என்றிருக்குமவர்கள் நாம்கள். (எம்பெருமான்) எங்களுக்கு க்குஷ்ணனைப் பெற்றுத்தந்த ஸ்வாமியானவனே. (எம்பெருமான்) நாட்டில் பெண்களுக்குத் தூதர்கொடுப்பாரில்லை கொஞ்சுமக்கத் அதிகாரிகளால் மையாலே. *வாலு-தேவஸ் ஸர்வம்* *என்றிருக்கிற எங்களுக்கு க்குஷ்ணனைப் புதுப்பிப்பது அபகரிக்கையாலே விசேஷித்து எங்களை யெழுந்தகொண்டவனே. (நத்தகோபாலா) *நத்த கோபாலாபாய* என்று - உம்முடைய ஆந்த்ருசம்ஸ்யத்தைக் கொண்டு உம்முடைய பிள்ளையென் னென்று பங்குகளாகையாட்டி. பெற்றுத்தந்த, தர் குறையுத்தாரியோ தாங்கலாபயிக்கும்படி. *தாரா: மீருக்குது இது* *சாங்கபயணாசரி* க்ருஷ்ணனாயும்; பெருமான், பிராட்டியையுக்குப்பது-அழிவாத்தப் பதிலும் அழகும் குணத்தாலுமல்ல, ஐயர் விவாஹம் பண்ணுவித்தவொன்று. (எழுந்தியாய்) உதா ரத்தும். *நம்குறி நன்னடே. *உத்தரார:ச* என்றது இவ்ஸம்ஸ்பந்தம் கொண்டுள்ளும் மகவுக்கும். *கேவதாரதோபம:ச* என்றான் வறிறே சக்ரவர்த்தி நிதம்க்களையும். ஸர்வக்ஷவத்வகுணங்க ளெப்பிற்படையத்த குறாங்கலுமெல்லாமடத் தும்புகட்டினால் சக்ரவர்த்தியோடொப்பன் என் னப்பாரமத்தன. (அம்பரமே இப்பாதி) வேண்டுவவர்க்கு வேண்டுவது கொடுக்கிறவாகையாலும் அருஞ்செய்யியலாகையாலும் எங்களுக்கு ஸ்வாமிகளாகையாலும் தீர்தாம் கோபாலராகையாலும் ஜீவ பாகையானும் தர்மசுஷணம் ஸ்வஜதாசுஷணம் ஸ்வந்தர்மசுஷணம் பண்ணுதேயுநங்கக் கூவிறே. (அம்பரமே) இவர்களைத் தூரம்சுதுறலும் நெர் சொல்லப் புடைவையவையுந்கிறதும், இவ்வு மறித்து ரெட்டுகிறபடி, வேண்டிச் செய்வதற்குமையாலே சோறு வாய்க்கி விடுகிறதும் இவர் வயிற்றில் பிறப்பாவேயிறே. ஹிதபுத்தியேயிறே பிதாவின் பக்கலுள்ளது.

உவமோ புதுப்பிக்கொன்றதே, உணர்ந்து அந்நாதி பண்ணினாமதோற்றக் கிடந்தார்; அந்நாதிநாயப் பெற்று நனில் கட்டிலேபுத்த யதிகாரைப் பிராட்டியைப் பெறுப்பிற்ருகள் (கொம்ப மக்கல்லம்) பிராட்டியைப் பெறுப்பிற்ருள் முன்றாக அவன்பக்கலிலே கர்யங்கொள்ளுமா போலே, யதிகாரைப் பிராட்டியைப் பெறுப்பிற்ருள் பிள்ளை பூந்தந்தகோபண யெழுப்பப் பார்த்தமாயிருக்க, முற்பட அவரை பெறுப்பிற்ருள் இவனெழுப்புவா சொன்னென்னில்; பிள்ளைபக்கலுண்டான ஸ்தேதஹத் தாயில், எனபு நுகிறதோ என்னும் உபத்தாலே, *கூத்தவ்யம்* கொடுத்தொழிவர்; என்னும்படியுருவிப் பிடித்தலேவதுதாமுமாய்ப் புறக்கட்டிலில் கிடப்பிற்ருந்தந்தகோபர்; இவர், பிள்ளைபக்கல் வாத்ஸ்யத் தாலும் பார்த்துலகத்தாலும் உள்கட்டிலே நடுவையாய்க்ருத் கிடப்பது. இவர்கள் இடைப்பெண்க ளாகையாலே கண்டிருந்த மேற்பட அடைவறிந்து எழுப்புவவர்களல்லரே; ஆகையாலே, மேற்பட அடங்கிநிறு. இந்தந்தகோபருடைய படுகைகத்தலையும் விடன், பிள்ளைகுடைய தொட்டில் காற்

* வாஸுதேவஸ் ஸர்வம் * என்றிருக்கிற எங்களுக்கு க்ருஷ்ணனைத் தாப்புகிற நீ விசேஷித்து எங்களுக்கு நாயகனன்றோ. உணர்ந்து, அவன் அநுமதி பண்ணினபடி தோற்றக்கிடக்க; (கொம்புறுதியாதி) பிராட்டி முன்பாக அவனைப் பெழுப்புமா போலே இவன் முன்னாக ஸ்ரீத்தக்கோபரை பெழுப்பா விட்டதென்னென்னில்; பின்னாமேல் ஸங்கத்தாலே அரளித்தாக உள்கட்டிலே கிடக்கையாலே

அவனுடைய ஸம்வாதங்கொண்டு உள்ளேபுக்கு க்ருஷ்ணனை எழுப்புகிறார்கள் (அம்பரமூடறுத்து) மாதாபிதாக்களுக்கு நான் பாதந்தரன்னன்றோ வென்று உனக்குக் கண்ணாழிவு சொல்ல வேண்ணுதபடி அக்குறைதீர்த்து அவளதுமதி கொண்டு வந்துபுகுந்தோம், நீ இனி உறங்குகிற தென்னென்கிறார்கள். (அம்பரமூடறுத்து) திருக்கையிலே நீர்விழுந்தவாறே ஆகாசவாகாசமடைய வீம்மவாந்து வரையாதே ஸல்லர் தலைகளிலும் திருவடிகளை வைத்து பூமியையாந்து கொண்டு, தேவனுத்கிருக் குடியிருப்பைக் கொடுத்து, இந்த்ராதினை யெழுநிக்கொண்டவனே. *இருவிசம்பி றுருபோய் * இத்த்யாதி. (அம்பரமூடறுத்து) இத்தால்-நிருபாதிச ரசுகுறுகையாலே ரசுகத்தவமே விவாராக வளர்த்தபடி. (உலகனந்த) உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தழுவிக்கொண்டு கிடக்கும் தாயைப் போலே, இத்தத்தே குடிவாக ஸல்லர் தலைமீலும் திருவடிகளை வைத்தபடி. (உம்பர்கோமானே) இச்செயலாலே தேவனுதையை யெழுதிக்கொண்டவனே.

(உறங்காதெழுந்திராய்) ரசுகராயிருப்பார்க்கு உறங்கவிரகூண்டோ. ஆன்களுமாய் ப்ரயோ 1
ஐந்தா பராயாவர்களுக்கோ கார்யஞ்செய்யலாவது, அபிலாசுமாய் அந்நப் ப்ரயோஜனங்களு 2
யாவர்கள் கார்யஞ் செய்யலாகாதோ. உகப்பாணய முகவாதாயும வரையாதே தீண்டுநிறி, 2.
அவசராய் எங்களைத் தீண்டலாகாதோ. நியே அர்த்தியாய் கார்யஞ்செய்யக் கடவ லுனக்கு, நாங் 3
கார்யத்திலாக நற்றமோ. 3, நிபுனரான இந்த்ராதிகளுக்கேயோ கார்யஞ்செய்யலாவது, அநிபுன 4.
ரான எங்கள் கார்யஞ் செய்யலாகாதோ. உறங்குவாரயுந் தழுவக்கடவலுனக்கு உணர்ந்து வந்தா 5
வந்தாழ்வலாகாதோ. அவிசேஷஜ்ஞமான விபுதிக்காக வுன்னக்கொடுத்தால், வாசியநிவார்க்கு 6.
உண்ணக் கொடுக்கலாகாதோ. கழஞ்சுமண்ணை ஆசைப்படாதே யுன்னையாசைப்பட்டது இழவுக் 7
கடலாந்த் தாகாதே. (உம்பர்கோமானே) நித்யஸலிசிகளுக்குக்காட்சி கொடுத்தும் கொண்டு நிற்கிற 8
இருப்பாகவுமாம். நமக்கு சிரோபூஷணமான திருவடிகளையிட்டோ காடுமோடையுமளப்பது. 9
இதொருவாத்தல்யமே! என்று அவர்களும் தோற்கும்படியிருக்கை (உறங்காதெழுந்திராய்) 10
ஸதா பச்யதி என்று-இமைகொட்டில் முச்சடங்கும்படியானவர்களைப் படவடித்து, எங்களை 11
உகத்து, எங்களுக்கு முகங்காட்டாதேயுறங்கி, எங்களையும் படவடியாதே எழுந்திராய். (உறங்கா 12
தெழுந்திராய்) இங்கு இருக்கவும் அளக்கவும் வேண்டா, அவ்வுடலை யருபலிப்பிக்கவமையும். 13
உலகனந்த இன்பப்பாட்டு யுறங் கூறியுயன்கிற எங்கள் வயிறுறெரிச்சலைத் தீர்க்கவாமடியும். *புடந்த 14
காண்மோ தோத்பாவா*, *உப்படிதான் தன்னு தாலியவகைவோ*, *அன்றிந்நலகமாந்த அசை 15
வேகொல்* *தூளானுலகமாந்த அசைவேகொல்* என்றிறே இவர்கள் வயிறுறெரிவது.

(உறங்காதெழுந்திராய்) *எல்லிப்பகலென்னு தெப்போதும்* என்கிறபடியே இரவுறக்கமின்றி, 1
புறறுக்கமின்றிக்கே, பாண்டவர்கள் கார்யஞ்செய்து திரிந்து, அது தலைக்கட்டிஎயின்பும், *ருணம் 2
புரங்குத்தம்* என்று புண்பட்ட பின்பும் தாறுறங்காதவனன்றோ. *அநிதூல் ஸததம் ராம* என்று 3
சேட்டிருந்தபடி அழகியாயிருந்தது. *கோவிந்தா* என்ற சொல்லோடே, அவன் முன்னே நிற்கப் 4
பெற்றிலோம், அவதா ப்ரயோஜனம் பெற்றிலோ மென்றிருந்தபடிகளெல்லாம் அறிந்தோமிறே.

(உறங்காதெழுந்திராய்) ஆன்களுமாய் ப்ரயோஜனாத்நரபராக வேணுமோ முகம் கொடுக்கைது, அந்நய ப்ரயோஜனாகருமாய் அபலிகருமானாகாதோ. எங்களுக்கு முகங்காட்டும்போது சிறப்புப் பருப்பதாக வேணுமோ, இடுத்தபடியே காட்டவமையாதோ. உன்வாசி யறியாதே அந்ய பமாண நாட்டுக்கு ஸுலபமான திருவடிகளை, உன்வாசியறியுமெங்களுக்குக் காட்டலாகாதோ. (உறங்காதெழுந்திராய்) எங்களுக்கு மெழப்பவந்த நீ, உறங்கக்கடவையோ. * அரித்ரன் ஸததம் ராம* என்று கேட்டிருந்தபடி அழகிதாயிருந்தது. இப்படி சொல்லடி மெழந்திராமையாலே, முத்து நம்பி முத்திராணை பெழுப்பாதே முறைசெடாகச் செய்தோமென்று அவனை யெழுப்புகிறார்கள் (செம்பொற் கழலடிச் செல்வா பலதேவா) பிள்ளைபிறக்கைக்குப் பொற்கால் பொருப்பிற்றந்த சீமானே. (உம்பியும் நீயு முறங்கேல்) உனக்கு பங்முனா தம்பியும், அவனுக்குப் பங்முனா நீயும் உறங்கா தொழியவேணும். * ஸந்தேசைஸ் ஸாமதுரை: ப்ரேமகர்ப்பைரகர்விதை: - ராமேணவா ஸிதாசோப்யோ ஹரிண ண்ருதசேதஸ்* என்று - எங்கனையும் அவனையும் பொருத்தவிடுமெனலையோ நீ... ..

முனாயிரப்படி:— பதினெட்டாம்பாட்டு. இப்படி யெழுப்பின விடத்திலு மெழுந்திராமையாலே தங்களுக்கு புருஷகாரபூதையான நம்பின்னைப்பிராட்டியையெழுப்புகிறார்கள். அவன் புருஷகாரமாக அவனைப் பற்றுவதே பலவ்யாப்தமாவது, இதுதான் காக விபீஷணதிகள் பக்கவிலே காண

யாலே கட்டிக்கொண்டு கிடக்கும். *புல்குமணையாம்* என்று நாய்ச்சிமானப் பிரிந்தால் ஆற்றலா யிறேயிருப்பது, பிராட்டியைப் பிரிந்து தெடுநாளிருந்தார், இனிய பெருமானைப் பிரிந்தபின்பு அமுது செய்திலர். *லக்ஷ்மணேந கதாம் கதிம்* ஒன்று என் தம்பிபோன வழியே நானும் போமித்தனை பென்றெழுந்தருளினார். (உம்பியும் நீயும் உறங்கேல்) படுக்கையிலே சாய்ந்தார் உறங்குவதத்தனை போக்கி படுக்கைக்கு உறக்கமுண்டோ. அவன் படுக்கையான நீயுணர்ந்து, எங்கள் படுக்கையு முணர்ந்தி எங்களுக்குத்தாராய், *பாம்பணைப்பள்ளிகொண்ட மாயனார்.* (உம்பியும் நீயுமுறங்கேல்) இப்போது கிடந்துறங்க நாம்கனார்த்தைகளாய் வந்தெழுப்பினபோது எழுந்திராதே நாங்கள் பட்ட தெல்லாம் நீ பெய்ங்கள் வாசலிலே படவிறே புகுகிறாய்.

(செம்பொற் கழலடியிதயாதி) நாங்கள் உன்னைக் காற்கட்டுகிறபோதே எழுந்திராதே, பின்னை நாத்தனியே காற்கட்டவிறே நீதான் புகுகிறாய். இமயில், *நடலைகையெல்லாம் நாகனைக்கே சென்றுவரத்தி* என்பார்கள்; ஊடினபோது, *தீமுகத்து நாகனை* என்பார்கள்; உகத்தபோது, *நாகனைக்கை நம்பிராண* என்பார்கள். மூக்குணப்பெருமான், மஹராஜர், திருவடி, விபீஷணுவான் எல்லாக்கும், இனிய பெருமாயிறே புருஷகாரம். ஆனபின்பு அவனையும் எழுப்பி நீயுமெழுந்திராய் என்கிறார்கள்.

ஆருயிரப்படி:— பதினெட்டாம் பாட்டு. (உத்துமகாநிறன்) கீழ் - நத்தகோபர் தொடக்கமாலான பெழுப்பிற்றது. இந்நேர்த்தியெல்லாம் பட்டால் ப்ரயோஜனமென், பேற்றுக்கடி மானவன் தன்னைப் பற்றவேண்டாவோ. இவ்விட்டுநீட்டுதலால் ப்ரயோஜனமுண்டோ, *உறங்கா

நினைத்து அந்நிலைக்கு அஞ்சவேண்டாதுகூறியே. (தோள்வலியன்) *ந மிபேதி குதச்சந* என்று-
நம்முடைய அந்நிலை நினைத்தால் எம்பெருமான் தோள்வலியை நினைத்துப் பயம் கெடும்போலே
கூறுவானுடைய நிம்புகளை நினைத்தால் இவருடைய தோள் வலியை நினைத்து பயங்கெடலாயிருக்கை.
கல்லன் மாணிகை திறலிற் கீழே க்ருஷ்ணனுக்கொரு திங்குராரதபடி வளர்க்கவல்ல மருக்கையுடைய
வீரே. (நந்தகோபாலன் மருமகனே) “நீ கும்பம் மகனே” என்றுதே மாமனாசை சொல்லிற்று
ஸ்ருஷா தசரதஸ்யாஹம் சத்ருஸஸ்யப்ரதாமிநஃ என்னுமா போலே, அதிலும் இவருக்கிது
பரியமாகையாலே. (நப்பின்னாய்) திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணன் பிறந்ததுக்குப் பின்பு நந்தகோ
பாலர்க்கு மருமகனல்லாதானுண்டோ, நமக்கென் என்று பேசாதே கிடக்க; (நப்பின்னாய்) என்கிறார்கள்

நந்தகோபர் மாமனாய் க்ருஷ்ணனுக்கு மச்சினியாய் முறையாலே பால்பயத்திலே யிங்கே வளருகை
பாலும், இங்கே வாழ்க்கைப்பட்ட படியாலும், இவர் மருமகனென்று தன்னே நினைத்திருக்கையாலும்
இவன் உகத்துமதாகையாலும், இவன் விரும்பியிருப்பது இவருடைய ஸம்பத்தம். (மருமகனே) முத்த
தூத்து ஸம்ஸாரம் போலே, இவளுக்குப் பிறந்ததும். புருஷகாரமாவர்க்கு க்ருபாவேணுபிறே
பரிச்சர் தோவறிந்து கார்பயச்செய்யுபிடத்தில் *அறஞ்செய்யும் நந்தகோபாலனுக்கு மருமகன்*
கன்னையிருக்கும். *ஸ்ருஷா தசரதஸ்யாஹம் சத்ருஸஸ்யப்ரதாமிநஃ* என்று எங்கள்மாமனார் இருந்
தாரால் நாவிகள் நடுவே இவ்விருபயிருக்கவும் இவ்வார்க்கை சொல்லும் வையாரிறே யென்றார்
பாடி. திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணன் பிறந்ததுக்குப் பின்பு கம் நிறையும் ஒழிந்தார், இந்த
பாப்தியிலுடாதானுண்டோ. பஞ்சலகூடம் மூடியில் பெண்களெல்லார்க்கும் வாதாரணமன்றே. நமக்கு
செய்யாமென்னென்று பேசாதேகிடந்தான்; (நப்பின்னாய்) என்கிறார்கள். தங்களுடைய கிலேசம்
நிலைக்கடும் தங்களுடைய ஆரத்தியினை மூடைய நெஞ்சிலே படுத்துகைக்காகவும் *நப்பின்னாய்*
என்று பேசாத சொல்லுகிறார்கள். தாம்கார்த்தைகளாய் நம வசலிலேவா நம்முடைய நிம்மையா
ஒன்று தாங்கள் பெறுதடியாலே *தேஹஞ்ஞண* என்று அஹுநன் க்ருஷ்ணனை அலக்கரித்து
வாதத்தை சொல்லுமாபோலே, *நப்பின்னாய்* என்று சிவக்கென்கிறார்கள். இங்கு வெறும்
க்ருஷ்ணனையார் நாரில்கையென்னுமிடம் தோற்றவேணு மென்று பேசாதேகிடந்தான்.

(கத்தம் கமழம் குழலி) என்கிறார்கள். நி இல்லையாகில் உன்பு இப்படியாமோ. *ஸர்வகந்த*
என்கிற வஸ்துவுக்கும் வாசஞ்செய்ய புங்குறலா ளாகையாலே நாற்றங்கொடுக்கும் குழலையுடையவ
ன்றே. (கத்தக்கமழம்) நி பாதிவசநம் பண்ணிற்றிலையாகியும் உருகுமலில் பரிமாணம் பாதிவசநம்
ன்றே. (கத்தக்கமழம்) (கமழம் குழலி) பரிமாணத்தான் திறம்பெறுவது இவன் குழலிலே சேர்த்தபின்பு;
வாசபுங்குறல் பிண்ணிதோள்கள் மணந்ததும் என்னக் கவதிதே. (கடைத்திறவாய்) *மலரிந்
தருபுமேயம்* என்கிற பாதிதிறைக்கு விபரிதமாகப் புழுடித்தோம் என்று நினைக்கிறார்களாக
னென்று பேசாதேகிடக்க; நாம்களும் எங்கள் சென்னிப் பூவஸ்த்தும்படி வாசலைத் திறவாயென்
கிறார்கள் அப்பரிமாணத்தைத் தலைநிப்பாட்டிலே அருபளித்து, அப்பரிமாணத்தினுடைய மெள்ளத்
தில் அழந்திக்கிட்டு, அவனைத்தனியே யதுபவிக் கவலையுமே, வாசலைத்திறந்து எங்கனையும்
பட்டிக்கொண்டு அதுபவிக் கொடு கிடவாதே, க்ருஷ்ணனுடையவும் உன்னுடையவும் தேங்கி
பாறாப்பாலே அடைத்துக்கொடு கிடவாதே, க்ருஷ்ணனுடையவும் உன்னுடையவும் தெங்கி
நிறிந் பரிமாணத்தைக் கடை வெட்டிவிட்டு, எல்லாரும் வாழும்படி புறப்பட விட்டாய். பெருவென்
கத்தை பணியெய்வானுண்டோ. எங்களாந்தி தீராயாகில் பெருவெள்ளத்திலும் போக்குவிட வேண்

(சுந்தம் கூடியும் குழலி) பரிமாணத்தார் திறம் பெறுவது இவர் திருத்தலிலே சேந்தவராய் என் றிற்று. வாசந்செய் புங் குழலாளிரே. *ஸர்வகந்த:* எங்கிறவர்க்கும் நாத்றம் கொடுக்கும்படி பரிமாணம் மிக்க திருக்குழல். (கடை திறவாய்) க்ருஷ்ணனுடைய பரிமாணம் உன்னுடைய பரிமாண மாகத் தேங்கி நிற்கிற வெள்ளத்தை. கதவைத் திறந்து புறப்பட விட்டு எங்கள் வீட்டையத் தீராயென்கிறார்கள். கிண்ணகத்தை யணைசெய்தாற் போலே, அடைத்துக் கொண்டு கிடவாதே வெட்டிவிடாய். மத்யபாத்திரிலே யொழிபுகிறதென்னென்ன; போது விடிந்தது என்ன; விடிந்ததும் கடையாளமென்னென்ன; (கோழியைழத்தனாகாண்) கோழி கூவாநின்றதென்ன; ஒரு கோழி கூவின

பாலோ. உன்னுடைய போக்யதையிலே அவனழந்திக் கிடக்கும்; அவனை அநுபவிக்காண் நாய்கள் வேண்டாமோ, அநுபவிப்பார்தான். அவயவங்கனோடும் ஸாக்ஷத்தநாதிகனோடுமன்றே அநுபவிப்பது. *உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுத்தோறும்* என்னக்கடவதிறே.

மத்யபாத்திரிலே யெழுப்புகிறதென், ரதவு திறக்கும் போது விடிய வேண்டாமாவென்ன போது விடிந்தது காணென்ன; விடிந்தமைக் கடையாள மென்னென்ன; விடிந்தமைக் கடையாள மன்றே கோழி கூவுகிறதென்ன; ஒருகோழி கூவிற்றுகில் விடிந்ததாக வேறுமா வென்ன; தீர் கூவாநின்ற கென்ன; ஒன்றுனுடைய சப்தத்தைக் கேட்டுப் பவவுமுரைந்ததென்ன; (எங்கும் ஸ்வதீதாதிக்கமாகக் கோழி கூவாநின்றதுகாண் என்ன; உரைந்தவைபெல்லாங்கூட எங்கும் மொக்கக் கூப்பிட்டுப் பிள்ளையும் உறங்குமாயகமாய் இப்போதே கூப்பிட்டு அடங்குமென்ற (வந்தெந்தங் கோழி அழைத்தன காண்) என்கிறார்கள். வாசனைப்பற்றித் திறவெப்பாய் போயெயன்றே அழைக்கின்றன. (கோழியைழத்தனகாண், *கோழிகூவென் னுமால் * என்ற உனக்கு விரிற்றொகைத்து ஸல்லாமையாலே தெரியாதே. எங்கென்பபோலே கோழியைழப்பதாய் முன்னம் குறிக்கவும் கொள்பாலே. உனக்கு எங்கும் சாமக்கோழி கூவக்கடவதாயன்றே விடிந்த அழைப்போதே சிவாந்தமும், இது அடையாள மாகமாட்டாது, வேறடையாள முண்டர் சொல்லுங்கோளென்ன.

(மாதவிப் பந்தமேல் பல்கால் குயிலினங்கள் கூவின காண்) குயில் கூவினது அடையாள மன்றோவென்ன; ஷட் குயில கூவுங்காட்டில் விடிந்ததாகவேறுமோவென்ன; குயிலினங்கள் கூவி றென்ன; ஷட் திரளாக இருக்கால் கூவும்போது விடிவுக்குடலேவென்ன; திரள் திரளாகப் பரவா கூவுது உடலன்றோவென்ன; உறக்கத்தாலே அத்தலிலே பல்கால் வாய் வெறுநிறிந்த காணுங்கோவென்ற; (மாதவிப் பந்தமேல்) இப்பகுமடுக்கைவின்று மிவையென்றும் போ விடிந்ததாக வேண்டாமோ. *நோபழம் ஸ்மரம்* என்று முத்தர் ஸல்லாராயத்தாயைய மறந்து போலே, படுக்கைவைப்பாலே கிடந்துறங்குதிறவாயையும் உணரும்போது விடிந்ததாக வேண்டாமோ (பல்கால்) உள் போக்கும் உண்பெக்கமே தாய்கமாக இருக்கக்கடவெனவ, உண்ணக்காணும் கத் தாக்கு ஒட்டக்காண் புகுநிறது. *தயிர்ப்பழம் சோற்றெருகு* (இளங்கள்) மேலே யொத்தி கூவாநின்றது, கிழே பொருதிகள் கூவா நின்றது, இவையொன்றுங்கோளாதே உறங்குந் கூவாநின்றது. *கண்ணாடை கொள்ளுமிளங்குயிலே* என்று உறங்கிற குயில்களையும் எழுப்பிக்கூவ நியேயிறே. *கண்ணாடை கொள்ளுமிளங்குயிலே* என்று உறங்கிற குயில்களையும் எழுப்பிக்கூவ சொல்லுமவர்களாகையாலே, கூவாத போது தங்கள் இங்குத்து நின்றுந்துத்தி வீடுவிரோமொ ஹிலி ருக்கிறத்தைக் கூவியாகக்கொண்டு கூப்பிடுகிறதித்தனை, விடிந்ததன்று என்று போக கிடந்தாள்;

வாதே விடிந்ததாயே வெள்ளன்; (வந்தெங்கும் கோழியழைத்தன காண்) தொடை தட்டி எழுப்புவாரைப் போலே ஸ்வதோதிக்கமாகக் கோழி கூவாநின்றது. உணர்ந்தவையெல்லாம் கூப்பிடும், பின்னை ஏறங்கும்து, சமக்கோழியென்ன; (மாதவிப் பந்தல் மேலித்யாதி) ஸ்பர்சஸூகத்தாலே, ஊரோபஜூம் ஸ்மரஃ என்றும்படியான பருக்கையிலேபுறங்குதிறவையுணரும் போது வடிவவேண்டாவோவென்ன; ௭ தரையில் ஒருக்கால் கூவுங்காட்டில் விடிந்ததோவென்ன; (பல்காற் குளினைங்கள் கூவின காண்) உன்னுடைய தோக்கும் ஸ்பர்சமுமே தாரகமான குயில், விடிந்தும் உன்னைக்காணப் பெருமையாலே கூவா நின்றது. ஒரு குயில் கூவினது ப்ரமாணமோவென்ன; உன்னைக்காணப்பெருமையாலே நூக்கு ஒட்டினமை தோற்ற (இனங்கள் கூவினகாண்) இவையினமாகக் குயில்கள் கூவினகாண்.

(பந்தார் றிரலி) நாங்கள் சொன்னவற்றுக்கெல்லாம் ஓரோ உத்தரஞ்சொல்லி உள்ளே கிடக்கிறது உள்குறை வறுகையிறே, (பந்தார்ஹிரலி) நாங்கள் சொன்னதெல்லாம் உன்நெஞ்சில் படை தொழுகிறது உன் செருக்கிறே. க்ருஷ்ணனை பொருகையாலும் பந்தையொருகையாலும் காணும் அனைத்துக்கொண்டு கிடக்கிறது. லிலோபகரணங்களை உறங்கும் போதும் கைவிடாதபடியாய்ப்புது மொத்தபுமிருக்கிறபடி. இவளுக்கு போகோபகரணம் க்ருஷ்ணன்; பந்துலிலோபகரணம். அவன், செண்டையொருகையாலும் இவளையொருகையாலும் அனைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே, அவனுக்கு லீலாய்வுடிபோலே இவ நகர்ப் பந்து. ஒருகையிலே விபூதி, விபூதிமான் ஒருகையிலே; தாம் ஒருகையிலே, அயநம் ஒருகையிலே; சேஷி ஒருகையிலே, சேஷம் ஒருகையிலே; போக்யம் ஒருகையிலே, போகஸ்தாம் ஒருகையிலே. (பந்தார்ஹிரலி) நாங்களும் அசேதமாதேமாகில் பந்தோபாதி பெய்க்கையம் பீண உள்கைக்குள்ளே கிடக்கலாய்த்தே. நீயுவனுங்கூட விருத்த சேர்த்தியிலே நாங்கள் சிப்டி எங்கள் கையிலிருக்க வேண்டாவோ பந்து. எங்கள் கையிலும் பந்து தேங்கும்படி பண்ணிப் பட்டி பிடிக்க வேண்டாவோ டுனக்கு. உனக்கு, சேர்த்தியாலே பந்து கையிலே பொருந்திய; எங்களுக்குத் தழுப்புங்கூட மறைத்துப்போயிற்று. ஃஷ்யாகிணகர்க்ககைஃ என்று அவனுக்கு விடப்பட்ட தாழ்ப்புபோலே, இவர்களுக்குப் பந்துபிடித்த தாழ்ப்பு. செருக்காலே புங்களை நினைத்திலே நுகச் சொல்லா நின்றுகோள், நீங்கள்தான் வந்தகார்யம் ஏது, என்னெய்ய நினைக்கிறதென்ன; (உன் மைத்துனன் பேர்பாட) தியுமவனும் மைத் ஹனமை கொண்டாடி ஒருவர்க்கொருவர் உத்தரஞ் சொல்லி வந்துநில்லாமே. உன்பஷைத்திலே நின்று உனக்காக அவனை ஒத்தனைசொல்ல, நீ ஒன்றுக்கு ஒன்பது சொல்லும்போது நாங்கள் அவனுடைய தோல்வியும் உன்னுடைய வெற்றியுந்தோற்ற அவனுக்கு வேண்டுமென சொல்லாஞ்சொல்லி உபகர்க்க வந்தோம். இருவரும் ஒன்றாய்ச் செல்லுமன்றும் பிரிந்த வன்றும் தாய் கூற்றிலேயிறே ப்ராஜுகள் நிற்பது. ஃஅஸ்மிந் மயா ஸார்த்தம் என்று பெருமான் தோல்வியைப் பிராட்டி இளைப்பெருமாயுக்கு அருளிச்செய்ய, அவர் பிராட்டி பஷைத்திலே நின்றும் போலே (உன்மைத் ஹன்) த்யாயத்தில் ப்ரதமபத்திந்நபடியே சொல்லுகிறார்கள். (பேர்பாட) நாமம் பலமுமுடைய நானைமம்விமிறே. ஃஇன்னாடியான், என்று பவந்ததேபுருக்கு ஒரு அவத்யில்லை. (நானைநம்ப்) நீ உள்பெய்து துளையடி ஸ்வாதிகான்றே. (நம்பி) உனக்கு நாங்கள் வேணுமோ, எங்கையொழிபவே பூர்ணரங்கு வென்று இப்படி அவனுக்குள்ளை சொல்லிக்கொடுக்க, ஆகில் க்ருஷ்ண திற என்னுள்; உன்னுடையார்க்கு நானே திறப்பேனென்றான்; நீங்கள் வருஷதிகோடென்று யந்தரத்தாலே திறக்கலாய்ப்படி பண்ணி வைத்தேன், திறந்துகொண்டு புது நுக்கோளென்றான்;

எங்களாலே பெற விருக்குமவர்களோ நாங்கள், உன்னாலே பெறவிருக்குமவர்களன்றே, உன்கையாத்த நுகி, நவர்களன்றே எள்கிறார்கள் (செத்தாமலாக்கையால்) ஃமாசுஃ என்று மை பார்த்திருப்பார்களோ நாங்கள், ஃபவேயம் சரணம் ஹி வஃ என்று மைபார்த்திருக்கிறவர்களன்றே

நல்லா* என்றிறேயிருப்பது. *துடகமே தோள்வளையே* என்று-அவர்களுடையவரும்கூடிப் பூட்டி-
குறியே இவர்களுக்குள்ளது. இப்பாட்டு, எம்பெருமானார் விசேஷித்து உகந்த பாட்டு. (வந்துதிற
வாய்) யந்தரத்தாலே திறக்கவொண்ணாது, உன்னுடைய நலையழகு காணும்படி வந்துதிற.
(மகிழ்ந்து) அர்த்திகள் வாலிலே நிற்க வேறுபவமுண்டோ வென்று தம்மத்துக்குத் திறக்கையன்
றிக்கே, பேறும் உன்னதாக வேணும். (மகிழ்ந்து) கநவுண் ஸம்ச்சேஷத்தாலே வந்த ஹர்ஷபுர
ஷம் முகத்திலே தோற்றும்படி என்னவுமாம்.

முவாயிரப்படி:— பத்தொன்பதாம்பாட்டு இவன் திறக்கப்புக நம்முடையாருக்கு இவன்
திறக்க முற்பட்டானாக வொண்ணாதென்று இவனைத் திறக்கவொட்டாதே கட்டிக்கொடு கிடக்கிற
கநவுண்ணையெழுப்பி, அங்கு மறுமாற்றாகக் கொள்ளாமையாலே மீளவும் அவையுணர்ந்த துக்கக்காக
அவனையெழுப்புகிறார்கள். இத்தால்--ஆச்சரிதர்க்கு மாறி மாறிப் பரிசைக்கு. *என்னடியார் அது
செய்யார்* என்னுமவனும், *நகச்சிந்நாபராத்யதி* என்னுமவனும் இருவரும் முண்டென்கை.

நம்படியாக வேணும். (வந்துதிறவாய்) கண்ணுக்கு இரையிடவேணும். (வளைபொலிப்ப) செவியின்
பட்டித் திர்க்கவேணும். (பேர்பாட) நாக்குப்பட்டினி ஒறியவேணும். (செந்தாமரைக் கையால்)
நயாசேந்தியை வடியு நிறையவேணும். (கந்தம் கமழும் குழலி) காரணேந்தியிவந்துக்கு இரையிட
வேணும். (மகிழ்ந்து) இப்படி ஸ்வேந்தரியங்களுக்கும் விடாய் தீர்த்தால் மாநஸமான உகப்பு
உன்னதாக வேணும். 'எம்பெருமானார் விசேஷித்து உகந்திருக்கும் பாட்டு இப்பாட்டு.

நுனியிரப்படி:— பத்தொன்பதாம் பாட்டு. நப்பின்னைப் பிராட்டியையெழுப்பி “சீரார்வளை
பெழுப்ப” வந்து திறவாய் என்றவாதே எழுந்திருந்து கதவைத் திறக்கப்புகளார்; நம்மையாச் சயித்
வர்களை இவர் தன்னுடையபாரென்று இருக்குமோ பாதி. இவளைப் பற்றினார் நம்முடையாராயன்றோ
ய்ப்பதும், நம்முடையார்க்கு இவர் முற்பட்டானாக வொண்ணாது, இவளைத் திறவென்றார்க்கு
நம்முற்பட்டாய்க் காயஞ் செய்தோமென்னும் தரம் பெற வேணுமென்று, இவளைத் திறக்க
வொட்டாதே பின்னிட்டு வந்து மல் கட்டாகக் கட்டிக் கொண்டு போய் படுக்கையிலே விழவிட்டு,
வெள்ளைய ஸ்பர்சத்தாலே தானும் மயங்கி இவர்கள் வந்த காரியத்தையும் மறந்து கிடக்க; அவளை
விழுப்பின வளவிலே அவனெழுந்து இவர்களுக்குப் பரிவாரம் பண்ணுபடி அவனுக்கு முற்பாடு
கொடுத்த கட்டிக்கொண்டு கிடந்து உறங்குகிறவன் தன்னையே திரியட்டும் எழுப்புகிறார்கள் மீளவும்
அவன் யுணர்ந்துகொக்காக. இத்தால்--ஆச்சரிதர்க்கு மாறி மாறி ஒருவர்க்கொருவர் பரிந்து நோக்கு
கையாலே நமக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொரு மிதுநமுண்டென்கிறது. இப்படித் கொத்த மிதுநத்தைத்
தனியே பற்றுக்கிறவர்கள் ராவண தூர்ப்பணைக்களோ டெப்பார்கள்; பெருமானைப்பற்றி, திருவடி
பிராட்டி திருவடிகளிலே செல்ல, அவனைக் கட்டாசித்து, இனைய பெருமானறியாத காகவருத்தாந்
தந்தை யாதரிச் செய்தான்; பிராட்டியையப் பற்றி வந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுனுள்ளை *விஷ்ணுனாற்கு வேறு
நல்லாணை* என்னும்படி விசேஷஸ்தேஹம் பண்ணியருளினார் பெருமான். *நகச்சிந்நாப
ராத்யதி* என்னுமவனையும், *என்னடியார் ரதாசிய்யார்* என்னுமவனையும் காணும் நாம் தஞ்ச
மகப் பற்றியிருக்கிறது. *நின்றிருவருளும் பங்பத்தான் திருவருளுங்கொண்டு றிங்கோயில் சிய்த்து*
என்று நிறே. “ஆள்கின்றனாழியான் ஆரால் குறையுடையம்-வான் கெண்டையொண்ணன்”

குத்துவிளக்கெரியக்கோட்டுக்காற்கட்டில் மேல்

மெத்தென்றபஞ்சசயநத்தின்மேலேறித்*

கொத்தலர்பூங்குமுல்நப்பின்னெகொங்கைமேல்*

வைத்துக்கிடந்தமலர்மார்பார் வாய்திறவாய்*

மைத்தடங்கண்ணியும்நீயுன்மணுளனை*

எத்தனைபோதுத் துயிலெழவொட்டாய் காண்*

எத்தனையேனும் பிரிவாற்ற கில்லாயால்*

தத்துவ மன்றுதகவேலோ ரெம்பாவாய்.*

(19)

வ்யா:— (குத்து விளக்கெரிய) அர்த்திகள் வாசலிலே நிற்ற றாறுபவமுண்டோ வென்கிற
கள். எங்களைப்போலே. ஊராரசைவும் வேண்டாதே, சுகீழ்வானம் வெள்ளென்றது* என்கிற
பயமுமின்றிக்கே, “தன் பிள்ளைநனைபயம் திருமின்” என்று இருட்டுத்தேடவும் வேண்டாதே,
பகலிரவாக்கிக் கொண்டு விளக்கிலே கருஷ்ணன் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு படுக்கையிலே
கிடக்கப்பெறுவதை! இதென்ன ஐச்வரியம்! என்கிறார்கள் *அதிவிராமச்சுடையே* என்று இவன்

பாபம்
பாபம்

சுடையே என்று பகவத் பரபந்தி, அம்பின் புகளையும் சுடர்மையையும் நினைத்த பம்புகள்;
தவயதிஷ்டர் இவன் கண்ணின் சுடர்மையையும் புகளையும் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பார்கள்.

வ்யா:— (குத்து விளக்கெரிய) நம்மைப் போலே ஊரார் இசைவும் வேண்டாதே, விடிகிறது
என்கிற பயமுமின்றிக்கே, இருள் தேட்டவும் வேண்டாதே, பகலிரவாக்கவும் வேண்டாதே,
விளக்கிலே கருஷ்ணன் முகத்தைப் பார்த்துப் படுக்கை படுத்துக் கொண்டு கிடக்கப்பெறுவதை
இவ்வொத்தி! இதென்ன ஐச்வரியம்! என்கிறார்கள். “காணிலொட்டார்” என்றும்படி தங்களுக்கு
ஊரார்மையும் தேட்டமாய், கருவானம் வெள்ளென்றது என்கிற பயமும் தடுத்து “தன் பிள்ளை”
என்று—இதனும் தேட்டமாய், இரபகலாம்படி விசுவேந்தோடே கருஷ்ணன் முகத்தில் விழக்
கவும் பெருகே தாய்விடை கிடப்பதாயிற்றே தாங்கள் படுகிறபாடு. சோர்க்கு வொக்கும் நிலை
பகையிறே. இவளுக்குப் ப்ரஸித்தமான முறையுண்டாகையாலே விளக்கிலே படுக்கை படுக்கத்
தட்டில்லையே. கருஷ்ணனைப் பற்றினவர்கள் அவனோடு ஸாதர்ம்யம் பெறுமோபாதி. சூரமணி
மடந்தூர் சுற்றும் விளக்கெரிய* என்று உன்னுடைய மானிக்கோடு ஸாதர்ம்யம் பெற்று
எங்களுடைய மானிக்கெரியே உன்னைப் பற்றின தாங்களும் உன்றோடு ஸாதர்ம்யம் பெற்று
கருஷ்ணனும் தங்களும் எங்களைகளும் சூப்படி விளக்கும் படுக்கையுமாலைன்றோ உன்னுடைய
அருமையெந்தப் பொறுத்தபாடும். துஷ்ணன்குப் பொறுப்பது இரவுன்னுதர்க்கு, உன்
டா அடியாசுபே (குத்து விளக்கு) வேண்டின விடத்திலே படுத்து வைக்கலாம் விரைவு
நீயும்வனுமாய்க் கண்வளரும் போது வேண்டுமிடங்களிலேயெடுத்து வைத்து அடிமை
செய்யக்கூடு தங்களும் வேண்டாவோ; சூரமணியை நேர்நாய்* என்றும்படி. (எரிய) புறமே
ஒரு மடந்தூர் விளக்குப் புகழிதழ் கிடக்க ஒதுகிலே விளக்கு உட்காட்டு என்று புகழியாதிருந்த
(எரிய) அபரகசமுமாய் எத்பாதித்தபாசமுமாய் கிடப்பதொரு விளக்குண்டாம்படி ஸ்வயம் பாகாசு
மாய் பரப்பாசமுமாய் தின்றொகிறதொரு விளக்கு. தன்னையுங் காட்டாதே தன்னைக்கொண்டு

அவனுக்கும் ப்ரகாசகமான விளக்காயிருக்க ஓர் நிலைவிளக்குண்டாலதே! (கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்) நவலாபிடத்தின் கொம்பைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து செய்த கட்டிலிறே. வீரபத்தியாகையாலே இவ்வுக்கு இதிலல்லது கண்ணுறங்காநு. எங்களைப்போலே ஸ்ரீபுத்தாவதும் தேடிப் போகவேண்டாதே உள்ளகத்துக்குள்ளே கூச்ச மறக்கிடக்கப்பெறுவதே! இதென்ன பாக்யம். (கட்டில்) மாணிக்கத் தாலே செய்யிறும் கட்டில் என்று ஜாதிப்பேச்சு. (மெத்தென்ற) நாய்கள் ஆர்த்தைகளாய் வந்து

விளக்கடவ அவனையுங் காட்டாதே யிருப்பதேயிவன்; *பால்கரேனை ப்ரபாயதா* ப்ரபவ தன்னையுங் காட்டி ஆதித்யனையுங்காட்டவற்றிறே. [ஆயுர் பாடிக்கணி விளக்கு] ப்ரகாசிக்கைக்கு இட்டநிலை விளகிறே இவை தான். ஒன்று ஸ்வயம் ப்ரகாசமுமாய் பரப்ரகாசமுமாயிருக்கும்; ஒன்று அப்ரகாச முமாய் அந்யாதீந்ர்ப்ரகாசமுமாயிருக்கும்- தன்னைத்தான் காட்டாமையாலே அப்ரகாசமென்கிறது; க்ருஷ்ணன் பாரதந்திரியத்தாலே அந்யாதீந்ர்ப்ரகாசமென்கிறது; இவன் தன்னைக் காட்டுகையாலே ஸ்வயம்ப்ரகாசமென்கிறது. ஸ்வாசரயத்தை விளக்குகையாலே பரப்ரகாசமென்கிறது; அவனுக்கு விளக்கானவனிறே யிவன் தான். *அதிவராமச்சுபே* என்கிறவனுக்கு ப்ரகாசகையாய் ஓர்ஜ்ஜ் வயாவஹையாயிறே இவையிருப்பது. *திசுழ்கின்ற திருமார்வில தீடும்ங்கை தன்னோடும் *

(கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்) இருள் தேட்டமன்றிக்கே ப்ரகாசம் பொறுத்து நிலை விளக்கெகிறதூக்கு மேலே, எங்களைப் போலே ஸ்ரீபுத்தாவதமும் மணற்குன்றுத்தேடிப்போக வேண்டாதே உள்வாங்குத்துக்குள்ளே படுக்கை படுத்துக் கூச்சமறக் கிடக்கப்பெறுவதே! இதென்ன பாக்ய பலத்தா என்கிறார்கள். (கோட்டுக்கால்) ஆண்களை உயிர்ப்பிடியே பிடித்து அவற்றின் கொம்புகளைப் பறித்து அவற்றை ஆதரமாகக் கடைந்து மடுத்துச் செய்த கட்டில். வீரபத்தியாகையாலே இப்படி கடைத்த கட்டிலிலொழிய மற்றையவற்றில் கண்ணுறங்குவதாகாதே. *கஜம் வா வீக்ஷ்ய விம்ஹம் வா-ஸ்யாசம்-வாமி வராநா! நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம்* பிராட்டிக்கு, காட்டிலே ஆணையுள்ளிட்டன கண்டால் அபூர்வதர்சநத்தாலே வந்த முகவிகாஸம் போக்கி, ஸந்த்ரீவ ப்ரயுக்தமான அர்ச்சம் நுபேய்த்தது. அநக்கடி பென்னென்னில் (பாஹு ராமஸ்ய ஸம்க்ரிதா) தனக்கென்னத் தோள் மடக்கையாலே, உயிரோடே பிடித்துக் கொடிய வாய்கவல்ல வீரருடைய பத்திரிக்கு அஞ்ச வேண்டா. வீரபத்திக்கு நாயகனோடேயுணையும் போது கையில் நாண் தழும்பால் வந்த சரசரப்புக் கண்டதில்லைபாகில் தங்கனோட்டைப் பெண்களை அணைத்தாற் போலேயிருக்கும் *பர்த்தாரம் பிஷஸ்வஜே* என்று பிராட்டி. பெருமானுடைய வீரக்கோலங் கண்ட பின்பிறே ஆண் என்று அணைத்தது; மற்றையபோது *ஸந்திரய புருஷ விக்ரஹம்* என்றிறே யிருப்பான். ஜ்யாகினை விக்கமாவ தோள்களாலே யணைக்கவனாறும்; [மாதங்க இவஸிம்ஷேற] ராவணனாகிற ஆணையை *ஸிர்ப்பிடியிடித்த ஸிம்ஹமிதே பெருமான். *உபதாய புழம் தஸ்யலோகநாதஸ்ய* என்னும்படி உணர தோள்களாய்த்து. *லோகநாதஸ்ய* என்கிறது, *பபிம் விச்வஸ்ய* என்கிறபடியே அவனுக்கும் தங்களுக்கு முண்டான முறையைபுணர்ந்திருப்பார்க்கு பயப்பட வேண்டாவென்றபடி *ஆரந்தம் ப்ரஹ்மனே வித்வாந்* வீரபத்திகளப்படி ப்ரபத்தற்படிபோலே. தத்தாமுக்கென்ன மிகு தெற்றவர்களுக்கு அவனுடைய பலமேபலமாக வேண்டாவோ. அதுகூலயத்தீவ் தாரதயங் கொண்டு த்பாகஸலீகாரம் பண்ணுவது அவன் அபரிபூர்ணனாகிறிறே, பரிபூரணனாவனுக்கு இவன் ிலக்காமையிறே, வேண்டுவது, இவன் பண்ணின ப்ராதிகூலயத்துக்கு அபுத்தி பூர்வகமான ப்ரபத்தி ப்ராயச்சித்தமாம் போது சரணயன் தீர்மையே பலிக்கிற வித்தையிறே; பலத்தோடே ஸந்திப்பிக் குமாதிறே உபாயமாகிறது. ஸர்வஸ்வதாம் பண்ணின வெறுவியனுக்கு நன்மைபுண்டாம் போது வேறேயொருவன் அதுகூறஹத்தாலே பலமாக வேண்டாவோ, இரண்டு க்ரியையாய் மன்றிக்கே

கிடக்க, படுக்கையின் உள்மாதும் புறமாதும் கொண்டாடிக் கொண்டு படுக்கை பொருந்துவதே! கண்ணுறுங்குவதே! (பஞ்சசயநத்தின் மேலேறி) பஞ்சவிதமான படுக்கையின் மேலேறி. அதாவது. அபரது, குலிர்த்தி, கர்த்தம், பரிமாணம் தாங்களும், ஆகவிலை. இவர்களுக்கு மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாயிற்றே விதப்பது. அந்த உருவிட்டுச் செய்த படுக்கை பெய்னுமாம். பஞ்சாலே செய்த படுக்கை பெயன்னவுமாம்.

யிருந்ததிறே பனம், அத்தாலேயிறே *ஆர்த்தோ வாயதி வா தருப்து* என்கிறது. அங்கியினவாகிப் பப்பத்தனென்னவென்பில்; ஸாதந்யகார்யம் வேண்டுகையாலே. இவற்றைய வலத்தை உபயமாமான்றிறே ஸங்காரமும் உபயத்தின் புகுவது. *ரக்ஷிதவ்ய: கருதாத்நரா* அவை கருத்தான வாகையாலே யினவ் பக்கல் பெற்றது கொண்டு தன் நீர்மையாலே ரக்ஷித்து விடுபித்தனா. (கோட்டுக்கால் கட்டில்) குவலயா பீடத்தின் கொம்பைப் பறித்துக்கொண்டு போத்து சமைத்த கட்டில். *ஸக்ய: பச்யத* என்று பார்த்துக்கொண்டு நின்ற பெண்களெல்லாம் கிடக்க, கோடுகள் கொண்டு கட்டில் சமைப்பது ஒக்கப்பாட்டங்கட்டின ப்ரதாந மஹிமியான விவருக்கிறே; கோட்டியாயாடிற்றும் இவருக்கு; கொடுத்தது மிலருக்கு. “வேறுமுதற் றீடையும.” (கோட்டுக்கால்) சிபின்னதன் கேள்வன்தான் கண்டு கொண்டு * என்று மேல் கிடக்கிற மிதுநத்தின் காலிலும் அமிதிநத்தைக் கமக்கிற காலிலும் தலையை மடுக்கிறார்கள். கருவுணன் படுக்கையின் காலிப்பற்றின வர்களுடைய-பர்யஸ்கந்த்யையிற் சொல்லுகிற படுக்கையிற் காலிட்டேறுவர். ஆஸநத்தின் காலி கட்டின ஸர்ப்பம் ஆஸநத்தின் ஆகத்திலே ஏறினார் போலே. (கட்டில்) பெருங்கிலையான பொன்னும ரத்தத்தாலும் சமைத்தாலும், இடையாராகையாலே “கட்டில்” என்று லாதிப் பேச்சு. (கட்டில் மேல்) பற்றமாதிகள் வாலிட்ட சிறுத் தொட்டில்களாகிலிறே கிறிப உதைத்துப் போகடுவது, படுக்கைப்பற்றில் படுக்கையாகையாலே ஆதர்த்தோடே பேணிக்கொண்டு போகும்.

(மெத்தென்ற பஞ்சசயநம்) மெத்தென்ற பஞ்சாலே செய்தபடுக்கை. (மெத்தென்ற) நாக் ளார்த்தைகளாய் வந்து கிடக்க. படுக்கையின் உள்மாதும் புறமாதும் கொண்டாடிக் கண்ணுறுங்குவதே! (மெத்தென்ற) நாம்கள் புறம்பே நின்றால் படுக்கை கடிநமாக வேண்டாவோ. அவ்விதே கிலாய்ச் போது சிறுவது அவன் படுக்கையையிறே. கதம்பம்புபோல் *சரணைசரண* என்று நிதவநத்தன் வாணைப் பெரியாழ்வாரோ பாதியிறே நினைத்திருப்பது. (பஞ்சசயநம்) பஞ்சவிதமான சயநம். சிதம்பிறுராசுமாய், உக்ஷணபிறுராசுமாய், தசர்நயமுமாய், பரிமாணவத்துமாய், விஸ்தாரபாண்டோ பேதமுமாயிருக்கை.

(சயநத்தின் மேலேறி) நாங்களுள்ளுப்புதுப பெருதே புறம்பேநின்றால், படுக்கை, காலிட வொன்னுதப்ப; உறுத்த வேண்டாவோ. புத்தரதிகள் தாகையாத் படுக்கை பித்தாதிருக்குக் அலகை உமாமாயோலே, நாங்கல் தாகையாத் படுக்கை வெம்பள்ளியாகாதே தன்னபள்ளியாவதே! அவர்களுக்குத் திராம் ஓளாறும உன்னையிலேயுண்டே. (மேலேறி) நாங்களும மிதித்தேறினாலுமே நீ போனவது நெருப்பு*பரதோநத்யா ரோஹதி* என்று-சரிய:பதியிறுதய பர்யஸ்கந்த்யையிற் சொல்லுகிறபடி. குறைவற்ற படுக்கையிலே சென்றேறக் கடவன் இந்த முத்தாத்மா; அவன் *கோலி* என்றாக வன், இவன் *அஹம் ப்ரஹ்மாஸிமி* என்னக்கடவன்; *ச்யஸ்யாஸிமி* என்கிறவன், *ப்ரஹ்மாஸிமி* என்கிறது - ப்ரஹ்மபகாரபூதன் நானென்றபடி. இவர்களும அத்தையிறே காணிக்கிறது. (அறி) வெள்ள வெள்ளத்தின்மேலே ஞாபம்மை மெத்தையாக விதித்துறுங்குகிறவன், *நாகபர்யங்கமுதஸ்ருய*

(மேலேறி) *பாதேநாத்யாரோஹதி* என்று நாங்கள் மிதித்தேறினுள்ளோ நீ பருக்கையிலேறுவதென்கை. (கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை) திருக்குழலில் ஸ்பர்சத்தாலே கொத்துக்கொத்தாக அலராதின்றுள்ள பூவையுடைத்தான குழல். காலம் அலர்த்துமாபோலே, அவனோடடைப் பரணய ஹறுத்தாலெயலருகை. வாசஞ்செய் பூங்குழலாளிறே. (கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர் மார்பா) கொங்கையைத் தன்மேல் வைத்துக்கிடக்க; கொங்கைமேல் தன்னைவைத்துக் கிடந்த என்னயுமாம். *ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:* என்றிறே ப்ரணயமிருப்பது. *பர்யாயேண ப்ரஸுப்தச்ச*

இங்கேற வாவிட்ட படுக்கை, இங்கே தனக்கும் முற்பட அந்த விஸமயத்தைக் கண்டு ஆச்சர்யத்தாலே ஸ்திமிதிதனாய் அதிலேயேறின வருத்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

இப்படிக்கொத்த பருக்கையிலே துகைக்கைக்கு நிதானத் சொல்லுகிறார்கள் (கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை) திருக்குழலில் ஸ்பர்சத்தாலே கொத்துக்கொத்தாக அலராதின்றுள்ள பூவையுடைத்தான குழலையுடைய நப்பின்னை. கொத்தாகப்பறித்துக் குழலிலே சூட்டினால் தன்னிலத்திற்போலே குழலிலேயிருந்து செவ்வொருமல் அலருமாய்த்து. கொம்பினின்றும் போந்து குழலிலேயிரிறே அலர்கிறது. இவன் மார்பில் பூவலருகைக்கு காலத்தோபாதியாகாதே *கால: கலயதாமஹம்* என்றவனுடைய ஸ்பர்சம். (கொத்தலர்) ஒரு ப்ரணயகலஹத்திலே எடுப்பும் சாய்ப்புமாக மஹா பாதம் நடவாதினாலுப் பூவலராதொழியும்படி யெங்ஙனே; (பூங்குழல்) *மலரிட்டு நாமுடியோம்* என்று எங்கள் குழல் பூவும்மாறி செவ்விப்பூவை வைக்கிறும் தொங்காதே, தொங்கின பூ விரிஹாக்திராலே சுககாம்படியிருக்கத் துடிப்பது எங்கள் தலையில் பூப்பொறுத்தாலன்றோ. இவளை இழவு கொள்ளும் போது தங்களோடே கூட்டுவர்கள்; பேறு சொல்லும்போது அவனோடே கூட்டுவர்கள். அவளாக இரண்டு தலையும் விடவொண்ணாது. (நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த) பூங்குழல் நப்பின்னை) விஸகௌனமாய் நிரதிசயமான குழலையுடையவன். கேசவனையும் பிச்சேற்ற வல்ல குழலையுடையவன். இவன் குழலை வாருகைக்கு அக்காக்கை வருவது *பின்னைமனூனா* என்று இவனோடடை ஸம்பந்தம் சொன்னாய்த்து.

(கொங்கைமேல் வைத்துக் கிடந்த) நப்பின்னைப் பிராட்டியினுடைய திருமுலைத்தடத்தைத் தன்மேலே வைத்துக் கிடந்த வென்னுதல்; கொங்கைமேலே தன்னைவைத்துக்கிடந்த வென்னுதல் *ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:* என்றிறே ப்ரணயமிருப்பது. *பர்யாயேண ப்ரஸுப்த:* என்னக்கடவதிறே. [மலர்நா தனத்தாளள்ளன்] பர்வதபார்வத்தைப் பற்றி ஜீவிப்பாணப் போலே. (கிடந்த) திறக்கக்கணிசித்தவன் நஞ்சுண்டாரைப் போலே பரவசனாய்மயங்கிக் கிடக்கிறபடி. (மலர் மார்பா) அவன் அண்டை கொண்ட அரஹம் இவன் ஜீவநமும். ருணையப்பற்றி அவன்கிடக்கும்; மார்பைப் பற்றிச் சென் கிடக்கும். இவன் முலைப்பரப்பெல்லாம் ஒரு ஸுலைக்குப் போராதபடி அகன்றமார்பையுடையவனே. பெரிய னறை மார்பிறே அது. *முற்றாராவனமுலையான் - அகலத்தாந்ரிருப்பான்* என்னக்கடவதிறே.

(மலர்மார்பா) திருமுலைத்தடங்களுறுத்தும்படி உணைத்த ஸ்பர்சனாகத்தாலே பூவலருமாபோலே விஸ்திமான மார்பையுடையவனே. ஸுதைகருபருபாயா* என்னச்செய்தே *மலர்மார்பா* என்கிறதிறே இவ்விசாரத்தோடு விசேஷ்யபாவமயாலே, கம்மதிபத்தமாய்வரும் வ்ருத்திந்ராஸங்கள் தோஷாவஹங்களாகையாலே அவையிலையென்கிற தித்தனையிறே. நித்தயாதபாயிரியா யிருக்கிறவளுடைய ஸம்ச்சலேஷத்தால் வரும் விசாரம் இல்லையென்கிறதன்றே, ஆச்சித ஸம்ச்சலேஷத்தில்

யதிவா த்ருப்து: என்று நீ உண்டாறல்லது செல்லாதே உன் புறம்பாடு பார்த்திருந்திற் எங்கே நிற்க ஒரு வாத்தையுமரிதோ. அவன் புறப்பட்டுவாட்டாளாகில் கிடந்தவிடத்தே கிடந்து நமசு: என்று ஒரு உத்தி நேருகையுமரிதோ.

(ஹமத்து நகண்ணினாய்) இவன் மறுமாற்றத் சொல்லப்புக, நம்மையொழியத் தாங்கலோ பொடிப்புவதே! என்று கண்ணாலே *வாய், வாய்* என்று வாயை தெரித்தான். அழகாலும் பரப்பாலும் கண்ணிலே யகப்பட்டவன் அக்கடலைக் கரைகண்டாவிதே நம்மைப் பார்ப்பது. நடுவேயும் கண்ணபி: என்னப்பண்ணையும் கண்ணிதே. *மையிட்டெழிதோம்* என்றிருக்கிற எங்கனையும் மையிடப்பண்ணி லுபன்றே நீ கண்ணுக்கு மையிடுவது. உன்னுடைய கண்ணிலும்கும் பெருமையும் எங்கள் பேற்றுக் குடலென்றிருந்தோம், அது இழவுக்குடலாவதே. (நீ) அவசரப் பெறுகைக்கு அடிபாண நீ அவனை விலக்கக்கடவையோ, (உன்மனனாண்) *கோபிழைவல்லப: என்றும் *லோகபர்த்தாரம்* என்று, கு சொல்லுகிற பொதுவை பொழிய உனக்கே ஸ்வம்மாய் நீ புருவம் நெறித்தவிடத்திலே காப்பாடு

செல்லிப்போதார்கள்; இப்போது, அந்தய்வும் தோற்றப் பரணையாடிவந்தாலே வேறிடுகிறார்கள். பேறு அவனாலேயானால் இழவும் அவனாலேயாகத் தட்டில்லையிதே. (உன்மனனாண்) *லோகபர்த்தாரம்* என்கிற நாட்டுப்பொதுவைத் தவித்து புஜிக்கக்கடவையோ, *கோபிழைவல்லப: என்று விநாடிக்கிற ஸார்ப்பொதுவை உன்னாலே உண்டாக்கலாமோ. (உன்மனனாண்) இவனுமிட்டிதே யவனை இவர்கள் அறிவது. *என் திருமகள் சேர் மாப்பனே* *கோல மலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய,* அவனு மவ்வதியாலேயிதே யுகப்பது.

(எத்தனையோதும் துயிலெழு வொட்டாய்காண்) ஒரு கண்ணும் அவனை எழுந்திருக்க வொட்டு கிறதில் வாய்போக வந்ததகமாகக் கட்டின கை தெரிந்திருந்தும் உட்படி (உனகுப்பதி), கலவிக்குடலான வ்யாபாரத்தையும் பிரிவுக்குடலென்று பிழைக்கமாட்டாய். புணர்ச்சிக்காகப் பிரியிலும் தடுப்பது ஸ்ரீபத்தாபதி. இவர்கள் புத்ததாலும் போகத்துக்கு வந்ததகொன்றிவிடிலை. இவர்கள் இப்போத் தியிலே சிந்தித்திக்க அடைப்பட்டிதே வந்திருந்து இதுவாக்கொருபாடமை செய்வதாகிதே உத்த ராத்தத்தில் சொல்லுகிறது. கொண்டு புறப்பட்டாளாகில் உத்தரார்த்தத்திற் படியே அடிமைசெய்கைக் குடலாகிறது. உன்னை கிடந்து தாழ்த்தாளாகில் பூர்வார்த்தத்திற் படியே புருஷார்த்தக் குடலாகிறது.

(எத்தனையேனும் பிரிவாற்றுகில்லாயால்) ஒரு கண்ணும் பிரியில் புறம்பு நிற்கிற நாங்கள் பட்டது படாதின்றாய். நாங்கள் அகலதின்று படுகிறதெல்லாம் சடியிருந்து படாதின்றாய்! தெரிந்தும் அகலாக்கில் பததுளாஸம் பிரிந்தவன் பட்டது படாதின்றாய். இவ்விடத்தால் - இவன் வலைகண்ணாய் சொல்லுகிறது. (ஆற்றுகில்லாயால்) உனக்காகவன்றே அவன் புறப்படமாட்டா தொழிற்று, பிரியில் திவ்யரயாய். உன்மையிழந்தில் ஒன்றாக முடியும், உன்மையிழமானைக்கு எங்கனையும் விட்டு உன்றோடே பணிபோரும்படி யாக்குவதே.

(தத்துவம்) இது உன்மை சொல்லுகிறோம்; எங்கனாற்றுகையாலே கண்ணுஞ்சுழலிப்பிட்டுச் சொல்லுகிறோமல்லோம். (தகவன்று) இதுமெய்யே. நீர்மைக்கு உடலல்ல, தர்மமன்று. (தத்துவம் தகவன்று) ஸத்யமே, கருபையன்று, மெய்யே உனக்கு கருமையிலையென்றுதல்; தகவு தத்துவ மன்றென்னுதல்; உனக்கு நீர்மையுண்டென்று சொல்லுகிறது பரமார்த்தமன்று. *நகச்சிவாபராத்யதி* என்றாவது அவன் பரிசும் நலிகிறபோதோ, உன்மையாகும் அவனுலே

செய்யும்படி பங்கயனுக்கு மிருப்பு எங்களுக்கு வென்றி நுத்தோம்; அங்கனன்றிக்கே இனியுனக்கே
சேஷமென்றிருக்கிறோமென்கிறார்கள். (எத்தனை போதும் துயிலெழுவொட்டாய்காண்) ஒருகணனும்
அவனை பொறுத்திருக்க வொட்டுகிறதில்லை. புணர்ச்சிக்காகப் பிரியவும் பயப்படுவது. (எத்தனையே
லும் பிரிவாற்றவில்லையால்) அது உன் குறையோ, அவனை கண்காலமும் பிரியாண்டாத உன்னு
டைய பருஷராதிசின் குறையன்றோ. *அகலகிலேவொழியும்* என்று கண்கால விசுவேஷமும்
பொறுக்க மாட்டாமையாலே யவனோட்டை நித்யஸங்கோகம் எங்குந்நடைய லாபத்துக் குடனாகை
பொழிய விபரிப்பவனாவதே. (தத்துவம் அன்று தகவு) தத்வம்-ஸத்வம். தகவன்று-தர்மமன்று.
எங்கனாயிராமையின் சொல்லுக்கேழுமல்லோம், மெய்பே; தர்மமன்று. (தகவு-தத்துவமன்று) *பாபநாம்
வா ஸ்பாநாம் வா* என்றானுனக்கு *அஹத்வா ராவணம் ஸங்க்யே* என்ற அவனின் வாசியில்லை
பென்றிருக்கிறோம். அதவா. (தத்துவமன்று) தத்வம்-ஸத்வமும். உன் ஸ்வரூபத்துக்கும் போராது.
(தகவன்று) உன்னுடைய ஸ்வபாவத்துக்கும் போராது; உன்னுடைய பருஷகாரபாபத்துக்கும்
போராது; க்குபைக்கும் போராது.

மூவாயிரப்படி:- இருபதாம்பாட்டு. அவனுக்கும் எங்களுக்கும் அடியானதி எங்களை
நிராட்டுவதி என்று சூஞ்ஞனையும் நம்பினைப் பிராட்டியையும்சுட எழுப்புகிறார்கள்.

நோவுபடப் பார்த்திருத்தத்தனையோ. *சுஷிபாமி* என்றவனோடு, *நகச்சிக்நாபராத்யதி* என்ற
வனோடு வாசியில்லை. *அஹத்வா ராவணம் ஸங்க்யே* என்று கொன்றல்லா பராவட்டி
புகோம் என்றவனோடு. அவன்றானக்கே, *மித்ரமௌபதிகம்* என்றவனோடு வாசியில்லை என்றிரு
க்கிறோம். *பதிம் விசுவஸ்ய* என்று அவன் நினைத்திருக்குமோபாதி. *நகவீரம் ஸ்வபூதநாம்*
என்கிற முகநாமையேயுள்ளதென்று நினைத்திருக்கிறோம் இவருக்குக் குறையொழுகையாவ
அவனோடுக்குமென்று மித்தன்யனே. நிர்மமயால் விஞ்சுகிறார் “நிர்மமயாலே குறையுதவ
களோ டொப்பக்கள்” என்னுமித்தனையிதே குற்றம். *தவிதா பஜ்யேயம்* என்றிருக்குமவனோடு
சுணம் சுத: என்றிருத்தவனோடு வாசியறக் கைக்கொள்வனென்றவனை கபோதஸ்தாநியானுக்கிற்,
கபோதியில் கேட்ட பிராட்டி யில்லையிதே, அணுகுணம் தாழ்த்து பொறுக்கமாட்டாமல் சொல்லு
கிறவையிதேயிவை.

அன்றிக்கே, (தத்துவமன்று, தகவுமன்று) உன்னுடைய ஸ்வரூபத்துக்கும் போருமதன்று
ஸ்வபாவத்துக்கும் சேருமதன்று. பருஷகாரமாய் நின்று சேர்ப்பானுடைய ஸ்வரூபத்துக்கும் ஸ்வபா
வத்துக்கும் சேருமதோ இது. *அகில ஜகந்மாதரம்* என்கிறாருக்கும் சோது. *அசுரணய சன்ஸயம்*
என்கிறாருக்கும் சோது. *தேவ தேவ நில்யமஹிஷம்* என்று எட்டின பட்டத்துக்குச்
சேருமித்தனை.

ஆறாயிரப்படி:- இருபதாம் பாட்டு. “துயிலெழுவொட்டாய் காண், தகவன்று”
என்று பெண்கள் அறநுமைமையால் நம்மைச் சில குற்றஞ் சொன்னார்களையொழியும் திருவுள்ளம்
பார்த்து இடம் பெற்றபொதிலே விண்ணப்பஞ் செய்பவேனுமென்று நம்பினைப் பிராட்டி போதே
பள்ளிகொண்டோ, அவனைப்பற்றினாலும் கர்ப்பத் செய்யக் கடவ அவன், இவன் தன்னையும் திற்க

முப்பத்துமூவரமர்க்குமுன்சென்று*
 கப்பந்தவிர்க்குங்கலியே துயிலெழாய்*
 செப்பமுடையாய் திறலுடையாய்*செற்றார்க்கு
 வெப்பங்கொடுக்கும்விமலா*துயிலெழாய்*
 செப்பன்னமென்முலைச்செவ்வாய்ச்சிறுமருங்குல்*
 நப்பின்னைநங்காய் திருவே துயிலெழாய்*
 உக்கமுந்தட்டொளியுந்தந்துன்மனனனை*
 இப்போதேயெம்மைநிராட்டேலோரெம்பாவாய்*

(20)

வொட்டாதே போகப்ஸக்தனுப் பேசாதே கிடந்தாயென்றவாறே, சிலிட்டுென்று கிடக்கிறானாக் கூடுமென்று பார்த்து, நீ முன்பு ஆந்தராக்ஷணம் பண்ணி ஆர்ஜித்தகுணங்களெல்லாம், இப்போது எழுந்திராமையாலே இழுக்கக்கிடாய் புதுகிறுபென்று சொன்னவிடத்திலும் அவன் வாய் திறவாமையாலே, நப்பின்னைப்பிராட்டி திறத்தில் ப்ரணயரோஷத்தாலே சொன்னவையும் இவனுக்கு அஸற்றயம் போலேயிருந்ததென்று, புரிந்து, இவளுடைய தேஹகுணங்களையும் ஆத்ம குணங்களையும் சொல்லியேற்றி, அவன் தனக்குரியனோ, பரதந்தானுனை நலிகிறதென் என்று, எங்களுக்கும் அவனுக்கும் கடவையான நேபே எங்கனபேசுகிறதம் தலைக்கட்டித் தரவேண்டாவோ என்று நப்பின்னைப் பிராட்டியை அர்த்திக்கிறார்கள்.

வ்யா:— (முப்பத்து மூவர்) நீ ரஷிக்குமிடத்தில் ஸங்க்யாநியதி வேணுமோ, க்ரம விவகாரைதானுண்டோ, அஞ்சலக்ஷண குடியிலுள்ளாருமாய் தோஷப்பட்டால் உதவலாகாதோ; ஆண் கந்தமாய் ப்ரபலநாமானுலோ ரஷிக்கலாவது, பெண்களுமாய் அபலைகளுமானால் ரஷிக்கலாகாதோ; ஸபிதை பாதி ஸாதிந்ரி பாதியாய் ஸ்வரக்ஷணத்திலே அதிகரிப்பார்க்கோ உதவலாவது உன்னையே பற்றித் தந்தாமும் ஒருதலை பற்றாதார்க்கு உதவலாகாதோ; ஈசுவரோஹந்த் என்றிருப்பார்க்கோ உதவலாவது, “அடிபோம்” என்றிருப்பார்க்கு உதவலாகாதோ; அநந்தப்ரயோஜனரைப் போலே பதர் கழித்துக்கார்பந்தலைக்கட்டினவாறே அஜ்ஞதை கொண்டு எதிரிடுமவர்க்கையோ ரஷிப்பது, கார்யஞ் செய்யாவிடினும் அகதிகளாய் அநந்தப்ரயோஜனராயிருப்பார்க்குக் கார்யஞ் செய்யலாகாதோ. ஈரிணகர் நௌரி வைத்தருளாய்* என்று உன்னையெழுப்பி அம்புக்கு இலக்காக்குவார் கார்யமோ செய்வது உன்னாழகாண ஆசைப்பட்டார் கார்யம் செய்யலாகாதோ.

(அமரர்) கொன்றாலும் சாவாதார்க்கோ உதவலாவது, வ்யதிரேகத்தில் பிழையாத நாங்கரிருக்க, உன்னையொழிய வேறென்று தரகம் என்று முகாதந்தரத்தாலே ஜீவிப்பார்க்கோ உதவலாவது, உன்முக்கும உன்றோக்கும் ஜீவநமாயிருப்பார்க்கு உதவலாகாதோ. சக்தர்க்கோ கார்யஞ் செய்வது, அசக்தர்க்குக் கார்யஞ்செய்யலாகாதோ. தோஷப்பட்டால் ஆற்றவல்லார்க்கோ கார்யஞ் செய்வது, (முன்) தோஷ வருவதற்கு முன்னே, ஏற்கவே பரிஹரிக்கக்கடவ நீ, தோஷப்பட்ட வெங்களை ரஷிபா தொழிகிறதென். நினைவுக்கும் முற்பட்டுக்கார்யஞ் செய்யக்கடவ நீ, எங்கள் நினைவைத் துற்றாக்கிறுபோ. (சென்று) நீ இரத்து சென்று கார்யம் செய்வார்க்கோ செய்யலாவது, நாங்கள் வந்து இரத்தாலாகாதோ. உன்னையவழந்துவிட்டுக் கார்யம்கொள்ளார்க்கோ உதவலாவது, உன் வாசலிலே வந்து நின்று துவருகிற எங்கள் கார்யஞ் செய்யலாகாதோ. நாங்கள் உன் வாசலிலே

வ்யா:— (முப்பத்துமூவர்) ரக்ஷணத்துக்கு ஸங்க்யாநியத்யுண்டோ. பஞ்சஸஷம்சுடிபிஸ் பெண்களானும் ரக்ஷிக்க வாகாதோ. ஆர்த்தேயே நகம்முதலாக ரக்ஷித் துவவனல்லையோ (அமரர்) எல்லாவனவிலும் சாவதாரக்கோ உதவலாவது, உன் தோக்குப் பெருவிலும் சாகும் எங்களுக்கு உதவலாகாதோ. முகாததாத்தாஸ ஜீவிப்பார்க்கோ உதவலாவது, உன் முகத்தாலே ஜீவிப்பார்க்கு உதவலாகாதோ. பாயோஜனாந்தரபாருமாய மிடுக்கருமானார்க்கோ உதவலாவது, அந்நப்பரோஜன நைகஞ்ஞமாய அபலைகருமாயிருப்பார்க்கு உதவலாகாதோ. (முன்சென்று) தோவு வநவந்த முன்னே

வருகை நற்றமென்றிருக்கிறயோ. கம்மராயி* என்னுமவனுக்கு நினைக்கை குற்றம்; *உவாச* என்னுமவனுக்கு வாந்தனை சொல்லுகை குற்றம்; *பதப்பாமமிசமாந* என்னுமவனுக்கு வருகை குற்றம்; *உன் மனத்தால்* அவாத்தவையென்றோ* *நீ நமாலும் போத்தானே* எழுதுமென்றுமீது மிகையாயன்றோ அவ்விடத்துக் கிருப்பது.

(கப்பம் தவிச்சும்) “கப்பம்” என்கிறது-கம்பமென்றபடி. அதாகிற நு-நறிகம். “கம்பம்” என்கிற வித்தை “கப்பம்” என்று வலித்துக் கிடக்கிறது. “தேவாஸ் ஸவர்க்கம் பரித்பஹ்ய” என்று - அஸுரரக்ஷணராலே குடியிருப்பிட்ட இழந்து புகலிடமற்றுப்படுகிற நடுக்கத்தைத் தவிர்க்கை. நாட்டின் நடுக்கத்தைத் தவிர்க்கக் கூடவே, எங்களை நடுங்கப்பண்ணுதே கொன்னாய். அவர்கள் நடுக்கத்துக்கும் எங்கள் நடுக்கத்துக்கும் வாசியறிய வேண்டாலோ. அவர்கள் நடுக்கம் எதிரிகள் மிளித்தமாத; நீ யுணரும்படி காணுதொழியப் புகுகிறோமே! உண்ணக் கிடையா தொழிய் புகுகிறோம்! என்று எங்களுக்கு நடுக்கம். “கப்பம்” என்று இறைபார்க்குமாம். ராவணஜி கயக் தப் பண்பிது விட்டுத் திரிபாமை காக்கை. (கவியே) மிடுக்கா பவனே. அநீமேட்டுக்கு ஒருபாமை தோறா போலே, உன் மிடுக்குக்கு எங்கள் லஹாநியும் தோன்றோ. அபலைகளாய் எங்களுக்கு க்ருஷ்ணபலா* என்கிற உன்மிடுக்கல்லது உண்டோ. (நயிவெறாய்) தேவாநித் கருக்குப் போலே எங்களுக்குக் குடியிருப்புப் பண்ணத்தொடும் மாந்திலே அம்பெற்கடிம வேண்டா. உணரும் போலுதபழகு காண்கையே எங்களுக்குக் குடியிருப்பும் ஜீவநமும். (தூரிலெறாய்) நீ யுகத் த மவர்களான நட்புத்துருவாக நினை; ஆண்களாக நினை; பாயோஜனாந்தரபாராக நினை; மந்திது தின்று சாவாத போராக நினை; உண்ணா ரக்ஷாமாக நினையாதே ரக்ஷைக்கு நினைக்கும்போராக நினை. எங்களுக்கு நீ யுணரும்படியும், நீ தோக்கும்படியும், நீ வாந்தனை சொல்லும்படியும் தொடக்கமான வற்றைக் காண்கையே வேண்டுவதென்கிறார்கள்.

(முப்பத்துமூவரிட்பாதி) அஷ்டவஸுக்கார், ஏகாதசுத்தாரர்கள், த்வாதசாதிநயர்கள், அஷ்ட தேவாதகார, இவர்கள் தொடக்கமாக பிறற்றா எல்லையாக நடுவுண்டான தேவதாவர்க்கம், க்ருஷ்ணத் திருவாதரித்தபோதே தொடங்கி தொடங்கின தொடக்கமான பிள்ளைப்பணிகள் வாவிட்டு. தாங்கலும் மந்திரமாலாக்கொண்டு சிலநாள மறைவது வெளிப்படுவதாய்த்திரிந்து, ஆய்நாடி திறையப்படுத்தி ஜிடைச்ச்கார் பிண்டிபிசில யொதுங்குகையாலும், இவர்கள்கார்பம் க்ருஷ்ணனேசெய்து நீரின்க யாலும், இடைப்பெண்கள் அழிகையாலே இவ் வகுத்தாத்தத்தாதச் சொல்லுகிறார்கள், “கவி” என்று மிகுதியாய், ஸகலதேவதைகளையும் ரக்ஷிக்கையாலே ஸ்வாதிகனானவனே யென்றுமாம்.

இப்படி தேவகார்பந்தெய்து வ்யாபரியாநின்றும் தனக்கொரு தீங்குவரும்படியிருந்தமே வெள்ளம் (செப்புகுடையாய்) தனக்கு ரக்ஷைபுண்டாம்படி வ்யாபரிக்கும் அரணிமையை புடைய வனே பொங்கிறார்கள். அன்றிக்கே, “செப்பம்” என்று - செவ்வையாய், ஆக்கிரதோடு செவ்வையாய்

சென்று. ஏற்கவே ரக்ஷிக்கப்படவ நீ நோவுபட்டுவந்த எங்களை ரக்ஷிக்கலாகாதோ, (சென்று) நீ சென்று உதவக்கடவ உனக்கு உன்வாசலிலே வந்த எங்களுக்கு உதவலாகாதோ, உன் பக்கவிலே வடுகை மிகக் என்னுமவ னல்லையோ, எழுது மென்னுமிதுமிகையாய்நீ இருப்பது. (கப்பம் தவிர்க்கும்) “கப்பம்” என்கிற வித்தை “கப்பம்” என்று வலித்துச் சொல்லுகிறது; அதாகிறது - நடுக்கம். கப்பம் தவிர்க்கையாவது - *தேவால் ஸ்வர்க்கம் பரித்யஜ்ய* என்று அலுர ராகுஷாதி களாலே குடியிருப்பு மகப்பட இழந்து க்வேசித்த அத்தைத் தவிர்க்கை, நாட்டார் நடுக்கத்தைத் தவிர்க்கக்கடவ நீ எங்களை நடுங்கப்பண்ணுதே கொள்ளாய். து:கதிவ்ருத்தியை யாசைப்பட்டு

மாமே பரிமாரும் ஆர்ஜவகுணத்தை யுடையவனே பென்னுதல். *ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய* என்கிற வாமாத்ய தர்மத்தால் வந்த தாமதிந்தாலும், *ஸ்வஜநஸ்ய ச ரக்ஷிதா* என்கிற இவ் விசேஷத்தையும் இழக்கவே. எங்கள் செவ்வாக்கிடும் உன்செவ்வையாலே நிரப்ப விருந்தோம், அது தன்னையும் துஸ்த்ஸமமாகாநின்றாய் நாய்கார் வரக்கிட துறங்குகையாலே. விரகாலே நீரை மேட்டில் ஏற்றுமா லாலே, உன்னுடைய வாத்தலயம் எங்கன்பக்கவிலு மேறிப்பாய வேண்டாவோ, இச்செவ்வையானே அநாச்சிதவிஷயத்திலும் ஒக்குமாகில் பாதகமாமிதே. அது வாராமைக்காக (திறனுடையாய்) ரங்கிராக்கள். திறலாவது - பராபிபவநஸமர்த்தம். ஆச்சிதிரோடு செவ்வியனுன செயல்தன்னிலே அநாச்சிதர்க்கும் அநபிபவநியுனவானே. பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் செவ்வியனுன நிலையிலே துர்யோதனாதிகளையுட்கும்படிவை நினைக்கிறது. ஆபுதமெனென்று ஆபுதமெடுக்கையும் பக்கலை துர்வாக்குகையும் தொடக்கமானவை. அநுலலான எங்கள் பக்கவிலேயோ திறல்காட்டுவது, அது எங்களுக்கு அணுகுவொண்ணாதபடியாயோ.

அத்திறலால் பலித்த அம்சம் சொல்லுகிறதுமேல் (செற்றார்க்கு வெப்பங்கொடுக்கும்) செற்றா ரகிரா - சத்ருக்கள். *ஸஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்* என்றிருக்கிற தனக்கு சத்ருக்களில்லையிதே. ஆச்சிதருடைய சத்ருக்களையிதே தனக்கு சத்ருக்களாகிறார். ஆச்சிதவிதோதிகளுக்கு து:கத்தைப்பண் டிக்கொடுக்கும். (செற்றார்) சாதாவம் இருவர்க்கும் பொதுவாயிருக்கிறபடி. இவர்கள், *சத்ரோஸ் களசாந்* என்பார்கள்; அவன், *சத்விஷதநம்* என்னும். (வெப்பங் கொடுக்கும்) பயல்வரத்தைக் கொடுக்கும். பாண்டவர்களுடைய கலக்கமெல்லாம் அவர்களுக்கு எதி நிகர் பக்கவிலே யாக்குகை. “பாண்டவர்தம்மூடைய பாஞ்சாலி மறக்கமெல்லாம்” “சத்தம்மல்குழலார் அலக்கண் நூற்றுவர்தம் பண்டிருமெய்தி” (கொடுக்கும்) அருட்கொடையான ஓதார்ப்பயிருந்தபடி. (விமல) ஸம்பந்தி பிபாசுதன். னத்திருக்கச்செய்தே அச்சிதர்க்காகக் கண்ணற்று முடிக்கையாலே வந்த சத்தியைச்சொல்லுகிறது, (பெய்க்கும்) தாவருநீரம்” இதுயாதி. ஆச்சிதர்கார்ப்பம் செய்தானு யிருக்கையன்றிக்கே, தன்பேரு திக்கை “பேரூழ்த்தபுரிநன்” அநாச்சிதர்க்கு முடிக்கைத் வேண்டுமவற்றைக் கொடுத்து, அச்சிதர்க்கு உஜ்ஜிவ றேறுவான தன்னைக்கொடுக்கும் சத்தி. துர்யோதனனுக்கு பரிகரத்தைக் கொடுத்து, அபு:தனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்து நின்றநிலை (துர்யிஷ்டாய்) பரயோஜனாதா ர்க்குக் கார்ப்பம்செய்ததால்வந்த புகழும், ஆச்சிதரக்ஷணத்தால் வந்த ஏற்றமுமெல்லாம் அழியக் கிடைய் புகுகிறது, சடக்கெனவெழுந்திருந்து அவற்றை நிலைநிறுத்திக்கொள்ளாய்.

அவன் தாழ்ந்திருந்தவானே அவன் பக்கல் மறுமாற்றம் பெருமையாலே தன்னைப்பிரியில் லியாதனைச் சிறையிலே யிட்டுவைத்து முட்டுதேவர்கள் கார்ப்பஞ்செய்துதி டியுமவனை விடர் என்று, டிரியும் தப்பினைப் பிராட்டியாய் எழுப்புகிறார்கள் (செப்பனை மென்முலை) பரத்தொன இவனைக் கெடுத்துநிலிந்தென் நம் ஆர்த்தத்தவநி கோதாபடி உன்னே பொதித்துக் கிடக்கிறவனைச் சொல்லாதே. (செப்பனை) செப்புக்குள்ளே பொதித்துவைத்த ஆபாணம் நினைத்தபொது பூனக்கிலை யாதா

தேவர்களுக்கோ உதவலாவது, நீ உணரும்படி காண ஆசைப்பட்டார்க்கு உதவலாகாதோ (கவிவே) மிருக்கையுடையவனே. அபலைகளான எங்களுக்கு உள்மிடுக்கை யொழியவுண்டோ. அண்ணமையை யுடையவனையென்றுமாம். (துயிலெழாய்) தேவதைகளுக்குக் குடியிருப்பும் ஜீவநமும்போலே எங்களுக்கு நீ உணரும்படி காண்கை.

(செப்பமுடையாய்) ஆச்ரிதர்க்குச் செவ்வையாயிப்பா திருத்தாவனே, எங்களுக்குச் செவ்வையாய் திருக்கவேண்டாவோ. செப்பம்-நகை பென்றுமாம். (திறனுடையாய்) திறல்-பராபெற ஸாமர்த்யம். அதாச்ரிதர்க்குந் திருக்கே எங்களுக்கு அனுகவொண்ணு திருக்கக்கோ. (செப்பமுடையாய்) திறனுடையாய் பாண்டவர்களுக்குச் செவ்வியாயும் துர்யோதனாதிகளுக்கு அநபிபவநியானவனே. திறல்படுக்காகவுமாம். (செற்றார்க்கு வெப்பம் கொடுக்கும் விமலா) நீ ஆச்ரிதவீரோதிகளுக்கு துரத் தைப்பட்டுள்ளும் “செய்ருத்தாவலுந்” இப்பாதி, இப்போது அதுகால் பகத்திலாய்த்தே? (விமலா) என்றது-ஸம்பந்த மொத்திருக்க, ஆச்ரிதர்க்காகக் கண்ணற்று அநிகவல்ல சுத்தி. (துயிலெழாய்) அம்பு எய்யவேணுமோ எங்களுக்கு. எழுந்திருந்து நோக்கவமையாதோ. (செப்பன்

போலே, செப்புப்போலே யிருந்த ஸந்திவிசுத்தத யுடைத்தான அவர்முலையிலே அழுத்திக்கிடக்கிற வளை நமக்குக்கிடைக்கப்புகாதின்றதோ. “மோக்ஷம் நிருக்ஷாரம் மலாரா தனத்தூக்ஷாரம்” சூரம காலத்துக்கு அஞ்சிறர், கடற்குணபாப்பற்றிக் கிடத்தல், பர்வதங்களைப்பற்றிக்கிடத்தல் செய்பக் கடவது; இவனும், கடலையும் மலையையும் விடார்; ‘திருமாலிந்நீசாலை மலையே திருப்பாற்கடலே’ (செப்பன்ன) விஸை நமரான பண்டமிட்டு வைக்கும் செப்பு இவன் முலைகள். “கடல்வார் கண பெய்ததோர் செப்பினத் தி தங்கை மணானே.” (மொழிகா) வீரனுலுமாமான முலை படைத்தான கிவிறே இழந்திருக்கலாவது, அவனுணரவும் விவையுள்ளா னினம்பம் பொருத முலை.

(செவ்வாய்) அம்முலையிலே வர்த்திப்பார் நுகநங்கனியும் தேனும்; “தொண்டையம் செட் கவிவாய்நுகர்த்தார்” என்றும்படியே. (செவ்வாய்) க்ருஷ்ணனையுந் தனக்காக்கிக் கொண்ட அதமும் ஸ்மிதமும். கோவையர் பொருட்டு, தா வுழ்முறலல் பின்னைக்காய் - இவ்வதமும் முதுவலும் புதிக்காகத்தே ஏறுகள்பொருது *காந்தஸ்யிதா* *ஜகத் ஸைசலம் பரிவர்த்தயாயி* அவள் நெஞ்சை வகுத்துவது என்றும்பாலே பென்னலி; நாட்டையுட்பெண்ணு கலம்ப பண்ணுவது இவ்வதமும் முதுவலுமிதே. *ஈஷதூர்நயம் பாஸ்யாயி ரஸாயமிவோத்தமம்* என்றிருக்கும்வனைப் பெற்றும் விரும்போ. (செவ்வாய்) செவ்வவத்திரவாயர் தோற்ற வாய். (சீல மருங்கல்) அம்பலையிலேயிருந்து பகவதத்தை புதிப்பாக்குவாருருக்குவொண்ணுதயா இருக்கிறதே! முடிக்கிறதே! என்று ஆறுக்கெள்ளப்பன்றும் பவஸ்தாநதும், ஸந்திறுத்தாநதும், மேலும் கிழங்கொன்று நடுஷாந்தி என்று அழகிக்கொடுத்தனை; இதொரு திராச்ய ஸ்திதியிருக்கிறபடி! “ஒசித்த குணாரிபா கீமல் கையா வைத்து” (பம்பிர்ஜா நங்காய்) அழக்தலொத்தர்யஸமுச்சயம். சொல்லிச் சொல்லாத ஸொத்தாங்கக்ஷல்லாவற்றும் பூர்ணயானவனே. (நங்காய்) ஆய்ந்தபடி வளர்த்த நம்பியினுடைய பூர்த்திக்கும் அடிமான பூர்த்தியையுடையவனே.

(திருவே) *ஈரத்தயா தேவோ தேவதவம்சநுதே* என்றும்படியாயிருக்கை. அங்கு அவனாலே; குணங்கள் அவனாலே; மேன்மை அவனாலே; நிர்மை அவனாலே; நிபுணத்தாய், அடங்கலும் அவந்தோமலாயிருக்கும். *பின்னை நெறும்பனைத்தோள் மகிழ்ப்புடை* *செப்பன்ன மென்முலை* என்று தொடங்கி இச்சாபிகளிலே யகப்பட்டுவன் தப்பி ஏறினவிறே நம்காம்பம்செய்வது.

மென்றிலை) அவன்பக்கல் மறுமாற்றம் பெருமையாலே, புதுநாடாபுதையான நப்பின்னைப் பிராட்டியை யொழிபுகிறார்கள். மேல் அவன் அகப்படுஞ்சுழிகள் சொல்லுகிறது. நிதி இட்டுவைக்கும் செப்புப்போலே அவன் கிடக்குமிடம். “மலரான் தனத்துள்ளான்” என்றன்கூடவந்திறே. செப்புப் போலே ஸந்திவேச மென்னவுமாம் (மென்றிலை) விரஹஸஹமன்றிக்கயிருக்கை. (செவ்வாய்) அவனைத் தனக்காக்கிக்கொள்ளும் ஸ்மிதம். அந்த முலைமிலே யிருந்து அநுபவிக்கும் ஜீவநம், (சிற்றுமருங்கூல்) அதரத்தை புஜிக்கும்போது துணுக்கோடேயிருக்க வேண்டியிருக்கை. (சிற்றுமருங்கூல்) மேலும் சீழ்நிகொண்டு “இடையுண்டு” என்று அறியும்படி பயஸ்தாதமாயிருக்கை. (நம்பின்னை நங்காய்) பூர்ணையாவனே, “பூர்த்தியாகிறது - அதுகத் ஸௌந்தர்யஸமுச்சயம்.

(திருவே) இனி அவ்வருகில்லை பெர்னும்படி யாதொரு பதார்த்தம் ஸர்வோத்த்ரஸ்டம், அதுக்கு வாசகசப்தம் இதுதீபாலே. ஸர்வாதிகளுவான் றனக்கும் எற்றஞ்சொல்லும்போது இச்சப்தமிடையத்துச் சொல்லுவது. *கூச்சீ:சரிய:சுச்சிய:சரிய:சு* “திருவுக்குத் திருவாகிய” என்றும் சொல்லக்கூடாதிதே. *யஸ்ய:கடாசு:எனம்* இத்யாதி. உதாரலாக்குக்களாகிறார் - திருமங்கை மாந்ளரம், துளவந்தாரம், ஆந்வரதம், பட்டரும். (திருவே) உன்றிலே அவனுக்குப் பெருமை உண்டாய்படியான எற்றமுடையவனே. (திருவே துமிலெழாய்) அவன் பேர் படைத்தால், செய்வதும் அவன்போலே யிருக்கவேண்டாவோ, அவளுடைய வாசகசப்தத்தை உனக்குச்சொல்லும்போது தேறமனாங்கனும் ஆத்மகுணங்களுமுண்டானாலும், பத்துமாஸம் ஆச்சரிதார்த்தமாக உறங்காதிருந்த அவன்படி உனக்கும் உண்டாகவேணும்பான். (திருவே துமிலெழாய்) பென்னரி, வந்து மறியாதனைப்போலே யுறங்கலாமோ, ஸஜாதீயை யாய்ப்பிறந்த ஷனக்த. நிபுணர்ந்தெழுந்திட்டு எங்கள் ஸந்தையை உண்டாக்காய்.

நான் உறங்கிருநேனல்லேன், அவனையிருவித்து உங்களுக்குத் தருவவை மனோபதிக்ஷிதே வித்தலை, நான் எழுந்திருந்து செய்யவேண்டுவது சொல்லுங்கொள்ளன்; ஆகில் அவற்றைக்கொள்கிறார்கள் (உக்கமும் தட்டொளியும்) ஆலவாட்டமும், கண்ணாடியும். தோள்புக்கு வேண்டமுப ளுணங்குகக்கல்லா முபலகக்ஷணம். (உன் மண்ணனை) இவற்றோபாதி உனக்கு உபகரண கோடி. “லேபய்”, தன் காரியம் உன் புத்திதமாய்படி யிருக்கிறவன். தீ புதவம் தெறித்த விடத்தே காரியத் செய்யும்படி பஸ்யணாவனே.

(இப்போதே) அந்தரகாணத்தில் ஊராக மிசையார்கள், நாங்கரும் ஜிவிபாம். (எம்மை) இற்றைப்போதக்கு இராத வெங்களை. (எம்மை) *என்று பச்ய சரீராணி* என்று வந்தற் சொல்ல வேணுமோ! என்று விரஹம் தின்ற வடம்பைக் காட்டுகிறார்கள். “எம்மை” என்று இத்தப் பன்மைபாலே “பெய்ப் பெண்ணே” என்னுதல், “பிள்ளாய்” என்னுதல், “நாமாகப்பெண் பிள்ளாய்” என்னுதல் எத்தனைபிச்சம் சொன்னாக்களையாகிலும் பல தாசையிலே எல்லாரு மொத்திருக்கிறபடி. எல்லார்க்கும் உபாயமொன்று றற்போலே உபையுமொன்றாயிருக்கை. ஒருந்தன் கிரவுடகளைப் பலர் ஆசையித்தால் ஸுகந்த தாரதம்பத்தாலே விளம்பமுண்டானாலும் பலம் எல்லார்க்கும் ஒத்திறே விருப்பம். அம்பொருள் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனாலும், தேஹபாத்நாயிலே அப்பம் ஸங்கிக்கும், அவனையொழிபச் செல்லாதார்க்கும், இங்ஞன் வைஷம்ப மொழிய பலதாசையிலே ஒப்புச் சொல்லாத தின்றிறே.

(திருவே) “ஒசிந்தவொண்மலரான்” என்றும்போலே ஸம்ச்சலேஷத்தாலேவந்த துவட்சி. (துவிலெழுப்பி) திருநாற்று எங்கள் ஸந்தையையுண்டாக்காய். (திருவேதயிலெழுப்பி) பிராட்டியைப் போலும், அபரிதைகளான சங்கத்தொகை உணரவேண்டாவோ; ஆசரிதர்க்காகவன்றோ பத்துமனம் உறங்காதிருத்தது, எழுந்திருந்து உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுமென்னென்ன; (உக்கமும் இப்பாதி) உக்கம்-ஆலவட்டம், ‘தட்டொளி-கண்ணாடி, பறையென்றும்பாம்.’ (உன்மணானை) உன்புருவம் தெறித்த அபித்திலே கார்ப்புச் செய்யும்படி பப்பாவனை. உக்கத்தோபாதி அவனையும் இவன் தாவேறுமென்கை. உன்மணானை விப்போதே பெய்மை தீராட்டு என்றும்பாம். (இப்போதே) பிற்பாடுபோலத்தகு இராதளங்களை. (எம்மை) *ஏனெனிய சரீராணி* என்று விரஹம் தீவ்றபுடம் பைக் காட்டுகிறார்கள். (எம்மை, “பெய்ப்பெண்ணை” என்றும், “நாயகப் பெண்பிள்ளாய்” என்றும் தங்களில் தாங்கள் சொல்லுபித்தனை, பேற்றில் வந்தால் எல்லாரு மொத்திரிப்பர்கள் என்றும்பாம். (எம்மை) எங்கனையும் அலையுங்கூட முழுக்காட்டவேணும் என்றும்பாம். (தீராட்டு) “தாராபித்ரு க்ருதாதி” என்றும்போலே இவர்களுக்குப்பது இவர்க்கு க்ருஷ்ணமென்று. பெருமாய், பிராட்டியுடைய ஸொந்தர்பாதிக்க கிடக்க ஐயர் பண்ணிவைத்தவிவாஹமென்று உகப்பர்; அது போலே, க்ருஷ்ணமென்பக்கல் பார்ப்பதும் போகாததற்கு கிடக்க இவர்க்கு க்ருஷ்ணமென்று உகப்பர்கள்

ஹவாயிரப்படி :— இருபத்தோராம் பாட்டு, நப்பின்னைப் பிராட்டி, “போகத்திலே வந்தால் தானுமுங்கனிலே யொருத்தியன்றோ, நாமெல்லாருங்கூட க்ருஷ்ணை அகத்திக்கு வந்துவிடுகின்றன; அவன் குணங்களிலே தோற்றார் தோற்றபடி சொல்லி பெழுப்புக்கிறார்கள்.

(உன் மணானை எம்மை தீராட்டு) எங்கனையும் அவனையும் கூட முழுக்காட்டவேணும். (தீராட்டு) “தாராபித்ரு க்ருதாதி” என்று-பெருமான், பிராட்டியுடைய ஸொந்தர்பாதிக்க கிடக்க, “ஐயர் செய்வித்த விஷயம்” என்று பிராட்டியை ஆதரித்தாற் போலே, க்ருஷ்ணை பித்தர்த் விஷய மென்றாயிற்று நான்கள் விரும்புவது. (உன்மணானை எம்மை தீராட்டு) *என ப்ரஹ்ம பரவிஷ்டோஸ்மி க்ஷீமே சீதமீவ ஹ்ரதம்* “அப்பன் திருவருள் முழிப்பான்.” எங்கள் விஷயம்மென்று, எங்கனையெல்லாருங் கொண்டாடும்படி பண்ணு. (திருவே எம்மை-தீராட்டு) எங்கனையும் அவனையும் மொருகுறையிலே போத போது நீ திருவாகைக்கு உபாயமுண்டோ. “சீர்ப்பித்த-பாத்த” என்றித்த-பாத்தபாத்து ஸ்வத்தந்தாரோடு பாதத்தந்தாரோடு, வாசிப்பில்லை. இவர்கை பார்த்திருக்கின்றனும். (உன் மணானை எம்மை) உனக்கு முழுக்காட்டெழுந்தித்தது ப்ரதானம் எழுத்து வாங்கிதுறவனை. “தீராட்டமைத்து வைத்தீதன்” என்று உனக்கும் அவனுக்கும்சுடக் குறிக்கச் சமைத்த தீரிலே எங்கனையும்கூட முழுக்காட்டு. (உக்க மித்தாதி) எங்கள் சமத்தையுறும் பரிசுரவையுடம், எங்கள் ஸல்லகைண்டத்தாக நான்கள் கண்ணுக்கும்கு பரிசுரவையுடம் தந்து எங்கள் விரஹதபமாறும்படி வாசத்தத்திலே அவகாஹிக்கும்படிபண்ண வேணும். க்ருதா தந்தே ப்ராப்தினைப் பண்ணித் தாவேணுமென்றுபடி.

ஆறுமிரப்படி :— இருபத்தோராம் பாட்டு, புருஷகாரபூதையான நப்பின்னைப் பிராட்டியை பெழுப்ப; அவன் ஸொந்ததெழுந்திருந்து நான் எங்கனிலே ஒருத்தியன்றோ, உங்கள் கார்ப்பங்களெல்லாம் மறந்தாகச்செய்ய, க்ருந்தோடு, நம்மைப்பற்றி அங்கு ஒருகுறையுண்டோ, நாமெல்லாருங்கூட

ஏற்ற கலங்களைத் தீர் பொங்கி மீதளிப்ப*
 மாற்றுகேதே பால் சொரியும் வள்ளல் பெரும்பசுக்கள்*
 ஆற்றப் படைத்தான் மகனே யறிவுறும்*
 ஊற்றமுடையாய் பெரியாயுல்கினில்*
 தோற்றமாய் நின்றசுடரே துயிலெழாய்*
 மாற்றுகுனக்குவலி தொலைந்துன் வாசற்கண்*
 ஆற்றது வந்துன்னடி பணியுமா போலே*
 போற்றியாய் வந்தோம் புகழ்ந்தேலோ ரெர்பாவாய்* (21)

க்ஞண்ணை எழுப்பி அர்த்திக்கவாருங்கோளென்ன; அவன்குணங்காரிலே தோற்றுத்தோற்றபடியே சொல்லி, உகவாதார் அமபுக்குத் தோற்றுவந்து விழுமாபோலே, *குணைந்தால்யமுபாகத:* என்ற இனையபெருமையிப்போலே குணங்களுக்குத் தோற்றுவந்தோமென்று சொல்லி க்ஞண்ணை எழுப்பு கிறார்கள். உகவாதார் உன்வீரத்துக்குத் தோற்றப்போலே உகந்த நாங்கள் உன் தீர்மைக்குத் தோற்றபடி.

வ்யா:— (ஏற்றகலங்கள்) உன்னை ஆராக நினைத்து உறங்குகிறாய், உன்னையுணராய், அறியாதவாறாகவாதல், சகாவந்தி மின்னையாகவாதல் நினைப்பதென்று, மூத்தநகோபர்மகனாக நினைக்கிறபிள்ளையே யுள்ளை. மூத்தநகோபர் அழ்மித்த ஐசுவர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்;— மூத்தநகோபருடைய செளர்ய வீர்யங்களும், தார்பிகத்வமும், படிபலமுமிதே கீழ்ச்சொல்லிற்று. (ஏற்றகலங்கள்) இட்ட இட்ட கலங்களெல்லாம் எதிரே நிரம்பி வழியும்படி அதுஸந்ததமாகப்பால் சொரியக் கூடியவா யிருக்கும் பசுக்கள். (ஏற்றகலங்கள்) கலமிடுவார் தாழ்வே. இட்ட கலம் நிறை யாததில்லை. நாலாயிரம், இரண்டாயிரம் என்று ஒரு ஸங்க்யையில்லை. (ஏற்றகலங்கள்) கலத்தில் சிறுமை பெருமையில்லை, சட்டை மடுக்கிலும் நிறைக்குமத்தனை. ஏராதகலங்கள் நிறையாதெழுகிறது பாலின் குற்றமன்றிதே; கொடுபார்க்கும் ஒரு கொள்வார் தோட்டமாயிதே யிருப்பது; இவையும், க்ஞண்ணை படியா யாய்த்திடுப்பது. அத்தியாதார் குற்றமேயாய் அவன்பக்கல் குற்றமில்லையா கித் தார்பிகலே *உதாரா:* என்று—அத்தித்த பாத்தரங்களைக்கொண்டாடியிதே இவன் உபகரிப்பது, அத்தித்தவந்தார் உபாயமாகாதோவென்னில்; இவனுடைய தாதத்தயம் ஸ்வபூத்திலே புகுமா (போலே) இவையும் ஸ்வபூத்திலே புகுமித்தனை, உபாயத்திலே புகுமா, அங்ஙனையாகில் அத்தித்த வந்தான் போலே ஸ்வபூத்திலேயுமித்தனை; மூத்தகுறையும் இல்லையாகில் போகத்தான் பரப்பயமாக மாட்டாது. ஸ்வபூத்திலே போகம் ஸாவதிகாரகையாலே அத்தித்தவரும் அவ்வாறிலே பரப்பயனாகும்; அங்கு நித்ய மாகையாலே அது உருவச்செல்லும் நித்யநாபாயிதியானவரும் “இறைமும்— அசிலதில்லேன்” என்றிதே ஆங்கிரப்பது. *மூத்ததே நங்கள் போக மதிழ்ச்சிக் கொண்டு பெருந்தேவர் குறங்கன் பித்தற்றம் பிரான் ஸதாபச்யந்தியிதே. அங்ஙனம், *மூத்ததேயேவ வாதின; என்றிதே அவநத்த டீடத்திதும் *இவ நங்கள்மும் துதி செய்ய தின்ற; பன்னகடவதிதே. (எதிப்பொங்கி மீதளிப்ப) முலைக்கண்ணிர் பெருமையாலே. ஒருக்கால் தொட்டுப்பட்டாலும் ஒரு பிறிலே கலத்தை நிறைத்து வழிந்துபோகா நின்றுளும் முலைக்கடுப்பாலே மேலே மேலே சொரியும்.

வ்யா. — (ஏற்றகலங்கள் எதிர்பொங்கி விதரிப்ப). ஏற்ற கலங்களெல்லாம் எதிரே பொங்கி வர்ப்புமபடி. கலவிபாதம் தாழ்வை, குட்ட கலங்களெல்லாம் நிறையும்; ஏனாதகலங்கள் நிறையா தொழிதற்குப் பாலின் குறைபாட்டிற். (புற்றகலங்கள்) பெருமை சிறுமையிலை; கடலைபடுங்கிலும் நிறைக்கு மிகத்தலை. இவையும் சிறுவுடைய பாலாவரிடுக்கை. அத்தியாதாம் குற்றமத்தனபோக்கி அவன் பக்கம் குறையவில்லை. அங்காங்கி யாமாழிதே அலனுக்கு. (மாற்றுவத பால்சொங்கும்) முலைக்கடுமையிலை கலவிடுவாங்கிப் பெருகு எதிர்பொங்கு. (வள்ளல்) சிலர்க்கு உபகரித்ததாக விடுக்கை மாற்றிக்க தன்காங்கு பெயருதக அபகரிக்கை. கடுங்குண்களப்போலே பெண் குற்றம் பெணைக்குமணைக்கலாமபடி பால்கலங்குணை பெண் குணம். (பெரும் பசுக்கள்) கடுங்குணை ஸ்பந்த

(மாற்றுவத பால்சொங்கும்) இங் கலத்தின்பிற்று கலவிடுவாங்கிப்பெருகான் அலையாது ஊர்நுமாறுதே பால்சொங்குத்தலை. புது ஏவ மறுபாடுதோ ப்ரமருஞ்ஞடோ வாக்கியம் ரவித்திடுஞ்சுக் குணு மைதேயம் என்று சொல்லக் கூடியதிற். புதுபத்தியை பகவான் கேளாநிதகை பெயர் நல்லவர்த்தம் இவாநிழக்கவிவாண்ணு. தென்று அறித்யவேஷாஜகம்மாதாம். என்று ரிஷிதான் சொன்னுமிதே.

(வள்ளல் பெரும் பசுக்கள்) சிலர்க்கு உபகரித்ததாயிடுக்கையன்றிக்கே தான் காங்கு பெரு தாக வபகரிக்கும்படி உதரால்பாலாமாழிடுக்கை; கலெண்டி, நெல்லாத்தகும் கோதில் என் வள்ளல் என்சிறு க்ருஷ்ணனைப் போலே. குத்தாநினைத்திதே கூஉதரம்; கூலந்தர்சயம்; என்று அணவத் தார். சிலர் அத்தியாநிடுக்கச் செய்தேமிதே கூவிடுகின் முற்றவும்; என்றாரிச் செய்தது அத்தை நினைத்திதே பிறுமோ கனிகள் கூஉதர் கணாவிச் சிலசினில் மிக்கதே; என்றது. வண்டி கோபரான இவாநிப்போலே. அதுந் மாநியாகையாலே திருமண்கையாழ்வாங்கும், கருத்தறவுணர்க்கென்; கூசொல்லுகேன் வம்பின்; கூமருமுறையின் என்றாநிச் செய்தார். (வள்ளல்) க்ருஷ்ணனைப் போலே, பெண்ணுக்கும் பிணைக்கு மணையலாம்படி தன்னைத் தாழ்விட்டுக் கொருந்துக்கொடு நிற்சும் பரிபாதைமைப் பொலுப்பிற்று. (பெரும் பசுக்கள்) க்ருஷ்ணாவர்சத்தாலே வாகிடுருமை யாகையாலே அவர் நன்றிடுகை க்கம் பெருத்திருக்கை. *பெரும்பகவான்; *கூமறுத்தம; *கூபெருமம் பெரியோர்; * (வள்ளல் பெரும் பசுக்கள்) *சிற்று மாமணிசா* என்றுமா போலே.

(அதற்குமணத்தான்) மிகவுடைய உத்தமன். *குணநாமமாகரோ மஹான்; *குணநாமயுலத கம்மச்சம்; *யதா ரதநாமி லுலதேரஸங்க்யேயாமி புத்தரக; *நிலவன் புதற்; மஹை கல்யாண குணம் கு தோதி; *அநில நேய ப்ரதய்க்க; *அபரிமித குணகனெளக மஹன்னைவ; *வர்க்காயுததர்சயம் குணைச் சக்யம்; என்று க்ருஷ்ண குணங்களுக்கு வல்ல நாதுதல். சுகன்னாபியன் கற்ற கல்விச் சான்று க்ருஷ்ணர் நிழங்கெல்லையுன் னதல். அஹம்மத: கூஉதரம்; என்று ஸம்ஸாரிகள் அந்நம் அலங்களுக்கு மயக்கைய அண்டதல். திருநாமத்தில் திருநிகரில் முத்தங்களுக்கு என்னுண் டாகம் செய்பரிசாத்தித அந்நாப்பி யாக்கம் பக்காகுக்கு என்னுண்டாயிடு. [கர் அருங்கா சம்ஸம்] கம்பகன்கொழிப்பாடு. [கலவித்தம, லெத்தி] பெரிய திருநாமி ஸ்வரீபாக்கி மாக வித்தித மாய்போலே. [வரீயாழ முத்திதர்] சிலந்தரிகள் மறுபுயர்க்கு ஸஞ்சிக்கை. நயர் மாகக் குறுத்தெ நயம் விதுத்தித நயமாகக் கண்ட அமைப்பாகையால் இவை விதிபே. பொன்னு மடி முத்தாலே நிரப்பினாக்கும் (அதற்குமணத்தான் மகலே) பிறித்திசைபுக்கு ஸம்பத்து ஸ்வயமர்ஜிதமையாலே தான் றேன்றி யாத்தகும், இவர் பிறந்து படைத்ததையையாலே அடி படைப்பின்பம். *பதிம் விசுவக்யம் என்றித ஸ்வப்பத்திற் கட்டிலும் பிறித்திசைபுதல்.

தாலே வளநகையாலே ஸ்ரீசுத்தஞ்ஞபிணப் போலேயிருக்கை. (ஆற்றப்படைத்தான்) *கழியாகும்படையிலே கணசங்கம் கலந்தெங்கும் நிறைந்தேறி - வழியாரமுத்தின்று வளங்கொடுக்கும் திருநறையுள். # 6. 1. 2. அதாவது - தொகையின்றிக்கே யிருக்கை (படைத்தான் மகனே) அவர்க்கு ஆர்ஜித்து வந்தது, இவன் பிறந்து படைத்த ஸம்பத்து. இத்தால் - *பதிம் விச்வஸ்ய* என்கிறதிறு காட்டிலும் ஸ்ரீநந்த கோபர் ஸம்பத்துக்கு இட்டுப்பிறந்த வேற்றம். பரமபதம் போலேயும் நாராயணத்வம் போலேயும் தான்றோன்றியன்றேயிது. (அறிவுறும்) ஸர்வஜ்ஞனைவனை உணர்த்த வேண்டியிறே உள்ளுச் செல்லுகிறது. கைப்பட்ட பெண்களைச் சரக்கிலேவாங்கிக் கைப்படாதவர்களைக் கைப்படுத்துகைக்காக வுண்டான உபாயாத்யபரதையாலே பெழுப்புகிறார்களாகவுமாம். (ஊற்றமுடையாய்) த்ருட்பரமான லேத்தனகை.

ஐச்வர்யத்துக்கு இட்டுப் பிறந்தவனை பரமபதம் போலேயும் நாராயணத்வம் போலேயும் ஸ்வதஸ்ஸித்த மன்றே கோபாலமும் கோபாலத்வமும். நந்தன்பெற்ற ஆனாயனுக்கல்லது எளித்தியாதே.

(மகனே அறிவுறும்) உன்ஐச்வர்யமிருந்தபடியாலே எங்களை நினைக்கைக்கு விரகில்லை, ஐச்வர்யச்செருக்காலே ஆர்த்ததவறி செவிப்பட்டதில்லையோ யாகிலும் உன்பிறவியை புத்திபண்ணி எங்களுக்குகாக உணராய். உனக்கும் எங்களுக்கு முண்டான ஸம்பந்தத்தாலே பெறில் பெறுமத்தனை யென்று *உன்மன்னிப் பிறவி பெறுத்தனை* என்றதான்ச் செய்தானிறே. (மகனே அறிவுறும்) பரமபதத்திலே வந்தோமோ, வலிஷ்டாதிகள் நியமிக்கும் வாசலிலே வந்தோமோ. (அறிவுறும்) இவனுக்கு உணர்த்தியுண்டானால் பலத்தில் எவம்பமில்லை, வாயிசாரமுமில்லை யென்றிருக்கிறார்கள். அறிவியாதபோதிறே இத்தலைக்கு இதுவும் வ்யஸநமும், அறிவித்தால் காய்ச்செய்பாதபோது இதுவும் அவத்யமும் அவனாதமித்தனையிறே - அறிவுடையார் காயம் ஒருபரம சேதநன்கையதிறே. (அறிவுறும்) ஸர்வஜ்ஞனையும் உணர்த்த வேண்டும்படியிறே உள்ளுச்செல்லுகிறபடி. கைப்பட்ட பெண்களைச் சரக்கிலே வாங்கிக் கைப்படாதவர்களைக் கைப்படுத்துகைக்காக உண்டான உபாயாத்ய பரதையாலே எழுப்புகிறார்கள்.

வாங்கக் குடும்பிறைக்கும் வள்ளல் பெரும்பசுக்கள். ஊர்க்காகவல்லையோ, நாம்பிறந்து படைத்தோமாகச் சொன்னார்கள், இதொரு ஏற்றமோ வென்று பேசாதே கிடந்தான்; இனி யவ்வருகில்லை யென்றும்படியான உத்தகாஷ்டங்களைச் சொல்லி எழுப்புகிறார்கள் (ஊற்றமுடையாய்) பரமானதார்ப்யத் தால் வந்த பரமேயத்தினுடைய ஸகைத்யத்தைச் சொல்லுகிறது. புருஷபுத்திரபாவங்களானவற்று லன்றிக்கே, அபெருஞ்ஞெய்யாய் நித்யபரித்தோனமான வேத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே த்ருட்பரமானலேத்தனயிருக்கை. அப்ரமானமென்னுதல் அநுமானபரமான மென்னுதல் செய்ய வொண்ணாது, வசநாபாஸங்களாலும் உத்தப்பாஸங்களாலும் அழிக்கவொண்ணாதுருக்கை. *ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி, ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி* : 6 தான்மவசஸாம்ப்ரதிஷ்டா* *வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்* *நாராயண பரோவேத* : *உள்குடும்பிருகுருதிபுள்* *சுவேதமுதல்வன்* *நான் மறைகள் தேபுபாருஞ் செல்வன்* *நம்மபுடய நாயகனே* என்று யசோதைப்பிராட்டி. சிராட்டுகிற கிருஷ்ணாவிறே. (பெரியாய்) அந்த ப்ராமணங்க னெல்லாம் சொல்லுதும் தன்னுடைய அவதிகாண வொண்ணாதுபடி. அவ்வருகு பட்டியிருக்கிறவனே. யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராய மநஸா ஸுஹ* என்றும், *யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்* என்றும் *அவிஜ்ஞாநதம் விஜாதாம்* என்றும் ப்ராமணங்களுக்கு குஇவ்வளவென்ன வொண்ணாதுபடியிருக்கை.

"இத்பொருள் ஸம்பந்தமும் தய்யேயம் தந்தோர்
 இவ்வாறு பதவிதய்ய ஸம்பத் ஸூத்ரத்த கருத்து" - அய்யாசம் 18-3.

128 திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் இருபத்தோராம் பாட்டு - ஏற்ற கலங்கள்

(பெரியாய்) *அப்ராப்ய மஸலா ஸஹ* என்றும், *யஸ்யா மதம் தஸ்ய மதம்* என்றும் - அந்ந்ரமாணங்களுக்கும் தன்னுடைய அவதிகாண வொண்ணாதிருக்கை. (உலகினில் தோற்றமாய் நின்று) என்றும் ஒலைப்புறத்திலே கேட்டுப் போகையன்றிக்கே எல்லாகூங் காணலாம்படி அஜஹத் ஸ்வபாவனுய்க் கொண்டவதரித்து ஸகலமநுஜநயந விஷயதாங்க்தனுவனே. (சுடரே) ஸம்ஸாரிகளைப் போலே பிறக்கப் பிறக்கக் கறையேறுகையன்றிக்கே சாணையிலிட்ட மாணிக்கம் போலே ஓரி விடாநிற்கை, *ஸ உ ச்ரேயாப் பவதி ஜாய மாந:* என்றும், *மாநுஜீத் தநுமாச்சிதம்* *பரம்பாவ ஜாநத்:* என்றும், *நிலைவரம்பில பலபிறப்பாவொளி வருமுமுதலம்* என்றும், சொல்லக்கடவதிறே (ஊற்றமுடையாய்) ஆச்சரிதவிஷயத்தில் பண்ணின ப்ரகிஜ்ஞையை மஹாராஜனுள்ளிடாரும் விடவேணுமென்னிலும் விடாதே முடிய நின்று தலைக்கட்டுகை. (பெரியாய்) அந்த ப்ரகிஜ்ஞா ஸம்ஸாரித்தனவன் நியேயிருக்கும் பலமென்றுமாம். (பெரியாய்) ஆச்சரித விஷயத்தில் எல்லாந்

(உலகினில் தோற்றமாய் நின்று) மேன்மைக்கு எல்லகாண வொண்ணாதபடி யிருக்குமென்று ஒலைப்புறத்திலே கேட்டுப் போகையன்றிக்கே எத்தனையேனும் தண்ணிப ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உபேஷா விஷயமான லோகத்திலே அஜஹத் ஸ்வபாவனுய்க் கொண்டு ஸாதூபரிதராணத் துக்காக் ப*ஸ்வாமி* என்று சொன்னபடியே அவதரித்து எல்லாகூங் காணலாம்படி ஸகலமநுஜநயநவிஷயதாங்க்தனுவனே. (தோற்றமாய்) *ஆவிர்பூதம்* என்கிறபடியே. (சுடரே) அல்லாதார் கர்மாநுஞ்ஞானாகப் பிறக்கையாலே பிறக்கப்பிறக்க மழுங்குவார்கள் ஸம்ஸாரிகள்; அவனுக்கு அதுகாறா கர்யமாய்கையாலே பிறக்கப்பிறக்க ஒளிகாநிற்கும், ஜந்ம ஸம்பந்தத்தாலே கறையேறுகை யன்றிக்கே சாணையிலிட்ட மாணிக்கம் போலே அப்படிவல்லகை. *ஸ உ ச்ரேயாப் பவதி ஜாய மாந:* *மாநுஜீத் தநுமாச்சிதம்* *பரம்பாவமஜாநத்:* என்னும்படியான மதுஷ்யத்தவே பரதவஞ் சொல்லுகிறது. *பாவுதொல்சிக் கண்ணு என்பரஞ்சுடரே* என்னக்கடவதிறே.

அன்றிக்கே, (ஊற்றமுடையாய்) மஹாராஜர் *வத்யதாம்* என்றும், *ந த்யதேயம் கதஞ்சந* என்றும் தாமரையார் சிதகுரைத்தாலும் *என்னடியாரது செய்யார்* என்றும் - ஆச்சரித விஷயத்தில் பண்ணின ப்ரகிஜ்ஞையை, *அப்யஹம்ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்* என்கிறபடியே - தன்னையும் தன் விபுதி யையும் அநியமாரியும் விடாதே நின்று தலைக்கட்டுகைக் கீடான ஆதாததோடே நிற்கு முற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (பெரியாய்) ஆச்சரித விஷயத்தில் எல்லாஞ்செய்தாலும் ஒன்றுஞ்செய்யப்பெற்றிலோ மென்றிருக்கையும், அதுதான் தன் பேரையிருக்கையும், *செய்யுமன்று தன் பெருமைக்கீடாயிருக்கையும்* விரோதித்த மஹாராஜர் தாருங்கூட *சுகந்த்சிதம்* என்று கொண்டாடும்படியான பெருமை விலக்கு மனவன்றிக்கே யொழிந்தால் பிள்ளைக் கொண்டாடு மித்தனையிறே. (உலகினில் தோற்றமாய் நின்று) கீழ்ச்சொன்ன ஆச்சரிதபகஷபாதம் உலகிலே ப்ரஸித்தமாய்படி நிற்கை. து*யோததந். சிகபாலன், உதங்கள், இவர்களுட்படச் சொல்லும்படி லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாய்படி யிருக்கை. காவு கண்டாய் கூட்டுண்டாய் என்பது, வ்ருஷஸ்போஜம் பண்ணினாயென்று இகழ்வது, து*யோதநாதிகளைப் பொடி படுத்தியும், அர்ஜுநாதிகளை வாழ்வித்தாயென்னும்படி ப்ரஸித்தமிறே. (சுடரே) ஆச்சரித பாதத்தி யுத்தால் வந்த ஓனஜ்வலம். *இன்னார் தூதனை நின்றான்* (நின்றசுடரே) *ஜனங்களுள் செய்து நின்று பார்மல்கு சேனையவித்த பாஞ்சுடர்* என்னக்கடவதிறே. 3

(துயிலெழாய்) நீ யிப்போது எழுந்திராமையாலே நீ பிறந்து படைத்த ஸம்பத்தும் நீ ஆர்ஜித்த குணங்களும் மழுங்கக்கிடாய் புகுகிறது, நீ அவை ஸம்பாதிக்கப்பட்ட அருமைபறியுத்தியே, அவை நிறம்பெறும்படி: திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளாய்.

(மாற்றூரித்தாதி) சத்திசங்கரனவர்கள் உள் மிடுக்குக்குத் தோற்றுப் போக்கடியில்லாமே உள் நிறுஷாகாரிலே வந்து விழும்போதிலும், மாற்றுர் தங்கள் வலிமையை வந்து விழும்போதிலே என்று மாம். *மாற்றூர்* என்பது-சத்திசங்கர், தராமயணனாகையாலே ஸம்பந்த மெல்லவாரோ மொத்திருக்க இவனுக்கு சத்திசங்கருண்டென வெள்ளிஸ்ரீ, ஆசிரித விநோதிகள் இவனுக்கு சத்திசங்கர். இந்தாதி-மாற்றூர்க்குத் தோற்று எதிராக வதாரிப்போல உள்-நிறைவற்றுக்குத் தோற்றுவத்தோடும்தன்மை. அவர்களுக்கு முடிந்து பிழைக்கலாம், குணஜிதிக் அஞ்சுத்தும் விரிசில்லைமறி. பரஹ்மாஸ்தம் விட.

(யாம் வந்தோம்) சத்ருக்கள் துரமிடாந்தாலே *நமஸ்யம்* என்றிருக்குமா போலே *நத் தஸ்ய ஸத்ருசம்* என்றிருக்கும் நாங்கள் எங்கள் செல்லாமைபாலே வந்தோமாதனை ஸபையுற்றதும் வாவொட்டாய். ஆற்றுக இந் த விடத்திலிருக்க வொட்டாய் (போற்றி) சேர்ந்து *போற்றி* என்னுமித்தகையிறே. போற்றுகவாயது - *செவம் திருக்காயி* என்று

17

5. What is the purpose of the study? The purpose of the study is to determine the effect of the use of the Handwritten Method on the Learning Outcome of the Students in the Classroom.

வேண்டும்படி பிராட்டிபக்கிலே அபராதத்தைப் பண்ணி, *தீரீங் லோகார் ஸம்பரிசுரம்ய-ஸ பித்ரா
சு பரித்யக்த: என்று-ஓரிடத்திலும் புகலற்று, *தமேவ சரணம் கத: என்று பெருமான் திருவடி
களிலே விழுந்த காகம்போலே யிருக்கை. *ஸத்யேவ லோகார் ஐயதி* என்று - அம்பு பட்டாரோ
பாதி குணஜித ரென்றதிதே. (போற்றி) போற்றுகையாவது-திருப்பல்லாண்டு பாடுகை; பெரியாழ்
வாரைப்போலே வந்தோம். (யாம் வந்தோம்) அவர் தம்மைப்பேணாத உன்னைப் பேணிஞற்போலே,
நாங்களும் எங்கள் ஸ்ரவபத்தைப் பாராதே ஆற்றாமையிருந்த விடத்தில் இருக்கவொட்டாமையாலே
வந்தோம். நசை முடியவொட்டாது, ஆற்றாமை இருக்கவொட்டாதிதே. (யாம் வந்தோம்) சத்ருக்கள்
தூயிமாந்தாலே *நமேயம்* என்றிருக்குமாபோலே, ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தாலே, *தத் தஸ்ய ஸத்ருசம்*
என்றிருக்கும் நாங்கள், ஆற்றாமை இருக்கவொட்டாமையாலே வந்தோம். (புகழ்ந்து) எங்கு
தோற்பித்த குணங்களைச் சொல்லி.

முமாயிரப்படி:— இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. கிழப் பாட்டில் தங்கநாறு அடிகள்
நூயதையைச் சொல்லிற்று; இப்பாட்டில் அந்நயர்ஹ சேஷத்வஞ் சொல்லுகிறது.

திருப்பல்லாண்டு பாடுகை. அல்லாதார் பாடுவது தந்தாம் ப்ரயோஜனத் துக்காகவிதே. நாங்கள்
உன் ஸம்ருத்திபையாசாஸிக்கும்படி யன்றோவந்தது. (புகழ்ந்து) *சத்ரோ: ப்ரக்யாதவீயயம்*
என்று மாற்றுகம் தங்களைத் தோற்றித் தீர்ப்பத்தைச் சொல்லிப் புகழ்வர்கள்: இவர்களும் தங்களை
நலித்தநலிவைச் சொல்லிப் புகழ்மித்தனையிதே. எங்களைத் தோற்றித் துணங்களைச் சொல்லிப்
புகழ்ந்து; *அழித்தபுயன் திருவடியால்* *நின்றன்னால் நலிலே படுவேம்* என்று வருகையிதே
யுள்ளது. (போற்றி-புகழ்ந்து வந்தோம்) பெரியாழ்வாரைப் போலேயும் வந்தோம், அல்லாதாரைப்
போலேயும் வந்தோம்; நாங்கள் செய்வதெல்லாஞ் செய்தோம் நீ பெரினும் பெறு, இழக்கிலுமிட.

ஆறுயிரப்படி:— இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. (அங்கண்) “மாற்றுகளுக்கு வலி
தொலைந்து” என்று-போக்கற்றுவந்தபடியிதே சொன்னார்கள்; இன்னமும் இவர்களையாவியங்கு
வேம் என்று கிடந்தான் க்ருஷ்ணன்; இப்படியோ எங்களை நீ நினைத்திருக்கிறபடி, இங்கு புக
லன்றியே பொழிந்தாலும் வேறு போக்கில்லாதபடி அந்நயர்ஹைகளும் எங்களுக்குப் பிறர்க்கு
மாகாதபடியுமாய் வந்தோம், இனி கடாசுவித் தருளவேனுமென்கிறார்கள். *பரிபத்தா* புத்ராம்ச
தாராம்சசு* என்று-அருகூலராயிருக்கச் செய்தேயும் இவர்களிலு மண்ணிய ராவணன் இந்நதபடி
யிதவன்றோ என்று, இவர்களு ம்ப்படியேயாகக் கூடுமென்று, ராவணஸம்பந்த முள்ள தடங்கலும்
விட்டு, *பவத்தகம்* என்று ஓரிடத்திலே எல்லாம்பெற்றால் பவையத் தண்ணியவற்றை நின்று
தேடவேனுமேரென்று போகட்டுப்போந்தேன், தேவரீங்கீசாரம் பெற்றிலைஞதிலும் விட்டுப் போந்த
விடத்துக்கு ஆகாதபடி வந்தேனென்று விபிஷணன் விண்ணப்பற் செய்தாற்போலே, பிறந்தகத்துக்கு
மாகாதபடி வந்தோமென்று தங்களுந்நயர்ஹவந்தோற்ற விண்ணப்பற் செய்கிறார்கள்.

வ்யா:— (அங்கண்மாருதாத்ரசர்) இங்குவந்தார் உன்னில் நுறைந்தாருண்டே. *ஈசுவரன்
ஈர்வருதாராம்* என்று நீ யிருக்குமாபோல, நாங்களும் *ஈசுவரோ ஹம்* என்று தனித்தனியே யிருந்
மவர்களன்றோ, உன்னில் ஒரு சுற்றுக்குறையகின்ற விடமுண்டோ, எங்களிரசதவிந்து வந்தபடி

அங்கண்மா ஞாலத்தரசர்* அபிமான்

அங்கண்மா ஞாலத்தரசர்

பங்கமாய் வந்துநின் பள்ளிக்கட்டிற் கீழே*

பெரியவன்

சங்கமிருப்பார் போல் வந்துதலைப்பெய்தோம்*

கிண்கிணிவாய்ச் செய்ததாமரைப் பூப்போலே*

செங்கண்சிறுச் சிறிதேயெம்மேல் விழியாவோ*

திங்களுமாதித் தியனுமெழுந்தாற்போல்*

அங்கணி ரண்டுங்கொண் டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல்*

எங்கள்மேற்சாபமிழிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.*

(22)

பார்த்திலையோ, ஸ்வத்வஸ்வாமித்வங்கள் இரண்டு தலைக்கும் வ்யவஸ்திதமானால், ஸ்வாமித்வமுள்ள விடத்திலே ஸ்வாதந்தரியமும், ஸ்வத்வமுள்ளவிடத்திலே பாரதந்தரியமும் கிடவாத போது, ஸ்தீர்க்கு மோவாய் எழுந்தாற்போலேயும், புருஷனுக்கு முலையெழுந்தாற் போலே யுமிதே யிருப்பது. இப்படி ஸ்வரூபவிரூத்தமான அபிமாநத்தைக் கழித்தன்றோ நான்கள் வந்தது. (அங்கண்மாஞாலத்தரசர்) "அம்" என்று-அழகு; *கண்* என்று-இடம். அழகிய ஸ்தாந விசேஷங்களையுடைத்தா யிருந்துள்ள மஹாப்ருதிவியைத் தங்களதென்று அபிமாநம் பண்ணியிருக்கிற ராஜாக்கள். அங்கண் என்றவிடத்தால் போகப் போகோப்காணப் போக ஸ்தாநங்களைப் பரஹ்மாதிரி பிபிகிளாந்தமாகத் தந்தாமனவுகளிலே அபிமாநம்பண்ணியிருப்பது. இனி ப்ரஹ்மா, அஹம் என்றால் அவனளவிலே நிற்றுமாயோலே, சிற்றெனும்பு *அஹம்* என்றால் அது தன்னளவிலே நிற்றும்; அவன் "நான்" என்றத்தோடு, இது "நான்" என்றத்தோடு, வாசியில்லை; தத்வ்யதிரிந்திலடைய நானெல்லாம் ஆக்கனுமாய் அத்தனையும் துக்கவேறுமாயிருக் கும். *யாவது குருதே ஜந்து: ஸம்பந்தம் மல: ப்ரியாந் தாவந்தோஸ்ய நிக்யந்தே ஹ்ருதயே சோகசங்கவ: என்று சொல்லிற்றிதே. "வேதாந்தங்களிலே-ப்ரஹ்மாதிரிகளுங்கூட, ஏழுஜ்ஜம்மம் ஐரித்து அரியஸாதநாநுஷ்டாநங்களைப் பண்ணி, பின்பு பகவத்ப்ராப்திரூப புருஷார்த்தம் பெற்றார் களாகச் சொல்லாநின்றது; இவ்வுருகே யெத்தனையேனும் கிழாயிருப்பார் சிலர் சரீராவஸ்தானகாலத்திலே மோசனம் கிடைக்குமென்று பொதிசோறு கட்டிக்கொண்டிராநின்றார்கள், இவை யிரண்டும் சேர விழுந்தபடி எங்ஙனே?" என்று பட்டரைக்கேட்க; *ஒருகுறையிலில்* என்றருளிச்செய்தார். அவன் தன் விபூதியளவுருசெல்லப் பச்சையிட்டுப் பெறக்கடவனென்று கோலக்கடவன், பதேபாஸநம் பலமாகையால் தத்திரதுந்தாயத்தாலே அப்படியேயாயிருக்கும் அவனுக்கு; இவன், தன்பக்க லொன்றுமில்லாமையை அருளுதித்துப் ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே பிடித்து நியே யெனக்குக் கடவையாக வேணுமென்று காவிலே விழும்; அவனும் அப்படியே தந்தலையிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு இவனைப் பார்த்திருக்கவேண்டாதபடி தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும். அவனுக்குத் தான்கோலின பார்ப்பதங்கலும் விடவேணும்; இவனுக்கு இவ்வளவேயிதே விடவேண்டுவது. அவன் அருஷ்டிக்கக் கடவவையெல்லா மதுஷ்டித்து பின்பு பலம்தாப்பார்த்திருக்கும்; ஈஸ்வரியிதே இவன் முதலிலே பற்றிற்று.

(மாஞாலத்தரசர் அபிமாநம்) மஹாப்ருதிவியில் பரப்பெல்லாம் என்னது என்று அபிமாநம்பண்ணுகை. *பதிம்விச்வஸ்ய* என்று ஒதப்படுகிற ஈஸ்வரியை அதுகரிக்கிறார்களிறே இவர்கள்; *யாவையும் யாவருந்தானுமமைவுடை நாரணன்* என்கிறபதத்தை யருகரித்த பெண்டிரகவாஸ

வ்யா:— (அங்கன்) அழகிய இடம். ப்ரஹ்மாவுக்கும் தன் போகோபகரணங்களோடு அது பவிக்கலாயிருக்கை. பிபிலிகைக்கும் தன்போகோபகரணங்களோடே அநுபவிக்கலாயிருக்கை. (மாலா த்தரசர்) மஹாப்ருதிஷிதில் ராஜாக்கள். *இப்பரப்பெல்லாம் என்னது* என்று அபிமாநம் பண்ணுகை *யாவையும் யாவருந்தானுமமை ஷுடநாரணன்* என்கிறதை பொண்டரகவாஸ தேவனைப் போலே அநுகரிக்கிறபடி. (அபிமாநபங்கமாய் வந்து) அபிமாந சூத்யாய் வந்து. ராஜ்யங்களையிழந்து எளிவரவு பட்டு வந்து. (நின்பள்ளிக்கட்டிற் கீழே) அந்த ராஜ்யங்களைக் கொடுத்துப் போங்கோனென்றாலும், பழைய எளிவரவை நினைத்து, அவைவேண்டா என்று, உன் எம்ஹாஸுதத்தின் கீழே. (சங்கமிருப்பார் போல்) திரளவிருந்து அணுகோலக்கமாக விருக்கு மவர்களைப்போலே, அவர்கள் போக்த்துப் புருந்தார்கள் இவர்கள் கைங்கர்யத்துக்குப் புருந்தார்கள்.

தேவனைப்போலே. (அபிமாநபங்கமாய்) ராஜ்யங்களை யிழந்து எளிவரவு பட்டு அபிமாந சூத்யாய், ராஜ்யங்களை மஹாவ்யாதி: அசிகித்யேஷ்வரிநாசன்* *தசவேக்யாஸமோ ந்ருப:* *ஒரு நாயகமா யோடவுலகுண்டவர்* என்று-ராஜ்யத்தில் அபிமாநம் அறத்தாவஹ மென்றிறே ஐந்தாதி கருடைய ப்ரதிபத்தி. (வந்து) *காணகம்போய்* என்று-காடுபாய்ந்து திரியாதே உஜ்ஜிவயிஹி வானவிடத்திலே வந்து.

(நின்பள்ளிக் கட்டிற்கீழே) அத்தாராஜாக்கள் தோற்றுத் தங்கள் சத்ருக்கள் வட்டிற்கீழே என்ன வேண்டாவோ, *நின்பள்ளிக்கட்டில் கீழே* என்பானென்னென்னில்; உபமேயவஸ்து இவனால்வத்திலி யென்னும் ப்ரஸித்தியாலும், *யத்யத் விபூதிமத் ஸத்வம்* என்று சொல்லப்படுகிற விபூதி பூதர்க்கு விபூதிமான்வாசப் புகலாகையாலும், பக்தாபிமாந்புகும் வாசலாகையாலும், ஸர்வலோக சரணயன் வாசலே புகல் என்னும் தங்கள் வாஸஸ்தயாலே சொல்லுகிறார்கள். (நின்ப்) எங்கேனும் வழிபடியின் டாலும் ராஜாவின் வாசலிலே கூப்பிடுமாபோலே, *ராஜாதிராஜஸ் ஸர்வேஷாம்* என்று ப்ரமானஞ் சொல்லப்படுகிற உடையவனிருந்த விடத்திலே வரவேணுமிதே. (கோவாகிமாநிலம் காத்து) இவனோடு ஸம்பதி ஸம்பந்தமுடையாரைப் பற்றினவர்களிறே ராஜாக்களாகிறார். (சங்கமிருப்பார் போல்) அந்த ராஜ்யங்களைக் கொடுத்துப் போங்கோனென்றாலும் பழைய எளிவரவை நினைத்து அவை வேண்டாவென்று உன்எம்ஹாஸுதத்தின் கீழே திரள் திரளாக வந்து ஓலக்கமாகவிருக்கு மவர்களைப் போலே.

(பள்ளிக்கட்டிற் கீழே) வெளியிலே வேளாளாய்த் திரியில், தலைமீலே முடியை வைப்பார் களென்று, ராஜ்யம் பண்ணுகைக்கு முசித்து அந்தாங்கமான வோலக்கத்திலே ஸேவிக்றபடி. பக்தாபிமாநாராஜமும் *அரதிரி ஜஸம்ஸதி* என்கிறபடியே ஆளாற்றவிடத்திலே விளிக்தஸேவை பண்ணினால், ஸ்ரீபாதாழ்வான் தனியிருக்கையிலே *ராஜன்* என்பார், *வஞ்சிதாச்சாரி தேவயம்* என்பார், *கச்சிந் துஷ்டோவ்ரஜஸி* என்பாராய்க் கொண்டு கண்டாரலைக்க, அவர்களுக்குத் துழ்த்துக் கொடுத்து தன்பக்கல் அபிமாநதோஷமில்லாமையை வெளியிட வேண்டாற்றிறே; ஜிஹய பெருமான் படுக்கைத்தலை பிரியமையாலே அவையொன்றுங் கேட்கவேண்டாற்றில்லையிதே (போல்) வந்து தலைப்பெய்தோம். இத்தாராஜாக்கள் க்ரமப்ராப்தமான ராஜ்யாதிகளையும் தங்களுடைய அபிமாநங்களையும் விட்டு உன்பள்ளிக்கட்டில் கீழே படுகாடு கிடக்குமாபோலே, நாங்களும ஒரு ப்ரஹ்மாபிமாநத்தோபாதியும் போத்திருக்கிற ஸத்தீத்வாபிமாநத்தையும் பந்துக்களுடைய நிரோத் தாலே க்ருஹங்களை விட்டுப் புறப்படவெண்ணாது அருமையையும் வேறுண்டான போகங்களையும் விட்டு, அம்புக்குத்தோற்றாரோபாதி உன்னாழகுக்குத் தோற்று வந்து புருந்தோம்.

குணைர் தால்ய முபாகத என்று-இனைய பெருமானைப் போலே இவர்களையும் க்ருஷ்ண குணம் தோற்றித்து அடிமையிலே மூட்டிற்று. (வந்துதலைப் பெய்தோம்) கீழ் எல்லாரையு மெழுப்பிப்பட்ட வ்யஸந்தமெல்லாம் ஸபலமாய்படி வந்து கிட்டப்பெற்றோம். அந்தி காலம் இந்த ஸம்பந்தத்தை யிழந்து போந்த நாங்கள், இன்று நிரீஹேதுகமாகக்கிட்டப் பெற்றோம். *மய்யேப்ராப்தாஸம் தம் தேசம் பரத்வாஜோயம்பரவீத* என்னுமா போலே ஒருபடி வந்து கிட்டப்பெறுவதேயென்கை *வாநராணம் நராணஞ்ச கதமாஸீத் ஸமாஃம* *ராமஸுகீவயோராக்யம் தேவ்யேவம்ஸமஜாயத* என்று

(வந்து தலைப்பெய்தோம்) அந்த ராஜாக்களைப் போலே நாங்களும் அநாதிகாலம் பண்ணிப் போந்த தேஹாத்மாபிமாநத்தாலே இந்த ஸம்பந்தத்தை யிழந்து போந்த நாங்கள் நிரீஹேதுகமாகக் கிட்டப்பெற்றோமென்று-யாத்ருச்சிக ஸங்கதியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். நாங்கள் அகன்ற தூரம் வந்த அருமையையும் பாராய், தர்வமாயிடுக்கச் செய்தே குணஜாதிகள் போலே பகவத்ப்ரகார பூதனாய் ப்ருதக்ஸ்திதியாதல் ப்ருதகுபலம்பமாதல் உடையன்னறிக்கே-கௌஸ்துபத்தோபாதி அத் தலைக்கு அதிசயத்தை விளைத்து ஸ்வரூப லாபமாகக் கடவ சேதநன், அநாதிகர்மமடியாக அதை யிழந்து அசிதஸம்ஸ்குஷ்டாயத் தனக்கு ப்ரகாரமான சரித்தை, *தேவோஹம், மநுஷ்யோஹம்* என்று தாகுபத்தி பண்ணி, சரிஸம்பந்திபந்தனமான ஸுகது:கங்களுக்கு போக்தாவாய், ஸ்தா வங்களோடொக்க அசிதஸமனாய், *ஷிபாமி* என்று-சச்வரனும் வெறுக்கும்படி, கைகழிய அகன்ற விவன், யாத்ருச்சிகமாகப் பிறப்பதொரு ஸுக்ருதமடியாக பகவத்கடாஷத்துக்கு யோக்யனாய், அநந்தரம் தேஹாத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபத்தை விவேகித்து தேஹாத்மாபிமாநத்தை விட்டு, ஆத்மா வினப்பக்கல் ஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் விட்டு, *ஈச்வரனுக்கு சேஷம்* என்றும், புருஷார்த்தம் அவன்* என்றும் ரூபிவிளைந்து, அது பெறுகைக்கடியான உபாயமாகவும் அவன்றனைப்பற்ற விளம்பம் பொருதபடி த்வரைவிளைந்து, திருவடிகளிலே வந்து கிடக்குமளவாய் விட்டதினே, ப்ராஹ்மணப்ரஜை வேடருடைய க்ருஹத்திலே பாலாந்திலே யகப்பட்டு புத்திவ்ருத்திகள் அவர்கள் படியாய் நடந்து செல்லாநிக், ஸுக்ருத விசேஷத்தாலே ஸ்வக்ருஹத்திலே மாதாபிதாக்கள் முன்னேவந்து நிற்குமா போலே.

(வந்துதலைப்பெய்தோம்) மாறி மாறி அந்தாதியாக பல பிறப்பும் பிறந்து, அதுவே திருவடிகளை அடைகைக்குஹேதுவாய் *சிராய மே கடலிவாலி லப்த:* *மய்யேப்ராப்தாஸம் தம் தே சம் பரத்வாஜோயம்பரவீத* *வாநராணம் நராணம் ச* தேவ்யேவம் ஸமஜாயத* *நனுகினம்நாமே* விஸத்ருசமானவிது ஸங்கதமாகப்பெறுவதே! (வந்துதலைப்பெய்தோம்) *வந்தெங்குத்தலைப்பெய்வன்* என்கிற இழவுகள் தீர்ந்து எல்லாரையு மெழுப்பிப் பட்ட வ்யஸந்தமெல்லாந்தீர் ஒருபடி வந்துகிட்டப் பெறுவதே!

பெண்களா! எல்லாம் ஸபலமாயிற்றே! - இனியொரு குறைகளுமில்லையென்கை - ப்ராப்தி பலம் பெறுவேண்டாலோ வென்கிறார்கள். (கிங்கினிவாய்ச் செய்த) அவளும் மாட்டாதே மொட்டிக் கவும் மாட்டாதே திருக்கண்களிருந்தபடிக்குத்தருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறார்கள். (கிங்கினிவாய்ச் செய்த தாமரைப்பூப்போலே) ஸ்வாதந்த்ரியம் செம்பிளிப்பியாநின்றது; - நப்பினைப்பிராட்டியோட்டை ஸ்பர்சம் அலரப்பண்ணுகின்றது; இத்தலைப்பிராதம் மொட்டிக்கப்பண்ணும்; அவனுடைய அபராத ஸஹத்வம் - அலரப்பண்ணும்:கம்பாரதந்த்ரியம் - மொட்டிக்கப்பண்ணும்; - ஆச்ரிதபாரதந்த்ரியம் அலரப்பண்ணும்: காலத்தினிளமை மொட்டிக்கப்பண்ணுகின்றது; ஆர்த்தத்வதி விகாஸிக்கப்பண்ணு கின்றது; ஆதித்யனைக் கண்டால் அலரக்கடவ தாமரைப் பூப்போலே: இவர்களாற்றுகமகண்டால்

விஸத்ருசமானிது ஸங்கதமாகப் பெறுவதே! ஆக, இந்த ராஜாக்கள் தந்தாமுடைய அபிமாநங்களை விட்டு க்ரம ப்ராப்தமான ராஜ்யாதிகளை விட்டும், அம்புக்குத் தோற்று உன் கட்டிற்காலிலே படுகாடு க்கு குமாரபோலே, நாங்களும் எங்களுடைய ஸ்தீர்த்வாபிமாநத்தை விட்டு வேறுண்டான போகங் களையும் விட்டு, உன்னுடைய குணஜிதராய்க் கொண்டு வந்தோம். அதவா, அந்த ராஜாக்களைப் போலே நாங்களும் அதாதி காலம் பண்ணிப்போந்த தேஹாத்மாபிமாநத்தை விட்டு, தேஹாத் பரணை ஆத்மாவின் பக்கல் ஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் விட்டு, அநந்த்யரயோஜநராய் வந்தோமென்று மாம். (கிண்கிலி வாய்ச் செய்த தாமரைப் பூப்போலே) ஆதித்யனைக் கண்டால் அலர்க்கடல தாமரைப் பூப்போலே எங்களாற்றமைக்கு அலருமவையிறையிவை. அர்த்திகளைக் கண்டால் அலருமவையிறையிந்தத் தாமரைப்பூ. (செங்கண்) வாத்தலயத்தாலே சிவந்திருக்கை. உபமாதம் நேர்தில்லாமையாலே உபமையத்தனையே சொல்லுகிறதாகவுமாம் (சிறுச்சிறிதே) ஒரு நீர்ச்சாவியிலே வெள்ளமாகாமே ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க என்கை. பாதம் பரிஸ்பந்தமே பிடித்துக்காண வேனுமென்றுமாம். (எம்மேல்விழியாவோ) கோடையோடின் பயிரிலே ஒரு பாட்டாம் என்னுமா போலே, சாதகம் வர்ஷதாரையை யாசைப்படுமாபோலே, விழியாவோ * என்று தங்கள் மனோரதம்.

கிறது [பட்டுரையாய் புற்கென்றே காட்டுமால்] உபமாதத்தோடே சொல்ல நினைக்கையாகிறது அமூக் காக்குகையிறே. தாமரைக்கு இவன் கொடுத்திறும் சிவப்புக் கொப்பாமித்தனையல்லது வாத்தஸ்பத் தாலே வந்தகுத்துது லிஸிலேயே அதுக்கு. (சிறுச்சிறிதே) குளப்படியிலேவட லைமடுக்கவொண்ணுதிறே பொறுக்கப் பொறுக்கக் கடாசுஷிக்க வேணும். (சிறுச்சிறிதே) பாதமபரிஸ்பந்தமேபிடித்து அல்லும் போதை அளவுகளெல்லாங்காண ஆசைப்படுகிறார்களாகவுமாம். (எம்மேல் விழியாவோ) கோடையோடின் பயிரிலே ஒருபாட்டம் மழைவர்ஷியாதோ என்னுமாபோலே. (எம்மேல்) சாதகம், மேக ஜலம் பார்த்திருக்குமாபோலே, கடாசுஷமேதாரகமானவெங்கள்மேலே. *இளவாய்ச்சியர்கண்ணினுள்* என்று விழிப்பது அங்கேயன்றே.

அதுக்குவந்ததென்னென்ன; (திங்களுமாதியனுமெழுந்தார்போல்) *சுதிர்மதியம்போல்முகத் தான்* என்று ஆசைப்பட்டபடி பேருகவேனுமென்கிறார்கள். (திங்களும்) சந்த்ரஸுதியர்களுடைய தண்ணளியையும் ப்ரதாபத்தையுமுடைய திருக்கண்கள். ப்ரதிசூலர்க்கு அணுகவொண்ணுதிறு கையும், அருகூலர்க்கு அணுகி அநுபலிக்கலாயிருக்கையும். *ப்ரஸந்நாதிய வர்ச்சஸம்* திங்களு மாதியினும் விரஹதாபம் போக்குகைக்கும், சிவையாதொழுகிறதோ! என்னும் பயத்தாலெய்ந் அஜ்ஞாநாதர்களும் போகைக்கும். (அங்கன்) திருக்கண்களுக்கு அவர்களுப்தாமாகப்போரா திருத்தபடி. *சந்த்ரமா மஸோ ஜாத* என்று - சந்த்ர ஸுதியர்களுக்குப்ரஸாதோஷ்ணன் இவனுடைய ஸம்பந்தத்தாலேயிறே. பலகாலும் ராஜ்யகேதுக்களாலே அபிபூதராய் சூடியஸ்ருத்திகளையும் களங்கத்தையுமுடையாரான வ்யய சந்த்ரனும் கார்கால ஆதித்யனுமன்றே *அதிவ ப்ரியதர்சகம்* என்கிறவனுடைய பார்வைக்கொப்பு. (இரண்டுங்கொண்டு) முழிதோக்குப் பொறுக்குமாவானவாதே *இரண்டும்* என்று சொல்லுகிறார்கள். (எங்கள்மேல் நோக்குதியேல்) உன் நோக்குப்பெருதே ஒருநீர்ச்சாவியாய் உருவின வெங்கள் பக்கலிலே. (எங்கள்மேல்) அவை இரண்டுகண்ணுக்கும் தங்கள் பக்கலிலே விஷயமுண்டு. சோவொட்டாதார் பக்கலிலே ப்ரதாபமும், தங்கள் பக்கலிலே தண்ணளியும் (சிறுத்தோடூன் பெற்றவன்) ஹரிணயன் பக்கல் சீற்றஞ் செல்லாதிற்ப் ப்ரஹ்மதனுக்கு அருகூல மாயிருத்ததிறே. கண்ணில் வாத்தஸ்யமிருத்தபடி. “எம்மேல் ஆனையோடே பொராநின்றுந் குட்டிக்கு முலைகொடுக்குமாபோலே” என்று பட்டர். “குழவியிடக் காலிட்டெதிர்த்து பொரும்.”

திருப்பாவை

(திங்களுமாதிய நிக் கிருக்கையும். மாம். *ப்ரஸந்நாதி யுங்கொண்டு) சந்த்ர மதீவ ப்ரியதர்சகம்* வாறே *இரண்டும்* எங்கள் பக்கல். (நே மிழிந்து) யாதநாசரி வெங்கள் துக்கம் அது யானவன் பார்க்க வி அங்கனிரண்டுங் கொ

மூவாயிரப் ஸாரதாநரைப் போலே னினுள், அவ்வாவிரே “விழியாவோ” என்ற தியேல்) தங்கள் தலை போலேயும் சாபோபந்

(எங்கள் மேல் த் போக்குதல் அருபக் கையாலே *சாபம்* வினுடைய சாபம் மாந் பொடியாலே போக்கல் போக்குகைக்கு இத்தலை மேல் நோக்க வேணும்.

சாபமிழந்து

ஆறுயிரப்படி சொன்ன வார்த்தையை பிராட்டி பரிகரமாயிரு நெரும்பணைத் தோள் நமக்கு நல்லார்க்க சொ முன்னேயிரப்படி சொல்

(திங்களுமித்யாதி) ப்ரதிஹ்லர்க்கு அஹ்லகவொண்ணுமையும் அஹ்லகலர்க்குத் தண்ணளி மிக்கிருக்கையும். அஹ்லநாததகாரம் போகைக்கும் உன்னைப் பெருதவிடாய் ஆறுகைக்கும் என்று மாம். *ப்ரஸந்நாதித்ய வர்ச்சஸம்* தண்ணியும் ப்ரதாபமும் கூடியிறேயிருப்பது. (அங்கணிரண் டங்கொண்டு) சந்த்ரஸுதிர்பர்கள் கோபப்ரஸாதங்களுக்கு ஒப்பல்லரென்கை. *சந்த்ரகாந்தாநம் ராம மதீவ ப்ரியதர்சநம்* என்னக் கடவதிறே. (இரண்டுங்கொண்டு) முழுநோக்குப் பொறுக்குமனவான வாதே *இரண்டும்கு* என்று சொல்லுகிறார்கள். (எங்கள்மேல்) உன்நோக்குப் பெருதேயுருவின எங்கள் பக்கல். (நோக்குதியேல்) தங்கள் தலையால் கிட்டுவதொன்றே. (எங்கள்மேல் சாப மிதித்து) யாதநாசரீரம் போலேயும் சாபோபஹதரைப் போலேயும், விச்சலேஷவ்யஸநமே படுகிற வெங்கள் து:கம் அபுபவித்தே விடவேண்டுமையாலே *சாபம்* என்கிறது. அன்றியே, விஷ்டஹரி யானவன் பார்க்க விஷத்திருமடபோலே, அவன்நோக்காலே ஸம்வாரமாகிற விஷத்தீரும்; ஆகையால் அங்கணிரண்டுங் கொண்டெங்கள் மேல் நோக்குதியேல் எங்கள் மேல்சாபம் இழியும் என்றறவ்யம்...

மூவாயிரப்படி :— இருபத்து முன்றாம் பாட்டு. *வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம்* என்று- ஸாபராதரைப் போலே ஸாந்த்வநம் பண்ணுமவருகையாலே, பெண்களை ஸாந்த்வநம் பண்ணியரு கிறிதான், அவ்வளவிலே நாங்கள் வந்த காரியத்தைக் கேட்டருள வேணுமென்கிறார்கள்.

“விழியாவோ” என்று தங்கள் மனோகம்; “நோக்ருதியேல்” என்றவிடம் முன்னிலை. (நோக்கு தியேல்) தங்கள் தலையால் கிட்டுமதன்றே நோக்குத்தான் (எங்கள்மேல் சாபமிதித்து) யாதநாசரீரம் போலேயும் சாபோபஹதரைப் போலேயும் உன்னைப்பெருதே வ்யஸநப்படுகிற து:கம்.

(எங்கள் மேல் சாபம்) பிறருடைய சாபம் உன் கடாக்ஷத்தாலே தீரும்; எங்களுடைய சாபம் நீ போக்குதல் அதுபவித்து விடுதல் செய்யுமத்தனை. விச்சலேஷவ்யஸநம் அதுபவித்தே விடவேண்டு மையாலே *சாபம்* என்கிறது ப்ரஹ்மசாபம் மாப்பில் வேர்ப்பாலே போக்கலாம்; துர்வாஸா வினுடைய சாபம் மாப்பிவிருக்கிறவருடைய கடாக்ஷத்தாலே போக்கலாம்; கௌதமசாபம் காலில் பொடிபாலே போக்கலாம்; தக்ஷசாபம் ஒருதடாகத்திலே முழக்கிட்டுப் போக்கலாம்; எங்கள் சாபம் போக்குகைக்கு இத்தனையும் வேணும்; வேர்த்து நின்று விளையாடக் காண வேணும்; எங்கள் மேல் நோக்க வேணும்; பொடித் தான் கொணர்ந்து ப்ரச வேணும்; இப்போதே எம்மை நீராட்ட வேணும்.

சாபமிழந்து நோக்குதியேல் வந்து தலைப் பெய்தோம்; எம்மேல் விழியாவோ.

ஆறுயிரப்படி :— இருபத்து முன்று பாட்டு. *சங்கமிருப்பார்போல்* என்று—பெண்கள் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, “அநந்யகதிகளாய் வந்தோம் என்று சொல்லுவதே! நப்பின்னைப் பிளப்பி பரிசுமயிடுத்து வைத்து” என்று திருவுள்ளத்திலே பேராய்முன்பட்டு *பிளப்பி* நெஞ்மப்பினத் தோள் மகிழ்நுடைய என்று — அவளுடைய ஸம்பந்தமே நமத்த எற்றமாக நமக்கு நல்லார்கள் சொல்லா நிற்கச் செய்தே, அவளோடேயொரு கோவையா யிருந்து வைத்து நம் முன்னேயிரப்படி சொல்லுவதே! நாமராமனும் என்று தன்னை நொந்து கொண்டு, பரமபிஷகர்

மாரிமலை முழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்துறங்கும் *
 சீரிய சிங்கமறிவுற்றுத் தீவிழித்து *
 வேரிமயிர் பொங்கவெப்பாடும் பேர்த்துதறி *
 ழரிநிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டுப் *
 போதருமாபோலே நீ பூவைப்பூவண்ணை*உன்
 கோயில்நின்றிங்ஙனே போந்தருளிக் கோப்புடைய *
 சீரிய சிங்காசனத்திருந்து யாம்வந்த *
 காரியமாராய்த் தருளேலோ ரெம்பாவாய். *

(23)

ஆர்த்தாய்வர, தன் காவற் சேர்வை நினைத்துஸ்பராதர் செய்தவற்றை நிரபேஷரான பூர்ணர் பொறுக்கு மத்தனையன்றே, கர்ப்பபூதவென்று நினைத்திருக்கிறவங்களால் வந்ததன்றே உங்கள் வ்யஸந்தத்தைக் காண்கையாலும் அதுக்கடி நம்குற்றமாகையாலும் உங்களளவல்ல நமக்கு லஜ்ஜை முதலிலே ரக்ஷகனுவனுக்குச் சென்று ரக்ஷிக்கவேணும்; அதிலே ஆர்த்தனா *ஐயோ! * என்று வினவவேணும்; இப்படியிருக்க, நோவு படுவிகோளும் அதுவந்து அறிவிப்பி கோளும் நீங்கலாம்படி பிற்பாடாளுமே! அத்தை நீங்கள் பொறுக்கவேணும் என்று கூறுப்பிடுத்துக் கொண்டாப்போலையும்; மீஷிபீஷணுழவான் ராவணன் பின்னே பிறத்தவெண்ணே ஆராயாதே அருள்பாடிடுவதே! என்று தரையைப்பார்த்துக் கவிழ்த்து நிற்க, அவன் லங்கையிற்பட்ட நெருக்கும் முதலிகளால் வந்த சிலுக்கு மெல்லாம் நம்மாலே வந்ததன்றே நிரிந்த விடத்திலே வந்து கொண்டு போராதது நங்குறையன்றே வென்று ஸாபராதரைப் போலே ஸாந்த்வநம் பண்ணினற போலையும்; ஆண்கள் விஷயத்திலகப்பட இப்படியிருக்கக் கடவ நாம், பெண்கள் வந்தெழுப்பப் பார்த்திருப்போமே! என்று பெண்களுக்கு இனிதாகச் சொல்லி, உங்கள் கார்யம் அழகிதாகச் செய்துதாக்கடவோம், செய்யவேண்டுமெதன் சொல்லுங்கேள் என்ன; இங்ஙனம் குன்னுங்கருச்சியாகக் கேட்டருளவொண்ணது, பேரோலக்கமாக விரிந்து கேட்டருளவேணுமென்று ஆஸ்தாநத்தில் புறப்பாடிருக்கும் காமத்தை பாசுரப்பரப்பறக் கையோலை செய்து கொடுக்கிறார்கள். ஆச்சான் *அகதிம் சரணுகதம்* என்று விண்ணப்பம் செய்ய; *நம்மி ராமானுசனை யுடையயாபிடுத்து வைத்து நம் முன்னே இப்படி சொல்லப்பெறும்* என்று அழகர்.

வ்யா:— (மாரி) வைரவ்கொள்ளும் மார்க்கங்களும், ஸ்லிஸை ஸபீருதா* என்னும்படி தேசமடைய ஒருநீர்க்கோப்பாக வர்ஷம் பெய்து, வழிகளெல்லாம் தூறெழுந்து ஸஞ்சார போகையதின் றியிலே யொழிகையாலே, ராஜாக்களும் தந்தாம் சத்ருக்கள் பக்கல் தீவோஷங்களைபும் மறந்து எடுத்து விடுகையையுந் தவிர்த்து, கைகழியப் போனவர்களும் வர்ஷாவாகப்புகா நின்றது என்று தந்தாம் வீடுகளைக் குறித்து வந்து நின்று, நாலுமாஸமும் உகந்த விஷயங்களைபோடே கூடியிருக்கும்படி யாயிறேயிருப்பது. மற்றராஜரும் தானையுடைய ஸத்தினோஷமானவைப் பற்றிக்கிடந்து பெருமானோடே பண்ணின ஸமயத்தைபும் மறந்தபடியாலே பெருமானும் சீறி, *ஸபாந்தவமாக அறுக்கக்கடவோம்* என்று இனிய பெருமானுக்கு அருளிச் செய்துவிட; அவரும், கிஷ்கிந்தை வாசலிலே சிறுநாணெறிய; நின்ற திருவுடையைப் பார்த்து, போக்கடி சொல் என்ன; அவனும், *தீரக்கழிய அபராதம் பண்ணின வுனக்கு ஓர்ஞ்சலி நோராமல் போகாது* என்ன; தான் ஸாபராதனுகையாலே நேர்கொடு நேர்

வ்யா. — (ம

போலே ஸம்ஹமும்
 வானிலே எழுந்தும்
 ரஸமநுபவிக்கும் கா
 (மன்னிக்கிடந்து) ம
 வீசவில்விட்டு எழு
 யோடே எகவஸ்து
 மேல் வைத்துக்கிடந்
 பிறே முலையோடே

புறப்படமாட்டாம
 உமக்கு கோபத்துக்
 காலமிறே வர்ஷாவ

பாரத்தை வறறித்து
 கொழுமுகளிலே ப
 அர்ச்சிராதி கதியானே

யேறி, பறித்துக்கொ
 துக்கு அடைத்த பூ
 பண்ணலாயிருந்தது

ருக்கும்படியுக்களெல்ல
 பளிக்குங்காலம், புத்
 களோடே மேகம்

கொள்ளும் கா
 ஆனைகள் வாசலிலே
 பர்வதகுறைகளைப்

ஒரோஷிடக்களிலே
 பிராட்டி கட்டிலிலே
 சில்) ஸம்ஹந்தான்

நகிரிதடியிலே ஸந்த

(மன்னிக்கிட

போலே பொருத்தி
 அன்றிக்கே, தன்
 *வைத்துக் கிடந்

என்னுமாபோலே,
 உறங்குகிறதன்றே
 குறுவழிகொள்ளுகை

கஷுத்ரம்ருகங்கள்,
 ஸுகஸுப்தி பண்ட
 கார்யத்திலும் உறக்

வ்யா. — (மாரிமலைமுழைஞ்சில்) வர்ஷாகாலம் ராஜாக்கள் படைவிடு விட்டுப் புறப்படாதாற் போலே ஸிம்ஹமும் வர்ஷாகாலம் மலைமுழைஞ்சு விட்டுப்புறப்படாது; பெருமான் வர்ஷாகாலம் மால்ய வானிலே எழுந்தருளியிருந்தார் போலே. விச்வேஷித்தார் கூடுங்காலமுமாய் கூடியிருந்தார் போக ஸமமூபவிக்குங் காலமுமாயிருக்க, நாங்கள் உன் வாசலிலே நின்று துவளக்கடவோமே என்கை. (மன்னிக்கிடந்து) மிடுக்காலே பொருவர்க்கு மஞ்சுவேண்டாமையாலே மலைக்குவடு போலே பொருந்தி வீசவில்லிட்டு எழுப்பினாலு மெழுப்பப் போகாதிருக்கை. (மன்னிக்கிடந்துறங்கும்) தன்பேடை யோடே ஏகவஸ்து என்னலாம்படி பொருந்திக் கிடக்கிற என்றுமாம். இங்கு *நப்பின்னை கொள்கை மேல வைத்துக்கிடந்த மலர்மாற்பா* என்று நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு ஓராபரண மென்னலாம்படி. வீறே முலையோடே பொருந்திக் கிடக்கிறபடி. (உறங்கும்) ஸம்ஸாரிகளுநக்கம் போலே தமோபி

புறப்படமாட்டாமையாலே தாரையைப் புறப்படவிட அவளும் உமக்குக் கோபகாரணமென், உமக்கு கோபத்துக்குப் போருவாரும் உண்டோவென்று பொறுப்பித்துக் கொள்ளும்படி பண்ணாங் காலமிறே வர்ஷாவாகிறது. பெருமான் தானும், மால்யவானிலே யெழுந்தருளியிருந்து ஸலிலாதி பரத்தை வறுதித்துக்கொண்டு ரணோத்தபுத்தங்கனான ஆணைகள் போலே கிளம்பி தீர்க்கனத்தாலே மலைக் கொடுமுடிகளிலே படிந்து ஸோபாதபங்க்திகள் படுத்தாற்போலே கிடக்கிற கிடையைக் கண்டு, அர்ச்சிராதி கதியாலே பரமபத்துக்கு ஏறுவாரைப் போலே, இவற்றிலையடிபிட்டு ஆகாசத்திலே யேறி, பறித்துக்கொள்ள வேண்டாதபடி, நினைத்தபடி அள்ளிப் பரிமாறலாம்படியிருக்கிற இக்காலத் துக்கு அடைத்த பூக்களைக் கொண்டு ஆதித்யாத்நர்வருத்தியான பெரிய பெருமானை ஸமாராதநம் பண்ணலாயிருந்தது, எடுத்துக் கைநீட்டுவாரில்லையாயிற்றே! என்கிற இழுவோடே வர்ஷா காலத்திலி ருக்கும்படிக்கொல்லாமருளிச் செய்தாரிறே. (மாரி) பிரிந்தார் கூடுங்காலம், கூடியுந் போகஸமமூ பவிக்குங்காலம், புஜிக்கிறவர்கள் கைவெகிழில் உடம்பு வெளுத்து அணையுங்காலம். (மாரி) பெண்டு களோடே மேகம் அறைபிறும் காலம், பிரிந்தார் கொடுமை குழறுங்காலம், கலந்தார் வரவெதிர் கொள்ளும் காலம், பெண்ணீராலம் யீடழிக்குங்காலம். (மாரி) ஸிம்ஹங்க்கும் எதிரிகளான ஆணைகள் வாசலிலே நின்று மிளிறவும், அது செவிப்படாதே தனக்கு ஒரு விரோதியில்லை யென்று பாவதகுறைகளைப் பற்றிக்கிடந்துறங்குங்காலம். இனியிவர்களுக்கு ஊராருமைசைந்து அவர்கள் ஒரோவிடங்கனிலே யடங்கவும் பெற்று இவர்களுக்கு பலம் கொடுக்கிற க்ருஷ்ணனும் நப்பின்னைப் பிராட்டி சுட்டிலிலே புறங்கி, இவர்கள் சென்றெழுப்பவேண்டும்படியான காலமிறே. (மலைமுழைஞ் சில்) ஸிம்ஹந்தான் மலைக்கு ஆபரணமாயிறையிருப்பது; இவனும், நப்பின்னையினுடைய துங்கல்த நகிரிதடியிலே ஸ்தநாபரணம் போலே தங்குகிறானிறே.

(மன்னிக்கிடந்து) மிடுக்காலே ஒருவர்க்கு அஞ்சுவேண்டாமையாலே மலைக்குவடு போலே பொருந்தி வீசவில்லிட்டெழுப்பினாலும் கிளப்பப் போகாதபடி ஒட்டிக்கொண்டு கிடக்கை. அன்றிக்கே, தன் பேடையோடே ஏகவஸ்து என்னலாம்படி பொருந்திக்கிடக்கையென்றுமாம், *வைத்துக் கிடந்த மலர்மாற்பா* என்றும்படியிறே கிடக்கிறது; *அடங்க வஞ்சிறைகோலி* என்னுமாபோலே. (கிடந்துறங்கும்) ஸ்பர்சஸூகம் மயக்கினபடியொழிய தமோகுணாடி பூதமாய் உறங்குகிறதன்றி இவனுறங்கம், தன்னுல்லது செல்லாதே வ்யதிசேகத்தில் ஆற்றாதார் வருமாவும் குறுவியிடுகொள்ளுகையிறே. (உறங்கும் சரிய சிங்கம்) உறங்கா நிற்கச் செய்தே கிட்டமாட்டாதே கூடாந்ருகங்கள், கண்ட காட்சியிலே மண்ணுண்ணும்படி வீரபூர்வையுடையதான ஸிம்ஹம் ஸுகஸூப்தி பண்ணு நிற்கச் செய்தே எதிரிகள் தபிக்கும்படி கிடக்கையாலே உணர்த்தி கொள்ளுங் காயத்திலும் உறக்கமே நன்றாயிருக்க, என்றியவுணர்த்தினோம் என்றும்படி மடி கொடுத்தார்

புதியாலன்றே யிவனுறக்கம். எய்திரேகத்திலாற்றாதார் வருமானும், ஆகையால் அங்வுறக்கத்துக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கை. (சிரியசிங்கம்) உறக்கத்திலும் கூடாது துங்கன் மண்ணுண்ணும்படி வீரமுடைய யுடைத்தார்குக்கை. *எம்மயா போதித் தூமாந்* என்னும்படிக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கை. (அறிவுற்று) புவலந்தார்போலே காலமுணர்த்த வுணருவர்கள்; இவன் ஆச்சிரதார்த்தியுணர்த்த உணரும். (திவிழித்து) பாகமகடாகு ஸத்திபாதத்திலே பேடைக்கும் அருகு நிற்க வொண்ணாதிருக்கை. ஐஸ்வரமான தேஜஸ்ஸு* முன் ஒருவர்க்கும் நிற்கவொண்ணாதிருக்கை.

ஆட்கும்படியிதே யிவனுடைய உறக்கமிருப்பது, (சிரிய சிங்கம்) *மருகேந்தான்* என்றும் *மருகாஜன்* என்றும் ஒருத்தர் ஓடித் தட்ட வேண்டாதே. பிறப்பே நிரங்குசமான வைபவமுண்டாகக் (சிரிய சிங்கம்) நாளிம்ஹம் போலே கலந்து கட்டியாய்ச் சீர்மை கெட்டிராதே சிற்றாய் சிங்கத்துக்கு

(அறிவுற்று) மேலே வல்ல தொன்றிலே, கட்டி எழுப்ப வல்லாநிலே, காலமுணர்த்த வுணர் மத்தனையிதே. (அறிவுற்று) அறிவிலலாததொரு பதார்த்தத்துக்கு அறிவு புகுந்து நடையாகுற போலேயிருக்கை. ஆச்சிரதார்த்தமாக வுணர்ந்த போதிதே இவன் அறிவுடையதுணாவது. புவலந்தார்போலே காலமுணர்த்தவுணர்ந்தபடி. (திவிழித்து) *நம்மெல்லிக்குள் புகுந்தாரார்* என்னுமா போலே, பார்க்கும் பார்வையிலுள்ள வெம்மை. 'பரதமகடாகுஸந்திபாதத்தில், ஸ்வகாலமும் அனை யும் போடக்கும் குட்டிகளுக்கும் அனைப்பொண்ணுதிருக்கை. "பூங்காணைபாள் வெடிவ" "வாழை கலங்கியோட" என்னும்படியிதே. கோபித்து விழித்தால் எரிவட்டக் கண்களாலே ஐஸ்வரமான தேஜஸ்ஸு பரவலுறக்கும்படி. ஐந்தலைப் பாம்போடே வினையாடுகிறவரை, பாண்டல ஸாரதி க்குத் தருவால் பிழைக்கிறவரை என்பது. சேவகப்பார்த்தால் பரஹ்மத்தாநிகளாயும் நோக்க வொண்ணாத படியிதே யிருப்பது. (திவிழித்து). இவனைக் கொண்டு வேறொரு பரயேஜநம் கொள்ளுமவர்களள் நிக்கே, இவனைருந்தபடியே உத்தேச்யம் என்றிருக்கு மவர்கள்கையாலும், *கொண்ட சிற்றம்* என்று - ஆச்சிரதார்த்தமான சிற்றத்தை *நிதியுணர்* என்று நினைத்திருக்குமவர்களாகையாலும் ஏதேனுமாக இவன்செய்கை இவர்களை நைவிகையாலும், *சிரியசிங்கம்* *என்றதோடு,* அறிவுற்று* என்றதோடு, *தீவிழித்து* என்றதோடு வாகியு இவையெல்லாம் போக்யமாயிருக்கிறபடி, *இவையா இவையா,* என்று தனித்தனியே ஆகர்வுகமிதே.

(வேமியிப்பொங்க) பரிமளத்தையுடைத்தான உணமயிர்க்களானவை சிலும்ப. (வேமியிப்) எம்மஹத்துக்கு ஐதப்புகிதமான கந்தம். *ஸர்வகந்த:* என்கிற விஷயமாகையாலே உபமேயத்திலுள்ள தெல்லாம் உபமானத்திலே யிட்டுச் சொல்லக்கடவதிதே. தண்டுமாய் விரைநாறக்கடவதிதே. (எப்பொடும் போந்து) அறிவுகலந்து கூடாயுடச் செய்தேயும் நிதார பாவச்யத்தாலே வந்த கலக்க தாலே ஒருகாரியப் படை நாலுபாடும் பேருகிறபடி. (உதறி) உறக்கும்போது அவயவங்களைச்சேர இட்டுக்கிடக்கையாலே வந்த திமிர்ப்புப் போம்படி அவயவங்களைத் தனித்தனியே உதறி.

(முறிநிமிர்ந்து) உலாவுகைக்கு சரீரம் விதேயமாகக்காக அவயவர்ப்பான வுடலை யொன்றாக நிமிர்ந்து. (முழங்கி) இதர துஷ்டம்ருகங்கள் கிடந்தவிடத்திலே முழங்காயாக அவிந்து கிடக்கும்படி. (முழங்கி) மெல்லியோன்ற கருணாநுடைய முழக்கம் எதிரிகளை மண்ணுண்ணும்படி பண்ணி பெண்கள்வந்து எதிரிகொள்ளக் கடவதாயிருக்கும். (புறப்பட்டாற் போதருமா போலே) கிரிகுஹரத்தில் நின்று இப்படியப்பட்ட தொரு எரிம்ஹம் புறப்பட்டு ஸ்வரைஸஞ்சரம் புண்ணுமபோலே இங்ஙனே

திருப்பாவை

(வேமியிப்) வெள்ளை *ஸர்வகந்த:* என்கிற இல்லாமையாலே நானு (முறிநிமிர்ந்து) உடம்பை அவிந்து கிடக்கும்படி போதருமாபோலே நீ காம்பிரயத்துக்கு தருவ னைப்போலே பண்ணப் உனக்கு தருஷ்டாந்த திவ நிஷ்க்ரய எரிமே புறப்பட்டாற் போலே உடம்பை செருக்கும் மத்தகஜத்த ஸாமர்த்யமும் தோற்றம் (இங்ஙனேபோந்தருமா போலே).

போரேனுமென்கிற சொல்லுகிறது, ராகவ ன்மேன்மை அந்யயத்த எரிமஹத்தை தருஷ்டா ஹிரண்ய ராவனதுகை

(நீபூவைப் பூவ) நிற்கிலும் இவ்வழகு கு குளிர்த்தியையும். செவ் பூவை ஓராகாரத்துக்கு யன்றோ, பிரிந்தார்க்கு வண்டருப்பூவைதான் தின்றினோன், உங்களு தின்றிங்ஙனே) எங்கிலே தலையிலே எடுத்துக்கை கொண்டருள வேணு இட்டளத்தில் வெள்ளம்

(உன் கோயில்) என்கிறார்கள். வாஸ த்ருக் கோயிலுக்கு சேவ ஹ்ருதய கமலம் போல *எழிலாவி* என்னக் க ஸுமந்தானைக் கையை

(வேரிமயிர் பொங்கு) வேரி-பரிமளம் ஐரத்யுகிதமான கந்தம் உணைமயிர், பொங்குகிலும்ப. *லர்வகந்த* என்னும்படிக்கு ஸ்மாரகமா யிருக்கை. (எப்பாடும் போற்றுதுறி) ஒரு காரியப்பாடு இல்லாமையாலே நாலுபாடும் பேருகிறபடி. (உதறி) அவயவங்களைத் தனித்தனியே உதறினபடி. (முரிநிமிர்ந்து) உடலொன்றாக நிமிர்ந்தபடி. (முழங்கி) ஸ்வயத்திரித்த மருகங்கள் முழக்காயாக அவிந்து கிடக்கும்படி. பெண்கள் வந்திகோனோ வெண்கை. முரிநிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டுப் போதருமாபோலே நீ போரவேணும். எலிஹுமோ நமக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்ன; நீ பூவைப்பூ வண்ணு) காம்பியத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஒன்றைச் சொன்னோ மித்தனை, வடிவழகையும் நிறத்தையும் உண்னைப்போலே பண்ணப்போமோ. பூவைப்பூவின் நிறம் உனக்கு த்ருஷ்டாந்தமான வன்றிறே எலிஹும் உனக்கு த்ருஷ்டாந்த மாவதென்னவுமாம். (உன் கோயில் நின்று இங்ஙனே போந்தருளி) *பவ்வதா திவ நிஷங்கரம் எலிஹோ கிரிகுஹாசய* என்று-பிராட்டி மங்களாசாலநம் பண்ண ஸுமந்தரோடே புறப்பட்டாற்போலே காணவேணும். (போந்தருளி) சதுர்க்கத்திறே—நடையிலே, ரிஷபத்தினுடைய செருக்கும் மத்தகஜத்தினுடைய மதிப்பும், புலியினுடைய சிவீட்கும், எலிஹுத்தினுடைய பராபிபவத ஸாமந்த்யமும் தேற்றியிருக்கை. நமக்கு இவைவெல்லாம் நம்பெருமான் நடையழகிலே காணலாம் (இங்ஙனேபோந்தருளி) படுக்கையில் வார்த்தையாய்ப் போகாமே மணிமண்டபத்தின் வார்த்தையாக வேணும்.

போரவேணும்மன்கிறார்கள். பெண்கள்! நம்மை எலிஹும் புறப்படுமாபோலே புறப்படவே சொல்லுகிறது, ராகவலிஹமாய்ப் புறப்படவே? நாஸிஹமாய் புறப்படவே? என்ன; உன்னுடைய மேனம் அந்நாயத்தமன் நென்கைக்காகவும், ஸ்வாபாவிசுமான சௌர்யத்துக்கும் காம்பியத்துக்கும் எலிஹுத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னோ மித்தனையல்லது எலிஹும் போலே யென்றோம் என்ன, ஹிரண்ய ராவணாதிகள் முன்னே நிந்தமாபோலே நிற்கவோ தேடுகிறது பிரானே.

(நிபூவைப் பூவண்ணு) உன்னை நியயிவேண்டாவோ. எதிரிகளான சிசுபாலாதிகள் முன்னே நிற்கிலும் இவ்வழகு குலையாமே நிறுமவனல்லையோ நீ. எலிஹுத்தால் உன்னுடைய வடிவழகையும் குளிர்த்தியையும் ஸொகுமார்யத்தையும் ஏறிட்டுக் கொள்ளப்போமோ. உன் வடிவுக்குப் பூவைப் பூவை ஓராகரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமிடுகிறமாதாம் சௌர்யாதிகளுக்கு ஒருபோலி சொன்னோமித்தனை யன்றோ, பிரிந்தார்க்குப் பிழைக்க வொண்ணாதபடி வடிவு படைத்ததோ அது. (பூவைப்பூவண்ணு) வண்டரூப்பூவைதான் கண்ணனார் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாயிறே யிருப்பது. வடிவைக் கொண்டாடா நின்றிகோன், உங்களுக்கு அநுபவிகவாதையாகில் உன்னே புகுருங்கோளென்றான்; (உன்கோயில் நின்றிங்ஙனே) எங்களை உன்னே யழையாதே நீதான் உன்சில் நின்றும் புறப்பட்டாலோ, படுக்கைத் தலைபிலே எடுத்துக்கை நீட்டுவித்துக் கொள்ளுமாவன்று, எங்களை அழகோலக்கத்தே அடிமை கொண்டருள வேணும். (பூவைப் பூவண்ணு உன் கோயில் நின்று) இவ்வடிவழகை யெல்லாம் இட்டாத்தில் வெள்ளமாக்குகிற தென்.

(உன் கோயில்)*நந்தகோபனுடைய கோவில்* என்கிறார்கள்—கீழே; இங்கே—உன் கோயில்* என்கிறார்கள். வரஸ பூமியொன்றும், அது இருவர்க்கும் பொது வாயாய்த்திருப்பது. இவன் வந்திக்குக் கோயிலுக்கு சேஷ சேவிகளுடைய ப்ராத்தாந்யங் கொள்ளக் கடவதிறே ப்ரணவம் போலவும்—ஹ்ருதய கமலம் போலவும்; *திருவரங்கம் நம்மூர்*, எம்பெருமான் கோயிலென்றேற்ற இதுவன்றோ *எழிலாலி* என்னக்கடவதிறே. (இங்ஙனே போந்தருளி) பெருமான், திருமார்க்கையில் நின்று ஸுமந்தரனைக் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, பிராட்டி பின் தொடரப் புறப்பட்டாற்போலே. ஞாலத்

(கோப்புடைய) சராசரங்களையடையத் தொழிலாக வகுப்புண்டிருக்கை. உபய விபூதியும் தொழிலாக வகுப்புண்டிருக்கை என்னவுமாம். தம்மஜ்ஞாநாதிகளாலும், அதர்மாஜ்ஞாநாதிகளாலும் கோப்புடைய ஸிம்ஹாஸநமென்றுமாம். (சீரியசிங்காசனம்) இந்த ஸிம்ஹாஸநத்திலேயிருந்து நினைப்பிட்டது என்றால் அறுதியாயிருக்கை. கூடற்களையில் வார்த்தையென்னுமா போலேயும், தேர்த்தட்டில் வார்த்தை யென்னுமாபோலேயும், பெண்களும் க்ருஷ்ணாஸ்ரமையிருந்து சொல்லிவரும் அமோகமாயிருக்கை. ஓரணுவாகிலும் க்ருஷ்ணாஸ்தோத்த வரிசையைக் கொடுக்க வற்றான ஸிம்ஹாஸநமென்றுமாம். (இந்நது) நடையழகு போலே இருப்பில் வேண்டற்பாட்டையும் காணவேணுமென்கை. *கண்ணினை குளிர்ப்புகழ்மல ராகத்தாத்தப்பருக-இருத்திடாய்* என்னுமாபோலே உன்னைக் காண விடாய்த்த கண்களின் விடாய்கெட்டு அநுபவிக்கலாம்படி இருந்து (யாம்வந்த காரியம் மாராய்ந்தருள்) அநத்யரபயோஜனைகளான நாங்கள் வந்தகாரிய மாராய்ந்தருள் வேணும். *உபஸ்தேய ரூபஸ்தித:* என்று பூதண்டகாரணயத்தில் நிஷிக்ஷுடைய துக்க நிவ்ருத்திக்கு நாம் முற்பகாராகப் பெற்றிலோமென்று வெறுத்தாற்போலே, பெண்கள் தோஷுடப் பார்த்திருந்தோமா காதே! என்று வெறுத்து, அவர்களை யழைத்து உங்களுக்குச் செய்ப வேண்டுமென தென்னென்ன; இங்ஙனே சொல்ல வொண்ணாது, பேரோலக்கமாகவிருந்து கேட்டருா வேணுமின்கிறார்கள். நப்பின்னைப்பிராட்டி பரிசுரஹமா யிருக்க *சங்கமிருப்பார் போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்* என்று - அநத்ய.

துடே நடக்கவொண்ணாது. (இங்ஙனே) எங்கள் முன்னே நடக்கவேணும் எங்களுக்குத் தனியே சில நிர்ப்பந்த முண்டு காண், கண்வளர்ந்த துளிர்ப்புகழ் கண்ண வாழ்த்தோம், இனி நடையழகு கண்டு வாழவேணும். நடைச் சீராவதற்குப் பிடிக்கலாம்படியிறே இந்தநாடியுமிருப்பது. க்ருஷ்ணாஸ்தைய லளித கதியை அங்குறித்து தரிக்கத்தேடுகிறவர்கள் தாங்களுட்பட, கண்ணுடையபாடங்கலுங்கண்டு வாழங்கொள்ளென்னும்படியிறேயிருப்பது, *காணகம்படியுலாவிவிலாவி* என்று க்ருஷ்ணன் நடக்கும் போது அடல் படல் மறக்கக்கடவதிறே அப்ஸஸ்ஸுக்களுப்பட ஆடுமது கண்டு. [கைதொழுவீதி வருவான்] காலும் நடையும்கண்டு கையெடுப்பார் மடலெடுப்பாரவர்களிறேபெண்கள். (போந்தருளி) *சேர்ந்தகதியிறே, -ரிஷுபத்தினுடைய செருக்கும், மத்தகஜத்தினுடைய திமிர்ப்பால் வந்த பிசுதலும், புலியினுடைய சிவிட்டுடைமையால் வந்த உறட்டுதலும், ஸிம்ஹத்தினுடைய மேணுணிப்பால் வந்த பராயிபவநமும். *ஆயர்ப்பாடி கவர்ந்துண்ணும் காரேறு,* *வாரணம் பைய நின்றூர்வது போல்,* *சிறுருயர் சிங்கம்* என்கிற க்ருஷ்ணனுக்குச் சொல்ல வேணுமா *புருஷர்ஷப:* *ராமசார்த்தநாம* *மத்தமாதங்க காமிநம்* *ஸிஹ விக்ராதங் காமிநம்* என்று சீரவந்திப்பினையுட்பட விரது பிடியா நிற்க. இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமான் நடையழகிலே காணலாம்

பேர்ந்து கேட்குமித்தனையன்றே காரியம் வேண்டுமது என்றான்; (கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்திருந்து) படுக்கையில் வார்த்தையாக வொண்ணாது. (கோப்புடைய) உபய விபூதியிலுண்டான சராசரபார்த்தங்களையடங்கலும் தொழிலாக வகுப்புண்டிருக்கை. (சீரிய சிங்காசனம்) சீரிய சிங்கத்துக்கு ஸத்ருசமான ஆஸநம். (சீரிய) பெண்களுக்கு பொய் குறிக்கும் க்ருஷ்ணனே யாகிலும் இவ்வாஸநத்திலேயிருந்தால் பொய்சொல்லவொண்ணாதே. சொன்னது அமோகமாயிருக்கை ஆஸநத்துக்குச் சீர்மையாவது-கூடற்களை வெளியிலே வாநாஸகசத்தில் வார்த்தை போலேயும், பூசல் களியில் தேர்த்தட்டில் வார்த்தை போலேயும், பெண்கள் திரளிலே திவ்யஸிம்ஹாஸநத்திலேயிருந்து பொய்நம்ம்பியான க்ருஷ்ணன் சொன்னதேயாகிலும் ஆஸநவிசேஷத்தாலே பழுது போகாதபடியாயிருக்கும். தர்மாஸநத்திலேயிருந்தால் தேற்றிற்றுச் சொல்லவொண்ணாதிறே. இதுதான் தர்மாதிரி பீடமிறே. ராஜாக்கள் மெய்க்காட்டுக்கு, இன்ன மண்டபத்திலே இன்ன ஆஸநத்திலே யிருந்து நினைப்பிட்டது என்றால் தப்பாதாற்போலே.

கதிகளாகச் சொல்ல
*ஓர் ஹுசொல்லிக்
நம்பிராமாநுசனை
ஆகையாலே இரு
கிருகாலைக்கு *
சொல்ல வேணுமெ
என்று- அவர்களு
ணென்று நினைத்
வந்ததுக்கு அங்கு
கடலோ மென்றி

(உன்கையா
பெரிய திருமண்ட
என்றால் தப்பாதா
பத்தியைக் கொடு
தங்களுக்குக் கண
இருக்கும் போதைய
*தடங்கொள் தாம
விருந்தருளாய் திரு
கண்களின் விடாய்
(சீரியசிங்காசனத்த
*பல்லாயிரம் *பெ
களுண்டு என்கி
என்பாரின்றிக்கே,

(யாம் வந்த
தென்பல்லயத்தானே
விடுகிறது, அவஸ
ஆர்த்தானு றெல்ல
அவன் நினைத்து
நிலைகளைக் கொடு
இரண்டடி புருநி
மிடத்தை *சிறுரு
விஷயமுள்ளது, அ
நிலமாயிராதே, அ
போமிடந்தேடிக்க
பருவதே! தங்களை

கதிகளாகச் சொல்லுவதே! என்று பொறுத்திலன்; அழகர் கிடம்பியாச்சாணை யுள்பாடிட்டு
ஒன்று சொல்லிக்காண் என்ன; *அபராத ஸகஸ்ர பாஜம்* என்று தொடங்கி, *அகதகிம்* என்ன;
நம்பிரமாத்ருசனை உடையையிருந்துவைத்து, *அகதகிம்* என்னப்பெரும் என்று அருளிச்செய்தார்.
ஆகையாலே இருப்பில் வேண்டற்பாட்டையுங்காணவேணும் என்று வந்த காரியத்தை *சிற்றஞ்
சிறுகாலைக்கு* வைக்கிறார்கள், இப்போது சொல்லாதே. அதுக்கடியென்னென்றில்; அவஸைத்திலே
சொல்ல வேணுமென்று நினைத்து அதாவது - *ஈழிச்சலசிலைவல் ஸார்த்தம் சிரஸா யாசிதோ மயா*
என்று- அவர்களுடைய ஆர்த்தியையுங் காட்டித் திருவடிகளிலே சென்று விழ இரங்குவர்கா
னென்று நினைத்துவந்த ஸ்ரீ பரதாநுவானுக்கும் *அபிதபாவகோபமம்* என்று அவன் நினைத்து
வந்ததற்கு அங்கு அவஸாபில்லாமையாலே அதப்பவரீயாராணாகையாலே அவஸைத்திலே சொல்லக்
கடலோ மென்றிருந்தார்கள். (ஆராய்ந்தருள்) நீங்கள் எப்பட்டிகோள்! என் செய்திகோள்!

(உன்கோயில் நின்று இப்பாதி) நம்பெருமான், கோயிலாழ்வாரில் நின்றுப் புறப்பட்டருளி,
பெரிய திருமண்டபத்திலே சோபாண்டியனிலே நாப்ச்சிமாரோடே கூடவிரிந்து நினைப்பிட்டது
என்றால் தப்பாதாற்போலே. (சிரியரிங்காசனம்) ஓரணுசென்று அடியிடினும் க்குஷணாகேடு ஸாம்யா
பத்தியைக் கொடுக்கும் ஆஸநம். *இருந்தால் சிங்காசனமாம்* என்கிற ஆஸநத்திலே ஏறவிறே
தங்களுக்குக் கணரிசம். கண்ணாசுகிற போதையழகும் உலாவுகிறபோதை யழகும் கண்டால்,
இருக்கும் போதையழகும் காணுவேணுமிறே; *இருத்தமை காட்டினா* என்றிறே உத்தேசம்.
தடங்கொள் தாமரைக்கண் விழித்து-உன் தாமரை மங்கையும் நீயும் இடங்கொள் முலவுருத் தொழ
விரிந்தருளாய் திருப்புள்ளிங்குடிக் கூந்தானே! *கிடந்தமை கண்டாலும் நடந்தமை கண்டாலும்
கண்களின் விடாய் கெட்டுக் குளிராது, கண்ணினை குளிர்ப்புது மலராகத்ததைப் பருகவிருந்திடாய்.
(சிரியசிங்காசனத்திருந்து) நாம்கள் சுற்றும் ஓலக்கமிருக்க நி ஸிம்ஹாஸநத்திலே யிருந்தாலன்றே,
*பல்லாபிரம் பெருந்தேவிமாருடோ - எல்லாருக்குமச் சிங்காசனத்தேயிருந்தானைக் கண்டவர்
களுண்டு* என்கிற பரவித்தி யுன்க் தப் படைத்தலாவது. (இருந்து) காவலுங்கட்டுமாய் *நில்*
என்பாசின்றிக்கே, நினைத்தபடி; அருபவிக்கலாம்படி யிருந்த விரும்பிறே.

(யாம் வந்த) எங்களை அறிவுதியிறே, தீவர விருக்குமவர்களன்றே நாம்கள். (வந்த) விரஹ
தெளர்ப்பவ்யத்தாலே கால் நடைதாராத நாங்கனன்றே வந்தோம். (காரியம்) காரியமின்னதென்னு
விருகிறது, அவஸைத்திலே சொல்லவேணுமென்று நினைத்து, ஸ்ரீபரதாநுவான் தம்மோடொக்க
ஆர்த்தாரா ரெல்லாரையுத் திரட்டிக்கொண்டு சென்று திருவடிகளிலே விழ இரங்குவரென்று வர,
அவன் நினைத்து வந்ததுக்கு அவஸையில்லாமையாலே அணுகவொண்ணாடியிருந்து திருவடி
நிலைகளைக் கொடுத்துவிடும் ஸ்வதந்தராகையாலே இப்போது சொல்லுவோமல்லோம், இன்னாம்
இரண்டடி புகுநின்றவாறே *உற்றேமேயாவோம்* என்கிறோம் என்று காரியமின்னதென்னு
மிடத்தை *சிற்றஞ் சிறு காலைக்கு* வைக்கிறார்கள். (காரியம்) ஸ்வஸ்ருபாபத்தியாடிவிறே விதிக்கு
விஷயமுள்ளது, அவ்வருகு பரிமாற்றத்தால் வருமவையெல்லாம் பரமாண விஷயமாய்ப் பேச்சுக்கு
நிலையிராதே, அதுதானும் காரியவறுதி பிறந்தாவிறே சொல்லுவது. (ஆராய்ந்தருள்) நாம்
பொயிடந்தேடிக்க காலம்பார்த்து எதிர் தழல்புக்கு புநுகாமாகப் பற்றி, தாம படுவதெல்லாம் நீங்கள்
படுவதே! நீங்களைச் செய்திகோள்! எப்பட்டிகோள்! என்று ஆராயவேணும். பெண்கள்! ஒருவரை

என்கை. அதாவது-பெண்களை எழுப்புவது, வாசல்காப்பான எழுப்புவது, ஸ்ரீநந்தகோபுரம்
ஸிட்டாரையெழுப்புவது, நம்மை யெழுப்புவதாய், போரவ்யஸநப்பட்டி கோளாகாதே! என்கை.
எதிர் சூழல் புகுத்திரியும்வனுக்கு இவையெல்லாம் தன்குறையாகத் தோற்றுகிறே... ..

மூவாயிரப்படி:— இருபத்து நாலாம்பாட்டு. தாங்கள் அபேக்ஷித்தபடியே செய்
தருள்கண்டு, வந்தகாரியத்தை மறந்து அத்திருப்பள்ளி யறையில் நின்றுத் திவ்ய ஸம்ஹாஸ
நத்தளவும் நடக்கிறபோதை நடையழகுக்குத் திருப்பல்லாண்டுபாடுகிறார்கள் காணுமளவுமிறே அது
வேணும் இதுவேணும் என்பது, கண்டால் அவனுக்குப் பரியுமித்தனையிறே.

ஒருவரெழுப்பி எல்லாருந் திரண்டு நம்வாசந் காக்குமளவு யெழுப்பி, ஐயரை எழுப்பி. ஆய்ச்சியை
எழுப்பி, நம்மை எழுப்பி, அண்ணரை எழுப்பி, மீளவும் நம்மையெழுப்பி, போர வ்யஸநப்பட்டிகோளே!
என்று திருவுள்ளம் பற்றி க்ருபைபண்ணி யருளவேணும்... ..

அருயிரப்படி:— இருபத்து நாலாம்பாட்டு. (அன்றிச் சிலகம்) ஒரு நாள் அர்ஜுநன்
உபயஸேனைக்கும் நடுவே தேரை நிறுத்து என்று சொல்ல, அப்படியே செய்தவன், இத்தனை
பெண்கள் திரண்டு *இங்ஙனே போந்தருளி* என்றால் அது செய்யாதிருக்கமாட்டானிறே, தாங்கள்
அபேக்ஷித்தபடியே திருப்பள்ளியறையில் நின்றுத் திவ்ய ஸம்ஹாஸநத்தளவுந் நடந்து போரத்
தொடங்கினான்; பிராட்டி கூடுவாசலாவந் தொடர்ந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணினாற் போலே,
நப்பின்னைப் பிராட்டியுந் தொடர்ந்து எத்துமிறே அவனைக் காணுமளவுமிறே இங்ஙனே போர-
வேணும், எழுந்தருளி யிருக்கவேணும், வந்த கார்யமாராய்ந்தருளவேணும், அது வேணும், இது
வேணும் என்று பல தேவைகளைச் சொல்லி ஆலக்கலாவது. தண்டகாரணயத்தில் ரிஷிகள், கண்ட
வாறே ராசாஸபரிபவங்களை மறந்து மங்களாசாஸநத்திலே மண்டிளுர்களிறே; அப்படியேயிரவர்களும்
பெரியாழ்வார்படியாய்த்து. இங்ஙனே, போந்தருளுகிற போது பின்னே நின்று நடந்த நடை-
யழகு கண்டு மாறியிட்டவிட்டவடிதோறும் மங்களாசாஸநம் பண்ணிக் கொண்டு வந்து, திவ்ய
ஸம்ஹாஸநத்திலே யிருந்தவநந்தாம் *பதை* என்று ஒரு வ்யாஜத்தைப்பிட்டு இங்ஙத்தை
மங்களங்களை ஆசாஸித்து மங்களாசாஸனமே பரமபரியோஜனமாக வந்தவர்களானிறே
நாங்கள் என்கிறார்கள். *இங்ஙனே போந்தருளி* என்று தாங்கள் சொல்லத் தங்களுக்குக் தப்
பின்னைப் பிராட்டியோடே கூட சரிய சிங்காசனத்திலே யிருந்தவளாவிலே ஆலவட்டக் காற்றிலே
அத்தவாளந்தலைமேலே பறக்க, பாதபீடத்திலே நிட்டியருளின திருவடிகளையும் மடித்திட்ட திருவடிகளை
களைபுடி கண்டு, திருமுலைத் தடங்கொளும் திருக்கண்களிலும், ஒற்றிக்கொண்டு, தங்கள் கரஸர்ச்சம்
பொருதே கண்டும்படியான மார்த்தவத்தைக் கண்டு, இப்படி ஸுகுமரமான திருவடிகளைக் கொண்டு
இங்ஙனே நடக்கச் சொல்லுவோமே! திருவடிகளை வாங்கியிருக்கிறபோது திருவுலகாந்தருளினபடிக்கு
ஸமாசுமாயிருந்தது, அன்று அளக்கப்பண்ணினவர்களோ பொத்தோமிறே இன்று நடக்கப்
பண்ணின நாங்களும். *நடந்த கரல்கள் நொத்தவோ* என்று படித்து நாங்கள்
சொல்லுமளவில் புறப்பட்டு உலாவியருளினபடி, திருவுலகாந்தருளின ஆயாஸத்தோபாதி
போருமே என்று - *அன்றிச் சிலகமளந்தாயடி போற்றி* என்கிறார்கள்.

**அன்

சென்

பொன்

கன்று

குன்று

வென்று

என்றெ

இன்று

வ்யா. — (அன்

இவர்களுக்கு வயிற்றெரி

அன்று, இன்று என்

நோற்றுக் கூடுவாரைய

தன்னதான விழ்தியை

மாநத்தில் நின்று மிட

யுள்ளோடே சேர்க்க வெ

எங்களுடைய ஸ்ரீநந்த

கையும் சிலத்தையும் எங்

(இவ்வுலகம்) திரு

யத்தையும், இங்கு வந்த

கிறார்கள். சீவயோய்ந்

வடிவுக்கு இணையல்லாத

டையும், *நாம் பிடிக்கை

களைக்கொண்டு இவ்வெ

பேறு* என்று - உபகா

களின் கீழேயிட்டுக் கொ

(அடிபோற்றி) உ

என்று ஆணையிட்ட கொ

காப்பிட்டாரில்லை என்கிற

போதைப் பல்லாண்டுகை

யாலே. (அடிபோற்றி)

சிரிப்பாரைப்போலே மாய

என்னும் குடிப்பிறப்பா

சிவந்த தன் கையனை

ருத்ராதிகள் அருவர்த்திக்

"மேலும், என் அடியால் இவ்விதம் பாவகை செய்து தாவினேயடி!" இப்பதிகள்.
"மடியினா பன்னவன் எந்தும் அடியாந்தான் தடவது என்னம் ஓடுவோ" (16)

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் இருபத்துநாலாம் பாட்டு - அன்றி 143

****அன்றிவ்வுலக மனந்தாயடி போற்றி***

சென்றங்குத் தென்னிலங்கை செறியுதிநல் போற்றி*

பொன்றச் சகடமுதைத்தாய்புகழ் போற்றி*

கன்றுகுணிலா வெறிந்தாய் கழல்போற்றி*

குன்றுகுடையா வெடுத்தாய் குணம்போற்றி*

வென்று பகைகெடுக்கும் நின்கையில் வேல்போற்றி*

என்றென்றுன் சேவகமேயேத்திப் பறைகொள்வான்*

இன்றுயாம் வந்தோ மிரங்கேலோ ரெம்பாவாய்*

(24)

வ்யா. — (அன்றிவ்வுலகமனந்தாய் - இன்று யாம் வந்தோம்) - அன்று மின்று காணும் இவர்களுக்கு வயிற்றெரிச்சல். இவர்களுக்கு இரண்டு காலமும் ஒருகாலமாய்த் தோற்றுகையாலே. அன்று, இன்று என்கிறார்கள். (அன்று) அந்தோன்பு நோற்கத்தான் இச்செயல் செய்தது. நோற்றக் கூடுவாரையும் விலக்குமவர்கள் தலைமேலேயே திருவடிகளை வைத்திருந்தது. (அன்று) தன்னதான விபூதியை அவரான மறைபலி நெடுக்கித் தன்னதாக்க, நோஷப்பட்டவன்று; அவனாபி மாந்தரில் தின்றும் மீட்டுத் தன்னதாக்கி மீட்டுக்கொண்டவன்று; எங்கள் பந்துக்களும் எங்களை யுன்னோடே சேர்க்க வொட்டாதே நாங்களும் ஆர்த்தைகளாய் அபிமாநம் கால்கட்டி வாராதிருக்க, எங்குடைய ஸ்திரீவாசியமாந்தையும் பக்தமாக்கி உன்காந்திமே யிட்டுக்கொண்டு உள்வடிவழகையும் சிலத்தையும் எங்களுக்கு தூரிதானம் பண்ணினவன்று.

(இவ்வுலகம்) திருவடிகளின் மார்த்தவத்தையும், காடுமோடையுமான பூமியினுடைய காடித் தயத்தையும், இங்கு வந்திக்கிறவர்களுடைய வன்மையையும் அநுஸந்தித்து, *இவ்வுலகம்* என்கிறார்கள். சிலவையோவ்ருத்தாதிகளால் துலையென்று கவிபாட்டுண்டார் கடக்க நிற்க வேண்டும்படி வடிவக் குணங்களில்லாத பெரியபிராட்டியாகும், எடுத்துக் கழிக்கைக்கு மொப்பிலலாத பூபூமிப்பிராட்டியும், *நாம் பிடிக்கைஸாஹஸம்* என்னும்படியாய் பூத்தொடுமாபோலே கூசிப்பிடிக்கும் மெல்லடி களைக்கொண்டு இவ்வெவ்விய நிலத்திலே வ்யாபரிப்பதே! (அனந்தாய்). *பிரமாணித்தார் பெற்ற பேறு* என்று - உபகாஸம்ருதி பண்ணுதவனவே யன்றிக்கே உகக்கவு மறியாத பூமியைத் திருவடிகளின் கீழேயிட்டுக் கொள்வதே!

(அடிபோற்றி) அக்காலத்தில் சிலர் இழுவோடே போனார்கள்; சிலர் *அப்பனறிந்திலன்* என்று. ஆணையிடத் தொடங்கிறார்கள்; சிலர் பாயோஜனங்கொண்டு போனார்கள்; அப்போது பரிந்து காப்பிட்டாரில்லை என்கிற இழவு திருகிறார்கள். (அடிபோற்றி). *திசை வாழியெழ* என்கிற அப் போதைப் பல்லாண்டுகைக்கை. போற்றி பென்றேற்றெழுவாரோ பாதித்தே பாயோஜனாந்தரபரராகையாலே. (அடிபோற்றி). *மன்னன்றன் தேவிமார்கண்டு மகிழ்வெய்த* என்று-கூத்துக் கண்டு கிரிப்பாரைப்போலே மாயக்கூத்துக்கண்டு மகிழ்ந்து போனார்கள். *செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு* என்னும் குடிப்பிறப்பாலே *அடி போற்றி* என்கிறார்கள். திருவடிகள்த் குரினவிடத்தில் சிவந்த தன் கையனைத் துமாரசென்னிமேல் றக் கழுவினான் என்று ப்ரஹ்ம நூதராகை அநுஸந்திக்கும்படி ஐவா மான செயல்களைச் செய்த அவதாரமாகையாலும், *அங்கே

யென்கை. (அடிபோற்றி) : தாங்கள் சொல்லுமளவில் புறப்பட்டு ஸ்குமர்மான் திருவடிகளைக் கொண்டு உலாவியருளினபடி. திருவுலகாந்தருளின ஆயாஸம் போருமென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணு கிறார்கள். திருவுலகாந்தருளுகிறபாது இரண்டடியிறே யிட்டது, இப்போது எங்களுக்குக் பத்தெட்டடி இருவதே! திருவுலகாந்தருளினவன்று இந்தரன் பாயோஜநத்தைக்கொண்டு போனான், மஹாபலி ஓளதார்யம் பெற்றுப் போனான், தாங்கள் அன்று உதவப்பெறாத இழவுதீரத் திருப் பல்லாண்டு பாடுகிறார்களென்றுமாம். (அடிபோற்றி) *உன் செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு* என்னு மவர்களிறே. (சென்றித்யாதி) அழகுக்கிலக்காததானா அம்புக்கு இலக்காக்கினபடி. (சென்றற்கு) புலிகிடந்த தூற்றிலே செல்லுமாபோலே பிராட்டியைப் பிரித்த பையலிருந்த விடத்தே செல்லுவதே!

யெல்லாம் நினைத்து *திறல்* என்கிறார்கள். (திறல் போற்றி) *தீமனத்தாக்கர் திறலழித்த வனே* என்று—இம்மிருக்குத் தங்கள் து:கநிவ்ருத்திக்கு உலன்றிக்கே அரணுக்கு அரணிடு வாரைப்போலே திறலுக்குப் பரிகிறார்கள். *இலங்கை பாழாளாகப் படையெருதானுக்கு* என்று— பரிபுமது ஜந்மலித்தமிதே. உலகாந்த பொன்னடிக்குக் காப்பிடவேபோதி. காடுறைந்த பொன்னடி க்குக் காப்பிடத் தேருகிறவர்களுக்கு அஞ்சாமெக்குத் திறலைக் காட்டினான்; அத்திறல்தனக்கு அஞ்சத் தொடங்கினார்கள்; தேராலிழகுக்குக் காப்பிடப்புக, மல்லார்த்த திண்மையைக்காட்ட, அது தனக்கு வயிறெறித்தார்போலே. (திறல் போற்றி) *கல்லாதவரிலங்கை கட்டழித்த* *தேவனே தேவனவான்* என்று மண்டோதரியுள்ளிட்டாரைப் போலே தவ நிர்ணயம் பண்ணுதல் *தன் விலங்கை வைத்தான்* என்றான் தனிச்சரண*, *சுடரம்பனல்லால்*, *மற்றிலேன் தஞ்சுமரகவே* என்று—ரக்ஷைதவபுத்தி நடத்தல், தென்னிலங்கையிடழித்த தேவர்க்கு என்னையும் உளள் என்மின்கள் என்று—பொக்யதா புத்தி நலையாடி இழவு சொல்லி விடுதல் செய்யாதே தங்களை ரக்ஷகராக நினைத்து பரிகிறார்கள். சர்வவர்த்தி திருமகன் தரதனிலும் விஞ்சும்படி பால்பாவஸ்தையிலே ஆபுத்சரம்ப பண்ணி விச்வாமித்யாதிகளோடே சர்வத்ராஸ்தர் மந்தரங்கள் சிகித்தித் சமைய வளர்ந்த பின்பு செய்த செயலிறே லங்கையை யழித்த செயல்;

*பிறந்த வெழுதிங்களில் என்கிறபடியே — பிறந்து மறுபத்துக்கழிந்தவனவிலே எதிரி கண்ணுடன் அறிகைக் குடவான்—ஜ்ஞாநமுமன்றிக்கே, ஆபுதம் பிழக்கவு மறியாத தொடரில் பருவத்தில் செய்த செயலிறே சுகடங்கம். ராவணன் நேரே சத்ருவாய்த் தோற்றிறுனிறே; அப்படி யன்றிக்கே பரச்சந்த் சத்ருவாகையாலே : *கள்ளச்சுகடம்* என்றத்தை அறிந்து முறப்பட்டபடிக்கு வயிறெறிந்து பரிகிறார்கள். (பொன்றச் சுகட முதைத்தாய்) சுகடம், பொன்ற-முடிய. சூர்ப்பணை கையையும் மாச்சீனையுமேபோலே குற்றையிலே விட்டபின்பு அநர்த்தம்விளையும்படி இனிப்புபட்டே, தோற்றாவிலே சுகடாஸுரன் முடித்துவிட்டபடி. (உதைத்தாய்) முலைவடி தாழ்த்துத் தொட்டிலில் புதைத்த திருவடிகளுக்கு இலக்காய்முடியும்படி பண்ணின அநாயாஸம். (உதைத்தாய்) பெருமாள் கைக்கு விலிபிடித்த தழும்புபோலே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளுக்குச் சாடுதைத்த தழும்பு; *தழும்பு பிடுந்த.*

(புகழ்) பெற்ற தாயுங்கூட உதவாத ஸமயத்திலே; பெரும்படையாண்டுசெய்த செயல்களைக் காற்சுறுக்கிவிட்டபடி; *திருக்காலாண்ட பெருமானே* என்கிறபடியே. (புகழ்போற்றி) *நினைந்துச் சேவகமும்* என்று கால மூர்த்தி திருகினை கண்ணிப் போருக்குக் காப்பிடவேனுமிதே. *அருளின் பெருநகையால்* என்று ஆண்பிள்ளையென்று. *ஆசைப்படுவார்; *என்னநிறைகொண்டான்* என்று அடக்கங்கெட்டு மடலெடுக்கத் தேடுவார்; *உறக்கில் நிமிர்த்தீர்* என்று ஊடுதலாய்ப் போனார்கள் பெண்கள்; இவர்கள் செயலுக்கு வயிறெறிந்து பரிகிறார்கள்.

(சென்று) வரிப்போக்கிலே சுர கபந்த விராதாதினை யழியச்செய்தபடி. யென்றுமாம். (அங்ங்) நின்றவிலைத்திலே நின்று பூவலந்தார்தோலே அதாயாவே அனந்தவாவாற்றிக்கே, ஈகானகம் படிபுலாவியுலாவி* என்றுமாவோலே, கொடிய காட்டிலே அந்தத் திருவடிகளைக்கொண்டு நடப்பதே! என்னை. ஈவ்வாறு நடந்தனை* என்று வயிறு பிடிக்கை யிவர்களுக்குக் குடிப்பிறப்பு. (தென்றி லங்கை) அழகியதான கோட்டையையும் அரணையுமுடைத்தாய்க் குளவிக்ஷுகொண்டாற்போலே ஓறிம்ஸகர் சேர்ந்த தேசம். (செற்றாய்) ஆச்சரிதவிரோதிகள் தனக்கு சத்ருக்களென்கை. (திறல்போற்றி) மதினாக்கு மதியரிமாவோலே மிருக்குக்குத்திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்கள்.

பசலைத்தனத்தில்செய்த செயல் என்று விடலாம் அது; பருவம் நிரமபிச்செய்தசெயலோதான் கணக்குவழக்குப் பட்டிருக்கிறதென்று அதுக்கு வயிறெறிகிறார்கள். (கன்று குளிலாவெறிந்தாய்) சகடாஸுர நிரஸதம் பண்ணினவையிறெறிதல் அல்லகிடாய், கன்றாய் நின்ற அஸுரனைக்கொன்று தீம்பு பூமியெல்லாம் பாகாசிக்கும்படி செய்தாயென்று வயிறெறியும் செயலிறே. [வழக்கன்று கண்டாய் வலிசகடஞ் செற்றாய்—குழக்கன்று தீவினாவின் காட்டுக்கெறிந்த தீமை திருமாலே பார் விளங்கச் செய்தாய்ப்பழி] மார்பிலிருக்கிறவர்களோடு மண்ணிடிலக்கிறவர்களோடு வாசியற ஈயறி கேட்க* என்று சொல்லும்படியிறே. செய்ததீம்பும், சகடாஸுரபங்கம்மண்ணிச் செய்த தீம்பு. [திரிகாற்சகடம் சிணமறித்துக் கன்றால் விளங்காயெறிந்தான்] ஓரஸுரன்ஈனாவாய்திற்க ஓரஸுரன் கன்றாய் நிற்க, சத்ருவையிட்டு சத்ருவை யெறிந்தால் ஸங்கேதித்து இருவருமொக்கமேல் விழ்தார் களாகில் என்படக்கடலோம் என்று வயிறு பிடிக்கிறார்கள். *என்றுமென்பின்னைக் குத்தீமைகள் செய் வார்கள் அங்ஙனமாவார்கள்* என்று தாயாருட்பட வயிறுபிடிக்குமதிறே. (குணவில்) எறிகுவி. (குணிலா வெறிந்தாய்) எதிரிகளையிட்டு எதிரிகளை முடித்தபடி.

(கழல்போற்றி) விளாவை மிலக்காகக் குறித்துக் கன்றை எறிகுவையாகக் கொண்டு எறிவதாக இச்சித்து நடந்தகூபகாதக் குறித்த திருவடிகளில் வீரக்கழலுக்கும் அகவாயில் சிவப்பையுங்கண்டு காப்படுகிறார்கள். (கழல்போற்றி) ஈகனவிலல் வீழ்த்தவனே* என்று பத்திபண்ணுதல், ஈகாபுதித் தார் தாள்பணித்தோம்* என்றுமவிரோதி நிவர்த்தகமாகப் பற்றுதல், ஈகனைகழல் காண்பதற்கு* என்று யமவச்சயதைக்கு நிவர்த்தக மென்றிருத்தல்செய்யாதே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்கள். (அடி போற்றி, கழல்போற்றி) நீட்டின திருவடிகளுக்கும் குருசித்த திருவடிகளுக்கும் சூழ்ந்திடுங் பரிவணப்போலே பரிகிறார்கள். விரோதி நிரஸதம் பண்ணித் தன்னை தோக்குகைக்கு அடையு கெட்டிருந்தால் அருடலர் விரோதிகளாக ஆச்சரிதரணைம் பண்ணுமதோ கால அடையுண்டாயிருக் கிறது என்று அதுக்குப்பரிகிறார்கள்.

(சூன்ய குளையாவெறிந்தாய்) விரோதிகளுக்குக் கன்றெடுத்த மாதம் போலே எதையும் கன்று தோக்குகைக்கு குன்றெடுத்தது. *கன்று கொண்டு விளக்காயெறிந்து ஆரிலைக்கழி வென்று மாமறை நின்று காத்துக்கொண்டான்* என்னக் கடவதிறே. கிழல்லம் இத்தானுக்கு சத்ருவானவர்கள் நலிந்த நலிய பரிஹரித்தபடிக்கு வயிறெறித்தார்கள்; இப்போது அவர்களுள் நலிந்த நலிய பரிஹரித்த படிக்கு வயிறெறிகிறார்கள். அஸுரர்களோடு தேவர்களோடு வாசியில்லையிறே பகவச்சேஷமான வஸ்துவைத் தங்காதாக நினைத்திருக்கைக்கு. ஸ்வபஜ்நரோபகாராகத் தன்னை யருள்செய்தானே. தனக்கிட்ட சேர்ந்தாறு யழுதுசெய்தால் ஸ்வதந்தரபுத்தி பண்ணி பண்டு புஜித்தவிடமுட்பட ஆதரபஹார்த்தோடொவ்வா திற்க, ததீய புத்தி பண்ணுதே ஸ்வதந்தரபுத்தி

*மல்லாண்டை
*இலங்கை பாழான
(பொன்றவித்யாதி)
மாரீசனைப்போலே கு
போற்றி) தாயுங்கட
புகழ். (போற்றி)
வதாரத்துக்கு, பிதா
டாதிகள்; பிள்ளைகள்
னும்படி தாங்கள் கு
கம்ஸாதிகள் எதிகள்
யன். ஒருசூனம்
பண்ணி நலியத்தேட
பரிஹரித்தபடி.

(குணம்) அ
கோவிந்தாபிஷேகம்
தானாகில் கைநெரத்
கொண்டார் உகிர்
மென்று அவனைத்
குணத்துக்குப் போற்
டையார் நாள்தோறு
விரல்கள் கோல மழி
றில்லை மலையெடுத்த
என்று. நொய்யதெ
மலையையெடுத்த சடி

வரவும் விட
பசுக்களின் பிள்ளை
மித்தனையிறே. அ
சொன்னால் *கண்ணோ
பகைகெடுக்கும்) சத்
யும் விற்பிடித்து ப
இடையருள் பிள்ளை
பிடித் தென்னெமா
யிருக்க அவ்வழக்கு
பிடித்த பிடியிலே
திஜ்ஞனாய்ச் சீறின
ஈச்வரனைக் காணில்
வில்லாண்டான் த

மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணை என்னுமவர்களுக்கையாலே குடிப்பிறப்பாலே வந்தது. *இலங்கை பாழாடாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்*. என்னு மவர்களிறே (பொன்றந்தியாதி) ராவணனைப்போலே விரோதி என்று இருயக்கவொண்ணுத அபாயம். (பொன்ற) மாசீசனைப்போலே குற்றையிராக்கி மேல் அநர்த்தம் விளக்கவையாதே, முடிக்கப்பெற்றபடி. (புகழ் போற்றி) தாயுங்கூட வுதவாததையிலே அநாயாலேந் திருவடிகளாலே சகடாஸுரனையழித்த புகழ். (போற்றி) ராமாவதாரத்திற்காட்டில் மங்களாசாஸனம் பண்ணவேண்டியிருக்கை. ராமா வதாரத்துக்கு, பிதா சம்பராததகன்; ஊர் திருவயோத்தைய; புரோஹிதர் மந்த்ரவாதிகளான வஸிஷ்ட டாதிகள்; பிள்ளைகள் ஆண்டிறல்மீளிமொய்ம்பிலாக்கன் குலத்தைத் தடிந்தவர்கள்; *இச்சாம:* என் னும்படி தாங்கள் குணவான்கள்; இங்கு, மாதாபிதாக்கள் ஸாது இடையர்; ஊர் இடைச்சேரி; கம்ஸாதிகள் எதிரிகள்; ஸ்ரீபூதந்தாவந்தத்தில் முனைத்தெழும் பூண்டுகளையே ராசஷஸர்கள்; தமை யன் ஒருஷணம் தப்பில் பாம்பின் வாயிலே விழும் தீம்பன்; சூதநாதிகளாலே பிறந்த அபாயங்

பண்ணி நவியத்தேட மலையைக் குடையாக வெடுத்து பசுக்களுக்கு மிடையருக்கும் வந்த ஆபத்தைப் பரிஹரித்தபடி.

(குணம்) அநுசூலனானவனுக்கு ப்ரமாதிகமாகப் புருந்ததன்றே, அந்தந்தத்திலே வந்து கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணவன்றே புருகிறான், பெரும்பசியாலே வந்த கோபத்தாலே வர்ஷித் தானுகில் கைநொந்தவாதே விகிறான், பெரும்பசியாலே யி வன் நலிந்தால் நாமே யுண்பதும் கொண்டார் உதிர் கொண்டு தலையை யறுக்கவோ, அவன் கைசலிக்குந்தனையும் கடகிட்டுக்காப்போ மென்று அவனைத் தலையழியாதே மலையையெடுத்து ரஷித்தது ஆந்தருமஸ்யத்தாலே. அந்த குணத்துக்குப் போற்றி. *பாயும் பணி மறுத்த பண்பாளா.* *சீர்கற்பன்வைகல்* என்று அறிவு டையார் நாள்தோறும் கற்பதொரு குணமிறே. (குணம் போற்றி) கொடியேறு செந்தாமரைக் கை விரல்கள் கோல மழிந்ததோ வாடித் து வென்று பர்த்துப் பரிபத்தேட, அவ்வாவு போகவொட்டிற் றிலே மலையெடுத்த குணந்தான். (குணம் போற்றி) *என்றனக்கோர் துணையாளனாகாயே* என்று. நொப்பதொருமலையைப் போகடுவித்து, கனவிது இரண்டு மலையைக்கையிலே கொடாதே மலையையெடுத்த கூழாகுணத்துக்குக் காப்பிடுகிறார்கள்.

வர்ஷம் விட்டவாதே மலையைப் பொகட்டு வேலைப் பிடிக்கு மித்தனையிறே. க்ருஷ்ணன் பசுக்களின் பின்னே தியியா நின்றால் எலிஹம் வந்தாலும் வேலாலே குத்தியெடுத்துப் போக்கு மித்தனையிறே. அதுக்கெடுத்த வேலுக்குப் பறிகிறார்கள். எல்லா குணங்களையும் ஒரு வ்பக்தியிலே சொன்னால் *கண்ணேனும்* என்று வேலிலே அசலிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள் வெற்றியை. (வென்று பகைசெடுக்கும்) சத்ருக்களை வென்று ஓட்டக்கடவதா யிருக்கும். (நின் கையில் வேல்) சக்ரவர்த்தி யும் விற்றபிடித்து பரிசுமும் வில் பிடித்து பிள்ளைகளும் வில் பிடித்தாற்போலே, ஸ்ரீநந்தகோபமும் இடையரும் பிள்ளைகளும் வேல் பிடித்தாய்த்துத் திவிது. *சுடர்வேல் கொடுத் தொழிலன்* *வேலைப் பிடித் தென்னாமைகள்.* (நின் கையில் வேல்) வெறும் புறத்திலே ஆலத்தி ளிதிக்க வேண்டி யிருக்க அவ்வுறக்கு மேலே வேலைப் பிடித்த வழகு. (கையில் வேல்) எதிரிகள் மேலே படவேண்டா, பிடித்த பிடியிலே உகவாதாரை முடிக்கும். (நின் கையில் வேல்) தன்னை யுணராதே அஸத்யா தீஜ்ஞையிச் சீறினபொது காணும் ஜந்மாதாரம் மேலிட்டுத் திருவாழ்வைய எடுப்பது (வேல் போற்றி) *சர்வனைக் காணிலிறே* *ஆழியும் பல்லாண்டு* என்பது; பெருமாளாக்காணிலிறே *சர்வங்கமென்றும் வில்லாண்டான் தன்னை-பல்லாண்டு* என்பது. (நின் கையில் வேல் போற்றி) வெற்புடைய

களுக்கு ஓரவதியில்லை; ஆன பின்பு, இனி மங்களாசாஸந மொழியக் காவலில்லை. (கன்று நிகழ்பதி) சத்ருவையிட்டு சத்ருவை பெயறித்தால் ஸங்கேதித்துவந்து இவ்வருமொக்க மேல்விழுந்தார்களாகில் என்செய்யக்கூடுவாம்! என்று வயிறுபிடிக்கிறார்கள். குஞ்சித்த திருவடிகளுக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்கள். (கன்றுகுளிரி) கன்றை எறிதடியாக. குணில்எறிதடி. (தூன்றுதிப்பாதி) இருக்கு முன்பு இந்தரனுக்காகச் செய்த செயல். இப்போது அவன்தான் பகையானபடி. மலையைக் குடையாக எடுத்துப் பசுக்களுக்கும் இடையாக்கும் வந்த ஆபத்தைப் போக்கினபடி. அருகூலன் ப்ரதிகூலித்தால் செய்யலாவதில்லைபிறே. (குணம்போற்றி) பகிராஹத்தாலே கையோபத்தையும் வளர்த்து மலையிட்டுத்துக்கொண்டு நின்ற ஆத்ருசம்ஸ்பகுணத்திற்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறார்கள்.

சுதுதாம்.

(வென்று பகைக்கெடுக்குமியாதி) இவன்பக்கல் பரிவாலே, இவன் மிடுக்கைக்கண்டு கண் ணெச்சிற் படுவான் என்று பயப்பட்டு, அத்தைவிட்டு, இவ்வெண்ணோ இவ்வய்யாப்ரமெல்லாம் பண்ணிற்று என்கிறார்கள். “மிடுக்கிலானமபால் நான் மெலிதேதன்” என்றிறே யிவர்கள்படி. சக்ர வர்த்தி விற்பிடிக்கப் பெருமாளும் விற்பிடித்தாற்போலே, “சுடர்வேல்கொடுத்தொழிவன்” என்றமவ் மகனாகையாலே வேலே ஆயுதம். (வென்று பகைக்கெடுக்கும்) ஆச்சரித விரோதிகளான ப்ரதிபசுத்தையற் செய்து மாயக்கை. (நிர்வாகில் வேல்போற்றி) வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவாழ்க வேண்டி யிருக்க, அதுக்குமேலே வேலைப்பிடிப்பதே! என்று. வேல்பிடித்த கைக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடு கிறார்கள். *வடிவாச்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு* என்று ஆயுதங்களுக்கு

நெடுங்கடலுள் தனிவேலுய்த்த வேள் முதலாக வென்றவன் கையில் வேலிறே; ஆனகயாலே பரிகிறார்கள். (என்றென்று) ப்ரயோஜனம் பெறுமளவுக்கு சொல்லி, பின்னை அது மாறுகிறதன்றே, ப்ரயோஜனத்துக்கு ப்ரயோஜனம் வேணுமோ என்று இது தானே பல்மாக விரும்புமவர்களிறே.

(என்றென்று) பல்லாண்டென்றால் பின்னையும் பல்லாண்டென்று மித்தனைபிறே; போற்றி யென்று ப்ரோமமடியால் வந்த கலக்குக்குத் தெளிவுண்டாகிலிறே இச் சொல்லுமாறுவது; அங்குப் போனால் துழ்த்திருத்திறே. *வேம்மா பிளந்தான்றன்னைப் போற்றி* என்னக் கடவதிறே. *அடி போற்றி, திறல் போற்றி, புகழ் போற்றி, கழல் போற்றி, குணம் போற்றி; வெல் போற்றி* என்று இவர்கள் நாக்குக்கு இரும் வுட்ரஸ மிருக்கிறபடி. (உன் சேவகம்) வீர குணத்துக்குப் போலே காணும் இவர்கள் தோற்பது. பந்து நிரோதத்தாலே தளர்ந்த அபலைகளுக்கு அவனுடைய விஜயமிறே பலறேது. (என்றென்றுன் சேவகம்) உன்னுடைய வீக்கிரமம் ஒன்றே துரியாமலெல்லாம் என்றும் படியே (உன் சேவகமே யேத்தி) வேறெருவருடைய சேவகம் கலந்தேத்தோம், திருவிக்கிரமனோடும் பெருமாவையும் கலத்தன்றோ ஏத்திற்று அதுஅவதாரத்தாத்தின் செயலென்றிருக்கிறார்கள். இவன் பாலயத்தில் செய்ததோபாதி பூர்வாவஸந்தியுமென்றிருப்பார்கள். *சிலிபொன்றிறுத்தாய் திருவித் திரமாதிருவாய் பாடிப் பிரானே* *வருக வருக வருக விங்கே*வான்மன நம்பி வருக விங்கே*காசுத்த நயிம் வருக விங்கே* என்று தாயாருட்பட க்ருஷ்ணனை யழிப்பது இப்படியேயியிறே. இவனுக்கு நான் பூர்வாமநன் பிறத்த நாளாக்கினுன்; எட்டு மாலம் வயிற்றிலே இருந்த விவகை *பன்னிருதிங்கள் வயிற்றில் கொண்ட* என்றான். என் மகன் பாலயத்தை மஹாபலி பக்கலில் சென்று கேட்டுக் கொள்ளென்றான்; *சார்ங்கப்பாணி தளர்ந்தடை நடவானோ* என்றான்; *மாணிக்கூறுனானே தாலேலோ வைய மளந்தானே* என்று தாலட்டினான்; இவர்கள் *ஒங்கி யுலகனந்த* என்கிறார்கள்; *சார்ங்க முதைத்த* என்கிறார்கள்; அநந்தம் *ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும்* என்றார்கள்; *போற்றப் பறை தரும் புன்னையன்* என்றார்கள்; எழுப்புகிறபோது *உலகனந்த* வும்பர் கோமானே*

மங்களாசநம்பண்
பணி* என்று ஜீ
ததாமி தே* என்ற
வர்கள், இவர்கள்
கொடுத்துப்பின்
என்று புறம்புந்த
விரசரிதமேயேத்தி
மென்னுடைய நெ
பிறந்த இன்றென்
ஊராகவிசைத்த
(வந்தோம்) வரு
முன்னுதீரும்.
என்றார்கள்; அவ
வில் பிடித்தாநில
ரொருவருமில்லை.
பலம் ஏத்துக;

(இன்று)

வொட்டுவர்களை
பாலிகளான நான்
யிழைக்க வந்தோம்.
யறியாமற் செய்வ
தெல்லாம் பேற்றுக்
இரங்கி மங்களாசா
ஸ்வருபம்.

(வந்தோம்)

இத்தலையில் பரப
என்றிருக்கிறார்கள்.
வுலகம் தடவந்ததால்
மலரடிக்கிற் முந்தி
சுடமுதைத்தாய்.
*காத்தன் வாராரு
எங்களுக்குண்டான
எங்களோடனைத்தி
இரங்கு) அதேற்ற
செற்றாய்-இரங்கு)
தாய்கள் சொல்லும்

மங்களாசுதம்பண்ணினிற்றே தம்பபஞர். *கதேஜலே வேது பந்தம், தம்பபஞருக்கும் மகனாகும் பணி* என்று ஜியருநிச்செய்வர். (என்றென்று) இது தானே ப்ரயோஜனமென்கை. *தோழி மே ததாமிதே* என்னுமவர்களானதே. ஸம்ஸாரிகள் புறம்புங்கொள்ளுவர்கள், இவன் பக்கலிலும் கொள்ளு வர்கள், இவர்கள் புறம்பும் கொள்ளார்கள், இவன்பக்கலிலும் கொள்ளார்கள். *ஒன்றுதுறையுயிரமாகக் கொடுத்தபுப்பின்னாளுஞ்செய்வன்* என்று-அவனுக்கும் தான் கொடுத்தி, *ஆந்தனைபுங்காட்டி* என்று-புறம்புத்தானே கொடுக்குமென்கை. (உன்சேவகமேபேத்திப் பறைகொள்வான்) உன்னுடைய வீரசிந்தமேயேத்தி உன்னையதுபவிகைக்காக. *உன்னுடைய விக்ரிமமொன் றெழியாமலெல்லா மென்னுடைய நெஞ்சுமபால் சுவர்வழி எழுதிக்கொண்டேன்* என்னுமவர்களே (இன்று) இசைவு பிறந்த இன்றென்னுதல்; நீயுறங்க நாய்க்குறங்காத இன்று என்னுதல். தென்னேற்று வந்தோமோ, ஊராகவிசைத்த இன்று என்னுமாம். (யாம்) பத்துக்களாலே நெடுங்காலம் நலியுபட்ட நாங்கள். (வந்தோம்) வ்ருத்தகைகள் உறங்க. நாங்கள் ஆற்றுகையாலே வந்தோம்; எங்கனிழவுகளெல்லா முன்னாலே தீரும். (யாம்வந்தோம்) எங்கள் வாவு உனக்குப் புண்ணுபிடுக்க நாங்கள் ஆற்றுகை

என்றுகள்; அவரானுள் பிறந்தபோதே முன்று பிறவியுண்டே உங்களுக்கு, பிறக்கிறதென்று! யில் பிடித்தால் சகாவத்தி பின்னை நானென்றுள்; ஆகையாலே அவதாரத்தாம் என்றிருப்பா ரொருவருமில்லை. (பாத்திப் பறைகொள்வான்) எங்கள் பலம் முன்னாக தாட்டார் பலம் பெறுவதாக பலம் சததுகை; பின்பு அபிமதம் ஊரார் ஸம்ருத்தி; உத்தேசய பலமும் ஆதுஷங்கிகபலமும்

(இன்று) இசைபுரிந்த வின்று. தென்னேற்றுவந்தோமோ, நாளைக்கு இங்கே நிற்க வொட்டுவாக்கோ. (யாம்) பெருமிடுக்கான வ்ருத்தகைகளெல்லாங் கிடந்துறங்க, குறிப்பொருத பாலைகான நாங்கள். (வந்தோம்) நீ வர ப்ராப்தமாயிருக்க விரை தெள்பலயத்தாலே ஆற்றுகை யிழக்க வந்தோம். (யாம்வந்தோம்) நாங்களும் எங்களை யறியாமற் செய்தோம், நீயும் உன்னை யறியாமற் செய்வதுண்டாய்த்தே. (இங்கு) எல்லா வ்யாஸங்கள் பட்டாலும் கீழ் ப்ரவர்த்தித்த தெல்லாம் பேற்றுக்குடலன்று, அவனரிக்கமே கார்யகரமாவது. அவனுக்கென் வருகிறதோ! என்று இரங்கி மங்களாசாரணம் பண்ணுகை யிவர்களுக்கு ஸ்வரூபம்; இத்தலைக்கு இரங்குகை அவனுக்கு ஸ்வரூபம்.

(வந்தோம் இங்கு) இரங்காமக்கு வேண்டுவது செய்தோமையாறிலும் இரங்கலென்று. இத்தலைப் பரபத்தியும் பேற்றுக்குடலன்று, அவனுடைய இரங்கை அங்ஙவழிதோபாயம் என்றிருக்கிறார்கள். (அன்றிப்புகலமந்தாய்-இன்று யாம்வந்தோம்) நீ பொங்களைத்தேடி எல்லா வுலகம் தடவந்தாய்ந்ந்; இன்று உன்னைத்தேடி நாங்கள் வந்தோம். (யாம் வந்தோம்) அவையத்தாய மலராக்கிழ் முத்தியிவதுந் திறங்க நாங்கள் பெற்றோம்; அநாதாய், தென்னிலங்கை செற்குய். சகடமுதைத்தாய். (யாம்வந்தோம்) மண்ணாந்த கண் பெரிப செவ்வாயென்காரேறு வாரானால் *காந்தத்தர் வாரானால்* *கண்ணனும்வாரானால்* என்று தந்த வன்னுடைய ப்ரதாநமொழிகளில் எங்களுக்குண்டான வாசி பாராய். (அன்றிப்புகலமந்தாய். இங்கு) உவந்த புள்ளத்தையுள் எங்களைட்களைத்திலையாகிலும் ஸத்தாப்யுத்தமார க்ருபாபையாகிலும் பண்ணு. (அந்தாய்- இங்கு) உத்தேயநாந்த நெடியபிரானுளானிதேமே* என்றன்றே நாங்குகிருப்பது. (தென்னிலங்கை செற்குய்-இங்கு) சிறிது தாழ்க்கில் *இரக்கமெழிர்* என்று உன்னை வசைபாடுவாக்கிடாய் என்று தாங்கள் சொல்லுமளவேபோ, *இரக்கமே லொன்றுமிலாதாய்* என்று நாங்கும்தான் சொல்லோமோ.

(பிறந்து) சிலா *மகனாகவேணும்* என்றசைப்பட்டால் தூணிலே தோற்றினாற்போலேயாதல், ஆனாக்குதவினாற்போலேயாதல் வந்து உதவவமைத்திருக்க, ஈசர்வரை வந்து பிறக்கவேணுமென்று தோற்றபடியாலே பூர்வவருத்தாதுஸந்தாநமின்றியே கர்ப்பவாஸம் பண்ணிப் பிறந்து உம்முடைய

திருப்பாவை வியாக்கியாசங்கள் இருபத்தைந்தாம் பாட்டு - ஒருத்தி 151

(25)

(ஓரிரவில்) பிறந்தவிடத்தில் ஓரிரவும் வாலிக்கப் பெற்றதில்லையிறே ஸம்ஸாரிகள் கீழ். நாய்க் குட்டைக்கு நறுநெய் தொங்காதாற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தன்மை கப்பக்குறத்தில் ஓரிரத் தங்க வொட்டிறதில்லை; ஸம்ஸாரிகள் பிறந்தால் பெறுவதும் பெறப்பெற்றதில்லை. நால்வர் இருவாறிந்து சேபநற்செல்லித் தூர்யந்நெட்டி. கண் கண்ணு நெய்யாடல் பொத்தப் பெற்றதில்லை. ஸர்வேஸ்வர ஸிங்கே வந்தால் நம்முடைய கம்மம் நம்மோடவனுக்கு ஸம்பத்தைக் கொடுக்கும், நாம் அங்கே சென்றால் அவனுடைய க்ருபை அவனோடு பாமஸாம்யத்தைத் தரும். *இணைவனெம்ப பொருட்டும்* தம்மமையே யொக்க வருள்செய்வர்.* நம்பிறிவி அவணையகற்றும், அவன் பிறிவி அணுகுகைக்க உடலாம். அவன் பிறிவி தமக்கின்றே கோல, நம்பிறிவி "அவனைப் பெற்றுவர்கள் காலில் விவந்து பட்டபுடும். (ஓரிரவில்) காலக்குதரபிணமயில்லாத தேசத்திலே வந்து காலைநீறாத தேசத்திலே நின்று ஓரிரவிப் பட்டபுடு எந்தான்? [வங்கிருள் வாழ்பூண்டு] அவ்விரவோடொத்த இரவு முன்பு மில்லை, பின்புமில்லை. (ஒருத்தி மகனும்) அங்கே பிறந்து இங்கே வளர்ந்தாது யிருக்கையன்றிக்கே, இங்கே பிறந்தானுயிருக்கிறபடி. (ஓரிரவில் ஒருத்தி மகனும்) அவ்விரவிலே யசோதைப் பிராட்டிக்குப் பிள்ளையாக வேண்டுகையாலே, ஒருத்திக்கு அவதாரஸத்தைக் கொடுத்து, ஒருத்திக்கு லீலாஸத்தை யநுபவிப்பித்தான். (ஒருத்தி மகனும்) அவ்விடத்தில் முனைச்சடையியாமல் போத்தபடியாலே, அழுது ஜீவியப்பால் குடித்தவிடமிறே பிறந்தவிடமாவது. திருபாதின்டெ பண்ணினவர்காலிலும், சட்டியல் பூச்செழுந்தாரளம் பண்ணினவர்களிறே முயர். யாதாவத்தையும் போபவத்தையும் ஏக காலத்திலேயாக்கினான். யதுகுலோத்தபவனென்ற ஸிவிறானே, கோபாலன்-யாதவலுத்தை எடுக்கக் கடவன் என்னுந்நிறே. *அவனுக்கு முலிகரவா நின்றதாகில் இவன் அழுது முலியுண்ணு நின்றது கில் உமக்கு சேதமென்ற* என்று பட்டர். யசோதைப் பிராட்டியாக பூதனை பாவித்து, இவனுண்

வயா: - (ஒருத்தி) *அந்தப் பரவிஷ்டச் சால்தா ஓநாநாம் ஸர்வாத்மா உன்கிறபடியே ஸர்வ
லோகங்களுக்கும் நிபா மகனானவையுள் கூட நிபமிக்குமவனாகையாலே நாட்டில் தனக்கு ஒப்பற்றி
ருக்கும்வன், (ஒருத்தி மகனாய்) *பூதநாநாம் யோவ்யய: பிதா* என்று ஸர்வ லோகங்களுக்கும் பிதாவான
வன் ஒருத்தி மகனாவதே! சர்வவர்த்தி தபஸ்ஸுபண்ணி மானரிக்கம் போலே நாலு பிள்ளைகளைப்
பெற்றற்றபோலே நால்வருங்கூட தபஸ்ஸு பண்ணி ஒருமகனைப் பெற்றபடி: (மகனாய்ப் பிறந்து)
பிறந்த போது சொல்லிற்றுச் செய்கை. சர்வவர்த்தி திருமகன் பகவதான பின்பு பித்ருவசந பரி
பாலநம் பண்ணினான்; இவன் பிறந்த போது, *உபஸம்ஹா ஸர்வாத்மக்* என்று சொல்ல ஆழ்வார்
களையும் தோள்களையும் மறைத்தானிறே (பிறந்து) கம்வச்யன் படுவதெல்லாம் க்ருபாவச்யனாய்க்
கொண்டு பட்டபடி. (பிறந்து) ஆவிர்ப்பவித்தாலாகாதே; பத்து மாஸம் வயிற்றிலே யிருப்பார்

ஐதபோது முலைவிரியும்படியான தசைபையுடையாய், பிள்ளையாகக் கொண்டெடுத்து முலை
கொடுக்க, அது பெருவியில் விரிந்துபடியாய் இவனும் முலைபண்ண, இவனை *பிள்ளை* என்று
அவன் விசுவாசிக்க கொண்டானுதே துணுக்குத் துணுக்கென்னும்படி இவனாகப்பாவித்து அவன்பக்கல்
பரிமாறாமவன் இவன் பக்கல் பிள்ளைத்தனத்தில் தப்ப நிலலானே. *மகனாகக் கொண்டெடுத்தான்*
இத்யாதி. (ஒருத்திமகனாய்) அவன் இங்கேறு நியமித்துப் போகவிட்ட மாதாம்; இவன் *காடு* -
போ* என்னலாம்படியிருக்கை. *கன்றின்பின் எற்றுக்கொள் பிள்ளையைப் போக்கினேன்.* அசேஷ
ஜகத்துக்கும் சாஸ்திரவானவஸ்து இவன் கட்டவுமடிக்கவுமாய்ப்படி, நியமிக்கலாய்த்திறே.

(மகனாய்) அங்குப் பிள்ளையாகப் பெற்றவனாக்காய்த் து இழவுள்ளது. [நடுத்தன் பெற்றனான்]
யதோதைப்பிராட்டி கைப்பிடித்த பாக்யாதிகர் பெற்று; என்னக் கைப்பிடித்த
முஹூர்த்தத்தாலே ஸ்ரீவஸுதேவர் இறந்தார். [மறவுகின் சுகுருதமறி] திருப்பலவத்திலே
முலைபாக் கொடுக்கப் புகுவாரே திருகுதற்றியில் சாத்கிள சுட்டியி லசைசெவயும்
முறவலையுள் கண்டு தமப்பனுரைக் கொண்டாமென்று அகவாய் பணக்கும்; அந்த
பரிதியாலே தனக்கும் வாகி தெரிவிக்க வேண்டானுத விரலை வாயிலேயிட்டுக் கொண்டு ஒருவர்த்தை
சொல்லும்போது பெரிய தேற்றத்தோடே தொடங்கின மழலைச் சொல்லும் பாக்பலுற்றையான நானி
ழந்தேன்; பாக்வதியான அவன் பெற்றுப் பூர்ணையானான். (ஒருத்திமகனாய்) கம்ஸன் முடிந்து
பழைய நான் பட்டிருக்கச் செய்தேயும், இத்தான் என்னுதே மறைத்துப் போருகிறார்கள், பொல்லாந்து
விளையுமென்றும் அச்சத்தாலே. *பத்தாநான்* என்னுமபோலே. (ஒருத்தி) *என்னதேன்பு
ரோற்றான் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையான்* *ஒருவர்த்தில் புத்திரனைப் பெற்று
நங்கைமீர் நானே மற்றுருமில்லை.*

(ஒளித்து வளர்) பிறத்தவிடத்திலே தோன்றப் பெருவிட்டால் போத்தவிடத்திலே வெய்யிலே
வளர்ப்பெற்றதோ. விஷத்குஷ்டிகளான பூதநாதிகள் கண்பட வெண்ணுதென்று நாட்டார் பெய்வன
செய்யப்பெருதே, நிலவதெனவிலேயிறே வளர்ந்தது *வாஸிடைத் தெய்வங்கள் காண்* என்று
அநுசூலர் கண்ணுட்பட படவொட்டாதவன் பாதசூலர் கண்பட வொட்டுவனோ. *கன்றியான்
போசேல்* என்று புறப்படவொட்டான். (ஒளித்துவளர்) உகம்பார் ஸதாதாசநம் பண்ணி அருபயிக்
கக்கவ வஸ்து. கண்ணுக்குத் தோற்றுதபடி மறைக்கவேண்டும்படி சுள்ளப்பட்டது படுவதே! அவ
தறித்திருக்கச் செய்தே அந்தர்யாமிபட்டது பட்டான். (ஒளித்துவளர்) உன்னையிருக்கச் செய்தேயும்
இவனில்லை என்று எழுதி எழுத்திடுவான், முகங்காட்ட ஸம்வதிக்குமோ. பிச்சேறின பரண
முன்னே தாய்திந்கிலும் கொல்லும்; இவன் பேரறிந்கில் தண்ணமுடித்துக் கொள்ளும்; அப்படியே அவ

"வேண்டுக
கொண்டவிறே. *
அவத்யமென்று பரி
நம்முடைய கம்ம்
யவனோடே ஸ்ரீராம
நமக்கென்று கோல,
நம்மையும் அவனை
உடலாயிருக்கும்.

தாக்கில் எதிரிடுவார்க
ருதே நின்று இரண்டு
பதிக்கிடை திடக்கிறப

(ஒளித்து வளர்)
வளர நின்றுகொண்டு
செய்யிலென்" என்ற
மாகில் வந்தவன்று பெ
பகவத் பாகவத் விஷய
தித்துவர்களுக்கையாலே

ஸம்ஹத்தோடே
கிறார்கள் (தங்கு) பரி
க்குதிதான்! இன்னொ
அதாவது-பூததையுள்
யெல்லாவற்றையும் நிஜ
கழந்தை* வள்கிறபடியே
லாய்த்துக்கைவிடுவது,
வாயிலுமுண்டென்றறிந்
அம்மாயும், கண்ணநீர்
நினைவை அவன்முன்னே

(கஞ்சன் வயிற்ற
கடவ பெண்களுடைய
கம்ஸனுடைய தப்புக்களை
வாகுதேவா* *எனரு
கம்ஸன் வயிற்றில் கொ
வயிற்றில் நெருப்பு, (க
நிரைச்சொரிநிறவன் கா
கஞ்சனைக்காய்ந்த காளே

"மேன்மை உயர் தருக உலகமெங்கும்"

செய்துமுடிந்திருக்கின்றன. அங்குள்ள மக்கள் 6-4-5
கேள்விகள் உட்பற்றி இங்குள்ளவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் இருபத்தைந்தாம் பாட்டு - ஒருத்தி

153

களாகில் பன்னிரண்டு மாஸம் வயிற்றிலேயிருந்து பிறக்கவேண்டுமோ. பன்னிரு திங்கள் வயிற்றில் கொண்டவிறே *தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம் மறாத்தமநா* என்று. பிறந்தானென்கை அவத்யமென்று பரிஹரித்தான் ரிஷி; அதுதான் அவத்யமென்று பிறந்தான் என்கிறார்கள். நம்முடைய கர்மம் நம் மோடே யவனை ஸஜாதியனாக்கும்; அவனுடைய கருபை நம்மை உவனேடு ஸஜாதியமாக்கும். *பரமம் ஸாமய முபைதி* என்னக் கடவதிறே. அவன் பிறவி நமக்கென்று கோல, நம்பிறவி அவன் மாதா பிதாக்கள் காலில் விலங்குபட்டதுபடும்; நம் பிறவி நம்மையும் அவனை யும் அகற்றுக்கைக்குடலாயிருக்கும்; அவன் பிறவி இருவருமனுக்குகைக்கு உடலாயிருக்கும்.

தரிக்கில் எதிரி ருவார்கள். பரமபதத்திலிருக்கில் அஸ்தக்கல்பாவர்கள், அந்தர்யாமியாய் முகத்தோற்றித் தின்று இரண்டிலுமையுமுந் தோக்கித் தொழுகிறார், "அம்மே!" என்றால் "ஏன்" என்னைக்கு பதற்கினை. கிடக்கிறார்.

(ஒளித்து வளரத் தரிக்கிலானாகி) நாரதாதிகள் சென்று உன்னுடைய சத்ரு திருவாய்ப்பாடியிலே வளரா நின்றுகொண்டு சொல்லக் கேட்ட மாதத்திலே "நங்கண் வட்டத்திலில்லையாகில் அவன் என் சிபயிலென்" என்றிராதே சதுரங்கபலோபேதனாய் ஐசுவர்யத்துக்கு ஹாநியின்றிக்கே யிருந்தோ மாகில் வந்தவன்று பொருகிறோமென்று ஆறியிராதே தரிக்கமாட்டிற்றிலன் அஸ்தாபாபாரமாவது புகவத் பாகவது விஷயமாக அவர்கள் ஸத்தையும் பொருத்தொழுகையிறே. கம்ஸவத்தனாயும் அநுஸத் தித்தவர்களாகையாலே மேலே படப்புகுதி பாட்டையதுஸத்தித்து சுஷுந்தான பையலதான்

ஸம்ஹத்தோடே நரி எதிரிடுமாபோலே எதிரிட்டவன் என்று சிறுமையைச் சொல்லுகிறார்கள் (திங்கு) பரியவேண்டும் விஷயத்திலே பொல்லாங்கை நினைப்பதே! என்ன துஷ்ப்ரக்ருதிதான்! இன்னதென்று தன் வாயால் சொல்லமாட்டாமையால் *திங்கு* என்கிறார்கள். அதாவது-பூதநாசுரிட்டாரை வாக்காட்டியும் *வில்விழவுக்கு* என்றழைத்தும் நலியத்தேடினவையெல்லாவற்றையும் நினைத்து. (நினைத்த) இதுக்கு மநஸ்ஸஹகார முண்டாவதே! *சரித்தையிலாவி* க்ஷந்த* என்கிறபடியே உக்திமாத்ரமானவனவில் நலியாதே நெஞ்சில் பொல்லாங்கு சோதித்தா லாய்த்துக்கைவிடுவது. கைக்கொள்ளு மிடத்தில் கழுத்துக்கு மேலுமமையும்; கைவிடுமிடத்தில் அக வாயிறுமுண்டென்றறிந்தாலல்லது விடான். (திங்கு நினைத்த) தீயபுத்திக்கஞ்சுகிறே. (கருத்தை) அம்மானாய், கண்ணதீர் விழவிட்டிருக்க, நினைத்த அபிராயத்தை. (பிழைப்பித்து) அவன் நினைவை அவன்றன்னோடே போம்படி பண்ணி.

(கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பென்னின்ற) *கருஷணன்* என்றால் வயிற்றெறிதலோடே யிருக்கக் கூட பெண்களுடைய பயத்தையெல்லாம் அவன் வயிற்றிலேயாக்கினபடி. (கஞ்சன் வயிற்றில்) கம்ஸனுடைய தப்புக்களை நினைத்து, *என்செய்ய வெண்ணவயிறு மறுக்கிறாய்* *வாழ்கிலேன் வாசதேவா* *ஊடுடு வென்னுடையாவி வேமால்* என்கிற-ஆசரிதருடைய பயாதிகளையெல்லாம் கம்ஸன் வயிற்றில் கொளுத்தினான். (கஞ்சன் வயிற்றில்) தேவகியார் வயிற்றில் பிள்ளை, கம்ஸன் வயிற்றில் நெருப்பு. (நெருப்பென்ன) [கஞ்சன் நான் சுவர் கருமுகிலெந்தாய்] தேவகியார் வயிற்றில் தோச்சொளிகிறவன் காணும், கம்ஸன்வயிற்றில் நெருப்பைச் சொளிகிறான். (நெருப்பென்ன நின்ற) கஞ்சனைக்காய்ந்த காளமேகத்திருவருவன். (நெருப்பென்ன நின்ற) கம்ஸன் அநாதிகாலம் ஸஞ்சித

(ஓரிடில்) அவ்விரலிலே யசோதைப் பிராட்டிக்குப் பிள்ளையாக வேண்டுகையாலே திருவாய் பாடியிலேபுக்கு; நாய்க்குடலுக்கு நறுவெய் தொங்காதாற் போலே. கம்ஸநிகள் தன்னை ஸத்திநாக்குறத்திலே ஓரிடத்தங்க வெட்டிற்றில்லையென்கை. (ஓரிட) அவ்விரலை யொக்கும் இரவு முன்பு மில்லை பின்பு மில்லை. (ஓரிட) காலக்குற பரிணாமமில்லாத தேசத்தில்தவந்து காலத்திமான தேசத்திலே பிறப்பதே! அவர்கள் தங்களுடையதும் பெற்றிலென்கை. (ஒருத்தி மகனாய்) ஒருத்தி இவனை கமகருகப் பெற வேறும்* என்று ஆசையிக்க. அவளுக்கு அவதார ஸத்ததைக் கொடுப்ப இவளுக்கு லீலா ஸத்ததை யதுபவிப்பித்தபடி. ஓரவதாரத்திலே யாதவ ஸஜாதியனுமாய் கோபுரத்தி யனுமானபடி. *அம்சாவதாரோ ப்ரஹ்மர்ஷையோ யம் யதுகுலோத்பவஃ* என்று ரிஷிதானே, *கோபாலோயாதவம் வம்சம் மகம்ஸபுத்தரிஷ்யதி* என்றானிறே. (மகனாய்) பிறப்பில் புறையிலாத ப்ரபோலே இவன் மகனான விடத்திலும் புறையற்றிருக்கை. (அறித்து வளர்) கம்ஸனுடைய ஸத்தைக்குடிபடாமெனார்த்தபடி. நாட்டார் செய்வன செய்யப்படுகுதே கள்ளர்ப்பட்ட படுவதே! திருவவதரித்திருக்கச் செய்த அதநர்யாபிபட்டது படுவதே! உள்போய்க்குக் செய்தேயும் இவனில்லா என்று எழுத்திடுமவன் முகங்காண ஸம்மதிக்குமோ வென்கை. அந்தர்யாடியாய் மாறைய நிறிநிந்து, பிச்சேறின ப்ரஜை தாய் முள்ளே நிற்கில் தாயைக் கொல்லும்; அவர் போ நிற்கில் தன்னை முடித்துக் கொள்ளும்; அதுக்காக முகந்தொற்றுகே தின்று இரண்டு தலையையும் தோக்கும் மாதாவைப் போலே,

மான பாயித்தனையும் கண்ட காட்சியிலே அதுபவித்தறும்படி நின்றநிலை. (நெடுமாலே) இதில் வாம் படவேண்டிற்று ஆசிரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே. (நெடுமாலே) அப்போது ஸ்ரீவஸுதேவர் பக்கலிலும் ஸ்ரீதேவியார் பக்கலிலும் திருவுள்ளம்மண்டி, ஒன்றுங் கண்டிடப் பெற்றிலேன்-காணு மாற்றியுண்டெனிலருளை* என்று - அவர்ப்பட்ட இயற்கொல்லாந்தீர் முலைப்பால் திருமேனிபிலே பாய அவளுக்கு நின்று பாலொட்டிதுவகனைக் காட்டின வ்யாமோஹத்தை அவர் தான் காண்பதற் றுமூன்றே மந்தங்கரில் பெண்கள் கண்டு வாழும்படிபண்ணின வ்யாமோஹாதிசயத்தை *நெடு மாலே* என்றது. *செஞ்சொலுந் முன்கால் விசைத்தகாணையராவர் - அச்சோவொருவழியவா* என்றிறே பெண்கள் பார்த்துக்கொடு நின்றுது.

நாம் அவ்விடத்திலப்படி செய்த செய்துதீமைமுன்று, உங்களுக்குச் செய்ய வேண்டுவதென் னென்ன (உள்ளையருத்தித்து) எங்களுக்குப் பிறந்து காட்டவும் வேண்டா, வாழ்ந்து காட்டவும் வேண்டா, கொன்று காட்டவும் வேண்டா உன்னைக்காட்டலாமையும். (உன்னை யருத்தித்து) உன் மகனிலேயென்று வேண்டிவந்தோமல்லோம், உன்னை வேண்டி வந்தோம். (உன்னை யருத்தித்து) *உன்னை யாக்கிக்கொண்டென்கே தன்னைத்தந்த* என்று அர்த்ததவ நாயகமாய் - *உன்னை யருத்தித்து* முண்டாக்கி உனையுங் கொடுப்பதிதே, உன்னுடைய ஓனாதர்யமெல்லாம் அஸதகல்பமாக்கி ஸ்ரீவை குண்டத்தில் நின்றும் இரப்பாளாய் வந்தது ஆரோசேஷித்து. (நெடுமாலே யுள்ளே யருத்தித்து) பெண்டே வ்யாமுக்குணினினை அந்தினையாலே பெரும்பிச்சின் மேலே பிச்சேற்ற வந்தோம். (வந்தோம்) எங்கள் மிகைச் செய்யலாம் - *உன் வ்யாமோஹமெல்லாம் அதிவலுமென்றும்புக் கிடாய் நாங்கள் வந்தது. (வந்தோம்) களத்திழல்புக்கு* *ஆர்ப்பாதுது* *உன் வந்தோம்* வந்து தோன்றின உன் வ்யாமோஹமெல்லாம் நாலடியிட்டு அஸதகல்பமாக்கியோம்.

பலா கொள்வான் இன்று வாம் வந்தோம் என்று சொல்லுவது; *உன்னை யருத்தித்து வந்தோம்* என்பதாய். வ்யாஹதமாக வாழ்வதை சொல்லுகொளையென; (பலா நத்தியகல், எங்களுக்கு உத்தேசம் செய்ய நினைவானில். (உன்னை யருத்தித்து வந்தோம்) பதற்குப் பொருள்

இதைத்து அம்மே! எ
ஒருத்தி என்றது.
கிறார், அபிசரிக்கிறார்

(தரிக்கிலானது)
றிலன். ஈசுவர ஸத்
மங்களாசாலநம் ப
உத்தர கடினத்திலே
மாட்டாமையாலே
வில்லிமுருகு என்
முதலானார் நலிவுக்
நினைவை அவன்ற
காலம் ஸஞ்சிதமான
வயிற்றில் நெருப்ப
(நெடுமாலே) இதெ
ஸ்ரீவஸுதேவர் பக்

மேலே சொல்லியி
நினைவாலே பல
அல்லேன் என்
ஸ்வாதத்தியத்தை
மேலானவர்களை, எ
சொல்லுவது.

ஆகிறதும் த
*கோளே என்ன; ஒ
*போடே வந்தபடி
டியை எனக்கு என்
ஸம்பத்தனடாக
செல்வ தக்காப
யிருக்கும் செல்வ
வல்ல ஆண்பிள்ள
போக்கி உபயவி
என்றதுவும்.

(யாம்
உகப்போடே
திரிகிருகனி

இசைந்து அம்மே! என்றால் என் என்கைக்குக் கிட்ட விரக்கிறபடி யென்றுமாம். பேர் சொல்லாதே *ஒருத்தி* என்றுது *அத்தத்தின் பத்தா நான்* என்றவர் மகளாகையாலே பயத்தாலே யொளிக் கிறார், அபிசரிக்கிலும் அதுவோ இதுவோ என்று ஸந்தேஹிக்கைக்காக.

(தரிக்கிலாருகி) கருஷ்ணன் வளரா நின்றான் என்று கேட்ட பின்பு அவன் தரிக்கமாட்டிற் றிலன். ஈசுவா ஸத்தையையும் பொருத ஆசாயமிறே. (தான் தீங்கு நினைந்த) பயத்தாலே பரிந்து மங்களாசாஸனம் பண்ணும் விஷயத்திலே தீங்கு நினைத்தது குஷ்பர்க்குதியாகையாலே. (தான்) உத்தர ஷுணத்திலே பட்டபுகுகிறபாடறியாத தான். (தீங்கு நினைந்த) தங்கள் வாயாலே சொல்ல மாட்டாமையாலே *தீங்கு* என்கிறார்கள். அதாவது—பூதநை யுள்ளிட்டான வர்க்காட்டியும் வில்லிழைக்கு என்று அழைத்தும் நலியத் தேடினபடி. (கருத்தைப் பிழைப்பித்து) பூதநை முதலான நலிவுகளையும் பண்ணப்புக அத்தைத் தப்பித் தன்னை நமக்குத் தந்தபடி. அவன் நினைவை அவ்வன்றனோடே போம்படி பண்ணி யென்றுமாம். (கஞ்சனியாதி) கம்ஸன் அநாதி காலம் ஸஞ்சிதமான பாபமித்தனையும் கண்ட காட்சியிலே அருபவித்ததும்படி நின்றவன். ஆசிரித் வயிற்றில் நெருப்பை கம்ஸன் வயிற்றில் கொளுத்தினவென்கை. அதாவது பயக்கறி கொளுத்துகை. (நெருமாலே) இதெல்லாம் படவேண்டிற்று ஆசிரிற் பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலேயென்கை. அப்போது ஸ்ரீஹஸுதேயர் பக்கலிலும் ஸ்ரீ தேவகியார் பக்கலிலும் திருவுள்ளம் மண்டினபடியென்றுமாம்.

மேலே சொல்லவிரேயிருக்கிறது. (தருதியாகில்) அவர்கள் அர்த்தித்வம் அப்போஜகம், அவன் நினைவாலே பலமென்கைக்காக *ஆகில்* என்கிறது. இவன் எல்லாஞ் செய்தாலும் அவன் *அல்லோன்* என்றவாதே ஸ்வதந்திரனை வளைப்பிட வொண்ணாதே. இவர்களர்த்தித்வம் அவன் ஸ்வாதந்திரியத்தைப் போக்கமாட்டாதே. ஆகையாலே *தருதியாகில்* என்கிறார்கள். எத்தனையேனும் மேலானவர்களை எத்தனையேனும் தாழ்த்தவர்கள் *திருவுள்ளமாகில் செய்துள்ள வேணும்* என்றிறே சொல்லுவது.

ஆகிறது, நினைவு கருக்கமொழிய அறிந்தோம், வந்தபடிதான் என், வருகிறபோது க்லேசித்தி கோளே என்ன; ஒரு க்லேசமுமின்றியிலே உகம்போடே வந்தோம். பரிந்திருக்கிற நீங்கள் உகப் போடே வந்தபடி யென்னென்ன; (திருத்தக்க) சரியப்பதிவத்தால் வந்த ஸம்பத்தையும். பிராட் டியை எனக்கு என்னும் பெருமையுண்டாம்போது அவளாசைப்பட்டு மேல்விழும்படி அதுக்கிடான ஸம்பத்துண்டாக வேணுமிறே. (திருத்தக்க செல்வமும்) *செல்வச்சிறுமியரான* இவர்களுக்கு செல்வு தக்கப்போலே, *போதம் செல்வக் கொழுந்தான்* பெரிய பிராட்டியாருக்குத் தகுதியா யிருக்கும் செல்வத்தினால் வளர்பிள்ளையுடைய செல்வு. (சேவகமும்) அவ்வைவ்வயத்தைக் காத்தாட்ட வல்ல ஆண்டியினத்தானும். பிராட்டியுடைய விரோதிகளையும் பெண்களுடைய விரோதிகளையும் போக்கி உபயவிபூத்யைச் சார்ந்ததையும் காத்தாட்டவல்ல விரயம். *என்றென்றுன் சேவகமேயெத்தி* என்கிற வட்டத்தல் இரண்டு முண்டிறே. (செல்வமும் சேவகமும்) *ஆற்றப் படைத்தான் மகனே* என்றதுவும், *கப்பத்தவிர்க்கும் கலியே* என்றதுவும்.

(யாம்பாடி) உன்பேர் சொல்லப் பெருத நாங்கள் உன் பேர் சொல்ல வெட்டாதார் முன்னே உகப்போடே பாடி, *புள்ளின் வாய் கிண்டாணை* என்று—ஊரெல்லாம் பாடிக்கொண்டு திரிமிருக்கிறே. (வருத்தமும் தீர்த்து) உன்னைப் பரிந்து நெடுநாள் பட்ட க்லேசமெல்லாம் தீர்த்து

"வினாக்கள்" - எம். பி. என். - 18 -

"வினாக்கள்" - எம். பி. என். - 18 -

156

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் இருபத்தைந்தாம் பாட்டு - ஒருத்தி

(உண்ணியருத்தித்து வந்தோம்) அந்தித்தவந்தில் நிரபேஷனுள் வுண்ணி நிரபேஷனுள் தில் நின்றும் இரப்பாளனுள் இவ்வளவும் வந்ததும் ஆர் அபேஷித்தது. (நிறுமனலே யுண்ணியருத்தித்து வந்தோம்) பண்டே வபமுத்தனுள் வுண்ணி அந்தித்தகையாலே பிச்சிர் மேலே பிச்சேற்ற வந்தோம். அந்தித்தவந்தினளவு எங்கள் வடிவைப் பார்க்கவல்லமும். (பறை தருதியாகில்) எங்களுக்கு உத்தேசம் செய்குதியாகில். *ஆகில்* என்றது-நம்முடைய அந்தித்தவந்திகள் அப்படியோளும்; அவன் நினைவாலே பலமென்றை. உண்ணியருத்தி செய்குதியாகில் பந்தையாகில் என்னவமாம். (திருத்தக செல்லமும்) *யஸ்ய ஸா ஜகநாதம்ஜா-அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜ:* என்று சரிய: பதித்தவந்தால் வந்த ஸம்பத்தையும். பிராட்டியாசைப்படும் ஸம்பத் தென்னமாம் (சேவகமும்) அந்தைத் காத்து ஊட்டவல்ல விரயம். (யாம் பாடி) உன் பேர் சொல்லப் பெருத நாய்கள் உகப்போட அந்தைத் சொல்லி. (வருத்தமும் தீர்ந்து) உண்ணிப் பிரிந்து படும் துக்கமும் தீர்ந்து. பிரிந்தார் படும் படறிய உண்ணி நி பிரிந்தறியாயே (மகிழ்ந்து) கைவல்லம் போலே துக்க நிவந்தி மாந்தாமேயன்று; பந்திக்குப் போக்கு விரும்படியாகவேணும்.

முவாயிரப்படி:— இருபத்தாரும் பாட்டு. உங்களுக்கு அபேஷித் மென்னென்ன; நோன்புக்கு வேண்டும் உபகாணங்களையும் அபேஷிக்கிறார்கள். கருஷணஸம்ஸேஷஸோஸம்ஸக ராண விவர்கள் இவற்றை அபேஷிக்கக்கூட யென்னென்னவில; அந்த ஸம்ஸேஷத்திற்கு ஏகாந்த மான நோன்பைப் ப்ரஸ்தாவிக்கையாலும், கருஷணன் முகத்தை வெளியிலே காணக்கூட வேறுப வாகையாலும், அவனுடைய திருநாமங்களை வாயாரச் சொல்லுதற்கு வேறுவாகையாலும் இடையர் பக்கல் உபகா ஸம்ஸுதியாலும் நோன்புக்கு அங்கங்களை வேண்டிக்கொள்கிறார்கள்.

கேவலரைப் போலே துக்க நிவந்தி மாந்தாமேயன்றே, இவர்களுக்குப் பாயோளும், பாடுகிறபோது பந்திக்குப் போக்குவிடாகையாலே அருபவகாலத்திலாநந்தம்போலே அருஸந்தாதஸம்ஸத்தில் ஹர்ஷம் கனக்கவண்டயோமாம். (வருத்தமும் தீர்ந்தும்மகிழ்ந்து) *நினைந்திருந்தே சிரமத்தீர்த்தேன்,* *உகந்தே யுண்ணி யுள்ளுமென்னுள்ளம்* என்கிறபடியே - அருஸந்தாத காலத்தில் அருபவகாலம் போலேயிறே யிருப்பது. (துவவமுதைப் பருகிப்பருகி) கருஷணுஸந்தாதம் தித்திக்கும்நே, "வருத்தம்" திருக்கைக்குச் சேவகம் பாடினார்கள்; "மகிழ்ச்சி" பிறக்கக்கூடச் "செல்லம்" பாடினார்கள். சொர்ணயிராதிகள் கலேசநிவந்திக்குடல்; ஐச்வரியம் ஆந்தத்திலேது. (பாடி வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து) *இசை மகில்களேத்தி மேவபெற்றேன் வெய்ய நோய்கள் முழுதும் வியான்றாலுந்நிய,* *விவிலின்பம் மிகவெல்லி நிவந்தினம்.* விவிராதி நிவந்தியு மாய்தது; அபிமதஸித்தியுமுன் டாய்ந்துபாடி வருத்தமும் தீர்ந்து, மகிழ்ந்து, தருதியாகில், உண்ணியருத்தித்து வந்தோம்.

ஆரூயிரப்படி:— இருபத்தாரும் பாட்டு. பெண்கள் "உண்ணி யருத்தித்து வந்தோம் பறைதருதியாகில்" என்று சொன்னினோள், நம்முடைய ஸம்ஸேஷா ஸோதஸாஹமுடையவர்கள் வேலிறுன்றை அபேஷிக்கக் கூடாமையாலே வுண்ணி சொன்னினோளென்று அத்தே ஒரு ஸம்ஸயம் வந்தியா நின்றது, அதாகிறது ஏது, அதுக்கு முலம் ஏது, அதுக்கு வேண்டுவா என்ன, அவற்றுக்கு ஸங்கயை எத்தனை, அவற்றைச் சொல்லுங்கோ ளென்ன; உன் முகத்தை வெளியிலே கண்டு உன் திருநாமங்களை வாயாலே சொல்லுதற்கு வேறுவாயிருப்பதொரு நோன்பை இடையர்

திரு
கேவல
பெண்கள்
ஸம்ஸயம்
மேலே
ருவ
பால
போ
சால
கோ
ஆலி

ப்ரஸ்தாபிக்க
இடையர் பக்கல்
போருவதொன்
தத்தருளவேண
ஆசைப்பட்டார்
தங்களுடைய
டைய வ்யாமோ
கொண்டித்தனை
என்கிறார்கள்.

வ்யா:-
கவும் கடிமன்னன்
படியென்! (மா
அபரிச்சேத்யம்
ஸம்ஸயம் உன்
ப்ரத்தாமான
பிராட்டி; அரு
மோஹத்தை
பிண்ணிப் பிந்த
ராவணன் பி
என்றிருந்தார்
ஒரு கடிமன்னன்
வனவேயிறே இ
பலநாளைமுத்தே
பெரிய என்ன
நமக்குக் கிடைய
கிறதோ என்று
ஓளித்து வளர்ந்

பெரிய பஞ்சம் மாலே மணியவண்ணு மார்கழி நீராடுவான்*

மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்*

ஞாலத்தை யெல்லாம் நடுங்க முரல்வன*

பாலன்ன வண்ணத்துன் பாஞ்ச சன்னியமே*

போல்வன சங்கங்கள் போய்ப்பாடுடையனவே*

சாலப்பெரும் பறையே பல்லாண்டிசைப்பாரே*

கோலவிளக்கே கொடியே விதானமே*

ஆவினிலையாயருளேலோ ரெம்பாவாய்*

(26)

ப்ரஸ்தாபிக்கையாலே, உன்னோட்டைக் கலவிக்கு அது அவிருத்தமாயிருக்கிறபடியைக் கண்டு இடையர்பக்கல் உபகாஸம்சூதியாலே அந்தோன்பிலே யிழிந்தோம்; அதுக்கு முன்புள்ளார் செய்து போருவதொன்றுண்டு, அது தனக்கு வேண்டும் உபகரணங்களான அங்கங்களுமிலை, அவற்றையும் தந்தருளவேனுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். தாங்கள் இதுக்கு முன்பெல்லாம் அவனை ஆசைப்பட்டார்களாகச் சொல்லிக் கொண்டு போந்தார்கள்; இப்போது அவனைக் கண்டவாறே தங்களுடைய வ்யாமோஹம் குளப்படியாய், அத்தேவரே கோடியிலே யென்னலாயிருந்தது; அவனுடைய வ்யாமோஹம் கடல் போலே எடப்போகாதே பிச்சுவடிவு கொண்டாற் போலேயிருந்தது, இது கொண்டித்தனை நாளும் நாங்கள் வருத்தனையும் பாடாற்றினபடிதான் நெங்கனே! என்று “மாலே” என்கிறார்கள்.

வ்யா: — (மாலே) தாங்கள் தெளிந்து நோன்பு நோற்க வாகிலும் வல்லோமாதோம், நோற்கவும் ஸ்மணனறிக்கே நாங்கள் வந்தெழுப்பு மனவும் எழுந்திருக்கவும் மாட்டாத வ்யாமோஹ மிருந்த படியென்! (மாலே) *நாராயணன்* *ஸைபத்தியுயிற் பரமன்* *தேவாதி தேவன்* என்று—முன்பு அபரிச்சேத்யமான மேன்மையுடையவர்களுள் தென்றிருந்தோம்; இப்போது, மேன்மை இருசிவப்பு, வாத்தல்யமே உனக்கு பரக்குதியென்று நிலையிட்டோங்காண் உன்னைக் கண்டவாறே. பெருமானுக்கு ப்ரதாநமான குணத்தை *சரணாகத வத்ஸல்ய* என்று ஸ்ரீராமாயணத்துக்குள்விடாக நினைவிட்டான் பிராட்டி; அப்படியே க்ருஷ்ணனுக்கு ப்ரதாந குணமாய் மஹாபாரதத்துக்குள்ளான அச்சுரிதவ்யா மோஹத்தை “மாலே” என்கிற ஸம்பத்தியாலே வெளியிடுகிறார்கள் இடைப் பெண்கள். ராவணன் பின்னே பிறந்த நம்மவரே குலத்திலே பிறந்தார் கைக்கொள்ளுவார்களோ! என்றிருந்தான் விஷ்ணுனன் ராவணன் பின்னே பிறந்தவனை ராவணனை யாசைப்படுகிற நமக்கு. ஸித்திக்கப் புகுகிறதோ! என்றிருந்தார் பெ. நமான்; இதிலே இரண்டு தலைக்கும் வாசி. இத்தலை ஒரு மாலம் ஜீவியேன் என்னில், ஒரு ஸ்ரீராமம் திரையென்றிறே அத்தலை. “வார்க்கொண்டுள்ள விழங்குவன் காணில்” என்கிற வணியேயிறே இவர்களது. “என்னில் முன்னம் பாரித்துப் பருகிளுவிறே” அவனது; “எனைத்தோர் பலநாளைழந்தேனிறே” இவர்களது; என்னை கருத்தையுற வீற்றிருந்தானிறே* அவனது; *அதனில் பெரிய என்வலாவிறே* இவர்களது; *அவாவறச் சூழ்ந்தாயேயியிறே அவனது; *நாராயணனை நமக்குக் கிடைக்குமோ* என்று பெண்கள் நினைவு; யதுகுலத்திற் பிறந்தார்க்குக் கிடைக்கப் புகுகிறதோ என்று அவன் நினைவு; ஒருத்தி மகனானதை விட்டு ஒருத்திமகனாய்த்து இவர்களுக்குறே; ஓரித்து வளர்த்தது கம்ஸனுக்கன்றே; பிபண்களைப் பிரியாமல்கிறே. *நெஞ்சு துக்கஞ் செய்யப்

ஆல்விம்யாபமேஸ்துன் - கன்னன் :
சாஸ்திர வந்தவன் - பெலமன்.

158

திருப்பாவை வியர்த்தியாநங்கள் இருபத்தாரும் பாட்டு—மாலே

வயா:— (மாலே) முன்பு *நாராயணனே நமக்கே பற்ற தருவான்* என்று அபரிச் சேத்யமான மேன்மையையும் நினைத்திருந்தார்கள்; இப்போது-இத்தவந்தருக்கு வாதலம் பமேஸ்வரப மென்று நிலையிட்டார்கள். *சுரணுகத வந்தால்* என்று-நிராமாயணத்துக்கு உள்நிதான ப்ரதந குணத்தைப் பிராட்டி நிலையிட்டான்; மஹாபாரதத்துக்கு உள்நிதான வ்யாமோஹ குணத்தை *மாலே* என்கிற ஸம்போதநத்தாலே இவர்கள் நிலையிட்டார்கள் இவர்கள் பேச்சுக் கேட்ட பின்பு பண்டையிலும் பெரும் பித்தருடையடி. (மணிவண்ணு) அபரிச்சேத்யனு யிருக்கச் செய்தையும் முன் தானையிலே முடிந்தானலாம்படி யிருக்கை. கீழ்ச் சொன்ன வ்யாமோஹம் வடிவிலே நிறுவுகை. இந்நிர்மையன்றிக்கே காதுகளுக்கும் விடவொண்ணாத வடிவறது. பெண்கள் பிச்சுக்கு நிதானமான வடிவென்னவுமாம். *மாலாயப் பிறத்த நம்பியைமாலே செய்யும் மணுனனை* என்னக்கடவதிறே.

போந்தாய்* *நாமறிய ஆய்ப்பாடி வார்த்த* (மாலே) இவர்கள் பக்கல் பிச்சிறே ஒரு பிறவியிலே யிருபிறி யாய்த்து. மாலாயப் பிறத்த நம்பியை மாலே செய்யும் மணுனனை பிச்சாய்ப் பிறந்து பெண்களையும் பிச்சேற்றித் தன்னோடொரு கோவையாக்கும். “மன்றில் குரவை பிணைந்த மால் என்னை மால் செய்தான்.” தெளிவுடையார் பெண்களைச் சந்தியிலே வைப்பார்களோ.

நம்முடைய வ்யாமோஹம் தீங்காற்றித்தபடி யென்னென்ன; அகவாயில் வ்யாமோஹம் வடிவிலே நிறுவிட்டுக் காட்டுகையாலே தெரிந்த தென்கிரர்கள் (மணிவண்ணு) பெண்கள் பிச்சுக்கு நிதாறுமிருக்கிறபடி. (மணிவண்ணு) தாமையிலிருக்கிறவர் அத்தை விட்டு வருகிறது இவ்வடிவைக் கண்டிறே. “பனிமலரான் வந்தித்கும் மாள்வன் தீலமேனி மணிவண்ணன்.” (மணிவண்ணு) வ்யாமோஹவானன்றிக்கே காதுகளுக்கும் விடவொண்ணாத வடிவறது. (மாலே மணிவண்ணு) இப்படி வடிவு படைத்தாரும் பிறத்தையாசைப் படுவார்களோ பிச்சர் கையில் மாணிக்கமாய் உள் ளுடம்பு புன்னதாமோ. அன்றிக்கே, *மால்* என்று - பெரியோனென்றபடியாய், *சூட்டுந் மாலிகள்* எடுத்து ஸூரிகள் லோலிக்கவிருக்கு மீசுவரத்வஞ் சொல்லுகிறது. *மணிவண்ணு* என்று *வெண்ணெய் தொடு ஷண்ணப்* போந்து அபரிச்சேத்யனு யிருக்கச்செய்தே, முன்னுணையிலே முடிந்து பெண்களுக்கு அடக்கியாளலாம்படியிருக்கிற லொலப்பத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். *மணிவண்ணு* என்று-மணியிலுடைய ஸ்பாவத்தைச் சொல்லுகிறது. *அதாவது-உண்டு* என்ன உயிர்நிறைகையும், உடையவன் காலிலே ஸர்வரும் விழும்படி யிருக்கையும், இழந்தார் பிறை யாதொழிவையும், கைப்பட்டார்க்குப் பூனலாயிருக்கையும் பூணதார்க்கு அழித்து உண்ணலாயிருக் கையும், கிழிச்சீரையிலே யடக்கலாயிருக்கையும், பிறர்க்கேயாபிருக்கையும், அளவுபடாமலுபகரிக்கை யும், “கொடுத்தோம்” என்று நினைத்திரா தொழிகையும், வேறொன்றில் கணவைக்கவொட்ட தொழிகையும் தொடக்கமான ஸ்பாவங்கள். *என்று மெனக்கினியான யென்மணி வண்ணனை* என்று-நம்மை ஆச்சி பலகாலஞ் சொல்லும், தாய்க்கு மணிவண்ண வந்ததையன்றே, “மணி மாமை* குறையில்லாதே “அழியா ரிவ்வுலக முற்றுக்கும்” என்கிறபுகளுக்கேறே வுடம்பு படைக்கப்போமோ.

இத்தனை மிகை நம்மைச் சொல்லுகிறதென், போந்தகார்யத்தைச் சொல்லுங்கோளென்ன (மார்கழிநீராடுவான்) “மகிழ்த்து-மார்கழிநீராட” என்று ஊராக ஸங்கல்பித்த காரியம் தலைக்கட்டு கைக்காக. ஸாத்யம் கைப்பட்டருக்கச் செய்தே, ஆந்ரும்ஸ்யத்தாலும், அஸ்திபாதிசயத்தாலும் க்ருத்யம்சம் விடார்க்கிறே; மார்கழிநீராடுகைக்கு உபகரணங்கள் வேண்டிவந்தோம்,

நிர்வாபமே -

திருப்பாவை

நீங்கள் வந்ததென்னெ கைக்கு உபகரணங்கள் செய்தேயும் அங்கத்தெ மன்றே வெள்ளை; *சுர போலவும் ப்ரஸித்தம் இது; ப்ரஸித்தமங்க என்னும், *சுயத்தாசு

ஆதில் வேண்ட கிறது அந்நப்பாதைய நிற்கையாலே இவர்கள் ஆடுவாரைப்போலே மைவராக்யத்தைச் சொ கையாலே *கண்* என் பக்தியைச் சொல்லு

இவர்கள் சொ என்னுன்; இது இங்க டோமதி விதிபோலே நாத்தரபருடைய விதி போலே ப்ரஸித்தமா ஆளறிந்து வார்த்தை டாதம் *சுருதிகளில் (மேலையார் செய்வன முண்டு, அந்நடித்த சொன்னுன் என்றபு தோஷபர்மான சாள் வர்கள், யாதொருப

வான்களுடைய வச து முன்னையன்றே த் *யாதொன்றை யாடு லோகமந்ருவர்த்திக்குந் தீ, எங்களைக் கண்ட லாதவிடத்தில் தவிர மேய்ப்பார்க்குத் தென் னன்றும் நாங்கள் ஐ என்னும், *விட்டு சி டையாருடைய கம்பி செ ய்தே ஒரு சிஷ்ட பரிஹங்க

நங்கள் வந்ததென்னென்ன; வந்த காரியத்தைச் சொல்லுகிறார்கள் (மர்கழி நிராடுவான்) மர்கழி நிராடுகைக்கு உபகாரணங்கள் வேண்டி வந்தோம். ஆஸ்திக்கயாதிரேகத்தாலே அங்கி கைப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் அங்கத்தை விடா தொழுகிறார்கள். மர்கழி நிராட்டமாவ தென்னென்ன; இது ப்ரஸித்த மன்றோ வென்ன; ஸ்வர்க்க காமோ யஜேத* என்னுமாபோலவும், ஸுரித்தியாஸ்தெவ்ய;* என்னுமா போலவும் ப்ரஸித்தமா யிருந்ததோவென்ன (மேலையார் செய்வனகள்) அவை போலும் அல்லகாண் இது; ப்ரஸித்தமயன்ன இது. ச்ருதி ஸம்ருதிகளிலும், ஸ்தம்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேதாச் ச* என்றும், ஸ்யத்யதாரதி ச்ரேஷ்ட:* என்றும்-திஷ்டாசாரமேயிதே ப்ரஸித்த ப்ரமாணம்.

ஆகில வேண்டுமது சொல்லுங்காமொன்ன; (வேண்டுவன கேட்டியேல்) கேட்டியாகில் என்ற கிறது அந்நியபாதையாலே. அந்நியபாதை யென்னென்னில்; பஞ்சலகஷப் குடியிற்பெண்களும் முன்னே நிற்கையாலே இவர்கள் முலையிலும் இடையிலும் கண்ணிலும் முகத்திலும் துவண்டு ஆணைக்குப்பு அருவாரப்போலே யிருக்கையாலே தட்டியெழுப்புகிறார்கள். இத்தால்-ஸ்வபாதேசத்தில், ஜ்ஞாநபக்தி (கருணை) வாராயத்தைச் சொல்லுகிறது. இவையிறே ஓரதிகாரிக்கு அழகாகிறது. காண்கைக்கு ஹே நவா (அவ்வாறு) கையாலே கண்ண என்று-ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது; போகோபகணமாகையாலே 'முலை' என்று-பக்தியைச் சொல்லுகிறது. கார்சயத்தாலே "இடை" என்று-வையாக்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

இவர்கள் சொல்லுமது கேட்கைக்காக, இத்தை கேஷித்து இது எங்கேயுள்ள தொன்றுதான்? என்றான்; இது இங்ஙனே அப்ரஸித்தமாபிருந்ததோ என்றார்கள்; காமநாதிகாரிகளுடைய ஜ்யோதிஷ் டோமாதி விதிபோலே ப்ரஸித்தமோவென்ன; அந்ந்யப்ரயோஜனைகளான வெங்கள் முன்னே பரயோஜ நாத்ரபராலைய விதியைக் காட்டியே என்று இவர்கள் சொல்ல; முழுசுக்ஞாலைய த்யாத விதி போலே ப்ரஸித்தமாபிருந்ததோ என்று அவன் சொல்ல, நான்ஸ்திகாப்போலே நீ சொல்லுகிறதென், ஆனறிந்து வார்த்தை சொல்லாய், ஸந்நாயணனே நமக்கே பறைதருவா* னென்பாருடைய அருஷ் டாநம் ச்ருதிகளில் சொல்லுகிறவை போலல்லகாண், ப்ரபலப்ரமாண ஸித்தங்கொணென்கிறார்கள். (மேலையார் செய்வனகள்) விதி ப்ரவ்ருத்தமானால் பல வ்யாப்தமாத்தனையும் ஸம்சயத்துக்கு விஷய யுண்டு, அதுஷ்டித்து பலஸித்தி யண்டானதுக்கு ஸம்சயாநிலையே, விச்வாமித்ரன் சொன்னான் கண்டு சொன்னான் என்றாப்போலேயோ, சுபோதமதுஷ்டித்தது என்றார்கள். (மேலையார் செய்வனகள்) நிர்ந்தோஷப்ரமாண சாஸ்த்ரந்தாஸும், வ்யாஸன்சொன்னான், மனுசென்னான் ப்ரஹ்மவாதிகள் சொல்லு வர்கள், யாதொருபடி அவர்கள் அவ்விடத்திலே ஸித்தித்தாரகள் அப்படி வர்த்தியென்று, ஜ்ஞாந வான்களுடைய வசந்தஜ்ஞாந மதுஷ்டாநத்தையுமுன்றோ ப்ரமாணமாகச் சொல்லுகிறது. வேதங்களுக்கு முன்னையன்றோ தம்ஜ்ஞாலைய ப்ராமான்யம் சொல்லப்படுகிறது. (மேலையார் செய்வனகள்) ஸ்யாதொன்றை யாதொன்றைச் சேஷ்டர்கள் ஆசரித்தார்கள், யாதொரு அனவது செய்வனவு லோகமதுவந்திக்கும் என்று கிஷ்டாசாரமே ஸ்திப்ரமாணம்* என்று தேர்த்தட்டிலே நின்றுசொன்ன நீ, எங்களைக் கண்டவாறே மறந்தாயோ; சாஸ்த்ரம் விதித்ததே யாகிலும் ச்ரேஷ்டர் அருஷ்டாதமில் லாத்ரவிடத்தில் தவிரக் கண்டநியாயோ; அட்டகையில் ஸுர விசலநம் கர்த்தவ்யம்* என்னுமிடம் பசுமேய்ப்பார்க்குத் தெரியாதே; உன்னைப் பரதேவையென்றும். எனக்கு வாசகப்தம் நாராயணன் என்றும் நான்ங்கள் ஆதரிக்கிறது -வேதசாஸ்த்ரஸித்த மென்றன்றோ; ஸிட்டு சித்தர் தங்கள் தேவரை* என்றும், ஸிட்டு சித்தர் ஸிஞம்பிய சொல்* என்று மன்றோ, வைதிகவிதிகளும் எல்லாம், உன்னு டையாருடைய கம்பீரமான மதஸ்ஸை அருவர்த்தித்திறே ப்ரமாணமாகிறது. ஒக்க ஓதாநிற்கச் செய்தே ஒரு மந்த்ரத்தை ஸ்விசரித்து, இதாமந்த்ரங்களைக் கைவிட்டது சிஷ்டா கிஷ்ட பரிக்ரஹங்களாகையாலேயே; அப்படி பரிக்ரஹித்த மந்த்ரத்தன்னில் மந்த்ர ரத்தத்துக்கு

நாயிறு
SUN
ங்கள்
MON
சவ்வா
UE
தன்
VED
ரியாழன்
HU
வள்ளி

காரச்யத்தாலே வைராக்யம் தோற்றுமோ வென்றில்; காரச்யத்தாலே - விரக்தியைச் சொல்லிற்று, அத்தாம் - விஷயாத்ர ஸ்பர்சாஹிந்யத்தைச் சொல்லுகிறது. உங்கள் வடிவு கண்ணுக்கு போக்யமான வோபாதி, *மதுரா மதுரா லாபா* எங்கிறபடியே உங்கள் வார்த்தை சொல்கு போக்யமன்றோ, சொல்லுங்கொன்ன; சொல்லு நிறுங்கள் (ஞாலத்தை இத்யாதி)*ஸ கோஷோ தார்த்தராஷ்டிரானம் ஹருதயாநி வ்யதாராயத்* என்னுமா வன்றியே, ஐகத்தெல்லாம் வாழும்படி தவறிக்கைக்கு இடமுடைத் தானவை. *பூங்கொள் திருமுக்கு மடுத்தாதிப* சங்கொவிபிறே தாகம். அப்படியே நூடெல்லாம் இந்த தவறி கேட்டு வாழ்வோறும், இவர்கள் தாங்களும் *வலம்புரிபோல் நின்று* அதிவேணு மென்றிறே சொல்லிற்று. (பாலன்ன) பாலைத் திரட்டினாற்போலையிருக்கை, இப்படியிருப்பன பல சங்கு வேணும். (பேரய்ப்பாடு) பேரிடமாயிருக்கை. இடமுண்டாகிவினே தவறி முழங்கி யிருப்பது, புகழ் என்றமாம்; குக்பிணிப் பிரட்டி பேர்வலாருக்கு உதவினென்கிற புகழ். பின்னையோவென்ற; (சால்பெரும் பறையே) ஒரு மன்றிலே தவறிக்கையன்றியே எங்குமொக்க தவறிப்பதொரு பறை

உத்தர்வும் ஆசார்யாசி பரிக்குறந்தமென்றிறே. *திருமால் திருநாமம் நானுந் சொன்னேன் நமது முனாமின்* என்னக்கடவதிறே

(வேண்டுவன) லோகஸங்கஹதயா அநபேக்ஷிதங்கனும் செய்யா நிற்பர்கள். அவர்கள் செய்யுமாபோலே அவையெல்லாரு செய்யப்போகாதே பென்ன (வேண்டுவன) அவர்கள் செய்து போருமவற்றில் இப்போது அதிகரித்த காரியத்துக்கு அபேக்ஷிதமுமாய் ஸ்வரூபவிரோதமும் பிறவாதே யிருக்குமவை. இவர்கள் *மணரிவண்ண* என்று அவர் வடிவிலே கண்ணைத்துக் கொண்டிருக்கிற மாதம்; அஞ்சலையும் குடியிற் பெண்களும் முன்னே நிற்கையாலே அவர்கள் கண்ணிலும் முலையிலும் இடையிலும் துவக்குண்டு அந்யபாதுரிருந்தான். தட்டியுணர்த்தி (கேட்டி) என்கிறார்கள். இவர்களாலும், புறம்புள்ள அந்யபாதையிறே தவிர்க்கலாவது தங்கள் பக்கல் அந்யபாதை தவிர்க்கப் போகாதிறே. ஊரார் இசையாதபோதிறே *ஒடி யகம் புகவேண்டுவது,* இப்போது வைத்த கண் வாங்காதே யருபவிக்கலாமே, ஆகையாலே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், சிலர் பட்டினி கிடக்கச் சிலருண்டு ஸுகிக்குமாபோலே, கெடுவாய்! நீ என் செய்கிறாய், கேட்கிறாய்! என்கிறார்கள்.

உங்களுடைய ஐஞாநபக்தி வைராக்யங்களினுடைய நிழலீடாகையாலே கண்ணும் முலையும் இடையும் போக்பமாகையாலே உங்கள் வடிவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். உங்களுடைய *மதுரா தேன். மொழிகள்* செவிக்கு போக்யமாம் படி கேட்கிறோம், திருவுள்ள மாகலாகாதோ வேண்டுவதெல்லாம் என்னு; (ஞாலத்தை யெல்லாம் போய்ப் பாடுடையனவே) என்கிறார்கள். ஐகத்தெல்லாம் அதிரும்படியான தவறியையுடைத்துமாய், இடமுடைத்துமாய், பாலைத்திரட்டினாற்போலே அழகிய நிறத்தையுடைத்தாய், பல சொல்லுகிறதென், உன்னைவிலே பூபாந்ஜனயம் போலையிருக்கும் அநேக சங்கங்கள் வேணும். (ஞாலத்தை யெல்லாம் நடுங்க) பாரத ஸமாத்திலே முழக்கம் துரயோதநாதிகளை நடுங்கப்பண்ணின வளவிலே; இச்சேரத் திக்கு ப்ரதிக்ஷாபிபுர்பார் யாவர் சிலர், அவர்களெல்லாம் நடுங்கவேணும். *பற்றார் நடுங்க* *பூங்கொள் திருமுக்குத்* — சிலரை வாழ்விக்கும்; சிலரைக்கெடுக்கும். வர்ஷார்த்தமாகப் பெண்கள் புறப்படும் போதை சங்கத்தி கேட்டு, *வலம்புரி போல் நின்றதிற்து* என்னும்படி மெகங்குட்பட முழங்கும்படி சப்திக்கவேணும். (பாலன்னவண்ணம்) மணரிவண்ண* என்று இவர் நிறம் உத்தேச்யமானால் இவனோடு ஸ்பர்சமுடையார் நிறமும் உத்தேச்யமாகச் சொல்ல வேணுமோ.

வேணும். *யெ
வென்ன; (மு
பின்னையோ

(கொடி)

அபேக்ஷிக்க; ச
போலையிருப்பா
பறைக்கு, பாரே
பறையையும், த
னையும், கொடி
என்றான். வி
திருவந்தார்த்
யொழிய ஓடிய
வண்ணவகை
பலவேணுமென்
எனக்கெனியதா
கத்தையும் சிறு
முடியாததுண்டே

(உன்பா)

பேரிடமாயிருக்க
யாகவுமாம். அ
செல்வம்* என்
வேண்டற்பாட
மங்களசப்தமா
னெருவருகையா
[உன்னோடு
வருமென்று நினை
எழுச்சிக்குச் சங்
திக்கெல்லாம் மு

பின்னே

நின்று காப்பிடு
அவர்கள் முகத்தி

(கொடியே)

முன்னே பிடித்து
தலையில் விழாத
கிறார்கள். பெண்
உனக்கு அரியது

வேணும். *யயென தூர்ய ப்ரணுதே பீரீணஞ் ச மஹால்வரை;* என்னுமபோலே. பின்னையோ வென்ன; (பல்லாண்டுகைப்பாரே) திருப்பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டு போருவார் வேணும். பின்னையோ வென்ன? (கோலவிளக்கே) அழகிய விளக்கு. அதாகிறது - மங்கள தீபம்.

(கொடி) திருக்கொடி யாவேணும். (விதாநம்) மேல்கட்டி வேணும் என்று இவற்றை அபேக்ஷிக்க; சங்கும் பல கிடையாது, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைக் கொள்ளுங்கோளென்றான்; தன்னைப் போலேயிருப்பார் சிலருண்டாகிலிறே புறம்பு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் போலேயிருக்கும் சங்கு உண்டாவது. பறைக்கு, பாரோர்கெல்லாம் மகிழ் பறைகறங்கக் குடக்கூத்தாடினபோது திருவரையிற் கட்டின பறையையும், திருப்பல்லாண்டு பாடுகைக்குப் பெரியாழ்வாரையும், விளக்குக்கு நப்பின்னைப் பிரட்டி யையும், கொடிக்குப் பெரிய திருவடிமையையும், மேல்கட்டிக்கு அத்தவாளத்தையுங் கொள்ளுங்கோ ளென்றான். விதானத்துக்கு திருவவதரித்தவன்று பணத்தையிட்டுக் கவித்துக்கொண்டு போந்த திருவந்தாழ்வானைக் கொடா தொழிவானென்னில்; எல்லாரையும் போகச் சொன்னாலும் தன்னைப் பெரிய ஓடியிட மாட்டாதவனாகையாலே அத்தவாளத்தைக் கொடுத்தான்; *பெருமானாயில் பீதக வண்ணாவாடை* கொண்டிறே வாட்டந்தணியச் சொல்லிற்று. ஓரொன்று போராது இப்படியிருப்பன பலவேனுமென்ன; இல்லாதத்தைத் தேடப்போமோவென்ன; உனக்கு அரியதுண்டோ வென்ன; எனக்கொரியதா யிருத்ததோ வென்ன; (ஆவினிலையாய்) சிறியதொரு வடிவைக்கொண்டு ஸர்வலோகத்தையும் சிறு வயிற்றிலே வைத்து பலனாயிருப்பதொரு ஆலந்தனிலே கண்வாரிந்த உனக்கு முடியாததுண்டோ, லோகத்தில் இல்லாததும் எங்களுக்காக உண்டாக்கவல்லே யென்று கருத்து.

(உன்பாஞ்ச சந்தியம்) *தாமோதரன் கையில்* என்கிறபடியே. (போய்ப்பாடுடையன்) பேரிடமாயிருக்கை. இடமுண்டாகிலிறே த்வநி முழங்கியிருப்பது. *போய்ப்பாடு* என்று-புகழுடைமையாகவுமாம். அதாவது- ருக்மிணிப்பிரட்டி போல்வார்க்கு உதவினதன்றிக்கே. *சங்கரையா வுன் செல்வம்* என்றும், *பொதுவாகவுண்பதனை* என்றும் - நாச்சிமாருங்கூட ஊனுட்படியான வேண்டற்பாட்டை யுடையனாகையாலே வந்தபுகழ். அல்லாதவை வேண்டுமவதுக்கு முன்னே ப்ரதாநம் மங்களசப்தமாகையாலே வேண்டுகிறார்கள் (உன்பாஞ்ச சந்தியம்) என்கிறார்கள் இயலறிவா னொருவனாகையாலே தானே யறியுமென்று. தன்னுடைய பாஞ்சஜந்யம்போலே யிருக்கும்சங்கில்லை. [உன்னோடுனே] அதுக்கீடாகத் தானாகக் குமாகையாலே அது கூடாமைக்காத் தானே கூட வருமென்று நினைத்து. ஒன்று கண்டோம். பின்னையோ வென்றான்; (சாலப்பெரும்பறையே) எழச்சிக்குச் சங்கு ஊதினால் புறப்பாட்டுக்குக் கொட்ட வேண்டாவோ; பாஞ்சஜந்யத்தினை யோடின திக்கெல்லாம் முழங்கவல்ல மிகவும் பெருத்ததொரு பறைவேணும்.

பின்னையோவென்றான்; (பல்லாண்டுகைப்பாரே) கொட்டிக்கொண்டு புறப்படும்போதே எதிரே நின்று காப்பிடுவார் வேணும். (கோலவிளக்கே) பாடுவார் எங்கள் முகத்திலே விழித்து நாங்கள் அவர்கள் முகத்திலே விழித்துக்கொண்டு போம்படி தர்சனமாயிருப்பதொரு மங்கள தீபம் வேணும்.

(கொடியே) கிட்டினுக்கிறே விளக்குப் பாகாசிப்பது, எங்களைக்கண்டு தூரத்திலே வாழும்படி முன்னே பிடித்துக்கொண்டுபோம்படி. ஒரு கொடி வேணும். (விதாநமே) புறப்படும்போதே பனி தலையில் விழாதபடி ஒரு மேற்கட்டி வேணும். குளிக்கப்போம்போதைக்கு வேண்டுமளவு இதுவென் றிருங்கள். பெண்களா! இப்படியிருப்பன தேடப்போமோ, துர்க்கடங்களைச் சொன்னிகோளே பென்ன; உனக்கு அரியதுண்டோ என்றார்கள்; எனக்கு எளிதாயிருந்ததோ வென்றான்; (ஆவினிலையாய்)

(அருள்) வேண்டாதொழியில் செய்யலாவதில்லை; சக்தியில்லாமைமயில்லை; இத்தலையிற் பேற்றுக்கெல் லாம் வேறுது அவன் ப்ரஸாத்மென்கை. *மாலே மணிவண்ணு* என்கிறவித்தால் - *மாம்* என்கிற விடத்தில் ஸௌலப்பத்தைச் சொல்லிற்று; *ஆலிவினியாய்* என்கிற விசேஷணத்தாலே - *அஹம்* என்கிற விடத்தில் ஸ்ரீராமபந்தர ரிபேஷடிமான உபாயநாபேஷ்யம் சொல்லிற்று; இப்பாட்டில் சொல்லுகிறது - *விஞ்ஞா பரமம் லாமயமுபததி* என்கிற சூத்திரத்தம்... ..

முனையிரப்படி:— இருபத்தேழாம் பாட்டு. நோற்றால் அவன் பக்கல் பெறக்கூடவ பேறு சொல்லுகிறார்கள்:

உன்னுடைய சிறியவயிற்றிலே பெரியலோகங்களெல்லா வற்றையும் வைத்து ஒரு பவனா ஆலிவையிலே கிட்டுது அகடிதங்களைச் செய்வல்ல வுனக்கு அரியதுண்டோ. லோகத்தில் இல்லாத தெல்லாம் எங்களுக்குக் கட்டாக்கம் வல்லவனன்றோ. (ஆலிவினியாய்) [பாலன் தனதுருவாய்] வடதளசாயிடுடைய வருத்தாந்தம் க்ருஷ்ணன் பக்காலிலேயிறே காண்பது. 'பண்டொருநாளாலிவினை வளர்ந்த சிறுக்கனாவரிவன் *கைவாய்மேழங்கண்டான்* *அன்புற்று நோக்கி யடித்தும் பிடித்தும் அனை வர்க்குங்கூட்டிற்றிலையே.'*

மாலே மணிவண்ணு என்கிற விடத்தில்-ஸௌலப்பஞ்சொல்லுகிறது; *ஆலிவினியாய்* என்கிறவிடத்தில் ஸர்வசக்தியோகஞ்சொல்லுகிறது. அது - *மாம்* என்கிறதின் அர்த்தம். இது *அஹம்* என்கிறதின் அர்த்தம். *மாலாயாலிவையில் வளர்ந்து* என்னக்கூடவதினே.

(அருள்) சக்தியிராமையிலை; வேண்டியிராதொழியில் செய்யலாவதில்லை; தரில் அரியதில்லை; தாராதொழியில் வளைப்பிட வொண்ணாது. (ஆலிவினியாய் அருள்) "என்று முன்றனக் கெங்கள் மேலிரக்கமெழாதது* என்னக்கூடவதினே. இப்போது அகடிதமினே என்று கண்ணழியாதே க்ருபை பண்ணவேணும் (ஆலிவினியாய்பருள்) *அருளாதொழியும் யாலிவிம லன்று தெருளாத பின்னையாய்ச் சேர்ந்தான்* என்று - வடதளசாயி யருளினே ப்ரஸித்தமாயிருப்பது... ..

ஆரூயிரப்படி:— இருபத்தேழாம் பாட்டு. பெண்கள்! நம்மோடொத்தாலெரு ஈச்வரனுண்டாகிலிறே நம் பாஞ்சஜந்தத்தோடொத்த சங்கு உண்டாவது, இனித்தான், சங்கங்கள் என்று-பலவேணுமென்றிகோள், ஒன்றைத் தேடினோமாகிலும் அத்தோடொத்த பலசங்குகள் கிடையாதே; நம் பாஞ்சந்தியத்தையும், புள்ளையன் கோயில் வெள்ளை விளிசங்கையும், *ஆனார யினம் கிளப்பக மேய்க்கும் போது குறிக்குஞ் சங்கையுங் கொன்னுகோள்; பறை என்றிகோளாகில் நாம் உலகாந்த போது ஐம்பலான் நம்ஜயஞ்சாற்றின பறைநயத் தரலாய்த்து; *பெரும்பறை* என்றிகோளாகில், நாம் லங்கையை யடுத்துபோது நம் ஐயம் சாற்றிற்றெரு பறைபுண்டு, அதைத் தரலாய்த்து; *காலப்பெரும்பறை* என்றிகோளாகில், அறுவிஞ்சின பறைபாவது, *பாரோர்க்கால் லாம், மரிபுட பறைகற்க்கக் குடமாடுகிற போது, *நம்மமையிலே கட்டி யாடிற்றெரு பறைபுண்டு, அதைக் கொன்னுகோள்; பலலாண்டு பாடுகைக்கு உங்களுக்குப் பெரியாழ்வாருண்டு; அவரைப்

போல உங்களுக்கு கொண்டு போங்கோ கொடிக்கு *கரு கொண்டு போகிற நம்மேல் மறைப் போங்கோள்; உங்

மார்கழி உன்பக்கலில் பெ ரங்கமாயிருப்பன

வயா:— கொண்டுகோளெ முடைய ஸர்வல் கொண்டுகோளெ வெல்லுஞ்சீர்) * வுன்னால். (சவ வெனக்கு ஒரு ச வில்லை அவர் நமஸ்சரித்தாரு மதுஷ்யன் எதி னளவில் *இன் அரக்கனுன் * பி வில்லெடுத்தில வில்லெடுத்தான் வெல்லும்) *கே யிறே வென்றத

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் இருபத்தேழாம் பாட்டு — கூடாரை 163

கூடியிருந்து குளிர்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.*

(27)

வயா:— பெண்கள்! நம்மை “எளிவருமியல்லினன்” என்று அழகிதாக வ நி ன் து கொண்டுகோடொங்ஙனே, அபேசுதித்தது தருகிறோம் என்கிற வளவைக்கொண்டு, நம்மையும் நம் மூடைய ஸ்வல்வத்தையும் உங்கதாக்கிக்கொண்டு, உங்களை வெல்லவிருந்த நம்மைத்தேற்றித்துக் கொண்டுகோடொங்ஙனே, ஜயபாஜயங்கள் நாம்நினைத்தபடியன் றிக்கே யிருந்ததி! என்ன; (சுடாரை வெல்லுஞ்சீர்) சுடாராமென்பாரை வெல்லுமத்தனை போக்தி சுடரேவோமென்பாரை வெல்லாமோ வென்றல். (சுடாரை வெல்லும்) பரசாரமன், *இருபத்தொரு புகழன் சூத்திரியரை வென்ற வெணக்கு ஒரு சூத்திரியுத்தரேயோ* என்று பெருமானை வெல்ல நினைத்து வந்து, தனையில் வில்லை அவர் கையிலே கொடுத்து, நான் ப்ரஹ்மணன் என்று நமஸ்கரித்துப் போனான்; வில்லோடே நமஸ்கரித்தானாகில் இவராய்த்துத் தோற்பது. ராவணன், இத்தராதிக்களை வென்ற வெணக்கு ஒரு மதுஷ்யன் எதிரோ என்றிருக்க, திருவடியையிட்டும் அங்கதனை யிட்டும் பின்பு வில்போகட்ட னவ்வில் *இன்று போய் நாளை வா* என்னும் இத்தனையுரு சொன்ன விடத்தில் *வணங்கலில் அரக்கனா* பின்பு ஆந்தனையும் பார்த்தோம், என்செய்வோம் என்றுபித்துக்கொன்றது; பினை வில்லெடுத்திலைகளில் பெருமானை வென்றகுறைய் தோடும், லோகம் பண்ணினை பாக்யத்தாலே பின்பு வில்லெடுத்தான், பெருமானை அவனுக்குத் திறுநகைக்கு பாக்யம் பண்ணிற்றிவர். (சுடாரை வெல்லும்) *சேராகுழலை கொண்டு விரைந்ததியான்* என்று ஒருபடியாலும் சுடேன் என்றவனை யிறு வென்றது; சுடரேவன் என்ற விநிஷணனுக்கு வில்வெட்டியிறு செய்தது. *ஸூகீவ வசநம்

சமஸ்காரம் = அடக்கம். பத்மசமஸ்காரம் = அடக்கம் அடக்கம்
பத்மசமஸ்காரம்.

164

நிறுப்பாவை வியாக்கியானங்கள் இருபத்தேழாம் பகுதி -- கூடாரை

வ்யா:— (கூடாரை வெல்லும்) ஆந்தனையும் பார்த்தால் *நாநமேயம்* என்பாரை வெல்லு
மித்தனை. அவர்களை வெல்லுமாபோலே கூடினார்க்குத்தான் தோற்கு மித்தனை. (சீர்) எல்லாரையும்
வெல்லுவது குணத்தாலே. *சகால சாப்ஞ்ச முமோச வீர: * என்று-விந்மித்த படியைக் காட்டி
விரோதிகளைத் தோற்றிக்கும்; அதுசகலரை அழகானும் தீர்மையானும் தோற்றிக்கும்; ஸர்வஞ்ஞரை
எத்திறம் என்னப் பண்ணும் குணமிறே. அம்புவாய் மருந்தூட்டித் தீர்க்கலாம்; தீர் கொன்றாற்
போலே இதுக்கு பரிஹாஸம்மில்லை. (கோவிந்தா) கூடுவோமல்லோமென்னும் அபிஸந்தியில்லாத
மாத்ரத்திலே ரசுதித்தபடி. (உன்றன்னிப்பாடி) *ஹிரண்யாபாகம்* என்னை தவிர்த்து, வகுத்த
உன்னுடைய பேரை ஸ்வபம்பரயோஜநமாகச் சொல்லப்பெறுவதே! என்கை. கோபீஜை வல்லபனு
வுன்னிப் பாடுகையே எங்களுக்கு ப்ரயோஜநம்போருமென்னவுமாம். (பறைகொண்டு) பார்ப்பதிலே
ப்ராபக வ்யவஹாரம். ஊருக்கு “பறை” என்கிறது; தங்களுக்குப் பார்ப்பம். (யாம்பெறு சம்மானம்)
தோளில் மாலைபை வாங்கியிருக்க இவர்களுக்குப் பெருப் பேறென்றை. *பதிஸம்மாதிதா ஸீதா*
என்று “பெருமான் தோளில் மாலைபை வாங்கியிட்டார்” என்று அழ்வான் பணிக்கும்; பட்டும்
பணிக்கும். அநாதி காலம் எல்லாராலும் பட்டபரிபவம் மறக்கும்படி கொண்டாடுகை.

ஹந்திமாந்வசநம்* என்று கூடினருடைய குற்றேவல் கொண்டு அபிஷேக பாதாநமும் ப்ராணாசு
ணமும் பண்ணும்படியிறே தோற்றபடி. அர்ஜுநீனா உறவு பண்ணுவோம் *சீ கு ஷ்ணன்
காலிலே வணங்கோம்* என்று த்ரீயோதனையே வெல்ல வல்லருனா; *நீ சொல்லிற்றுச் செய்வேன்*
என்ற பாண்டவர்களுக்கு. *சொல்லிப் பகலென்னுது* எப்போதும் ஸர்வகாலமும் தூத்பஸரத்
வாதிகளைப் பண்ணித் திரிந்தான்.

(வெல்லுஞ்சீர்) எல்லாரையும் வெல்லுவது குணத்தாலே. கூடுவாரை சிலத்தாலே வெல்லும்;
கூடாதாரை செளர்யத்தாலே வெல்லும். (சீர்) செளர்யம் அம்புக்கு இலக்காக்கும்; சீலம்
அழகுக்கிலக்காக்கும். அம்புக்கிலக்காநார்க்கு மருந்திட்டு ஆற்றலாம்; சீலமும் அழகும் நின்று ஈரா
நிற்கும். *சுர்சின்ற குணங்கள்* *தாமரைக் கண்கள் கொண்டார்தியாலோ.* அம்பு தோல்புனையே
போம், அழகு உயிர்க்கொலையாக்கும். (வெல்லும் சீர்) ஸ்வருபாநுஸத்தாநம்பண்ணி *வாரோம்*
என்றிருப்பார் ப்ரதிஜ்ஞையை அளித்து வரப்பண்ணிக்கொள்ளவற்றாய், ஸ்நீத்வாபிமாதந்தாலே
வாசல் விட்டுப் புறப்படோம் என்றிருப்பாருடைய அபிமானத்தை முறித்துத் தன் வாசலிலே
வரப் பண்ணின குணம். தேஹாத்மாபிமாதிக்களைத் தலைசாய்ப்பிக்கச் சொல்லவேணுமோ.
நலமுடையவன் என்ற *தொழு தெழு* என்றாரிறே குணங்களினுடைய எடுப்புக்கண்டு.
(வெல்லுஞ்சீர்) அழ்வான் ஸர்வஞ்ஞராக்கும்; ஸர்வஞ்ஞரை *எத்திறம்* என்னப்பண்ணும்.

(கோவிந்தா) *கூடுவோமல்லோம்* என்கிற அபிஸந்தியில்லாத மாத்ரத்திலே, கூடுவோ
மென்ன வறியாதாரையும் ரசுதிக்குமவன்னுறே. (கோவிந்தா) *பொருத்தோம்* என்றும் தூபிமா
நமுபிமாநிக்கே, ரசுதித்தாலும் உபகார ஸ்மருதியின்றிக்கையிருக்கும் பசுக்களோடு பொருத்தாவலோ.
இட்ட மான பசுக்கள். நாலிரண்டு நாள் தீம்பிலே வளர்ந்து நடந்து பெண்களோடே கலந்து
வந்தால், மாதாபிதாக்கள் தாழ்த்து வந்ததென்? என்றால். பசு மேய்க்கப் போனேன் என்று கண்
னழவு சொல்லாமல்படி ஒதுக்க நிழலாயிறேயிருப்பது. கூடுகாராயிருப்பார் உகந்த விஷயங்கூறியும்
காட்டில் கூடகரையிறே உகப்பது. *திவத்திலும் பசுறார மேய்ப்புவந்தி* *கன்றுமேய்ச்சினி* *கருத்த*
காலிமேய்க்கவல்லாய் *கன்று மேய்த்து* விளையாடவல்லானை. *ஸாமாத்யரக்ஷணமும், விசேஷ

ஸமஸ்காரம்
அடக்கம்
அடக்கம்

(நாடு)
கொண்டாட
—இந்தன் வ
போலே பூண

ரக்ஷணமும்.
ரக்ஷணமும்.
பொருத்தும்ப

(உன்
காணும் பண்
பாடப்பெறு
யோஜநமாகப்
ப்ரயோஜநம்
அத்தலை இத்
பாடி) *கோ
என்னும்படி
வாசல்களிலே
(பறை கொ
பறையைக்
ஊருக்கிறு

(யா
தப்பாது*
யமேயாக
பெருமான் பி
தன்னோளில்
களுக்கு பண்
இவர் அவன்
நிபத்தம்;
வைதம்; இது
டத்தில் விதி
வர, “யாம

(நாடு)
ஒருவர் கொ
*பாரோப்பு
அர்ஜுநனும்
வந்தானென்
உகவாதார்

ஸ்கால்டு - மறத்தல் ஸ்கால்டு மெய்யுத்தல்.
காப்பாடு - மறத்தல் மெய்யுத்தல்.
மெய்யு - மெய்யுத்தல், மெய்யுத்தல், மெய்யுத்தல் போன்றவை.

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் இருபத்தேழாம் பாட்டு - கூடாரை 165

(நாடு இத்யாதி) ஒருவர் கொடுக்கும்படியே! சிலர் பெறும்படியே! என்று நாட்டார் கொண்டாட வேணும். (நன்றாக) *புரேதணி ஸ்பகே ஹாரம் யஸ்ய துஷ்டாஸி பாமிதி* என்று --இந்தார் வரக்காட்டின ஹாரத்தை பெருமானும் பிராட்டியும் கூட விரகுந்து திருவடிக்குப் பூட்டினார் போலே பூணவேணும் *தம் பரஹ்மாவங்காரேணலங்குர்வந்தி* என்று சிலரையிட்டு ஒப்பிக்க

ரணைமும். தன் வாயாலே பறித்து மேய்வாருடைய ரஷணமும், தான் பறித்துக் கொடுப்பாருடைய ரஷணமும். (கோவிந்தா) *சேரோம்* என்னும் அத்தவஸாய மில்வாத திர்பக்குக்களேமும், பொருத்தும்படியான தீர்மையைபுடையவனே.

(உன்றன்னைப்பாடி) ஹிரண்யபுரம் போலே இவன் பேர் சொல்ல வொட்டுவாரில்லைபோலே காணும் பண்ணு; அந்தந்தத்திலே இவர்கள் கோபிப்பார்களென்று தவிர்த்த இழுவெல்லாம் ஸத்தியிலே பாடப்பெறுகையாலே தீர்ப்பெற்றது. (உன்றன்னைப்பாடி) வகுத்த வுன்னுடைய பேரை ஸ்வயம்பர யோஜநமாகப் பாடப்பெறுகையாலே, *வாயினால் பாடி* என்று உபக்ரமித்தபடியே நாப்படைத்த ப்ரயோஜனம் கொள்ளப்பெற்றேனும். *உன்றன்னைப்பாடி* என்கிறதே, *உன்றன்னைப்பாடி* என்கிறது அந்தலை இத்தலையாவதே! உன் பணியை நாங்களைறிட்டுக்கொள்வதே! (கோவிந்தா வுன்றன்னைப் பாடி) *கோவிந்தன் குழல் கொடுத்தே போது* என்று-நீ பாடும்போது *கேயத் தீங்குமுடாதி*றும். என்னும்படி பெண்கள் புணர்ப்பைக் குழலிலே யிட்டுப்பாடி எங்களைத் தோற்றிக்கையன்றிக்கே எங்கள் வாசல்களிலே பாடி, ஆவிநாத்திராதே உன்வாசலிலேவந்து *கோவிந்தா* என்று பாடும்படியாவதே! (பறை கொண்டு) *பாடிப் பறை கொண்டு* என்று அடிபிற சொன்னபடியே ஊராரிசைந்த பறையைக் கொண்டு. பாடப்படுத்திலே ப்ராகக வ்யவஹாரம் பண்ணுகிறார்கள் ஆற்றுகையாலே. ஊருக்கிறே பறை; தங்களுக்குப் ப்ராப்யமிதே.

(யாம்) தேவசிபுர சத்மன வுன்வாசி யறிந்து பற்றி, *உன்றன் யாச்ரயித்தார்க்குப் பேறு தப்பாது* ஂந்த வ்யவஸாயமுடையோமான நாங்கள். (பெறுசம்மானம்) வெறும் ஊரார் கர் யமேயாக வொண்ணாது, எங்களுடைய அபிமதமும் பெறவேணும். (யாம் பெறுசம்மானம்) பெருமான் பிராட்டிக்குப் பண்ணின ஸம்மானம் போலே. ஆத்மாரம் தொடர்ந்தேத்தின் பிராட்டிக்குத் தந்தோலில் மாலையை வாங்கி இட்டு, காலைப்பிடித்து, "நில்" என்று போன ஸ்தகாமிறேயர் களுக்கு பண்ணப் புகுதிறது. அவன் இவர் திருவடிகளைப் பிடிப்பது - கைப்பிடித்த முறையால்; இவர் அவர் காலைப்பிடிப்பது ப்ரணயித்தவத்தாலே. அவனுக்குச் சொல்லு மேற்றமெல்லாம் ஸ்வரூப ிபித்தம்; இவருக்குச் சொல்லு மேற்றமெல்லாம் ப்ரணயித்த நிபந்தம்; அவனுடைய வ்யபாரம் வைதம்; இது ராகப்ராப்தம். ஸ்வயம்பாவருத்தனுமிடத்தில் விதிவிஷயமாக மாட்டாதே; அவ்வி டத்தில் விதி நுஷ்டபாதிஸ் போகமாட்டாதே. *வொந்தித்தமுற்றத்திலே* ப்ரஸாதம் அவ்வாசலிலே வர், "யாம் பெறுசம்மானம் வந்தது" என்றார் பட்டர்.

(நாடுபுகழும் பரிசினால்). அநாதிகாலம் எல்லாநாளும் பட்ட அவுமாதம் மறக்கும்படியாக, ஒருவர் கொடுத்தபடியே! சிலர் பெறும்படியே! என்று நாட்டார் கொண்டாடும்படியாக வேணும். *காரோபுகழ்* என்னும்படியே தலைக்கட்டவேணும். க்ருஷ்ணமும் ஸ்ரீ ஸத்யபாவமப் பிராட்டியும் அஃதுநமும் த்ரௌபதிகுடாகக் கால்மேல் காலைறிட்டுக் கொண்டிருக்க, ஸத்ஸயன் திருவாசலிலே வந்தாலென்றறிவிக்க, க்ருஷ்ணாநுனிச் செய்கிறார்;--"நம்முடைய இருப்புக்கண்டால் உகப்பாறும், உகவாதர் மண்டிநாணும்படி இவ்விருப்பைச் சொல்ல வல்லாது மொருவன், புரு விடுங்களை*

யன்றிக்கே, தானும் பிராட்டியுய்ஸட விருந்து ஒப்பித்த தன்னேற்றம். ஆபரணத்தைப் பூண்டு அவன் வரவு பார்த்திரா தொழிகை என்றுமாம். (துடகமே) ப்ரதமத்திலே ஸ்பர்சிக்கும் கைக்கீழும் ஆபரணம். பரம ப்ரணயியாகையாலே தன் தலையிலே வைத்துக்கொள்ளும் கை. “அடிச்சி யோந்தலை மிசை நியணியாய்” என்று அவர்களுக்கு இவன் சொல்லுமா போலே சொல்லி மார்பிலும் தலையிலும் வைத்துக்கொள்ளும் கைக்கு இடம் துடகம். (தோள்வளை) அந்த ஸ்பர்சத்தாலே

என்ன; அவனும் புருந்து கண்டு அப்படியே போய், துர்யோதனனுக்கு, கெடுவாய்! அவர்களிருப்புக் *கண்டேனுக்கு உன் காரியங் செட்டது கிடாய் என்றானிறே; சுகசாரணர்கள் சென்று ராவணனுக்கு, அவருடைய ஓலக்கத்தில் மதிப்பும் அவருடைய வீரப்பாடும் கண்டோமுக்கு உனக்கு ஒருகுடியிருப் புத்தேடிக்கு கொள்ள வேண்டியிருந்தது ஊற்றுமாருதே நித்யமாய் நடக்கிற ஐச்வ்யத்தையுடையராய் உனக்கு வரம் தந்து உன்கையாலே தகர்ப்புண்ணுமவர்களைப் போலன்றிக்கே, உனக்கு முடி தந்தார்க்கும் முடிசொடுத்த ராஜா உனதம்பிக்கு லங்கையைக் கொடுத்தான், வாநாங்களும் ஆர்த்துக் கொண்டது* என்று சொன்னார்களிறே. இப்படி தன்னை ஆசாயித்தாரை நாடு புகழும்படியிறே வாழ்விப்பது; *வாழ்வார் வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழ* என்கிறபடியே. நாடு புகழுவென்று யச:பராய்ச் சொல்லுகிறார்களன்று, புகழ்ந்து நாட்டார் உஜ்ஜீவிக்கை ஸ்வலாபமாக நினைக்கையாலே. கூடித்ரனை யொளித்து வேண்டிப் பெறுமதிறே லோகமிகழ்வது. ஸ்வலமாச்சரணியன்றானே மேல் விழந்து ஸத்தகாரபூர்வமாகக் கொடுக்கிறதாய்கையாலே புகழுகிறே.

(நன்றாக) இவனையொழிந்தாரைப் பாடவேண்டிப் பெறுமது புரிமித பலமாகையாலே, படி வைக்கவுண்பார் பாடே பிச்சை புகுண்ணும் மாதம்; காலன்கொண்ட பொன்னிட்டு ஆபரணம் பண்ணிப் பூன்பார் மாதம் நாடு புகழமானவன்றிக்கே அவன்றானும் ஸத்தை பெற்று நாமும் ஸத்தை பெறவேணும். இவர்களை ஒப்பிக்கை அவனுக்கு ஸ்வரூபம். அவன் ஒப்பிக்க இசைகை இவர்களுக்கு ஸ்வரூபம். (நன்றாக) இந்தரன் வரக்காட்டின ஹரத்தைப் பெருமான் பிராட்டிக்குக் கொடுத்தருள், திருக்கையில் பிடித்துக் கொண்டிருந்து, பெருமானை பொருகண்ணாலும் திருவாயை பொருகண்ணாலும் பார்க்க, பெருமான் பிராட்டி திருவுள்ளத்திலோடுகிறத்தை யறிந்து அடியார் தாமறிந்து கொண்டாடும் விறுடைமைக்கு பர்யவஸாநபுரியான நீ கொடு என்ன, திருவாயை ஒப்பித்தாற்போலே, க்ருஷ்ணன் நப்பின்னைப் பிராட்டியை யிருவித்து ஒப்பிக்கையாய்த்து நன்றாக வொப்பிக்கையாவது.

இவர்கள் “நோக்குதியேல்” என்னப் பண்ணிறொரு பூண்கடாசடி முண்டிறே, அப்பார்வை பட்டவிடமிருக்கும்படியை மேலே சொல்லுகிறார்கள் (துடகமே) “அணிமிடு தாமரைக்கையை” என்று தன்கையை இவர்களாசைப்படுமா போலே, இவர்களாபரணம் பூண்ட கையை அவன் மாரிலும் தோளிலும் தலையிலும் வைத்துக் கொள்ளிறே அவனுமாசைப்படுவது. அக்கைக்கு இடக்கடவ ஆபரணம்-துடகம். *வேள்விவளைக்கை பற்ற* என்கிறபடியே - அந்நயார்ஹைகளாகப் பிடித்த கைகளையிறே முதல் ஆபரணம் பூட்டுவது. (தோள்வளையே) கையைப்பிடித்த வந்ததாம் அனைக்குந் தோள்களிலே கிடந்து அவன் கழுத்திலே யறுத்துமாபரணம் அவன் நானதழம்பின் சரசரப்பு முலை களுக்கு உத்தேசயானவோபாதி, இவர்களுடைய வளைத்தழம்பும் அவன் தோளுக்கு ஆசையாயிருக் குமிதே. *வேயிருந்தநத்தோளிறார்* என்று *சுந்தரத் தோளுடையான்* தோற்கும்படி தோள் படைத்த தோளுக்கிடுமாபரணம். *வேய்மருதோளினை* மெய்யிங் காலத்திலிறே வளைபொரு தொழிவது; இப்போது அனைக்கிற காலமிறே.

அனைக்கவேண்டி
தோடிட்டாலும்
சொல்லுகிறபடி
தவனந்தாம்
காலாக்கிடும்

(தோடே)
பூணுமாபரணம்
தாலே வந்த கே
யிரண்டும் நான்
மாற்றப்போலே,
யிருப்பது. (தோ
யிராதே. (சொ
அனைத்துத் தே
கைக்கும் அனை
விழும் துறைக்கு
காலப்பிடித்தி

(என்ற)
சொன்னோம், நீ
அவன்றனக்குப்
கிடந்துதானும்
இவ்வெல்லைய
மாட்டான்; *உ
மதியே யமைய
(நாடு புகழும்ப
விரண்டும் பெ

(ஆடை)
*சாகை பூணு
கையிறே அண

(நாடு)
தாதபடி அரை
இவன் தூராவ
சொன்னால் பு
இப்போது உரு
வுப்க்ரமிக்க, உ
(நன்றாக - ஆ
போலே வெரு

அணைக்கவேண்டும் தோளுக்கிடும் ஆபரணம். (தோடே) *பொற்றேடு பெய்து* என்று பண்டே தோடிட்டாலும் அவனிட்டாற் போலேயிராதினே. (செவிப்பூவே) *பிரியாவதம்ஸு* இத்தயாதியற் சொல்லுநிற்படியே அணைத்த திருக்கையிலே யுறுத்தும் ஆபரணங்கள் போலன்றிக்கே, அணைத் தவனந்தாம் ஆக்ரணத்துக்கு விஷயமான இடம், (பாடகம்) அணைத்தால் தோற்றுப்பிடிக்கும் காலுக்கிடும் ஆபரணம். (என்றணையபல்கலன்) பருப்பருத்தன சில சொன்னோ பித்தனை, நீ

(தோடே) தங்கள் கைக்கும் தங்கள் தோளுக்கு மாபரணம் போலன்றே; அவன் தோளுக்குப் பூணுமாபரணமும் பூணவேணும். இவர்களுடைய காதுப்பணியும் செவிப்பூவும் பட்ட விமர்த்தத் தாலே வந்த சோபையைக் கோட்சொல்லுமினே அவன் தோள்கள். *கண்டேன் கனமகர்க் குழை யிரண்டும் நாக்கு தோளும்* என்று-அவனுடைய கண்பூஷணம் அவன் தோள்களுக்கு அலங்கார மாலுற்போலே, இவர்களுடைய காதுப்பணியும் செவிப்பூவும் தோள்களுக்கு அலங்காரமாயினே யிருப்பது. (தோடே) *பொற்றேடு பெய்து* என்று-பண்டே தோடிட்டாலும் இவன் இட்டாப்போலே யிராதே. (செவிப்பூவே) அணைத்த வந்ததாம் ஆக்ரணத்துக்கு விஷயமானவிடம். (பாடகம்) அணைத்துத் தோற்றவர்கள் விழுந்து பிடிக்கும் காலுக்கு ஆபரணம். (சூடகமே இத்தயாதி) பிடித்த கைக்கும் அணைத்த தோளுக்கு அணைத்த விடத்தே யுறுத்துமதுக்கும் ஸ்பர்த்துக்கும் தோற்று விழும் நுறைக்கும். (சூடகமே-பாடகமே) *கைத்தலம் பற்றி* *திருக்கையால் தாள் பற்றி.* கையைக் காலிப்பிடித்தினே நடுவுள்ள தெல்லாம் நடத்துவது.

(என்றணைய பல்கலனும்) இவ்வாவிலிருத்தெண்ணு மதன்றே. பருப்பருத்தன சிலவற்றைச் சொன்னோம், நயநியுமவை யெல்லாம் என்கிறார்கள். *பலபலவே யாபரணம்* என்னக்கடவதினே அவன்றைக்குட்பட்ட. (யாமணியோம்) ஆபரணங்களுக்கு அழகு கொடுக்கவல்ல அவயவங்களிலே கிடந்துதானும் நிறம்பெற்று, பூட்டினதானும் நிறம்பெற்றுப் போம்படி வடிவுபடைத்த நாங்கள். இவ்வெல்ல வருமளவிறே *மலரிட்டு நாம் முடியோம்* என்றது. *நாம்முடியோம்* என்றல் பூட்ட மாட்டான்; *அணியோம்* என்றல் பூட்டாதிருக்க மாட்டான்; அவன் அலங்கரிக்கைக்கு இவர்களது மதியே யமையும். (யாமணியோம்) ஒருவரை யொருவர் மாறி மாறி யொப்பிக்கக் கணிசிக்கிறார்கள். (நாடு புகழும்பரிசினால்-யாமணியோம்) *நிறை புகழாய்ச்சியர்* *அணியிறையாய்ச்சியர்* என்கிற விரண்டும் பெறவேணும்.

(ஆடையுடுப்போம்) *பூணையிறைகணியும்* என்றால் *ஆடையுடையும்* என்று அடைவு. *காறையுடையும்* கண்ணாடி காணும் தன்மையில் வளை குலுக்கும்* என்றால், பின்னை கூடறையுடுக்க கைபிறை அடைவு.

(நாடு புகழும் பரிசினால் - ஆடையுடுப்போம்) *கூடறையுடுக்கும்யார்க்கும்* என்று வசை சொல் தாதபடி அறையிலே தொங்கும்படி யுடுக்கை. (கோவித்தா வுன்றண்ணப் பாடி - ஆடையுடுப்போம்) இவன் தூரவாஸியானபோது *கோவித்தன்* என்று புடவை பெறுகிறவன். இவன் ஸத்திரியிலே சொன்னால் புடவை பெறக் கேட்க வேணுமோ. (ஆடையுடுப்போம்) முன்பு உடாதேயிருந்து இப்போது உடுப்போமென்கிறார்களன்று, அவனுடுத்த வுடுக்கும்தினே-உடையாவது. இவர்களுக்கு வபக்யமிக்க, உடுத்தபடி பொல்லாது என்று அவன் அழிக்கையிறே நன்றாக வுடுக்கையாவது. (நன்றாக - ஆடையுடுப்போம்) *அறையின் பீதகவண்ண வாடை கொண்டு* என்கிறபடியே அவனைப் போலே வெளுப்போடே வாங்கி உடுத்தன்றிக்கே, உடுத்து முசித்து வேர்ப்புணந்ததோடே கூடின

யறியுமவையெல்லா மென்கை. பல பலவே யாபரணமிறே. (யாம் அணிவோம்) வ்யதிரேகத்தில் *மலரிட்டு நாமுடியோம்* என்றவர்கள் *பூண்போம்* என்கிறார்கள். அவனுக்கு இவர்களு மதியே யமையுமென்கை. (ஆடையுடுப் போம்) பண்டு உடர்களுவென்னிலி; அவனுடுத்து உடர்த்து உடையன்றென்றிறே யிருப்பது. அவன் திருப்பரியட்டம் இவர்க ளரையிலே யாம்படி கூறை மாறவேனுமென்றுமாம். நோன்பை முடிக்கையாலே நல்ல பரியட்டம் உடுக்கவேன்றுமாம். *உடுத்துக்களைந்த* என்னுமவர்களிறே யிவர்கள். ஸ்வேத கந்த யுத்தமாய் அவனுடுத்து முசிந்த ஆடையென்னவுமாம். (அதன் பின்னே யித்யாதி) அதுக்கு மேலே பால்சோறு மூரும் படியாக நெய்ப்பெய்து இத்தால்-பகவத் ஸம்பந்த முள்ள திருவாய்ப் பாடியில் ஸ்மருத்தியெல்லாம் ப்ரியமாயிருக்கிறபடி. (முழங்கை வழிவார) நம்பி திருவழிதி வளநாடு தாலர்

கூறை மாறுடப்பட்ட வுடையாயிருக்கை. (அணிவோம்-உடுப்போம்) பிரிந்திருக்கிலிறே *வரிவளையால் குறைவிலமே* *மேகலையால் குறைவிலமே* என்ன வேண்டுவது. (பல்கலனும் யாமணிவோம் ஆடையுடுப்போம்) *எண்ணில் பல்கலன்களும் ஏனுமாதையும்* என்னக்கூடவதிறே.

(அதன் பின்னே) *பீதகவாடையுடுத்தால்* கலத்ததுண்ணு மத்தனையிறே. (அதன் பின்னே) புறம்பே யொன்றைப்பற்றினால் அவையுமில்லை, அவனையுங் கிடையாது; அவனைப் பற்றினார்க்கு ஸர்வலபமுமுண்டு- (பாற் சோறு முட நெய்ப்பெய்து) *நெய்ப்புண்ணேனும் பாலுண்ணேனும்* என்கிற வரதங்கள் ஸமபித்தி; இவர்கள் வரதத்துக்காகத் தவிர்ந்து இவர்கள் தவிருகையாலே அவன் தவிர்ந்து ஊரில் நெய்ப்புக்கும் பாலுக்கும் போக்கில்லையே நெய்ப் பெருமையாலும், பால் பெருமை யாலும் தீரிலாக்காதே பாலிலேயாக்கி நெய்யை நிரம்ப விட்டு, நெய்யிடையிலே சோறுண்டோ என்று தடவி எடுக்கவேண்டும்படியிருக்கை. (முழங்கை வழிவார) க்ருஷ்ணன் ஸந்திதியிலே த்ருப்தை களாயிருக்கிறவர்களுக்கு உள்நுத்தொங்குகிறதன்றே; கைவழியே வழிய.

(சாடியிருந்து) பசிகெடவுன்கிறார்களன்றே; எல்லாருங் கூடத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கை யிறே உத்தேசயம் (சாடி) பிரிந்துபட்ட வ்யஸநமெல்லாத் தீரக்கூடி. *எனநான் வந்து கூடுவன்* என்ற இழவும் தீர்த்தபடி. (இருந்து) வாசல்கள் தோறும் அலமந்து எழுப்பிக்கொண்டு திரிந்த க்லேசமெல்லாதீர இருந்து. (குளிர்ந்து) பிரிந்து கம்பிளிந்த நெஞ்சுகள் வய்வலிடும்படி குளிர்ந்து.

(கோவிந்தா வுன்றனைப்பாடி-சாடியிருந்து குளிர்ந்து) *கோவிந்தன் குணம்பாடி ஆவி காத்து* *காமத்தியுள்புகுந்து கதுவாநிற்க* விராதே, *குளிர்ந்துறைகின்ற கோவிந்ததேடு ஸாமயாபந்தைகளாயிருக்கை. ஆக, இந்த இரண்டு பாட்டாலும்-ஸாமயாபத்தியும் குணநுபவமு மென்கிற இரண்டிரத்தமுஞ் சொல்லப்பட்டது. விரஜாஸ்தாநத்திலே உத்யுத்தமாய்ப் போகுவவனுக்கு *காணங்கள் வலம்புகிள், தூர்யகோறும்,* *ஆணயின்கள் வானகம்* என்கிற மங்களாசாஸ்தம், நிறை குடவிளக்கம், *கொடியணிநெடுமதிள்* என்னும்படி கூட்டின கொடியும் மேல்கட்டியுமாய் ஆதிவாஹிகர் தொடக்கமானவர்கள் ஸ்தக்கரிக்கப்போய், விரஜாஸ்தாநம் பண்ணினவநந்தாம் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை யொப்பிக்கக் கடவராயிருக்கும் திவ்யாபஸஸ்ஸுக்கள் மாலா ஹஸ்தைகளுமாய் வாலே ஹஸ்தைகளுமாய் வந்து ப்ரஹ்மலங்காரம்பண்ணி ஸ்ரீவைகுண்ட நாததேடு சாடி ஸபி களோடே சேர்ந்திருந்து ஸம்ஸாரதாப ஸ்பர்சமின்றிக்கே நிரதீசய போக்யமாய், *உண்ணுஞ்சோறு* என்று சொல்லப்பட்ட போக்ய விஷயத்தை *பாலேபோல்சீர்* என்கிற குணங்களோடேகைகழியப்

திரு

நெய்வாயிலே கருக்கு சோறு வ்யதிரேகத்தில் படுகிறார்கள். ப்ரயோஜனம்; படி. *நம் பெ காணுமா போ *சோசுந்தே ஸ சொல்லுகிறது.

முவா

பறை தருவான் விவரிக்கிறது. யிட்டுப் புகுந்தே போருகிற ஸ்ரீ கிறார்கள். முக் றனக்கு குடிய கடவபேற்றை குணதுபவத்தை வர்கள் தொடக் ஸர்வன்தானே என்கிற ச்ருக்ய

(சாடியிருந்து)

ஆபரணங்களை ருந்த பிராட்டி பாதனை பொழி மைத்துக் குளிசி த்ருக்கிற இவர்கள். இவ தராய் மஹாஹ ஒப்பித்து விளங் - சாடியிருந்து வருகிற கூட்டா வாய்பாட, உட வண்ணன் மா

நெய்யாயிலே தொங்காதோ* என்ன; *சுருஷண ஸந்தியாலே திருப்பதைகளா யிருக்கிறவர் சுருக் ௩ சொறு வாயில் தொங்கிலாற்றோ நெய் வாயில் தொங்குவது* என்று பட்டாருளிச் செய்தார். வாயிலேகத்தில் *நெய்யுண்ணேனும் பாஷண்ணேனும்* என்று சொன்னவர்கள் இன்று ஆசைப் படுகிறார்கள். (செடியிருந்து) பிரிந்து பட்ட க்லேசம் தீரக் கூடித் தொட்டுக் கொண்டிருக்கையே ப்ரயோஜனம்; புஜிக்கை ப்ரயோஜன மன்று. (குளிரிந்து) பிரிந்து கமர் பிளந்த நெஞ்சுகள் குளிரும் பாடி. *நம் பெருமான் திருநாள்* என்று ஒரு பேரையிட்டு மீளவைஞ்ஞவர்களைத் திரட்டிக் காணாம போலே, *அஹம்நம்ஹம்நம்-அஹம்நாத:* என்று ஒருவர்க்கொருவர் போக்யமாமிறே. *சோக்ருதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ-ப்ரஹ்மணவிபச்சிதா* என்கிற ச்ருத்யர்த்தம் இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது.

முவாயிரப்படி:— இருபத்தெட்டாம்பாட்டு *முதற்பாட்டில் நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்* என்று ஸங்க்ரஹேனை சொன்ன ப்ராய்யப்ராகங்களை, இத்த இரண்டு பாட்டாலே விவரிக்கிறது. அதில், இப்பாட்டிலே, நாட்டார் இசைக்கைக்காக *நோன்பு* என்று ஒரு வ்யாஜத்தை யிட்டுப் புத்தத்தொடரித்தனை, எங்களுக்கு உத்தேச்யம் அதுவன்று; உத்திருவடிகளில் கைங்கர்யமே போதியது ஸ்நேஹத்தோடே புஜித்துக் களிக்கக்கூடவ பரிமாற்றத்தை ஒருமுகத்தாலே ஸூசிப்பிச் சிறுந்நார். முத்தரானவர்களுக்கு இல்லத்தாரமும் இவ்வதுபவமும் எடுத்திக்கிறது - கோவிந்தன் நான்கு குடியடிபா* ரென்றிறே. (கோவிந்தா வன்றன்னைப்பாடி) தேஹாந்தரே தேசாந்தரே பெறக் கூடவபேற்றை எங்களுக்கு நீ ஸம்மானமாகப் பண்ணித்தர வேணுமென்று ஸம்யாபத்தியையும் குறை நயவத்தையும் அபேகாவித்தார்களா யிருக்கிறது. திருவடி, திருவந்தாழ்வான், திவ்யபுதாழ்வர்கள் தொடக்கமான ஸூரிவர்க்கம், திவ்யமஹிஷிகள், முமுகஷுக்கள், அஸ்தாரணமான நாடாச் சர்வாந்தானே எல்லாரும் ஸம்மானம் பண்ணும்படியான விஷயம், முமுகஷுவாய் முத்தனமவன் என்கிற ச்ருத்யர்த்தம் ஸூசிதமாகிறது.

(செடியிருந்து குளிரிந்து - பல்கலனும் யாமணிலேயும்) பிரிந்தபோது பரியட்டங்கையையும் ஆபரணங்களையும் கூட்டி எங்கேயும் போகட்டு ராஜஸ்கிகள் நடுவிரூக்கிற வெனக்கு என்செய்ய என்று நூத்த பிராட்டியைப் போலே யிருந்தார்களவர்கள்; ஸ்தாநமும் வஸ்த்ரங்களும் ஆபரணங்களும் பாதனை பொழிய நமக்கென்றிய என்றிருத்த பெருமாளே போலே யிருந்தாள் க்ருஷ்ணன். திராட்ட மைத்துக் குளிக்க வணத்தாலும் வாராதே *நப்பின்னை காணிநிசிக்கும்* என்றறுமியசையாதே, குளியாதிக்நகிறாம அவர்களும் அறிவையாலேயிறே *உன்மணுனனை எம்மை திராட்டு* என்றது இவர்கள். இவர்களோடே கூடிவாசிப்பு விசோதித ஜடராய் ஸ்தாநம் பண்ணி சித்மாலயாதுலேப பாய் மஹாஹ வஸநமு முடுத்து விளங்கி நின்றாற்போலே, இவனும் இவர்களோடே கூடிக்குளித்து பைதித்து விளங்க வேண்டுமையாலே, கூடியிருந்து இப்படி செய்யக்கடவோ மென்கிறார்கள். (நன்றாக - செடியிருந்து குளிரிந்து) இவ் விச்சலேஷயஸநம் பிறவாத கூட்டரவாக வேணும். நன்னாளிலே வருகிற கூட்டரவாகையாலே நன்றாகக் கூடவேணுமிறே (உன்றன்னைப்பாடி - கூடி - குளிரிந்து) ஸம்யாப, உடம்புட, நெய்தகுளிர. (செடி-குளிரிந்து) குள்ளக்குளிர நிலே தோயாதே நீர் வண்ணன் மார்வத்திலே தோயவேணும்.

யென்று தங்களுக்கு உத்தேசியமான புருஷார்த்த ஸித்திக்கு, தங்கள் ஆகிற்சந்யத்தைப் ப்ராப்தியையும் முன்னிட்டு, நியே உபாயமாக வேணும் என்று அபேசாதித்து, இதுக்கு ஸ்ராமணம் பண்ணிக் கொண்டு ப்ராப்யப்ராந்ததம் பண்ணித் தலைக்கட்டுகிறது. மேலிற்பாட்டிலே ப்ராப்ய ப்ராந்ததம் பண்ணுநின்றதாகில் இங்குப்பண்ணுகிற தென்னென்னில்; ப்ராபகம் ப்ராப்யஸாபேசுமாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறார்கள்.

ஆரூயிரப்படி : — இருபத்தெட்டாம் பாட்டு, *மார்கழி நிராடுவான்* என்று நோன்பைப் பஸங்கித்து அதுக்கு உபகரணங்களாயிருப்பன சங்கங்கள் முதலானவற்றையும், *சூடகமே தோள் வளையே* என்று வந்த தலைக்கட்டினால் அலங்கரிக்கைக்கும் உடுக்கைக்கும் உண்கைக்கும் வேண்டுமெனவாயிருப்பன சில உபகரணங்களையும், அவனுக்கும் தங்களுக்கும் அகவாயிலே சில நிமிஷமாதிரிக் நாட்டுக்கு மேலெழுந்தன சில அபேசாதித்தார்களாய் நின்றார்கள். கிழிர்ண்டு பாட்டிலும்; *அனாயாச்ச்சிப் சிந்தையுள் குழகணர்* என்று இவர்கள் தெஞ்சிலே கலக்கும்வன இகையாலே, அவன், உங்கள் அபிஷந்தி இவ்வாவென்று தோற்றியிருந்ததில்லை, நீங்கள் சொன்னவையும் இன்னம் மேல் சொல்லுமையு முண்டாகிலும் நாம் தருவிடத்தில் நீங்கள் தின்ற நிலைதன்னை அறிந்துகொள்ள வேணும், பேறு உங்கதான மின்பு நீங்களும் சிறிது யத்தித்து வைக்கவேணும், அதுக்குடனாக நீங்களாநாடித்த உபாயமேதெனு முண்டோ வென்ன; எங்களாவு கண்டாய்க்கு சில ஸாதனங்களுண்டோ வென்று சொல்லும்படி யிருந்ததோ என்று தங்கள் ஸ்வரூப யிருந்தபடியை யறிவித்து, கேவலம் தயாவியுய மென்னு மிடத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி, நீ எங்கள் காரியத் செய்யவேணுமென்று தங்கள் உபாய சூத்யதையை விண்ணப்பித் செய்கிறார்கள் - இப்பாட்டில், *பேற்றியாய் வந்தோம்* *சொல்லெவியாவோ* *உன்னையருதித்து வந்தோம்* என்று தொடங்கி ப்ராப்ய ருசியை ஆவிஷுகித்தார்கள் - கிழ்; அந்த ப்ராப்யத்தைப் பெறுகைக்குடனாக தங்களுடைய ஆகிற்சந்யத்தைப் அவனுடைய உபாயபாவத்தைபுத் சொல்லுகிறார்கள் - இதில், *யாம் வந்தகாரிய மாராயந்தரு* என்றவாதே, வந்த வருத்தங்களை யாராயாதே, அகவாயில் ஏதேனும் ஸாதனம் சங்கராய்க் கிடப்பன சிலவுண்டோ என்று ஆராய இழிந்தான்; நின்றானுளே புதித்திருக்கிற வெங்களுக்கு எடுத்துக் கடிக்கலாம்படியும் சிலவுண்டென்றிருந்தாயோ; *இரங்கு* என்றும் "அருள்" என்றும் நாங்கள் அபேசாதித் அருளுக்குப் ப்ரதிபத்தமாய் கிடப்பன கொன்றுமில்லையே என்று ஸ்வலுளுநறிய மொன்றில்லாமையை யாதார்த்தேந அறிவிக்கிறார்கள்.

அதிதோபாயஸங்கரம் பண்ணுமதிகாரிகளுக்குப் பேற்றுக்குக் கைம்முதலியாயிருப்பதொரு ஸத்தகம்மில்லையென்கையும், மேலும் யோக்க்யதையிலலை யென்கைக்காகத் தங்களுடைய நிகர்வுபடி ஸந்தாதமும், மூலஸக்துமனா ஸ்வபுணைய குணபூத்தியை யருளுத்திக்கையும், ஸம்பந்த ஐந்தாமும், பூர்வபாதங்களுக்கு சுஷாமணம் பண்ணுகையும். உபாயத்தினுள் விவரம் பக்கவிலே ப்ராப்யத்தை அபேசாதிக்கையும், இவை ஆறும் அதிகாரங்கங்களாகையாலே, *தோற்ற தோள் மிலேன்* குறிகொளந்தனமை தன்னை யொளித்திட்டென் *சுருவங்களாய் விரிண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்* *நலந்தானென்றமிலேன் நல்லதோரமுத் செய்துமிலேன்* தம்நிஷ்டையிலலை பெற்று ஸத்தகம் ராஜித்யத்தைச் சொல்லுவார்.) *ரோவணோமம்* ஐகத்திலே பேம்பனைக்கும்படி, பரவறிமணையிலே அதிரந்ததுவதொரு பேர் மாத்மாய்ப் போகாமே, ஸ்வவிஷயமாக வழிகெட நடந்து பரவறிமணையே யாத்மையா யிருப்பதொரு ஐந்தாமும், மேலும் திருத்தவொண்ணாது நியாம் மனாநிக்வே யிருப்பதொரு தண்ணியனுக்கு சேஷுத்தையும், அவனுலே தாடிதமான வதாத்திலே கை காலம் வாஸநை பண்ணிப்பிறந்து முறுகல்தனத்தில் அவன் என்னைக்கொண்டு நடத்த அந்திகரில்

நடந்து அதில்
*பொறுத்தேன்
*மனத்திலோர்
யென்பார்* (அ
என்றும் *சேர
னும் வந்து* எ
(*நாயினேன் செ
*ஸ்வாதேசபு
யாய்* *உ
நியே தாவேண
தங்களுடைய
தங்கள் ப்ராப்தி
எங்கள் ப்ராப்ய
வேளையாகைய
போது புறைய

நிதாந்
அத்தவயாதி
பண்ணவேண்டி
பரிஹாரம் *பீ
பேதித்திருக்கும்
வ்யாதிக் கு நிமி
பண்ணும் மருதி
கிழங்கு பத்யு
தானுயிரே யிரு
கிறதிறே. வ்ய
பர்கள். இங்குள்
மருந்து* என்

சுன்னி
மென்

1
கருத்து
3
5
6

கறவைகள் பின்சென்று கானஞ்சேர்ந்துண்போம்

அறிவொன்று மில்லாதவாய்க்குலத்து *உன்றன்னைப்

பிறவி பெறுந்தனைப் புண்ணியம் யாமுடையோம்*

குறைவொன்று மில்லாத கோவிந்தா*உன்றனோடு

உறவேல் நமக்கிங் கொழிக்க வாழியாது*

அறியாத பிள்ளைகளோ மன்பினால்*உன்றன்னைச்

சிறு போழைத்தனவும் சிறியருளாதே*

இறைவா நீ தாராய்பறையேலோ ரெம்பாவாய்*

(28)

நடந்து அதில் அவைநிலை கட்டில் ப்ரகாசமுடையது யிருப்பானெருவனென்று நிகர்ஷஞ் சொல்லுவார்
பொறுத்தேன் புன்சொல் நெஞ்சில் என்றும், *எப்பாவம் பலவு மிவையே செய்து* என்றும்
மனத்திலோர் தாயவையில்லை என்றும்-நிந்தித கம்பூயஸ்தை சொல்லி, மேலும் யோக்யதை தில்லை
யென்பார்) *அரவினையம்மாணே* *நம்பி கடல் வண்ணா* *மாயனே பெங்கள் மாதவனே*
என்றும்- *சரணாய்* என்பாராய்க் கொண்டு ஈஸ்வரகுணபூர்த்தியை யநுஸந்திப்பார்; *உன்னடியனே
னும் வந்து* என்றும், *புகலென்றில்லா வடியேன்* என்றும்-ஸம்பந்தாதுலத்தநம் பண்ணுவார்;
நாயனோன் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள் என்றும், *மத் வருத்தமசிந்தயித்வா-ப்ரஸீதே*
ஸர்வாதசேஷத: ஷமஸ்வ என்றும்-பூர்வாபராதத் துக்கு ஷாமணம் பண்ணுவார்; *செம்மம் களை
யாய்* *உன்னடிசேர் வண்ணமருளாய்* என்று - ப்ராயபத்தை உபாயபூ ததுன
நீயே தாவேனுமென்று அபேக்ஷிப்பாராயிறே அதிகாரிகளிருப்பது) ஆகையாலே, இவர்களும்
தங்களுடைய ஆதிஞ்சந்யத்தையும் அபேக்யயதையையும் ஆவிஷ்கரித்து உபாயபூர்த்தியையும்
தங்கள் ப்ராயப்யஸ்திக்கு நீவே உபாயமாகவேண்டும் என்று அபேக்ஷிக்கிறார்கள். கார்ய நிணய
வேளையாகையாலும் ஸர்வஜ்ஞன் ஸந்நிதியாகையாலும் உள்பாடி சொல்லித் தீர் விட்டுக் கொள்ளாத
போது புரையருகிறே.

திதாஜ்ஞான பிஷ்க்கிள் முன்பு வ்யாதிக்ஸ்தன் தான் பண்ணின அபத்தமாஸைச் சொல்லி
அத்தவ்யாதியைத் தீர்த்துக் கொள்ளுமா போலே, ஸ்வதோஷத்தை யாவிஷ்கரித்து ஷாமணம்
பண்ணவேண்டியுறே ப்ரபந்தக் கித்ப்பது. புறம்பு அத்த வ்யாதிக்கு, நிமித்தமும், பரிஹாரமும்,
பரிஹாரம் பண்ணும் பிஷ்க்கும், போஷணமும், பத்யமும், வ்யாதி சமித்தால் புஜிக்கும் போகமும்,
பேதித்திருக்கும்; இங்கு வந்தால் அப்படியின்றி; - *வேவாரா வேட்கை நோய்* என்று-ப்மே
வ்யாதிக்கு நிமித்தமும் தாலாய், *மாலே மணிவண்ணா* என் கிற க்ருஷ்ணன்ருன் பரிஹாரம்
பண்ணும் மருத்துவனுமாய், *ஆயர்கொழுந்து மருந்தாம்* என்று பேஷ்டமும் தாலாய், கொழுந்தில்
கிழங்கு பத்யமுமாய், நோய் விடபாய் புஜிக்கு மதுவும் *எங்கொழுது* என்கிறபடியே க்ருஷ்ணன்
தானுறே யிருப்பது. *மருந்தம்-அமுதமும் தானே* என்று-அம்ருதம் ஓஷதமாம்படியிருக்
கிறதிறே. வ்யாதிக்கஸ்தர் “மருந்து” என்றிருப்பார்கள்; வ்யாதிரஹிதர் “அமுதம்” என்றிருப்
பர்கள். இங்குள்ளார் *நோய்களறுக்கும் மருந்து* என்றிருப்பார்கள்; அங்குள்ளார் *போக மகிழ்ச்சிக்கு
மருந்து* என்றிருப்பார்கள். நோயிலலாதானெருவனுமே தன்னை மருந்து என்று அறியான்;

வ்யா:— (கறவைகள்) *ஜ்ஞாநேஹிந: பசுபில் ஸமரந: என்று-அறிவு கேட்டுக்கு நிதர்சனமான பசுக்கள் (பின்சென்று) நாங்களுதேவரைப் பெறுகைக்கு, குருகுலவாஸம். பண்ணினபடி, இவற்றை அநுஸந்தித்தோமித்தனை; எங்களைப்பார்த்தால் பசுக்கள், வலிஷ்டாதிசுநுக்கு ஸத்ருசமாகப் போரும். *சுக்ருதாநுகாராவிவ கோபிராநிவே* என்று-பசுக்கள் அசுக்காட்டும் ஆர்ஜனம்.

தேனிலிரிய பிரானே-அருமருந்தாவ தறியாய் என்னக்கடவதிறே. இப்படிப் பரலமாயிருப்பதொரு ஓளவுதம் பெற்றால் கடுக பரிசுடறித்துக் கொள்ளவேண்டாமாயினாலே, சுத்தபாவராய் உன்னுலவது செல்லாதாரைப் போலே எங்களை நிரூபியாதே திருமுன்பே நின்று சொன்ன வார்த்தையைப் பொறுத்தருா வேலுமென்று கூறாமனங் கொள்ளுகிறார்கள். உபசார புத்தா பண்ணும் அபசாரங் களையும் சுஷமிப்பா நெருவனுகை யாலேயிறே அபத்யஸ்ஹெளஷத மென்றது. நச்சுமா மருந்துமிறே.

“இப்போதே மெய்மை நிராட்டு” என்று-ஆசுகாரியான ஓளவுதமாகையாலே அப்போதே குனித பு உண்ணப்பண்ணுமிறே; ஆகையாலே கண்ணமிவற்ற பரபகஸ்விநாரம் பண்ணுகிறார்கள். பரபகஸ்விநாரத்தான் ததிதாலவோபாயத்யாக பூர்வகமாயாய்த்திருப்பது; அவை நின்ற நின்ற வானுகளுக் கடாயிருக்கும். அவற்றில் அதிகரிக்கைக்கு அசத்தனானவன் “மாட்டேன்” என்றும், அதிகரித்தே அப்பாப்தியை புணர்ந்தவன் “ஹட்டேன்” என்றும், அறிந்த அநிகரியாதவன் “அவை யெனக்கிலீஸ்” என்றும், அவை யறியாதவன் ருகிவாஸந்தகரு மில்லாதவனாகையாலே தான் பூர்ணாகாமென்னுமிடத்தைக் காட்டினுமிருந். *நச ஸாமர்த்யவாந்ச* என்பாருமுண்டு *சந்த்யத்ய* என்பாருமுண்டு; *தோற்ற நோன்பிலேன்* என்பாருமுண்டு; *ஹற்ற லொன்றறியேன்* என்பாருமுண்டு; ஆகையாலிறே உபாயம் ஸர்வாதிகாரமாகிறது. உபாயாந்தரமுடையவனுக்கு அவற்றை விடவேண்டு வானென்னென்னில்; பசுவத வ்யதிரித்தமாயிருப்பதொன்று உபாயமாக மாட்டாமையாலே, அவை புண்டானுதும் இவன் கைபார்த்திருக்கவேணுமிறே; அவை அசக்யநியை யென்று மிருதல், ஸ்வரூபத்தை புணர்ந்து மிருதலித்தனை; அவை உடையவர்கள் விரிவது, இல்லாதவர்கள் இல்லையென்று அறிவிக்கையுமாயிறே யிருப்பது. அதில் இவர்கள் தான் எங்களுக்கு த்யாஜ்யாந்தர மில்லை என்கிறார்கள். மஞ்சனக் கொட்டும், மேல் சங்கும், போற்றவும், புகழவும், பகல் விளக்குப் பிடிக்கையும்; கொடிபெடுக்கையும், மேற்கட்டி சுட்டுகையும், ஆபரணங்கள் முணைக்கும், உடுக்கை, உடுக்கையும், அருதுவாமெடுக்கையும் இவைபெல்லாம் அதிசயித புணையருடைய வரிவசயிறே; சுரூபமான ராஜரோக மன்றே நங்கள் நினைக்கிறது, *வாணினவரசு* நம்மோடே கூடியிருந்து குறித்து உபய விபுத்தையச் செய்ததையும் புஜிக்கும் போது ஜந்மாத்ர ஸஹஸங்க்ளிலே தப்பாநூதனஸாதி களாலே விளைந்த புண்யபலமாய் வரவேணும், அப்படிக்கு நங்கள் ஏதேனும் செய்ததுண்டோ வென்ன; சொல்லுகிறார்கள்.

வ்யா:— (கறவைகள் பின்சென்று) ஸங்காத்யயநம்பண்ணி, அர்த்தஜ்ஞாதம் பிறந்து; விபுதித கர்மங்களை யனுஷ்டித்து, வீரோதி பாபஷயம் பிறந்து, சுத்தபாவரைய, ஜிதேந்திரியனும், விஷயங்களைவிடும் பரத்யாஹ்ருதமான மதஸ்ஸஸ ஆத்மபாவனமாக்கி, ஆத்மபோகம் அகவந்து, அந்தர்யாமியனாவும் சென்று, அவனுடைய ஸ்வரூபாதிகளை சர்வணமந்நங்கள் பண்ணி, அர்ச்சத

(கானம் செந்திரிய வர்த்தித்திலோ தேசத்திலே வர்த்தாபடியிறே

ப்ரணுமதி பூ பெறும் அந் தர்சன லம காரணமான, அ விஹிதகர்மாந் குருகுலவாஸ படியைக் கே ஆசார்யர்களி லேவ்யாக்ச

பசுப்ராய ரென் ரென்னுபடிய பண்ணுவது, லேவிலிக்கைப் ப்ரஹ்மலாதிக ப்ரமாணசதங் ப்ரஹ்ம நிஷ் ப்ரணிடாதாபி

அறிவுடையா நானுமின்றிக் ஜனாயவர் கன் ஆஹர். நித் தோம். இது கேட்டுக்குத் த காஸும் திரி எங்கள் இளம் பின்னே திறித் தம்புத்தா ர தவை ரசுதித் தர்நசையுள்ள *கலசம் பூர்ண பாணிகளாய், நாடுகள்றேடு வர்த்தித்துக் கொண்டு ஜ்ஞ

(கானம் சேர்ந்து) தந்தாமுடைய வ்ருத்திகளாலே ஒரு நன்மைக்குடலாம் மறுஷ்யர் திரியும் நாட்டிலே வர்த்தித்திலோம், புல்லுள்ள காட்டிலே வர்த்தித்தோமித்தனை. இருப்பாலே நன்மையை வீணாக்கும் தேசத்திலே வர்த்தித்திலோம்; காட்டிலே வர்த்தித்தோமென்றுமாம். (சேர்ந்து) ஊரில் கால்பொருத் தர்தபடியிறே காட்டிலே பொருத்தின்படி.

பாணமாதி பூர்வகமான நிர்ந்தா த்யாதந்தைப்பண்ணி, இப்படி திரண்ட ஸுக்குதந்தாலே உன்னைப் பெறும் அந்த யோகத்தில் அந்வயிப்பதாகவிதே வேதாந்தங்களில் சொல்லுகிறது; இந்த தர்சன மானா நாகரமான நிர்ந்தா ஸ்மருதிக்கு விஷயமான, பகவத் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணமான, ஆத்மாவிலோகநேறுதுவான, ஜிதேந்த்ரியத்தவத்துக்கு மூலமான, பாபஷயிறேதுவான, ஹிதகர்மபுஷ்டாநத்துக்கு நிமித்தமான, அர்த்தஜ்ஞாநத்துக்கு ஸாதநமான ஸாங்காத்யபயம், குருகுலவாஸ ஸாபேக்ஷமாயிறே யிருப்பது. அதுக்கடியாக நாங்கள் குருகுலவாஸம் பண்ணின படியைக் கேட்டருளலாகாதோ வென்கிறார்கள் (கறவைகள் பின்சென்று) இவர்கள் ஸேவித்த ஆசார்யர்களிருக்கிறபடி. அபிஜந வித்யாவ்ருத்தங்கள் மூன்றும் அவதாத்மாயிருப்பாரையிறே ஸேவ்யாகச் சொல்லுகிறது; திரியத் ஜந்மமானபடியுள்ளே பிறவியும் விபரீதமாய் ஜ்ஞாநஹீநரை பசுபரய ரென்னும்படி ஜ்ஞாநமூர்த்திகே, தூரசாரை ந்ருபசுக்களென்னும்படியாகவும் பசுஸ்ம ரென்னும்படியாகவும் வ்ருத்தஜீநங்குமானவற்றையிறே நாங்கள் ஆசார்யர்களாகப் பரிபத்தி பண்ணுவது. பஹுசுருதராகையாலே ஜ்ஞாநவ்ருத்தருமாய், ஜ்ஞானவ்ருத்தர் பலர் நெடுங்காலம் ஸேவிக்கைக்கும் விதாரலாக்கைக்கும் விரியவ்ருத்தருமாய், ஜ்ஞாநாநுருபமான சிவத்தாலும் பழுத்துப் ப்ரஹ்மவாதிகளாய்படி தத்வதர்சிகளுமாய், விபரீத்சொல்லும் பாஹுப குத்ருஷ்டிகளாகிற பலரைப் ப்ரமாணசதங்கனாலே வென்று பகவந்நதபராய்ய, கர்த்தவ்யங்கள் சோராமல் அநுஷ்டித்து ஒரு ப்ரஹ்ம நிஷ்டமாயிருப்பாரை ஆசார்யாநுவர்த்தந்தைச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ரங்களில் சொன்ன ப்ராணபாதாபிவாத பரிபர்சந ஸேவகையில் ஒன்றுங் குறையாதபடி அநுஷ்டித்துக் கொண்டிறே அறிவுடையார் போகுவது; நாங்கள் கறவைகளை அநுவர்த்தித்தோம்; அதுக்குற்பாக; உன்னும் நானுமின்றிகே. உறக்கமுமின்றிகே ப்யாதாமபஹாரியை யண்டுகொண்டு அபயங்க்தராய் இனையவர் கல்வியின் திறத்தை நாணினவர்களையிறே அநுவர்த்தந்யாக சாஸ்த்ரம் சொல்லுவது; அஹரா நித்ரா பய மைதுநங்களில் அநிபதங்களாயிருக்கும் பதார்த்தங்களை ஆசார்யர்களாக வரித்தோம்; இது எங்களுடைய வ்ருத்த ஸேவை யிருந்தபடி. (கறவைகள் பின் சென்று) அறிவு கேட்டுக்குத் தலைபான கன்றுகாலின் முன்னேபோக அவற்றின் பின்னே சென்றுய்த்து இத்தனை காலமும் திரிந்தது. எங்களைப்பார்த்தால் பசுக்களும் வலிஷ்ட பராசராதிகள் கோடியிலேயாய், எங்கள் இனிப்பு கண்டுசிரித்து, எங்களாஜ்வத்தை அதுகரித்து அவை வழிகாட்டி அவற்றின் பின்னே திரிந்தோம் சிலர். *காலிகன்பின் சென்று *என்னுதே *கறவைகள் பின் சென்று * என்றது - த்ரய்யா ரக்ஷித்ததன்று, ப்ரயோஜந்யாய் செய்க்தென்கைக்காக. எருதுகள் வறுதிகள் ஈற்று மறுத் தலை ரக்ஷித்தறியோம். (பின் சென்று) ப்ராப்ய்ருசியுடையார் அது கைபுகருமானவும் பெருவிடையர் நீர்நசையுள்ள விடமெங்கும் தட்டித்திரியுமோபாதி ருசிக்கு வர்த்தகராக இருப்பார் பின்னே, *கலசம் பூர்ணமாதாய ப்ருஷ்டதோநுருகாமஹ * என்கிறபடியே-பூர்ண கலசத்திக்குங்கொண்டு ஸமித் பாணிகளாய்த்திரிடல், ப்ராப்யம் கைபுகந்தால், *ப்ருஷ்டதஸ்து தறுஷ்யாணி * என்னும்படி *தாய் நானுக்கிறேபால் * பிரிமில் நாக்கு ஒட்டும்படி *வாகும் வில்லுங்கொண்டு * பின் தொடர்ந்து அது வர்த்தித்துத் திரியக்கடவதாயிறே யிருப்பது; அதுக்குடலாக நாங்கள் உறியும் மழையும் தடியும் கொண்டு ஜ்ஞாநப்ரதாராகவும் ப்ராப்யவஸத்துவாகவும் நினைத்துப் பின் சென்று பசுக்களை.

(உண்போம்) வைச்யருக்கு கோரஷணம் தம்மானால் ததநுருபமாக காட்டிலே வர்த்திக்கையும் வாநப்ரஸ்தாசாமிகளோபாதி நம்மோறுதுவாகிறதென்ன, காட்டில் வர்த்தித்தாலும் வீதராகாய் வாநப்ரஸ்தாசாமிகளோபாதி சீர்த்தை ஒறுத்து அவ்வருகே ஒரு பலத்துக்காக வர்த்தித்தோமல்லாம், கேவலம் சரிபோஷணராய் வர்த்தித்தோமித்தனை. இத்தால்-வருத்தியில் குறைபொல்லிற்று. இதிறே உண்ணப் பெறுகைக்கு நாங்கள் அநுஷ்டித்த கர்மயோக மென்கிறார்கள்.

(கறவர்கள் பின்சொன்று) பசுக்கள் மெய்த்துப்பின்னே திரிதகாலும் போய்த்தங்குலத்து ஸத்துக்கரிருக்கும் புண்பயசோஷதாதிகளாகில் அழகியதிதே; கோவயார், சபாக்காமாதிகள், அயோத்யை, மதுரை, கோயில் தொடக்கமானவர்கள், க்ராமங்கள், ஆசாமங்கள் தொடக்கமான இவற்றிலே இராத்தங்கிலும் அழகியதிதே பெய்ன; (கானம் சேர்ந்து) என்கிறார்கள் வஸ்துமத்ரவர்த்தித்தல் தீ அபிமாநித்தல் பெய்யும் ப்ரதேசங்களிலும் மலாநக்கொதுங்கி ஓர்வாதத்தங்குமறியோம். ஒரு கோபாலபிமாநத்திலே மலாநக்கொதுங்கில் வாரப்பிடியாக அகப்படுமிதே. (கானம்சேர்ந்து) பசுக்களுக்குப் புல்லும் நீர்முள்ளு விடத்தேடி அப்பிடத்தே நெருங்கிப் போந்தோமித்தனை (கானம்) காடுகளிலே, தண்டகாரணம், தைமிசாரணம், பதிகாசரமம் தொடக்கமானவற்றிலே நம்முடைய அபிமாநமுண்டாய் ஸத்துக்களும் ஒதுங்கிப் போருவர்கோயென்ன; ஒருவிசேஷணமிடத்தே வெறும் (கானம்) என்கிறார்கள். இவர்கள் வர்த்திக்கும் காடு எவ்வெங்கிலையுடை வேடர்சு காட்டிறே; அடியிற்வா காணிலே அருவும் ப்ருந்தாவதமாகையாலே ஸத்துக்கள் சேருமிடமன்றே. (சென்று-சேர்ந்து) ஸாரவிச் சென்மின்கள்* *சென்று வணங்குமிதே* *என்னுமிடங்களில் சென்றறியோம்; *சேர்மினரே* *மணமிடம் சேர்மின்கள்* என்கிறவிடங்களில் சேர்ந்து மறியோம்; *பான்சென்றுசேர்* என்று-உனக்கும் கந்தவயமுமாய் ப்ராய்மமுமாய்நே அவையிருப்பது; அவற்றில் சென்றறியோம், சேர்ந்தமறியோம்; *சென்று, சேர்ந்து* என்கையாலே - அப்பற்றில் பொருந்தி யிருக்கை.

ஸத்துக்கள் அநுவர்த்தமும் புண்பயசோஷதா வஸமும் பெற்றிலோமென்கிற விழாவுமில்லை, நீங்கள் வைச்யராகையாலே கோரஷணத்தை வர்ணதர்மத்திலே சில எழுதலாம்; காட்டில் தங்குகையை வாநப்ரஸ்தாசாமிகளத்திலே முதவிட்டு, ஆசரம் தர்மமாக்கலாம்; ஆசாரயார்த்தமாகப் பசுக்களை மெய்த்துக் காடுகளிலே தங்குகையும் தர்மமாகச் சொல்லா நிற்றும், தப:பரண விஷிகளும் அரண்ய வாஸம்பண்ணி யன்றே தர்பாஜநம் பண்ணுவது, ஆகையாலே கர்மயோகத்திலே அகட்களாய் யிருப்பதொரு புறையுண்டே அவற்றுக்கென்ன (உண்போம்) என்கிறார்கள். வொறுசாமங்கள் யிருப்பதொரு புறையுண்டே அவற்றுக்கென்ன (உண்போம்) என்கிறார்கள். வொறுசாமங்கள் நடத்துகக்காகவும் ஆசாரயார்த்தமாகவும் வீதராகையப்போலே அத்துஷ்டார்த்தமாகவும் செய்தலை; காய்கலேசத்தைப் பிறப்பித்து அத்தாலே ஒரு புண்பயமுண்டாகக்காக தம்மபுத்ய செய்தோருமல்லாம்: உதாபோஷணபராய்ச்செய்தோமத்தனை. (உண்போம்) வயிறுவளர்க்கையே புருஷார்த்தம். (கானம் சேர்ந்துண்போம்) காட்டில் போனும் புறியிடிப் போய்ப்பும் போகக் குறித்து உண்டறியோம். குறித்து உண்ணில், கங்காத்வா புக்குதே என்கிற விதியை அநுவர்த்தித்தார்களொன்று அவ்வாறாம் ஏறிடுமே. (உண்போம்) அருகிருந்தார் கையிலே ஒதுபிடி இட்டறியோம். அப்போது ஆதிதம் பண்ணி ஹர்க்கொன்று தர்மமெழுதும். (கானம் சேர்ந்துண்போம்) ஹர்க்கொன்று வஸ்துமில்லே புக்கு உண்ணில், அங்கே தேவதைகளிருக்கையாலே பஜ்ரசிஷ்டாசரம் பண்ணி மிக்கோள் என்று பிடிக்கும் (பின்சொன்றுண்போம்) ப்ராய்மசுக்வாதி தியமமில்லை. (சென்று உண்போம்) இத்துண்ணியேற்று மென்கிற தீர்ப்பந்தமில்லை. (உண்போம்) பசுக்கள் அப்பிடத்திலே, நாங்கள் புரியாதிருப்பதில்லை, (உண்போம்) உச்சிஷ்டம், அபிபாஜ்யம், பப்பாஜிதம் தொடக்கமானவற்றில் உதவாமலில்லை, இது எங்களுடைய கர்மயோகத்தின் நிலையிருந்தபடி பென்கிறார்கள்.

(அறிவெ

ஐந்மாந்தா

பசுவத்ராநத்தி

*பக்திச் ச ஐஞா

நாம் கா

லுண்ணும்போத

*அடியுறுதுசெய

நமக்கேதேனும்

செவி புனத்தும்

பர்த்யவாபோக

புதுகிறதோ வெ

என்னவாமோ

கருண்டாய், அ

வுமாமே; உங்க

ப்ரயோஜனமாய்,

வ்யாதனத்தே;

விதுரன் ஜ்ஞா

ஆதியதன் அந

பாட்டிதான் த்

மோஷேறுதுவ

தர்மாத்மா* எ

தாம் எளிதாக த

படியோ நினைத

(அறிவில்லை)

ஜ்ஞாநமில்லை;

கலிலே புண்ட

மடியான ப்ர்கு

முமுஷோவான

யாததம்ய ஜ்ஞ

ஜ்ஞாநமும் கர்ம

ஜ்ஞாநயோகத்

ஓரறிவின் கார்

(அறிவொன்ற

உபாததம் பந

ஜ்ஞாநம் பிறப்

ஜ்ஞாந

பெய்ன; (ஆய்

(அறிவொன்று மில்லாத) இப்போதில்லையாகில் விடுங்கோன், விதூரதிகளைப்போலே ஜந்மாந்தா ஸுக்குத்தாலே பிறந்த ஜ்ஞாநந்தானுண்டோ வெள்ளில்; அதுவுமில்லை. (ஒன்றும்) பகவத்ஞாநத்துக்கடியான ஆத்மஜ்ஞாநமுமில்லை. தத்ஸாத்தயமான பக்தியுமில்லை யென்கிறது. *பக்திச் ச ஜ்ஞாநவிசேஷ:* என்று-பக்தியாவது ஜ்ஞாநவிசேஷமானகையாலே. இவர்களையெல்லாம் பக்தி

நாம் காண்பின்னே போகிறிலோமோ, நாம் காடுவாழ் சாதியாகிறிலோமோ, வேண்டுகிற லுன்னும்போத்தென்று பசித்திருந்து, சோறுபெற்றால் நின்றார் முகப்புச்சிறிதும் நினையாதே, *ஆடியமுதுசெய்* என்றுமும் குளியாதே, மந்திரவிதியில் பூசனைகளையும் விலக்கித் திரியாநின்றோம். நமக்கேதேனும் தோஷமுண்டாகா நின்றதோவென்றோ; *உங்களுக்குச்செக் கொலோ* என்று நாம்ங்கள் செவி புதைக்கும்படி நித்திரைமான் வார்த்தையைச் சொன்னாயென்றோ; ஆகில் *கதேபோவிசேஷண பரத்யவாயோ ந வித்யதே* யன்றோ, ஜ்ஞாநாதிகரான உங்களுக்கு இவை தோஷாவஹமாகப் புகுகிறதோ வென்றோ; கேவலம் உதாரபோஷணபராயிருக்கிற வெங்களை ஜ்ஞாநமுடையவர்களன்றோ என்னலாமோ என்றார்கள்; இப்போது இவை யில்லையாகிலும் ஜந்மாந்தாங்களிலே ஸத்தகம்ங்க ளுண்டாய், அத்தாலே பாபங்களும் பிறந்து, மதோஜநம்மல்யமுண்டாய், இப்போது ஜ்ஞாநம் பிறக்க ளுமே; உங்களைப்போலே கோசுக்ஷணம் பண்ணுகையு மின்றிக்கே கோவதம் பண்ணுகையை பாரோஜுதாய், அது காயித்து ஜீவியா நிற்கச் செய்தே தர்மஸந்தேஹ நிவர்த்தகவு யிருந்தான் ல்யாதான்ன்றோ; உங்களைப்போலே அரண்யவாஸம்பண்ணாதே நகரவாஸம் பண்ணுநிற்கச்செய்தே விதூரன் ஜ்ஞாநாதிகளென்று ப்ராஸித்தனாயிருந்தான்; யதேஷ்டாந்நபராயுத் திரியாநிற்கச்செய்தே ஆத்பாதன் அத்தயாத்மோபதேஷ்டாவாயிருந்தான்; இவர்களெல்லாங்கிடக்க உங்களைப்போல் பண் டாட்டாதான் சாமணியின்றோ, தர்மபிரிசையா யிராநின்றான்; கர்மயோகமில்லையாகி லொழுகிறது. மோக்ஷேதேவான ஜ்ஞாநபக்தியுண்டாகில் குறையில்லையே, அவை வளர வளர *கூழிப்ரம் பவதி தர்மாத்மா* என்கிறபடியே அவை நன்னையே குலைந்துவிடும், பஹுமந்தவ்யைகளான உங்களை நாம் எளிதாக நினைத்திரோமோ என்ன; (அறிவொன்று மில்லாத) என்கிறார்கள். எங்களை அப் படியோ நினைத்திருக்கிறது, நினைத்திருக்கிற ஜ்ஞாநத்தில் ப்ராஸங்கத்தில் ப்ராதிஷேதமுமில்லாகான். (அறிவில்லை) (அறிவொன்றுமில்லை)(அறிவொன்றுமில்லை) கர்மயோகத்திலுண்டான ஆத்மயாதாத்தய ஜ்ஞாநமில்லை; பக்தியாகிறது ஜ்ஞாநவிசேஷமானகையாலே அந்த ஆத்மஜ்ஞாநமடியாக வுன்பக் காலே யுண்டான அநவரதபாஷாபுஷமாய் வரும் பக்திருபாபந்ஜ்ஞாநமில்லை. இவையிரண்டுக்கு மடியான ப்ராஸத்தயாதம் விவேகாதிகள் சமதமாதி ஸாதநஸம்பத்தி தொடக்கமானவை யுண்டாய் முழுக்ஷுணாகங்கு யோக்யமாயிருக்கும் அவற்றிலும் ஓர்நாயமில்லை; கர்மயோகந்தானும் ஜீவபர யாதாத்தய ஜ்ஞாநதழர்வமாக விருப்பநன்றோ வெள்ளில்; தேஹாதிரிந்த ஆத்மஜ்ஞாநமும் ஈசுவா ஜ்ஞாநமும் கர்மங்கமாயிருக்கும்; இவ்வாறே யங்குள்ளது. இப்போது, தனித்து உபாயமாய் நிற்கும் ஜ்ஞாநதீயாகத்தானும் பக்தியோக்யமாக யில்லையென்று சொல்லுகிறது. அறிவில்லையென்கிறதும் ஓர்விவர கர்மயாதே. பேற்றுக் கடலாகத் தங்கன் தலையால் வரும் அறிவை இவர்களில்லையென்கிறது. (அறிவொன்றுமில்லாத) ஜ்ஞாநதீயங்களான ப்ராஸத்தயமான பொன் நிறுமநிறில்லையென்று தந்திரேண உபாதாநம் பண்ணுகிறார்கள் (உண்போ மறிவொன்று மில்லாத) ஆதார சக்தியுண்டானாலன்றோ ஜ்ஞாநம் பிறப்பது; ஊணர்க்கு முண்டோ அறிவு.

ஜ்ஞாநமுண்டாய்க் கழிந்ததாவுஷ் சஹமே, மேல் உண்டாக்கக்கும் யோக்யதையுண்டே யென்ற; (ஆப்ச்குலம்) அறிவில்லாமை ஜந்மவித்தம். எங்கள் பிறப்புக் கண்டாய்க்கு கர்மஜ்ஞாந

யன்றோவென்னில்; அது ஸ்வரூபமாகையாலே உபாயமாக நினைவார்கள். ஆகவீர்தால்-கம்மஞ்ஞாந
பக்திகளில்லை யென்றாக.

அறமஸ்மயபராதாநாமாலய: *சுதேற்ற நோன்பிலேன்* *இத்தியாதி,* *சுருளித்து மூன்று*
ந தம் நிஷ்டோஸம் *இத்தியாதி,* இவைபன்றோ அறிவுடையார் வார்த்தை; அவர்களோடொக்
திருந்திகோளென்ன; (ஆய்க்குலம்) அறிவுண்டென்று சங்கிக்க வொண்ணாததலம். கிழ்ச்சொன்ன

பக்திகளுண்டோ வென்று கேட்கவேண்டி யிருந்ததோ, கிழ் "இல்லை" என்றவை உபேகையாய்
வந்ததன்று, 'யேர்க்யதை' மில்லாமையால் குலைந்ததென்கிறார்கள் (ஆய்க்குலம்) ராவணன்
தூர்வருத்த நென்கைக்கு அடியென்னென்ன; ராசஷஸன் என்றற்போலே, *சுரழை ஏதலன்* என்
கைக்கு அடியென்னென்ன; *கிழ்மகன்* என்றற்போல, அறிவில்லாமையைக் "ஆய்க்குலம்" என்
கிறார்கள். *ஒன்றுமறி வொன்றில்லாத வருவதைக் கோபாலர்* என்னக்கடவதிறே வருத்தறாநிபை
யுணர்ந்து திரியவிடுவிக்க வொண்ணாதபடியாய்த் திருப்பது ஐந்தம். யன்று தாந தபஸ்ஸுக்கருடைய
பரிகாங்களுக்கு விபரிதங்காலிலே நடந்தபடியாலே காமயோகமில்லை யென்றிகோள், ஆத்மநியாயம்
ஆத்மநுபத்தியம் ஆத்மஸந்திஷ்டையம் கருதற்குரிய யிருக்குமவனுடைய ஜ்ஞானயோகமும்,
அநந்தயபக்தனுடைய பக்தியுமில்லை யென்றிகோள்; ஆக, இருபடியாலே பேற்றுக்கடியா யிருப்ப
தொரு புண்ணிய லேசமுமில்லை யென்றிகோள், உங்களுக்கு உள்ளதென்னென்ன; (ஆய்க்குலத்துப்
பிறவி பெறுத்தனை புண்ணியம் யாருடையோம்) எங்களை என் சொன்னோயே! ஸாஷாத்த புண்படுத்துக்
குப் பாலும் சோறுமிட்டன்றோ வளர்க்கிறோம், ஆர்ஜிதஸாக்குத் மில்லையென்றோ மத்தனை போக்கி
ஸாதுப ஸாக்குதமில்லை யென்றுங்காட்டில் ஸித்தஸாக்குத் மில்லைபென்றிருந்தாயோ, உன்னாலே
அபந்தஸித்தஸாக்குத் மில்லைபென்றோமோ ஸ்தாபிக்கப்படுகிற கம்மங்களில்லை பென்றோ மத்தனை
யொழிப தம்ஸ்தாபகருய ஸாஷாத்த தர்மமானவுள்ளை இல்லையென்னலாமோ. (ஆய்க்குலத்து
உன்றன்ன) நீ எங்கள் குடியிலே விரும்பி வந்து பிறக்கும்படியன்றோ எங்களைவர்ப்பம். (ஆய்க்
குலத்து) நாங்கள் எத்தனையேனும் கைகரியச் செய்தேயும் நீ அவ்வாவெல்லாம் வந்து கிட்டினபின்பு
எங்களுக்கு அதிகாரத்தில் குறைவுண்டோ; எங்களுடைய இடைக்குலத்திலே நீ வந்து பிறக்காகக்
கடியான புண்பத்தை நாங்களுடையோம், எங்கள் பேற்றுக்கு உபாயமும் நீயே, 'அதுக்கடியான
ஸாக்குதமும்' நீயேயாகப் பெற்றோம்.

(ஆய்க்குலத் துன்றன்ன) இதிலே நீக்கி முகக்கவோ நீ பிறந்தது, இவ்வாய்க்குலத்தை
விடுவாய்த் தோன்றியும்; *உய்யபரிவ்ளாய்ச் குலத்தினிற் றோன்றிய வொண்ணாடாயர் கொழுந்தே*
என்னக்கடவதிறே. நீ ஸாக்குதமாய் நின்று இக் குலத்தை யெடுக்கைக்கு ஆண் பெண்
சட்டிப்பாணை யொன்றுண்டோ. (உன்றன்ன) ஸடிகள் அருஸஞ்சர்னகளாய்த் தொடர்ந்து
குற்றேவல் செய்கிறவுன்னை, கறவைகள் பின்செல்லுகிற குலத்திலே பெற்றோம். தங்கடல் சேர்ந்த
வுன்னை காளுஞ்சேர்ந்த குலத்திலே பெற்றோம். (ஆய்க்குலத்து உன்றன்ன) *அந்நந்த* என்னும்
பாடி மூட்டிவந்து உன்னாறதே நிற்கும் உன்னை *உண்போம்* என்கிற எங்கள் குலத்திலே பெற்றோம்.
தின்யுஞ்ஞாதோபபந்தர்க்கு முகங்கொடுக்கிற வுன்னை அறிவொன்று மில்லாத குலத்திற் பெற்றோம்.
(ஆய்க்குலத்து உன்றன்ன) இவையோர்தங் குலமுதலான உன்னை ஆய்க்குலமுதலாகப் பெற்றோம்.
(ஆய்க் குலத்து உன்றன்ன) வெங்கதிரோர் குலத்திற் காட்டில் இக்குலத்துக் குணநாடா வாரி
பாராயம். நீ பகல் விளக்கான குலமும், நீ அணிவிளக்கான குலமும் ஒங்குமோ.

உபாயஹாதி, தே
அறிவுண்டு என்
(உன்றன்னையிதம்
அங்ஙவன் சொல்ல
*கருஷ்ணம் தர்மம்

(பிறவி

அவர்களைப் போ

(பிறவி)

பெற்ற வாயுயல்
பாக்கியம். புண்
பெறுகைக்குத் த
உன்னாத் தரவல்
தர்மம் நீயேயிதே
லபோ, அதுபாத்
நிஷ்டமும் அன்ற
தருவது. பிறக்
பெறும் படியான
யொருத்தியதன்
உடையோமாதே
புவித்ததிறே. *
கோளாகிறிகோ
(உடையோம்) த்
(உடையோம்) த்
கரிக்குமவையும்
(யாருடையோம்
(புண்ணியம்)
யிருக்கும்; எங்
புண்ணியம்* எ

அறிவெ

பாஷுணம் பண்
வ்யாஹதியுள்ள
ஸித்தி யாதெ
அறிவொன்று
சொல்லிற்றுண்
உன்னுடைய அ
யன்றோ மத்த

உபாயவாழி, தோஷமாகாதே குணமடம்படியான ஐதம். எங்கள் ஐதத்தைக் கண்டுவைத்து அறிவுண்டு என்று சொல்லுகிற நி. அறிவுகேடளித்தனை. ஆனால் விடு மத்தனையோவென்ன; (உன்றன்னையித்தயாதி) பேற்றுக்குலான புண் பமில்லாதார் இழக்குமத்தனையன்றோ வென்ன; அங்ஙன் சொல்லாமை வெங்களை? புண்பத்துக்குச்சோறிட்டு வளர்க்கிறவர்களன்றோ. (உன்றன்ன) *சுருஷணம் தர்மம் ஸநாதந்*இதே*உபாயோபேயத்தவே ததிற தவ ததவம்*என்னும்படியானவுண்ணை.

(பிறவி பெறுத்தனை) நாட்டார் ஆசிரயணியிருந்தவிடத்தேபோய் ஆசிரயிப்பர்கள், அவர்களைப் போலையோ நாங்கள்; ஆசிரயணியான ந்தான் நாங்களிருந்த விடத்தே எங்களுடே

(பிறவி) *செந்நாள் தோற்றி* என்னும்படி, ஆவிப்பவித்த யாதவகுலமோ இது; *நந்தன் பெற்ற வானுயர்* என்னுமிடமன்றோ இது. (பெறுந்தனை புண்ணியம்) பெறுகைக்குத் தக்க பாக்கியம். புண்பத்தை யுன்னுலே தேடலாம். *புண்யநாமமி புண்யோஸென* என்கிற வுண்ணப் பெறுகைக்குத் தக்க புண்ணியம் வேறுபிறே. புறம்புண்டான புண்யங்களை யுன்னுலே பெறலாம், உண்ணத் தவல்லது உன்வி ஸ்ரீகிருஷ்ணதில்லையே. *சுருஷணம் தர்மம் ஸநாதந்* என்கிற ஸநாதந தர்மம் நியேயிதே. இத்தை *புண்ணியம்* என்றால் ஈதன்று என்பாரார்; வேதவித்துக்கள் சொல்லீர், அதபபதமவித்துக்கள் சொல்லீர். கம்பபாக நிஷ்டரும் அன்று என்றார்கள்; ஜ்ஞாநபாக நிஷ்டரும் அன்று என்றார்கள். (பெறுத்தனை புண்ணியம்) பறைத நம் புண்ணியனையிறே தன்னையுந் தருவது. பிறக்ககருத் திறையேயிறே நருகைக்கும் ஹேது. வேண்டி வந்து பிறந்ததும். நம்மைப் பெறும் படியான புண்ணியம், *என்ன தோன்பு தோற்றார் கொலோ* என்கிற யசோதை யொருத்தியதன்றோவென்ன; (யாமுடையோம்) அவன் பெற்று உடையானானார், நாங்கள் பிறந்து உடையோமாகோம். *அஹோபாக்யம் அஹோபாக்யம் கந்தகோபவ்ரஜேனகலாம்* என்று ஊர்க்காக பவித்ததிறே. *இருந்தவுரிலிருக்கும் மானிடர்* என்கிறபடியே உங்களுடைய தப:பலமாகப் பெற்றி கோளாகிறீகோள், நாம் பிறந்தவுரிலிருக்கைக்கு புண்ணியம் பண்ணினிகோளாகிறிகோளென்றான்; (உடையோம்) நாங்கள் ஒன்று செய்து ஆர்ஜித்தோமல்லோம், இந்த ஸுக்குதம் ஸத்தாநிபந்தநம். (உடையோம்) நாங்கள் செய்ததுமல்ல, ஸ்ரீகிருஷ்ணத்ததுமல்ல, இப்புண்பத்துக்குச் செய்யுமவைவும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமாவும் ப்ரதிபந்தகங்கிறே. புறப்பகையுங் கழிக்கவேண்டி, உட்பகையுங் கழிக்கவேண்டி. (யாமுடையோம்) எங்கள் ஸுக்குதத்தில் பாதக ஸ்பர்சமுமில்லை, மஹாபாதக ஸ்பர்சமுமில்லை, (புண்ணியம் யாமுடையோம்) நாட்டில் புண்ணியங்கள், அநேகங்களுமாய், ப்ரதிநியதங்களுமாயிருக்கும்; எங்கள் புண்ணியம், ஒன்றாய் அது எல்லார்க்கும் பொதுவாயிருக்கும். *யாவர்க்கும் புண்ணியம்* என்னக்கடவதிறே.

அறிவொன்றுமில்லை யென்பது, புண்ணியம் நாமுடையோமென்பதாய்க் கொண்டு வ்யாஹத பாஷணம் பண்ணினிகோளே பென்ன; ஓராச்ய ந்திலே உண்மையு மில்லாமையுந் சொல்லென்றே வ்யாஹதிபுன்னது, அப்யோஜநங்களை யன்றோ நாங்கள் இல்லையென்கிறது, எங்களுடைய அபிமத ஸ்ரீகிருஷ்ண யாதொன்றிலே அத்தையில்லை யென்றோமோ. (குறையொன்றுமில்லாத) எங்களுக்கு அறிவொன்று மில்லை யென்றோமத்தனையோக்கி, எங்கள் புண்ணியத்துக்கு ஏதேனும் குறைய சொல்லி நின்றோடே. உண்டாருளும் கழித்திட்டியாம். அவற்றினுடைய இல்லாமை சொல்லுகை உன்னுடைய அந்நொறுத்துக்கு ஹேதுவா டுத்தனையன்றோ; எங்கள் தலையால் வரும்த்தை இல்லை யன்றோ மத்தனையோக்கி உந்தலையால் வரும்த்தை யில்லையென்றோமோ.

சூர்யன்
SUN
திங்கள்
MON
செவ்வ
TUE
புதன்
WED
வியாழ
THU
வெள்ள
பு

நீர்நஞ்சன். நினைத்
வொன் றுமில்லை.
'பண்ணு தின் நி
மத்தனையன்றோ

[illegible]

பெண்கள் உங்கள் பேற்றுக்குடலாக நம் னதாபேக்யும் சொல்லா நின்றினோள், குறைவானக்கு நிறைவானக் கொடுக்கக் கடவாகள் என்றுண்டோ, நிரபேதாயிருப்பார் ஸ்வதந்திரிதே, நீங்கள் சொன்னது நாடே வா இழவுக்குடலாயிருத்தது, தாமஸ்லோம் என்ற பொது கைகிறைக்கு உடலாயன்றோ இருப்பதென்ன; (உன்றன்றேறெனவு) உன் பூர்த்தி குலியினும் பந்தம்

நாங்கள். நினைத்தபடி விநியோகங்கொள்ளலாம்படி கைப்பகுந்த உன்னையுடையோடன்றோ; *அறிவொன்றுமில்லை* என்பது, *புண்ணியம் யாழுடையோம்* என்பதாய்க்கொண்டு வயாறுதபாவண்ணம் பண்ணு நின்று கோளியென்னு கண்டிலையோ! இதுதானே யன்றோ அறிவுகேடு; ஆனால் விடுமத்தனையன்றோவென்ன.

(குறைவொன்று மில்லாத கோவிந்தா) எங்களுக்குக் குற்றஞ் சொன்னோ மித்தனை போக்கி உன்னுடைய பூர்த்திக்குக் குற்றஞ் சொன்னோமோ, எவ்வநிர பேசுகின்றென்னாக. எங்களுடைய

குலையவொட்டுவதியோ. நீ எங்களுக்கு உறவன்றோ; நீ எங்கள் காரியம் செய்யவேண்டாவோ. குடற்றுடக்குண்டோ விடத்தில் ஸ்வாதந்தரியம் ஜீவிக்குமோ, அதுதொண்டோ, அநால் அது ஒருகுட நீ ரோடே போகிறதென்றான், (உறவேல்-ஒழிக்கவொழியாது) பாகாரியையொழிய பாகார்த்துக்கு ஸ்திதியுண்டோ. பருகதஸ்தித்யாதிகளில்லாத வஸ்துவை சக்திமான் என்று உன்னாலே பிரிக்கலாமோ. (ஒழிக்கவொழியாது) *நானுன்னையன்றியிலென்ற நீ யென்னையன்றியில்லை* என்கிற ப்ரமாணம் கேட்டறியாயோ. நீ எங்கள் கையில் தந்த முலப்ரமாணத்தில் முதல்வாயிற் முதலெழுத்தை வெட்டுதல், எங்கள் காரியம் தலைக்கட்டுதல் செய்யவேண்டாவோ, இவை யெல்லாம் அறிவொன்றுமில்லாத உங்களுக்கு வார்த்தைகளல்ல. உறவு சுற்றமென்றென்னறிவா நமக்குத் தெரியாதென்றான், (நமக்கு-ஒழிக்கவொழியாது) உன்னுடைய ஜுதாநவான்களுடைய நமக்குத் தெரியாதென்றான், (இடையிலே வந்த புறவுகாண் எங்களது, அறிவில்லாதார்க்கு மறக்கலாம் அந்தபுறவு; அறிவில்லாதார் இப்பேடு கொள்ளு முறவுகாண் இவ்வுறவு, நீ மைத்துன நம்பி; நாங்கள் மாமிமார் மக்கள்; எங்கனே யொழிக்கும்படி. இதென்னன்பது, நமக்கு சிசுபாலன் மைத்துன னன்றோ வென்றான்; உன்னுடைய கோவிந்தத்தவத்துக்குப் பழிப்புச் சொன்னவ ளாகையாலே அவனை விடாய், கோவந்தாபிஷேகம் பண்ணினவன்று உன் காவிலே குனிந்த மைத்துனன் காரியமெல்லாம் உன் தலைமேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு முன் நடந்து செய்திலையோ அந்த புறவுகாண். *தாழ்த்த தனஞ்செயற்காகி* *பாலைப்பிராயத்தே பார்த்தற்குள் செய்தீ* என்னக் க்டவதிறே. யுத்தார்த்தமாக ஒரு நிமித்தம் கூட்டிக்கொண்டு அந்த காரியம் செய்த வந்தாரத்திலே விட்டிலோமோ அதுவுமென்றான். (இங்கொழிக்க வொழியாது) அங்கு ஒழிக்கலாம், இங்கு ஒழிக்க வொண்ணாதுகாண். ஸ்வதந்தரன் தாழ்த்தவிடத்தில் பண்ணின புறவு யோலேயோ புரத்தாராத தாழ் நின்று கையைக் கலைப்பிடித்துப்பண்ணின புறவு. (கோவிந்தா புன்றன்றோருறவேல்-ஒழிக்க வொழியாது) உன்னுடைய நாயணத்தவத்திஐந்து பறங்கின்று கண்ணார வேணுமோ, எங்களுக்கு இவ்வுறவு பேராதோ. அரிக்கின்ற அனுயுகையாலே ரஷ்யாபகஸ்யபந்தமும் உன்றோடே. *குன்று குடையாவெடுத்த வடிகள்* என்று-கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணுகையாலே சேஷசேஷிபாவமும் உன்றோடே. எசும்படி அன்ன செய்யு மெம்மீசராகையாலே நியந்த்ருதியம்பு பாவமும் உன்றோடே. *தம்மணீயராவனே* *ஆனுபாதராவனே* என்று காரியகாரண பந்தமுமுன்றோடே. *என்னுயிர்க் கண்ணபிரான்* என்று-நீ உயிராய், நீ விட்டதன்றின் என்னுயிர் ஆற்றாட்டாது, நாங்கள் தாடிக்கும்படி யுக்குக்கையாலே தார்பதாரக பந்தமும் உன்றோடே. *என்னாத்துன்னென்று மிகுந்து தித்திக்கும்* என்று வ்யாப்ய வ்யாபகஸ்யபந்தமு முன்றோடே. இப்படியுன்றோடே யுண்டான பந்தத் துக்கு எல்லையுண்டோ (கோவிந்தா ஒழிக்க ஒழியாது) நீ கோவர்த்த மெடுத்தவாதே வேறெருவோடு வென்று சங்கிக்க, நான் பந்துவாய்ப் பிறந்தேன், உங்களுக்கு வேறென்று நினையாதே கொள்ளுங் கோ னென்ற வார்த்தை அமோகமன்றோ. (ஒழிக்க ஒழியாது) உன்னால் விடவொண்ணாது, எங்களால் விடவொண்ணாது, உன்னுடைய பந்துக்களால் விடுவிக்க வெண்ணுது, எங்கள் பந்துக்களால் விடுக்க

அறிவொன்று மில்லாமல்தப் போராதோ உன்னுடைய குறைவொன்றுமில்லாம. எங்கள் குறை யானே பெருங்குரு இழக்கவேண்டுமது-உன்னுடைய பூர்த்தியால் ஏதேனும் குறையுண்டாகி லன்றோ என்னிறுங்கள். இப்பள்ளத்துக்கு அம்மேடு நிப்பப் போராதோ. இப்பாதாளத்துக்கு அப்பர்வதம் நேர் என்கை. எங்கள் பக்கல் ஐரூதவருத்தாதிகள் ஏதேனுமுண்டோ நாங்களிழக்கைக்கென்று

வொண்ணாது. உயராக சங்கேதித்தாலும் விடுவிக்க வொண்ணாது. நீ துறந்தெம்மை விட்டகன்று விடத்தியும் போய்த்தில்லை, நாங்கள் புள்ளுவம் பேசாதே கழகமேறேல் என்ற விடத்தில் குழிந்த தில்லை; உவனமுடையன செய்யப்பெறாய் என்ற விடத்தில் போய்த்தில்லை. “இவ்வுரொன்று புணர்க் கின்றதே”. என்று திரள அவத்யம் சொன்ன விடத்தில் ஒழிந்ததில்லை. அறிவொன்றுமில்லாத வெங் களுக்குக் குறைவொன்றுமில்லாத வுறவு. உன் தயாபூர்த்திக்கு தயையதா பூர்த்தியுண்டான வுறவுக்கு அந்நயதாஸித்தி சொல்லுவொண்ணாது

இப்படி நம்மோடே உறவுசொல்லா நின்றிகோள்! உங்களை கோபிக்கைகளாகவும் நம்மை கோவித்தனாகவுங் சொல்லிற்று இப்போதன்றோ, நம்மை அடியிலே மர்மத்திலே தொட்டுவைத்து மேலும். அதிலே நடந்துவைத்து காங்காலமானவாதே வாலுக்குழைத்து *கோவித்தா* என்றி திகோளே! என்றாகி விடற்கென்றான்; நாங்கள் செய்த தப்பைப் பொறுக்குமத்தனையன்றோ வென்ன; சொல்லுகைக்கு வேறுதொல்லுங்கோள், பொறுக்கிறே மென்றான்; (அறியாதபிள்ளைகளோம்) என்கிறார்கள். இவைபெல்லாம் பொறுக்கைக்கு வேறுதக்காரிருக்கிறபடி; முதலிலே அஜ்ஞர் செய்தது பொறுக்கவேணும்; பாலர் செய்தது பொறுக்கவேணும்; ஸ்நேகிகள் செய்தது பொறுக்கவேணும்; அநவதாதத்தாலே சொல்லுவதறித்திலோம்; பாலயத்தாலே சொல்லுவதறித்திலோம்; பரிமலத்தாலே வந்த விடத்தியாலே சொல்லுவதறித்திலோம். எங்களாலே அறிவுகெட்டோம்; பிறராலே அறிவு கெட்டோம்; உன்னாலே அறிவுகெட்டோம். யாதுமொன்று யாத பிள்ளைகளிறே நாங்கள். அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்திலே பிறக்கையாலே அறிவு கெட்டோம். *அழகுகண்டென் மகளாய்க்கின்றது* என்கிறபடியே உன்னைக்கண்டு மதிக்கெட்டோம்; *அறிவழிந்தனாய்ப் பாடியாய்* என்று இடையரை மறிகெடப் பண்ணாமது பெண்களை மதி செருக்கள் சொல்லவேணுமோ. *பித்தர் சொல்லிற்றும் பித்தையர் சொல்லிற்றும் பத்தர் சொல்லிற்றும் பன்னப்பெறுவோ* என்று ப்ரஸித்தமன்றோ.

(அன்பினால்) ப்ரோமாதனாக் குற்றங்கொள்ளுகையாவது-ஒரு படுக்கையிலே பிறுந்து, கைதாக்கிற்று, காலதாக்கிற்று என்பாகியே (உன்றான்பை) கோவித்தாபிடுவதும் பண்ணிவிடுக்கிற வுள்ளை. அநவதாதத்தாலும் அன்புபிள்ளைகளுக்கு நிமித்தமாய் புகிற வுள்ளை. *இன்பாய் வினையாட் டோடா சாதல் பெள்ளம் வினாத* என்று-நாசினியிறே அவற்றாக் அடி. *உன்றான்பைப் பிறவி பெறுந்தனை* என்றாததப் போலாய்ந்து இந்த வுன்றான்பை. அவ்விடத்தில் பெருமையுடையவன், தாமழின்று நீரும் ஸம்பாதிக்க வந்த விடத்தில் மேன்மை சொல்லுகை குற்றமிறே.

(சிறுபேர்) கோவித்தாபிடுவதும் பண்ணின பின்பு முதல் திருநாமஞ் சொல்லுகை குற்றமிறே. முடிதுடினவனை தட்டிவிடப் பேர் சொல்லுகைக்கு மேல்படவுண்டோ குற்றம். இப்போது *சிறுபேர்* என்று நினைக்கிறது. *நாட்டாயனை* என்றத்தை. தங்களுக்கு அவதாரனது யிருக்கிறவனை லாதாரனனென்று சொல்லுகை குற்றமிறே. ஊடினால் சொல்லுமத்தை படுக்கைக் தலத்திலே

கருத்து. இத்தால் - பேசினபடியாலே ஸ்ஷமான பரமபத்து எங்களுக்குக் கையா சொல்லுகிறது. கு-

சொல்லலாமோ-அந் னென்கையிறே. இ- சிறிது ஐரூதமுண்ட தட்டிற்று. உயர்வ் என்கிறபேர் நராயண டையர்க்குச் சொல் மான பெரும்பேர்க் மூன்றெழுத்துடைய பேர். தீட்டத்தேதோ பாணுத்து. வாச்யன் பாசை மஹாமத்தம் மிறே இது. மூலநா பிறந்து பண்ணுந் தமை* என்றும் *நா- சிறுபிள்ளை யாகை

வொன்று (அமைத்தன *நா-நந்தத்தாய்முடி. சொன்னார்களிறே. வானேவொன்றிக்கே, என்னார்களிறே. (உ- பெண்ணே! எனமே செய்தவற்றையும் செ- த்ரிவித கரணங்களா புத்தி பூர்வத்துக்கு பண்ணும் அபசாரங் அபசாரமாகிற தசை தண்ணீர் பகையிறே *பேற்றுக்கு ப்ரயோ- என்று (சீறியுருளாதே வமைய மர்காதே தா- நசுமையாமிக்கு இலக்க- கண்ட அர்ஜுநன், நி-

எடுத்து. இத்தால் - உபாயநாற்பேசுயுள் சொல்லிற்று. (கோவிந்தா) நங்கள் என்னை பூர்ணாகுப் பேசினபடியாலே வேண்டியிருந்தோமாகில் செய்தல், இல்லையாகில், தவிருதவன்றோ வெள்ள; திரேப சூறமான பாயத்திலே வந்தோமோ, எங்களை பொழிச் சொல்லாமையாலே வந்தவதரித்து எங்களுக்குக் கையாடாயிருக்கிற வி-த்தேயன்றோ நாங்கள் அபேசிக்கிறது. இத்தால்-ஸொலப்பரு சொல்லுகிறது குறைவானக்கு நிறைவானக் கொடுக்கக் கடவர்கள் என்று ஒன்றுண்டாகிலன்றோ

சொல்லலாமோ-அந்தபுர வாசலிலே படுகாடு கிடப்பாநா நாட்டுக்குக்கடவனென்கிறது ப்ரணயியல்ல நென்கையிறே. இவர் உபயவிபூதிக்கும் முடிசுவித்து பூர்ணைகுண்டத்திலே யிருக்குமவனென்று சிறிது ஜ்ஞாநமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயிறே, இந்தான் வந்து, *பசுக்களை மேய்த்தான்* என்றுமுடி குட்டிற்று. உபய விபூதிக்கும் முடிசுவித்துக்கு அவ்வருகே ஒரு ஜசுவ்யமிறேயிது. *நாராயணன்* என்கிறபேர் நாராயணபாங்களான ப்ரமாணங்களுக்குச் சொல்லலாம், கோவிந்தாஸக்தமான நெஞ்சு டையார்க்குச் சொல்லுகை குற்றம். (சிறுபேர்) ஸஹஸ்ராசுஷாங்கள் த்வாசாசுஷாங்கள் தொடக்க மான பெரும்பேர்க ஸொல்லாம் அவன் பெயரெட்டெழுத்தையும் கண்டவாறே சிறுகிறது; அதுதான் மூன்றெழுத்துடைய பேரைக் கண்டவாறே சிறுகிறது. முழுதி முக்கைப் புதைப்பார்க்கு யோக்யமான பேர். தீட்டத்தோடே கத்திக்கையாய்த் திரிவார்க்கும் யோக்யமான பேரைக் கண்டவாறே கழிப் பாலய்த்து. வாச்சயர் சிறுசு நின்று நிறம் பெற்றால் வாசகமும் அப்படியேயிறே. (சிறுபேர்) *அஷ்ட பாகை மஹாமத்தாம்* என்பார் கலங்கினவர்கள்; தொண்டைய விவர்களுக்கு சிறுத்துத் தோற்று மிறே இது. மூலநாமமுமாய் அநிருஹபமுமாய்ச் செவியிலே சொல்ல வேண்டுமடியிறேயிருப்பது. பிறந்து பன்னாண்டங் கழிந்தவாறே பேரட்டித் தாலாட்டினதிறே, *மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந் தகை* என்றும் *நாராயணவழேல் தாலேலோ* என்றும், அப்போது செய்ததலை தீவ நிறத்துச் சிறப்பிள்ளை யாகையாலே சொல்லலாம்; இப்போது பெருங்கண்ணனிறே.

சொல்லு (அழைத்தன்) அது தன்னை ஒருக்கால் சொல்லி விடாதே. *நாராயணனே* என்றும், *நாற்றத்தாழையமுடி நாராயணன்* என்றும், *நாராயணன் முத்தி* என்றும் பலகாலும் சொல்லுக்கனிறே. (அழைத்தனவும்) எங்களில் நாங்கள் முதல் நாமத்தைச் சொல்லிவிட்ட வாலேவான் விக்கே, மூலக்கிறுங்கிலே தட்டச் சொன்னவற்றையும் *பாழியந்தோருடைப் பறபுரபன்* என்றார்களிறே. (உன்றன்னை-அழைத்தனவும்) எங்களில் நாங்கள் ப்ரணயித்தவத்தாலே *பேயப் பெண்ணோ! ஸொலபா! செவியோ!* *நாராயணன்!* *பெண்ணே! புன்வாயறிதும்* என்றுதொடங்கிச் செய்தவற்றையும் பொறைகொள்ள நினைத்தார்கள். *ஸர்வாநசேஷை:* என்ன வேணுமிறே த்ரிவித கரணங்காலானதுண்டான த்ரிவிதாபசாரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். புகுதுவாலின்றவற்றில் புத்தி பூர்வத்துக்கு கடிமை கொள்ளுகிறார்கள். பகவத்பகவத விஷயங்களில் உபசாரபுத்தி பண்ணுநர் அபசாரங்களுக்கு கடிமை கொண்டு விடவேண்டும், ஸூலபனை *பரன்* என்கிறது தான் அபசாரமாகிற தலையிறே. (சுநிர்ந்த தண்ணீர் விநியோகங்கொள் ளவனென்குக் காய்ச்சின தண்ணீர் பகையிறே. குருஷ்ணானுடைய ஆற்றலுக்கு ஸ்வாத்வத்தால் வந்த அழல் பகையிறே. *பேற்றுக்கு ப்ரபியாஜநமானது புறம்பே கிடக்க அப்ரபியாஜநங்காக் கிடந்து ஆராய்கிறதென்* என்று (சுநியுருவாதே) என்கிறார்கள். செய்வுத்தை பெல்லாந் செய்து *சீநியநாநாதே* என்ன வலையு மாகாதே தான்; இத்தலைபை யாராயில் சீருவேண்டுமடியாயிறே யிடிப்பது. பூர்வக்குத்தம் நகரமடிக் கு இலக்கல்லவே, நப்பின்னோப் பிராட்டியை மூன்றிட்டவர்களாகையாலே. பூர்வீசுவரூபம் கண்ட அர்ஜுநன், நீ என்னோடே மேல் விழந்து கலசினாடியாலே உன் வைபவ மொன்று மறிந்தி

என்புர்த்தியும் உங்கள் அபூர்த்தியும் சொல்லுவதென்ன; அதுவோ (உன்றன்னோடுறவு) நீ யெங்களுக்கு உறவன்றோ, எங்கள் கார்யம் செய்யவேண்டாவோ வென்ன; அது கொண்டோ, ஆனால் ஒரு குடநீரோடே போகிறதென்ன; (உன்றன்னோடுறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது) உன்றோடுண்டான ஸம்பந்தம் உன்னாலும் விடவொண்ணாது, எங்களாலும் விடவொண்ணாது, இருவருங்ஊடக் கருத ஸங்கேதாராலும் விட வொண்ணாது. இப்படி சொல்லுகிறது என்ன வரப்பென்ன; *நாளுன்னை யன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே நீ யென்றியிலை* என்ற பரமாணத்தைக் கொண்டென்ன; அவர்கள் உங்களைப் பெற்றவர்களன்றோ வென்ன, ஆனால் நீ பொங்கள் கையில் தந்த முலப்ர மாணத்தில் முதலெழுத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளா யென்கிறார்கள். அதாவது - "நாராயணனே நமக்கே பதை தருவான்" என்று அடியிலே சொன்னோமென்றபடி. நீ. ஸ்வப்ரகார பரிபூரணனாகையாலே நாங்கள் நிதியனாந்நிதிய ஸாபேசுராயிருக்கிற உறவினன் நாமாம் தயாபூர்ணனான வுன்றோடு தயதீய தயா பூர்ணனான எங்களுக்குண்டான உறவென்றுமாம்.

லேன், அநவதாந்தாலும் பரணயிதவத்தாலும் விஹாரசய்யாஸத் பேர்ஜநங்களில் பண்ணின அஸத் காரங்களைப்பொறுத்தருள வேணுமென்று பொறை கொண்டான் அவன்; ஸௌலப்பயத்திலே பரி மாறின தப்புக்களை பரத்வம் கண்டவாறே பொறை கொண்டான் அவன்; ஸௌலப்பயத்தைக் கண்டு பரத்வபுத்திக்கு கூடிமை கொள்ளுகிறார்கள் இவர்கள். பத்தியில் தலையாக நிற்கவுமாம், அவன்றன்னைப் பற்றவுமாம்; கிட்டினால் சொல்லுவதிதுவாய்த்து.

நம்மாலே பேரும்படியான ஸம்பந்தம் நம்மோடேயுண்டானாலும் குற்றத்தைப் பொறுக்க வேணுமென்றாலும் பல போக்தாக்கள் நீங்கான பின்பு உங்கள் தலையிலேயும் ஒன்றுண்டாகவேண்டாவோ, இவர்கள் இன்னது செய்தார்கள், அவன் இன்னது செய்தான் என்று நாட்டார்க்குச்சொல்லவதொரு ஆலம்பநம்வேண்டாவோவென்ன; (இறைவா) நீ தருவோமென்றவான்று விலக்குகைக்கு உரியாருண்டோ. (இறைவா) உன் ஸ்வரூபத்தை யுணராய். எங்கள் தலையிலே கிடந்து நாங்கள் ப்ரதிபத்தி பண்ணாமையாலே அழித்துக்கொண்ட சேஷத்வம்போலன்றே உந்தலையிலே கிடக்கையாலே எங்களால் அழிக்கவொண்ணாத சேஷித்வம். அதை அறாய்த்து எங்களுடைய காரியத்தைச் செய்யாய். அத்தலையில் குறையின்றியிலே யொழியவமையு மிறே; பேற்றுக்கு அத்தவேஷமேயிறே இத்தலைக்கு வேண்டுவது; பேற்றிற்குறத்துக்குக் கீழ் விளைந்ததெல்லாம் அத்தவேஷமாத்ரமாயிருக்கும்மிறே. (இறைவா) வாறோகிறையை நினைத்தன்று, ஆய்க்குலமாய் வந்து தோன்றின நம்மிறை.

(கோவிந்தா - இறைவா - ஒழிக்கவொழியாது - பறைதாராய்) உன்னைப்பார்த்தாலும் கைவிட விரகிலை, எங்களைப்பார்த்தாலும் கைவிடவிரகிலை (நீ) நான் ரக்ஷிக்கைக்கு நீங்கள் பண்ணின ஸாதாநுஷ்டாந மென்னென்று கேட்டால் தேவர் எல்லையிலே வர்த்திக்கிறதற்குக் குறைசொல்லப் போமோ என்கிறார்கள். அறிவுடையார், அறிவொன்று மில்லாத எங்களுக்கு விஷயவாஸமாத்ரமே யன்றிக்கே குடத்துக்குண்டானால் ரக்ஷிக்கச் சொல்லவேணுமோ. (குறைவென்றுமில்லாத் கோவிந்தா - இறைவா பறைதாராய்) *குணதுங்கதயா தவ ரங்கபதே ப்ருசநிம்வமிருதுகமுந்நமய-யதபேஷ்யமபேஷ்யதூரஸ்ய ஹி தத்பரிபூரணமீசுரீசுவரதா* என்னக்கடவதிறே. *கோபேஷணம் மம தவோசிதமீசுவரஸ்ய* உன்னுடைய சேஷித்வம் நிலைநிற்கவேணுமாகில் செய்கிறாய், சிறுமைக்கும் றேறுவதிது. *ப்ரோஷ்யஸ்ய* கூடிதல்யம் மே* என்னக்கடவதிறே. *செய்த் குற்றம் நற்றமாத்ரோ*

(அறியாத இத்யாதி) கிழத் தாங்கள் நெருங்கினபடிக்கு சுறாமனும் பண்ணுகிறார்கள். (அறியாத) அறவதாந்தாலே வந்த அஜ்ஞாநம். (பிள்ளைகள்) பாலயத்தாலே வந்த அஜ்ஞாநம். (அன்பு) ப்ரேமத்தாலே வந்த அஜ்ஞாநம். இந்த றேறுங்கனால் வந்த அறியாதந்தன்மை பொறுக்க வேணும். சுமயா ப்ரஸாதாத் ப்ரணயோவ்யாபி* என்னக்கவதிறே. ப்ரேமாந்தனைக் குற்றங்கொள்ளு கையாவது - ஒருபடுக்கையிலே யிருந்து கால்தாக்கிற்று கைதாக்கிற்று என்னையிறே: (உன்றன்னை இத்யாதி) கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணின பின்பு முதல் திருதாமஞ் சொல்லுகை குற்றமிறே. *நாராயணன்* என்றார்கள் கிழ; நீர்மை ஸம்பாதிக்கப் போந்தவிடத்தே மேன்மை சொல்லுகை குற்றமிறே.

(இறைவா) தன் கைகால் தப்புச்செய்த தென்று பொடிய விசுக்குண்டே. உடைமையடி யிழக்கை உடையவன் இழவன்றே. (இறைவா) *பிழைப்பராகிலும் தம்மடியார் சொற்பொறுப்புது பெரியோர் கூடவன்றே* ஐயுத் தடுக்கின் கிழேயிருந்து கேட்டறியாயே. நீ இறைவனாகைக்கும் தீறு கைக்கும் என்னசேர்க்கியுள்ளது. (நீ தாராய் பறை) விலக்காமை பார்த்திருக்கும் நீ எங்களைபேசுகிறீம். செய்யாய்.

கொள்ளுலந்தனே* (பறைதாராய்) ஸாதபரித்ராணம் பண்ணுகைக்கன்றே இங்ருவந்து பிறந் தருன்றே. *பறைதாராய்* என்றவாறே கோபீஜந்ததினாடைய மிகுதி குறை ஆராய்வாய் நீயன்றே இவர்கள் சொல்லுகிறவற்றை ஆராய்த்துகொடு என்றான் அருகிருக்கிறவன். (நீ தாராய்) அவன் தரு வது தந்தான், நீதும் அக்கதைத் தராய். உபாயநிஷ்டையன்றே அவன் தருவது. மேலுள்ளது உன் பணியன்றே *அஸ்துதே* என்று - அவன் அதுசெய்தால் *அஹம்மோக்ஷபிஷ்யாமி* என்னக்கவ் நீ பேசாதிருக்கவோ, ஸுலபனுள் நீ தாராய். ஸ்வாரியான நீ தாராய். ஸர்வோபாய ஸாதாரணமான ருசியை உபாயத்திலே செலவெழுதாதே சைத்திய கார்யமான ஸ்விகாரத்தையும் உபாயத்திலே செலவிடாதே எங்களால் ஸாத்யமன்றிக்கே எடுத்தல்வருபனுள் உன்னையே பார்த்துக் காரியஞ்செய் தருவீனெனும்.

(சுறவைகனித்யாதி) எங்களைப்பார்க்கிலும் நீ கார்யம் செய்யவேணும்; எங்கனையும் 'உன்னை யும் பார்க்கிலும்கார்யம் செய்யவேணும், உன்னைப்பாராதே எங்களைப் பார்த்தாயாகில் இழக்கிறோம் எங்களைப்பாராதே உன்னைப்பார்த்தாயாகில் பெறுகிறோம். ஆனபின்பு எங்களுடைய ரக்ஷணம் உன்னாலே விடலாமோ, எங்களுக்கு வ்ருத்தஜ்ஞாநஜ்ஞம்ங்கனால் நன்மையில்லையென்றோம், நீ நன்மைக்கடபென்றோம், பூர்ணனென்றோம், ஸுலபனென்றோம், உன்னேரு எங்களுக்குக் குலபாத ஸம்பந்தமுண்டென்றோம், எங்கள் தப்புக்கு அநுகபித்தோம், பொறைகொண்டோம், எங்களுக்கு இனிசெய்யவேண்டாமும்கமில்ல, இனிவுன்னை யிழவாமல் காரியஞ்செய்யும் பாராய், *தததததம் தவத்தத* இத்த்யாதி. எங்களுக்கு பரித்யாஜ்யத்தேவற விற்றிதங்களில் அந்வயமில்லையாய்த்து, ஸ்விகார்யத்தேவற ஹிதோபாயமான நீ ஸ்விகார றிபேக்ஷமாகக் கைப்புகாநின்றாய், உனக்கு ஜ்ஞாநசக்தி யிலும் குறைவற்றிருத்தது, ப்ராப்தியிலும் குறைவற்றிருத்தது, எங்களுக்கு அஜ்ஞாதிகள் பூர்ணமா யிருத்தது, குற்றங்களைப்பார்த்துச் சிறவொண்ணாதபடி ஸம்ஸ்த விரோதிகளையும் போக்குகிறே கொன்றவனு யிருந்தாய், நீ ஆனபின்பு ப்ராப்யலாப நிமித்தமாக சோதியாதேகொள் என்ற நீ எங்கள் பேசுவிதத்தைச் செய்யலாகாதே என்று எங்களாகிஞ்செய்ததையும் அயோக்கியதையையும் ஆவிஷ் கரித்து உபாயமுழந்தியையும் இங்கன் ப்ராப்தியையும் முன்விட்டு, ப்ராமாத்திகமாகப் புத்தத் தப்புக் கருக்கும் பெறைகொண்டு, எங்கள் ப்ராப்யலாபத்திக்கு நீயே உபாயமாக வேணுமென்று க்ருஷ்ணனை அபேபாதிக்கிறாக்கா.

முறையிரப்படி:— இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே—உபாய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, தங்களுக்குத்தேசியம் கைங்கர்யமென்று பரப்பத்தாற்பயத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறார்கள்—இதில் பரப்பயருசியையும், பரப்பயந்தான் இவ்னதென்னுமிடத்தையும், அத்தை அவனனுரே நர வேணுமென்னுமிடத்தையும், தங்கள் த்வரையையும் அறிவிக்கிறார்கள். திருவாய் மொழியில்

*எம்மாவிரட்டிலே
கடிமையிலே
அர்த்தத்தையநு
வீட்டில்' அர்த்த

ஆறுயிரப்படி:— இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு. *நமக்கே பறை தருவான்* என்று ஸங்க்ஷேப முதல் சொன்ன பரப்பயப்ராபகங்க விண்ணையும் இந்த இரண்டு பாட்டாலும் விவரிக்கிறார்களாய், பலத்தகுறி பரப்பகத்தை நினைப்பித்து ஸ்விக்கரித்தார்கள் கீழிப்பாட்டில்; அதில் *பறை* என்று சொன்ன பரப்பயத்தை நினைக்கித்து பரார்த்திக்கிறார்கள்—இப்பாட்டில். *பறை* என்று பரப்பயத்தை முற்படச் சொல்லி, *நருவான்* என்று கொண்டு ஸாததருபத்தை அநந்தரம் சொல்லிற்று. பரப்பய ருசியடிபாக பரப்பகந்வேஷணம் பண்ணவேண்டுமென்கையாலே. அம்மிடத்தில் பரப்பயஸித்தியில் பரப்பக ஸ்விக்கர ஸாபேசுகதை உண்டாகையாலே உபாய ஸ்விகாரம் பண்ணி பல பரார்த்தமும் பண்ணுகிறது; இங்கு, *நமக்கே* என்கிற அதிகாரி ஸ்வரூபம் இரண்டு பாட்டாலும் விசதமாகிறது. அந்நயபோக்யத்தவமும் அந்நயோபாயத்தவமும் அந்நயாரஹத்தவமும் ஸ்வரூபிதே. *செல்வச் சிறுவிரகாள்* *வைபத்திய வுழவிரகாள் நாமும்* *நாங்கள் நம்பாவைக்கு* *நாங்களும் மார்கழி நீராட* *எம்மை நீராட்டு* *சயம் வந்தோம்* *சயம் பெறு சம்மாதம்* *புண்ணியம் யாழ்மடையோம்* *நாங்களென்பது எங்களுடைய என்பதாய்ப் பாட்டுத்தோறும் தங்கையுறத்துக் காட்டிற்று—ஸ்வரூபத்திலும் உபாயத்திலும் பலத்திலும் தாங்களுக்குமிருப்பை வெளியிடா என்று கொண்டு, *நமக்கே* என்ற பத்ததை விவரித்தபடியிதே; *தூயோமாய் வந்து நாம்* என்றும் *தூயோமாய் வந்தோம்* என்றும் இரண்டு சுத்தியுண்டிதே கீழ்ச்சொல்லிற்று; அதில் லித்தியோபாய பரிஹாரம் பண்ணினவர்களுக்கு ஸாத்யோபாயத்தில் ருசிவாஸநையாதல், ஸ்விகாரத்தில் உபாய புத்தியாதல் ஸ்பர்சிக்கில் சவஸ்ப்குஷ்டம் போலேயும் தீசஸ்ப்சம் போலேயும் இருப்பதொன்றிதே. அவை இரண்டசுத்தியுடில்லையென்னுமிடம் கீழ்ப்பாட்டிலே வெளியிட்டார்கள்; ஸாத்யத்திலும் வந்தால் ப்ரயோஜனாத்நா ஸங்கம் நடப்பதல் அகவாயிலே போக்குத்தவபுத்தி நடப்பதல் செய்தால் விஷயோஜனம் போலேயும் உச்சிஷ்டமாதம் போலேயும் வருவதொரு அசுத்தியுண்டிதே; அந்த எச்சில றுத்து போகசுத்தி பண்ணுகிறார்கள்—இப்பாட்டில். *ஆசற்றா* *மாசற்றா* என்கிற இரண்டு தோஷமு மற்றவர்களையிதே *ஸ்வந்தர்மாந் ஸ்வகாமாதர்ச்ச* *தொழமின் தூயமதத்தாய்* *உபாய பரிஹாரத்திலுடைய அநந்தரத்திலே ருசி கார்யமாய் வருவதிதொரு பேற்றில் த்வரையும், ஸாத்யத்திலே ஸாதநபுத்தி நடக்கும்படியான கலக்கமும், ஆர்த்தியை ஆவிஷ்கரித்து வளைக்கையும், பரப்பயந்தா சத்தைகுழைக்கையும், புருஷார்த்தத்தில் அவிச்சித்தமான பரிபுடும், பரப்பயம் பலமாமப்படியான அபேசைஷம் இவை ஆறும் பரிஹரித்த உபாய பலமாய் விஷயோமாவிரிதே. 1. காலமே கண்ணுறங்காதே வந்து துவரும்படியான த்வரையும், போற்றுதற்குப்பொருள் தேடும்படி 2. யான கலக்கமும், தங்கள் வடிவைக்காட்டி வளைக்கும்படியான ஆர்த்தியும், தோன்பை ப்ரயாஜமாகி 3. வேண்டினவற்றிலடேகை அந்நபடியும், பரிபூர்ணமாக கைங்கர்யத்தை அபேசுகிக்கிறபடியையும், 4. அதில் களையறுத்ததா வேணு மென்று சொல்லும்படி பரார்த்திக்கிறபடியையும் காட்டி, *நாழ்மடையோம்* என்ற புண்புத்தியுடைய பலங்களை வெளியிடுகிறார்கள். கீழ்ச்சொன்ன உபாயத் துக்கு வேறென்றை பலமாக்குகையாவது—மாணிக்கத்தையிட்டு தவிடு கொள்வாரைப்போலேயிதே. அந்த உபாயத்துக்கு உபாயாந்தரதிவ்ருத்தியோலே ஸகல பல ஸாதாரணமென்று விரோதியான பலத்தை யபேசிக்கலாகாதிதே. ஸ்வரூபநுத்பமான பலத்தில் தங்களுடைய அறிநிவேசத்தை

யறிவிக்கவேணு
மதாய், கருந்தன
டொத்த பரப்ப
அத்பந்துறகுப
பரமபரப்பயதை
வெளியிடவேணு
புருத்தோபித்த
நிஷ்கர்ஷம் பண்
பரப்பயத்தை நி
மானபாகவதாநு
ஆழ்வார்; அவரி
என்று - புருஷார்
நிஷ்கர்ஷம் பண்
பெண்கள், அக்
ஆதரத்தோடேபு
வும் கொடுக்க இ
வந்தகாரியம் த
கொண்டு* என்ற
தெரிந்ததில்ல
தலைதருமாறான
நினைவைக் கோ
படியார் பரப்ப
வொண்ணுதபு
யென்கிறார்கள்.

வய:—

மாட்டாத நாகம்
இவர்களுக்கு
தகர்மமாக விரு
பகாம் பூர்வபச
தார்போலே அந்
(சிற்றஞ்சிறுக்க
யாவது; *ஆய்
அதிகரிக்கும்படி
விடிவுக்கு அமை

எம்மாரிட்டிலே ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து, அதில் சமதசையான அர்த்தத்தை *நெடுமாற* கடிமையிலே* யருபவித்து முடித்தது; இதில்—முந்தறு சமதசையான *நெடுமாற* கடிமையிலே* அர்த்தவாதயருபவித்து, அது நிலை நிற்கக்கூகவும் அத்தைக் காத்தாடலுக்கூகவும் *எம்ம* வீட்டில்* அர்த்தத்தோடே* தலைக்கட்டுகிறது.

புறிக் கலே ஹிமன்று ச்ருக்சிதநிர்ஸஸித்தமாய், கருத்தறியும் *முதுவர்* கைப்பட்டுக் கிடக்கு மதாய், கருத்தையால் வாஸநையாலே அவர்கள்பிறந்த விடத்தில் அபேஷிக்குமதாய், அவர்களோ டொத்த ப்ராப்தியை யுணர்ந்தவர்கள் புரிக்குமதாய், பகவதநிபார்ஹசேஷமான வேஷத்துக்கு அப்பந்தமறுபுமாய், *ச* வானுடைய முகவிகாஸத்துக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள பரம்பாப்யத்தை ப்ரபந்த நிகமனம் பண்ணுகையாலே, எல்லார்க்கும் தெரியும் படி வெளியிடவேண்டுமையாலே — நாட்டார் — இசைகைக்கு — நோன்பு — என்று ஒன்றை வ்யாஜிகரித்துப் புகுந்தோபித்தனை; எங்களுக்கு உத்தேசம், உன் நிருவடிக்கிலே நித்யகைகம்யமென்று ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிறார்கள் *எம்மாரிட்டி* லர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டுகிறது. *எம்மாரிட்டிலே* ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து, *ஹிமனில்* காலத்திலே* ப்ரார்த்தித்து, அது தன்னுடைய எல்லா நில மான பாகவதாபுபத்தி *நாமம்* வாய்க்க* என்று *நெடுமாற* கடிமையிலே* ப்ரார்த்தித்தார் *ஆழ்வார்*; அவரிற் காட்டில் இவர்களுக்குள்ள வாசி: — “நோபப்போதுவர்” “எல்லாரும் போந்தாரோ” என்று — ப்ருவார்த்தத்தில் சரமாவதியிலே முத்தடியிலே நின்று, அது நிலை நிற்கக்கூக ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணி அர்த்திக்கிறார்கள். *ஆவாவென்றாய்* நந்தநர் *எம்மேல்* விழியாவோ* என்று கொண்க, அந்த நர்மநிபாதித்தார் போலே மநீநாதித்துக் கொண்டு வந்தபடியே, நாமம் பெரிய ஆகரத்தோடே புறப்பட்டிருந்து, வந்த *கரியங்களை* செல்லுங்கோளென்று கேட்டு, வேண்டுமென வும் கொடுக்க இயைந்தது, பறைகொண்ட காலத்துக்குப் பெரும் ஸம்மாநம் பண்ணுவதாக இசைந்து, வந்தகாரியம் தலைக்கட்டி விட்டோம், நிரிய பவறதராய்* என்று நின்றுங்கள்; *பாடிப்பறை* கொண்டு* என்று அங்கு மேலேயும் ஒரு பறைபுண்டாயிருந்தது, நாமதறிந்திலோம், நமக்கு இதுவே தெரிந்ததில்லை, மேல் விளையுப்படி காண்கிறோமென்று பேசாதேயிந்தநர்; எங்கள் தவரையையும் தலைகடுமாறான பரிமாற்றத்தைபுன் கண்டுவைத்து இதுக்கு ஹருதயம் கேட்டிலை! எங்கள் நினைவைக் கோய் என்று தொடைத்தடுகிறார்கள், சிறப்பண்ணின ப்ராபகஸ்வீகாரம் அஸத்தாமமாம் படிமான ப்ராப்ய ரூபியையும், *உன்னாலே* பேறு* என்று அறுதியிட்டால் நீ வரக்கண்டிருக்க கொண்ணுதபடியிருக்கிற தவரையையும், எங்கள் ஆற்றமையின் ஸ்வபாவத்தைபுன் கேளா யென்கிறார்கள்.

வயா: — (சிற்றஞ் சிறுகாலேவந்து) சிறப்பெண்களாகையாலே குளிக்காலத்தில் புறப்பட்ட மட்டாத நாங்கள், அற்புதோதோடே புறப்பட்டு வரும்படியன்றோ எங்கள் தவரை யிருந்தபடி இவர்களுக்கு ஆபிமுக்யம் பிறந்த காலம், ஆத்மறுதி சிந்தனத்துக்கு ஸத்வேத் தாகலமாக விருக்கும் ப்ராஹ்ம முறையித்தாய் வந்து விழுந்தது. மாஸம் மார்கழி மாஸமாய், பசும் பூர்வபக்ஷமாய், அதிலே பெண்ணியாய், அப்படியே ஒரு நாணுவந்து பவித் தார்போலே அத்திவஸத்தில் முறையித்தமும் ப்ராஹ்மமாய் வந்து விழுந்தது. (காலை) (சிறுகாலை) (சிற்றஞ்சிறுகாலை) *செங்கல்* பொடிக்கூறை* என்று—தாமஸதம் உணரும்படியான வளவு—காலை வாயது; *ஆய்ச்சியர்* மத்தினிலோசைபடுத்த* என்று—இடைச்சிகள் உணர்ந்து ஸ்வருத்யத்திலே அநிகரிக்கும்படியானவளவு—சிறுகாலாவது, *ஆய்ச்சியர்* மத்தினிலோசைபடுத்த* என்றுதான் விடிவுக்கு அடையாளமாகச் சொல்லும்படி, அங்கு முன்னே உணர்ந்தார்களிறே தாங்கள்;

நாயி
SUN
திங்கள்
MON
செவ்வ
TUE
புதன்
WED
வியாழ
THU
வெள்ள
பு

பாடல்கள் - கவிதை - கவிஞர் கவிதை -
"சுவைமயம் மெல்லம்" - புத்தொல்குடி கவிஞர் கவிதை -

186 திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு - சிற்றம்

** சிற்றஞ் சிறுகாலே வந்துன்னிச் சேவித்து* உன்
பொற்றாமரை யடியே போற்றும் பொருள்கேளாய் *
பெற்றம் மேய்த்துண்ணுங் குலத்திற் பிறந்து* நி
குற்றேவலெங்களைக் கொள்ளாமற் போகாது *
இற்றைப்பறை கொள்வானன்று காண்கோவிந்தா *
என்றைக்குமேழே பிறவிக்கும் * உன்றன்னை
குற்றேமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம் *
மற்றை நங்காமங்கள் மாற்றேலோ ரெம்பாவாய் *

(29)

இவர்களுக்கு, ராஜா கழிந்து பகல் வருவதற்கு முன்புத்தை நடுவில் போதையிறே நினைக்கிறது; அன்றாடத்தைக் குலைந்து பார்ப்பது தகை புருவத்திற்கு முன்புத்தை அன்றாடத்தைச் சொன்னபடி. *முனிவர்களும் யோகிகளும்* உணருங்காலம்-சிற்றஞ் சிறுகாலையாவது ஸம்ஸாரியான நிலை குலைந்து முத்தனுவதுக்கு முன்பு முழுசுடிதல் அங்குரித்த தசையிறே. இருள் அகன்றவனவாய், வெளிச்சேறிப்பள்ள வளவெல்லாம் பரகாசியாத வளவாய்த்து; இது விஷய பராவண்யத்தாலவரும் அறிவுகேடன்றிக்கே பகவதன்விஷயத்தில் ஐந்தாநங்கொண்டு நோன பரிமாற்றமு மின்றிக்கே யிருக்கிறவனவாய் பிடித்தபடி. *காலை நன்றாநத்திறை படித்தாடி* என்று ஐந்தாநத்தித்தாவகாஹந்த் துக்கு யோகியமான காலம் பெற்றபடி. *தாமரையன் கெள்வெனருவனையே நோக்குமுணர்வு* என்று சரிய்பதிலை விஷயிகரிக்குமதிறே-நன்றானமாவது; நுறைபுகையவாய்-ஸதாசாரியோ பதேசமுலமாக, பிராட்டி புருஷகாரமாக, பாகவதர்கள் உடத்துணையாக எம்பெருமானைப் பற்றும்படி. *உன்மணனை எம்மை நிராட்டு* என்று - துறைதப்பாம விழித்தவர்களிறே-இவர்கள். *ஒயும்பொழு தின்றி* விடிவுகாணாதபடி நீண்ட ஸம்ஸார காளராதிகழிந்து, *பகற்கண்டேன்* என்று ஒருபகல் முகஞ்செய்கிற ஸமயமிறே. *அந்தந்தம் இவா ஐஞாநம்* இத்யாதி. காலைமலை என்று ஒரு நியதியில்லையிறே; அவன் தோற்றமும் காலம் விடிவாமத்தையிறே. திருவாய்ப்பாடிக்கு, நாட்டார் விடிவு அஸ்தமயமாய், ஸர்வபுகைகளினுடைய அஸ்தமயம் விடிவாயிறே நடப்பது *ஆவிர்ப்பூதம் மஹாத்தமா* என்று-அபராதம் விடிவாய்வந்து விழுந்ததிறே. *விரியுங்கதிறே* போல்வாலிறே. (சிற்றஞ்சிறு காலே) சிறுகாலே வளில் உன்னைக் காணவொண்ணாதென்று சிற்றஞ்சிறுகாலே வந்தோம், *சிறுகாலே யூட்டி யொருப்படுத்தேன்* என்று மாக்கு பரத்தந்தராய் இளங்கன்று மேய்க்க வேணும், விடிந்தவாரே *காலிப்பின்னே போம்* *எல்லையும் போதாவரும்*, *நிராட் மைத்துவைக்கையாலே*, *ஆடி அருது செய்யும்*, *அல்லுற்றுள் வந்த பின்னை*, என்றிறபடியே இருந்தே ஆள்பார்த்து உரையேறிபடி, அபிமதைகளை நோண்டுகண்டிடுவ புணர்ந்து, *இரா நாழிகை முனெழுசென்ற ராறே* இங்கே கிடைகாட்டவரும், அக்காலமறிந்து வந்து கைக்கொண் டார்கள். நாள்தோறும் ஒரு விடிவண்டாய் நடக்கிறதிறே; ஸாப்பாதமாய்த்து இந்த நிவஸிமொன்று மாய்த்து.

அதுக்கடி என்னென்றால் (வந்து)-வந்தவருத்தத்தை "வந்து தலைப்பெய்தோம்" என்று கிழே சொன்னார்களிறே (வந்து) ஸம்ஸார பதலியில் ஓடினவர்கள் மீண்டு வருவதிலும் வந்தருமுண்டு எங்கள் ராத்திக்கு. தேவாதிமாபிதாரம் பண்ணியிருப்பாண "எதிர் துழல்புக்குத்" திரிசிறவனுடைய யத்தந்தாலே வருவிக்கலாம், நிவந்தி ஸாத்தியென்று ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து வாராதாரை வருவிக்க

கேட்ட
சுவை
கவிதை
திருப்

வாய்

*பாறும்

திலே. அநாத

*நாரணனைக்க

கவிரிதே.

கரியாருபமான

பெருமான் திரு

வார்த்தையாலு

மாட்டிற்றிலெ

*பத்யமாயிக

(வந்து) *இன்

யன்றே த்வை

கொலோ வரு

புறீமவந்து,

பிராப்தமாயிரு

வந்து, உட்க

பாலோ

இவ்வார்த்தை

ஸ்வரூபத்தை

காரிக்கு பரவ

பெண்மை சிற்

நீங்கள்

என்கிறார்கள்.

இத்தலையில்

தானே மிகை

செய்தோம்.

கைபுகுந்தாறு

யிலேயிழிந்து

களைப் பண்ண

விஷயம் வரு

தன்னைத் தரு

பண்ணுகுத்த

மலர் கருத்த

சேவித்து) *

த்குத்தனும்

என்கிற இரவு

தொடர்ந்து

திரிந்து. *நா

கூட்ட மகன் யான் நான் உன் கைகளைப் பூசும்பதன் கிடந்து—“இந்த
சுவைத்த கொட்டை” என்று சொன்ன.
சிறுவன் வம் எல்லா சுவை எல்லா பருகித்தான் எல்லா சுவை எல்லா பருகித்தான்

திருப்பாவை வியாக்கியானங்கள் இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு - சிற்றம் 187

வ்யா: (சிற்றஞ் சிறுக்காலே) சிறுப்பெண்கள் எழுந்திருக்கவொண்ணாத குளிர்போதிலே.
பராஹ்மே முறையித்தே சோத்தாய சிந்தயோதாத்மனோஹிதம் என்று ஸத்வம்நயெடுத்தகாலத்
திலே. அநாத்யதூதநாதநகரம் நீங்கி பகவத்ஸிஷ்யம் வெளிச்செறிந்த காலத்திலே என்றமாம்.
*நாரணனைக்கண்டேன்-பகற்கண்டேன் என்னக்கடவதிறே. (சிற்றஞ்சிறுக்காலே) என்று - ஜாதிப்
கவாதிறே. உபாயஸ்விதாரத்தில் உபாயப்ரதிபத்தி பண்ணுதபடியான நிலையிலே நிற்கிறவர்களை
கரியாகுபமானத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டு வரும்படி பண்ணுகை யாதிறே. *உவாசச* என்று
பெருமான் திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்திற்றுப்போலே சொல்லுகிறார்கள். வாவுக்கு நோவுபடுகிறவனை
வார்த்தையாலும் புண்படுத்தினான் தான் சரண்பாகப் பற்றிவந்தாரை யுண்டாக்கிக் காரியங்கொள்ள
மாட்டிற்றிலென்றதிறே. விரிஷணனை; அப்படியே நாலடியிட்ட நாங்களை வந்தோம் என்கிறார்கள்.
பத்யபாழிகமாத் என்று-நாம் வந்ததூரம் பாராதே வாசலாடும் புறப்பட்டது பொறுத்திலே.
(வந்து) *இவ்விதி போதுமாகில்* என்று-வந்தால் காரியங்கொள்ள விரும்பும் நாங்கள் வரும்படி
யன்றோ தவறையிருந்தபடி. (வந்து) பிறந்தவிடத்தில் நின்றும் ஆயர். குலத்திலே வந்து, *மழை
கொலோ வருகின்றது* என்றும்படி. *வீதியூட்டெவந்து,* *நம்நெடுவின் நடுவீடுவந்து* *கதவின்
புறமீடுவந்து,* *முற்றம் புதிந்து,* *நம்மில்லம் புதிந்து* *நீமலாணைமேல் வைநி,* *மலைபுர
ப்ராப்தமாயிருக்க; படுக்கையை விட்டுப்படி கூடந்து, *காவலங்கடந்து, *உன் நோண வாசலிலே
வந்து, உட்கட்டிலே புருந்து, *பள்ளிக்கட்டிற் கிழே* சிற்றஞ்சிறுக்காலே வந்த வருத்தமறிய வேண்
டாலோ *கறவைகள் பிள்ளென்று* என்று அந்தப் போக்கு நிகர்ஷமாகச் சொன்னாற்போலே,
இவ்வார்த்தையும் தப்பு என்றிருக்கிறார்கள். ஸ்ரூபத்தையுணராதபோது அது ப்ராப்தமாயிருக்கும்;
ஸ்ரூபத்தை யுணர்ந்தால் இதுப்ராப்தமாயிருக்கும். உபாயந்தாத்துக்கு நின்றுத்தி நோவும்; இவ்விதி
காரிக்கு ப்ரவருத்தி குற்றம். ப்ராப்த்யபாவணயம் ஸ்ரூபத்தை மறப்பித்தது. *பூமருவுகோல நம்
பெண்மை சிந்தித்திராதுபோய்* என்னப்பண்ணுமிதே.

நங்கள்வந்து செய்த தப்பு என்னென்ன; (உன்னைச் சேவித்து) இதிறே நாம்மன் செய்த தப்பு
என்கிறார்கள். எங்கள் ஸ்ரூபத்தை யறியாவிட்டால் உன் ஸ்ரூபத்தைத்தான் உணர்ந்தோமோ.
இத்தலையில் மிதராவனநயாயிருக்கை-இவனை விடல்தான் உனாகாதபடி யிருக்குமவனிறே. வரவு
தானே மிகையாய்ப்படியிருக்கிறவுன்னை, அதுக்கு மேலே துராராத்பக்கல் செய்வதெல்லாந்
செய்தோம். பஞ்சாத்திவிதையயிற் சொல்லுகிற பரிவருத்தியைக் கரைப்பறி. துஸ்ஸாதமாய்க்
கைபுகுந்தாலும் நிஸ்ஸாரமான விஷயங்களிலே துணுந், அதுதனக்கு உறுப்பாக இதாஸைவ
யிலேயிழிந்து. அவர்கள் முகத்தில் விழித்து, அவர்கள் முகத்தில் வெம்மைபொறுத்து, நீசபாஷணங்
கடாப் பண்ணித்திகையாகிற ஸ்வயருத்தியை அநாதிகாலம் பண்ணிற்று. அத்தைத் தவிர்த்து
விஷயம் வகுத்ததாய், ஸுசீலனாய், ஸ்வராதனாய், *புலவ்சொள்வடிவுபடைத்தவனாய்,* *தானே
தள்ளாத் தருவானாய்,* *தந்தால் பின்னப்பொருகாலமும் கைவிடாதவனாயிருந்தவனை உசிததாஸ்யம்
பண்ணுகை ப்ராப்தமாகச் சொல்லாநிற்க, எதிரே இட்ட நாலடிக்கும் பொருளே உபசாரஞ் சொல்லு
மவன் கருத்தறிகையாலே, பின்னே தொடர்ந்து ஸேவித்ததைக் குற்றமாகச்சொல்லுகிறார்கள். (உன்னைச்
சேவித்து) *ஸோப்ய கச்சத்* என்று-அபிகந்தாவனவுன்னை அபிசமநம்பண்ணி குசல ப்ரத்தத்திலே
ந்ருப்தனும் உன்னை நான்கள் ஸேவிக்கை மிகையன்றோ. *சென்று நாம் சேவித்தால்*
என்கிற இரண்டுமிகையும் செய்தோமிதே. *பிள்ளேசென்று* *நுழுவேறின்று* என்று எங்களைத்
தொடர்ந்து ஸேவிக்கிறவுன்னை, *பேஜார் முருந்தபவீம்* என்கிறபடியே சவடுபாந்துத் தொடர்ந்து
திறிந்து. *நாரணன்போடிடெல்லாம் சோதித்துநின்று* என்னக் கடவதிறே.

பேச்சு. *வெட்டி வெடியாலே* என்னுமாபோலே. (வந்து) சேதநர்க்கு பகலல்லாபம் அவன்வர வாலையாய்க்கை, *வந்து* என்றது—ஆதாரிசயத்தாலே. இதுதானும் அங்குத்தைந்த மிகையாயிறே யிருப்பது. எங்கவென் பென்னில்; *புத்தயாமிகமாச்சைவ ஸ்நேஹஸந்தர்சனே ச* என்று நி யிருந்தவிடத்தே வந்து. ராகம் க்ரஹப்பதி ஸஹியாகிறே. (உண்ணிச் சேவித்து) பலம் வேண்டாதே ஸாததகாலத்திலே ரஸிக்ருமுன்னிச் சேவித்து. *ஸு-ஸுகம் கர்த்தும்* என்றும், *பலமுததுசிர்*

ஸேவித்தவளவேயோ, அதுக்கு *மேலேயும் சிலசெய்திலோமோ* (உன்பொற்றமுமையடியே போற்றும்) துட்டக்கண்டபூவை விலை மதித்து விற்பாரைப்போலே, கண்ணு அதுபவிக்கையே ப்ரயோஜந மாயிருக்கிற திருவடிகளைப் பெற்றுவைத்து வேறெயொரு ப்ரயோஜநம் தோற்றும்படியான செயல் செய்த செல்லாமை பாராய். (சேவித்து-போற்றும்) *தொடர்ந்தேத்தமும்* என்கிறபடியே. (உன் அடி போற்றும்) ஸ்வரூபமுதிகள் போற்றுக்கிரேமல்லோம். (அடியே போற்றும்) அங்குத்தைக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணி தனக்கும் ரகசைதேடிக் கொள்ளுகையன்றிக்கே, தன்னை யழியமாறியும் அத்தலைக்கு நன்மைகளை ஆசாஸிக்கை. புத்ரசிஷ்யதாஸாகிகள் தாங்களும் உண்ணுந் து பித்ராகி களற்கும் சேஷமாயிருக்குமா போலன்றிக்கே, அத்தலைக்கே சேஷமாயிருக்குமிகுப்பு தனக்கு உஜ்ஜீவ நமாயிருக்கை. (உன்னடியே போற்றும்). அடியானுக்கு அடியிலேயிறே ப்ராப்தி *அடிச்சியோம்* என்கிறநிவர்கள் *செருளும் துறப்புக்கடட்டில்* போகார்களிறே. (உன்பொன்-அடி) *உலகமொந்த பொன்னடி* போற்றுகிறவர்களோ *காடுதைந்த பொன்னடி* போற்றுகிறவர்களோ நாங்கள் அவை. *உலகமெல்லாந் தலைவிளங்குகின்றதல்* *வானவர்தம் சென்னிமலராவதுதலாயிறே அந்தப் பொன்னடிகள் இருப்பது; இது, *மாமகாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும்* என்றிறே இப்பொன்னடி யிருப்பது. (உன்-பொன்-அடி) (எல்லார்க்கும் பொதுவாயிருக்கையும், ஸ்ப்ருஹணியமாயிருக்கையும், கண்டால் வெடவொண்ணுதிருக்கையும், விட்டால் பிழைக்க வொண்ணுதிருக்கையும்.) வெறும் பொன்னடியாயிருக்கிறதோ *பொற்றமுமையடியான்தே. ஸாதததவமும் ஸாதததவமும் பூர்ண மாயிருக்கை. *தாமமாயன்னை பொன்னாடி*யிறே *தரம் மீதியம் தவ பாதபங்கஜம்,* (உன்பொற் முமையடியே) எங்குந்த பொன்னும் பூவும் புறம்பே தேடவேணுமோ. (உன்பொற்றமுமையடி) பெண்களுக்குப் புறம்பு அற்பபராதைக்குண்டானால் க்ருஷ்ணன் அவற்றைக்குலைப்பதும் திருவடிகளாலே, *அழித்தாபுந் திருவடியால்* *கற்றினம்மோத்த வெந்தை கழலினை* என்று-ஆச்யன் யமும் இது; *அவன் தானினைக்கிழப்புதல் காதல் என்று ஆஸ்யப்படுவதும் இது. ஆசாநுணமாச *தான்கண்ணுகொண்டே தலைமேற்புனைத்தேனே* என்று இவர்கள் *சென்னிக்குக்கோலமாகச்* துவைதம் இக்கறம் (போற்றும்) *பரமனாடியடி* *அடிபோற்றி-ஹ்லஹ்போற்றி* என்று முடியச் சொல்லிக்கொண்டு போத்தார்களிறே. *கண்ணன்தான்* வாழ்த்தும், தவ்வுருப்பாத்தமா படிக்குகிறே. இதுக்கு மேலே ஒன்று நினைக்கும்படியிறே ரூசிகார்யமாய் வந்த ஆற்றலும் விருத்தபடி.

(போற்றும் பொருள்) போற்றுகிற ப்ரயோஜநம். இவர்கள் *போற்றும்பொருள்* என்று மாரித்திக்கொண்டு சொல்லத் தொடங்கியவாறே சிற்றந்தரிலுமாயினாது வந்த அனந்தவலையே விவந்த *போதிக்ஞ்சகாயம்* இவர்கள் *கோணக்கனிவாயில்* பழப்பிலும், பேச்சிலினிமை யிலும், ஸ்ரவணதிலும், *பாட க்ரஹம் சிலம்பும்* க்வநிக்கிற இவர்கள் பொற்றமுமையடியிலும் கண்ணை வைத்து நாம் செல்லுகிற விது இவன் பாதிபதி பண்ணுகிறவன் என்று நினைந்து போற்றும்படி அந்நயப ஸ்ரமிருந்தான், “கோணாய்” என்கிறார்கள். இவர்கள் நாம், தங்களைப்பற்றித் தாங்களே நின்று வந்ததை சொல்ல வேண்டாவோ வந்ததை சொல்லாநிற்கச்செய்தே “கோணாய்” என்னும்போது நடுவே அந்நயபானுக வேணுகிறே. (கோணாய்) எங்கள் ப்ராப்யத்தை அழித்தோ ந உன் ப்ராப்யம் பெறப்

என்றுமிறையிருப்பது. அதுக்குமேலே ஓர்ஞ்சலையையும் உண்டாக்கமாட்டாதவன்னைச்சேவித்து, *எழுதுமென்று* மிது மிகையானவன்னைச் சேவித்து, ஸேவ்யரானவர்கள் ஸேவகரம்படி அத்தலை இத்தலை யாவதே! *ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி* - என்னக்கடவுதினே.

(உன்பொற்றாமரையடியே) மஹார்க்கமுமாய், போக்யமுமாய், ப்ராப்தமுமாயிருந்த திருவடி களிலே, *அடியே* என்கிற அவதாரணத்துக்குக்குத்து *ஸர்வாத்மநா பர்யநுபீயமாநோ யதா

பார்ப்பது என்று அடியைபிட்டுத் தொடையைத்தட்டுகிறார்கள். (கேளாய்) *அத்யாபயந்தி* என்று ஒதுவிக்க இழிந்தவளாகையாலே *க்ருயதாம்* என்று கேட்பிக்க வேணும்மிறே. இவற்றைக்கு சிஷ்யன் வாய்த்தாப்போலே ஆகவொண்ணாதே இவர்களுக்கு. “கேள்” என்று - பெண்களுக்கு முதலிலே க்ருத்தயாம்சம் சொன்னார்கள்; இவனுக்கு கர்த்தவ்யாம்சம் சொல்லுகிறார்கள். அழகிது, எனக்குத்தான் ஏதானால் நல்லது, உங்கள் பேச்சே யமையாதோ, இதொருபொருள் கேள்வியாயிருந்தது விடிவோறே வந்துகொண்டிருக்கோள், நமக்கு உசித தர்மங்களையும் விட்டு, புறம்புள்ள அந்யபாரதை களையுங்கூறித் தீ, இற்றைக்கு இதுவே கேள்வியாக விருக்கிறோம், சொல்லலாகாதோ என்றான்; (நீ - கேளாய்) “சீரியசங்கசந்ததிலே” யன்றோ நீ யிருக்கிறது, தர்மாலஸந்ததிலே யிருப்பார்க்குக்கேட்க வேண்டாவோ.

(நீபோற்றும் பொருள் கேளாய்) உனக்கு, காமத்திலே இவர்கள் காரியஞ்செய்க்கிறோம் என்று ஆறியிருக்க வொண்ணாது, தவிரக்க வேணுங்கொணைக்கிறார்கள். பேறு உங்களுதாய் நீங்கள் தவிர யாநின்றிகொளே என்றான்; (பிறந்த நீ) இவ்வளவாக தவிர்த்தோம் நாங்களாகி வன்றோ மேலும் நாங்கள் தவிர்ப்பது, *எதிர்த்துமல்புக்கு*இவ்வளவாக க்ருவிபண்ணின நீ பலவேளையிலே ஆறியிருக்க லாகாது காண். எங்கள் ருசிகார்யமான த்வரைக்கு முற்பாடனான நீயே பேற்றுக்கு முற்பாடனாக வேணுங்காண். எத்தனை கார்யத்தைபிட்டுப் பிறப்போமென்று தெரியாது, இதென்னப்பிதென்ன; (பெற்றம் மேய்த்துண்ணுங் குலத்தில் பிறந்த நீ) இங்கு வந்து பிறந்தது ஏதுக்காக? ஆர்க்காக? என்று விசாரிக்கலாகாதோ. (பெற்றம் மேய்த்துண்ணும்) நீ பிறப்பிலியாய் பிறவாதார் நடுவே யிருந்து பிறவியற்றார்க்கு முகங்கொடுக்கிற நிலத்திலே வந்தோமோ, பிறவிக்குப் போர பயம்பட்டு உன்னை? காஸ்கட்டுவாருள்ளவிடத்திலே வந்தோமோ, பிறவாநிற்கச்செய்தே ஆசார்பரதாநர்புருந்து நியமிக்கும் ராஜகுலத்திற் பிறவியிலே வந்தோமோ, வாலால் உழக்குக்குப் பசுமேய்க்க வந்து வயிறு வளர்க்கும் எங்கள் குலத்திலே நீ என்செய்யப் பிறந்தாய் என்று விசாரிக்கலாகாதோ.

(பெற்றம் மேய்த்து) தாழ்த்தவர்களை அடிமை பண்ணும் இக்குலத்திலே பிறக்கச் சொன்னாய்? பரகண்ணமும் பண்ணாமல் ஸ்வகண்ணமும் பண்ணாதார் குலத்திலே யுன்னப்பிறக்கச் சொன்னாய்? (பிறந்தநீ) நீ ஆசைப்பட்டாய் பிறந்த பிறவியன்றோவிது. (பெற்றம் மேய்த்துண்ணுங் குலத்தில் பிறந்த) *எங்கள் பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப் பிறந்தான்* என்றால் இவர்கள் நினைத் திருப்பது. (குலத்திலேபிறந்த) குலத்துக்குத் தலைவனானவர் வயிற்றிலே பிறந்தபடியாலே எல்லார்க்கும் ஸாதாரணமிறே இப்பிறவி. நாம் உங்களிலே வந்து பிறந்தோமாகில் நம்மைச்செய்யச் சொல்லுகிற தென்னென்ன; அந்தரங்க வஞ்சத்திலென்னச் சொல்லுகிறோம்; ஆரைத்தானென்றான்; (எம்மளை) குலத்தில் பிறந்த நீ “குலங்கொழு கோவியரான” எங்களைக் கொள்ள வேண்டாவே. [கோகுலேஸத்தூசீ] எங்களிலே ஒருத்தியை ஆசைப்பட்டன்றோ நீ யிங்குப் பிறந்தது. (எங்கள்)

நல்லெயித்திருபதியோகம்* என்னுமாபோலே வேறொரு பாயோஜந்தத்துக்கு ஆளாகா திருக்கை. (போற்றும்) போற்றுகைபாவது - ஸ்வாமிக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகை. (பொருள்கோளாய்) முன்பேயிருக்கிறவனை - கோளாய்* என்பாணென்னென்னிலி; இவர்களுடைய ஸ்துதாயயவயங்கனிலே உன்பரர்க்கைவிட்டு நாங்கள் சொல்லுகிறவார்த்தையைக் கோளையென்கிறார்கள்.

திருமாமகள் மணமகள் என்கிற பாதாநமூறிவிகள் உன்னைத்தேடி நிற்க, நீ ஆசைப்பட்டு மேல் வீழும்படி உசுக்கைப்படியுடையன எங்களை *ஓசிசெய் நுண்ணிடையினவாய்ச்சியாந் தியுக்கு நல்லவர்* என்று நாங்கள் ஆதார விஷயமென்று ப்ரஸித்தமன்றோ. (பிறந்த நீ-எங்களை) பிறவாதாரைப் பிறவாதார் ஏவிக்கொள்ளவும், பிறந்தாரைப் பிறந்தார் ஏவிக்கொள்ளுகையும் ப்ராப்தமன்றோ. *இவ்வாய்க்குலத் தாய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்த வெங்களை விரும்பியன்றோ* *நீ ஆயனாய்பிறந்தது* *ஆயனாய்* கியாயம்மங்கை வேயதோள் விரும்பினாய்* (எங்களை) பசுக்களுக்கு வேறு ரசாக்களுடாகிலும் உன்னையொழிய வேறு ரசாப்பாரில்லாத வெங்களை. பசுக்கள், தானும் பறித்துத் தின்றனும்; பிறநம ஐயோ! என்னும்படியிருக்கும்; இரண்டாகாரமுமில்லாத வெங்களை. (குற்றேவல்) அந்தரங்கமாய் எவிக்கொள்ளுமது. *முகப்பே சுவைப்பணி கொள்ளவேணுமிதே* *விடுத்த திசைக்க நுழைமல்ல, *சுருதுமிடத்தில்* வ்யாபாரமுமல்ல - அணுகின வ்ருத்தியும் ஏவின வ்ருத்தியுமாகவேணும். திருத் தினைக்குள்ளில் வ்ருத்தி;-உடைவாரும்* அருக்குருவு மெடுத்தல், கலசப்பாண பிடித்தல், படிக்கம் வைத்தல் *உமிழும் பொன்வட்டி* லெடுத்தல் திருவடிகள் விளக்குதல், ஒலியன் பணிமாறுதல், சாமா மிரட்டுதல், அடைக்காய் திருத்துதல், அடிவருடுதல், *முலைகண்டீர்* வணைத்தல், இவை தொடக்க மான்வை*கோவிந்தற்குப் பண்ணும்* குற்றேவலாகிறது. இவையெல்லாம் க்ரமத்திலே கொள்ளுகிறோமென்றான்; (எங்களை)தாஸ்பத்தில் சுவடறிந்து அதில் குசியும் த்வாரயும் விளைத்து கம்பம் ப்ரபி பொறுக்க மாட்டாதபடி வந்து மேல்விழுகிற வெங்களை. அந்தந்த ரசாந்தத்துக்கு நாங்குரிப்புகுதோ மென்று தோற்றியிருந்ததோலென்று தங்களாரற்றமையை மணித்துக் காட்டுகிறார்கள். சிறிதுவிட்டுப் பிடிக்கவறியாத வெங்களை ஒரு படுக்கையிலே யொக்க விருக்கப் பிரிவதற்கிரங்குமெங்களை.

(குற்றேவல்-கொள்ளாமல் போகாது) உனக்கு விவரிதம். (பிறந்த-நீ கொள்ளாமல் போகாது) முன்தீம்பு செய்தார்க்கு வண்போமோ. புறம்புள்ள ஜீவந்ததை மாற்றினால் நியும் இடாதொழியவோ. அந்நபாநாதிகள் தாரகமான நிலையைத் தவிர்ந்து உன் வடிவழகைக்காட்டி, *எல்லாம் கண்ணை* என்று தாரகாதிகள் நீயேயாய்ம்படி பண்ணினால் ஸ்வருபாதுருபமான அடிமை கொள்ளாதே போகப் போமோ. ஒருவனுக்கிருகிற சோற்றை விலக்கிப் பிண்ணத் தானும் பொகட்டுப் போகவோ. நாங்கள் சையாதவன்று தப்பினத்தைச் செய்யலாவதில்லை, ஸ்வருபஜ்ஞாதமுண்டாய் விளைத்து வடிவவிடுவதோமோ. [உண்டிட்டாய் இனியுண்டொழியாய்] ஆசையை விளைத்த வுனக்கு அதின் காரியஞ் செய்ய வேண்டாவோ. (கொள்ளாமற் போகாது) நாங்கள் விட நீனைத்தால் நீ தான் விடவல்லியோ. *திருவாணை நின்னாணை சண்டாய்* என்று ஆணையிடமாட்டார்களிறே; அபிப்ப்ராயத் தோற்றச் சொல்லுமித்தனையிறே. [வளைத்து வைத்தேன் இனிப்போக லொட்டேன்] தடுக்கையும் வளிக்கையும் ஆணையிருக்கையும் பரிசிறே. *கொள்ளாமற் போகாது* என்று-அருஞவாய் தடையான பின்பு கேட்க என்று விரகையிறே.

கொள்ளாமற்போகாது என்று-மீள வொண்ணாதபடி நிர்ப்பந்தித்தவாறே; நாம், அந்தரங்க மாக வேண்டுமவை ஏவிக்கொள்ளுகிறோம், உங்களுக்கு நம்பக்கவிலும் சில கொள்ளாமற் போகாதே,

அவ...
சாஸ்தர்த்தி...
வந்துபிறந்த...
ரசுயமானப...
கார்யம் த...
உசிதமான...
யொழிய ரச...

நங்கள் நோ...
னைவரும் அ...
என்றும் *ப...
*இற்றைய...
என்றும் *உ...
சொன்னுந்...
கருக்குக் கொ...
கொள்வான...
உன்னை அ...
மில்லையா...
காக வொன்...
“தண்ணி”...
அறிந்தன...
அறியவேன்...
உன்பக்கவி...

(கே...
திறே பசு...
விட்டுக் கொ...
ந்தா) “கு...
விடமாகைய...
யிறுக்கைய...
சொல்லவே...
உன்னையும்...
பூமியை எ...
றையோ, ச...
ஹய்க்வி...
பசுக்களுக்...
கையும...
விடலமாக...

அவனும், இவர்கள் பேச்சுள்ளே வென்றுகொட்டான். (பெற்றும் மேய்த்து இத்தாதி) என்றும் சாஸ்தாத்திலே கேட்டுப் போகக்கடவறி பசுக்கள் மேய்த்து உண்ணக்கடவதான இடைச்சாதியிலே வந்துபிறந்து எங்களை அடிமை கொள்ளா தொழிய வெண்ணது. (பெற்றும்மேய்த்து துண்ணுப்தலம்) ரக்ஷமான்பசுக்கள் வயிறு நிறைந்தாலல்லது தாங்களுண்ணாத குலம். உன்பிறப்பாலும் எங்கள் காரியம் தலைக்கட்ட வேணுமென்று கருத்து. (குற்றேவல்) அந்தாங்க வந்ததி. அன்றிக்கே, உசிதமான அடிமையென்றுமாம். (எங்களை) பசுக்களுக்கு வேறு ரக்ஷகருண்டானாலும் உன்னை யொழிய ரக்ஷகரில்லாத வெங்களை. (கொள்ளாமற்போகாது) உனக்கு விஹிதம். சப்தாதி விஷயங்களை

நீங்கள் தோன்புக்கு அந்நமாகச் சொன்னவற்றை இப்போது கொண்டு போய்க்கொண்டே, நீங்கள் னாவரும் அறியவேண்டி வந்ததைக் கொண்டு போக வேணும், இப்போது *பறைதருவான்* என்றும் *பாடிப்பறை கொண்டு* என்றும் *போற்றப்பறைதரும்* என்றும் *அறைபறை* என்றும் *இற்றைப் பறைகொள்வான்* என்றும் *பறை தருதியாகில்* என்றும், *சாலப் பெரும்பறை* என்றும் *உன்னைப்பைப் பாடிப்பறை கொண்டு* என்றும் *நீ தாராய்பறை* என்றும் - ஒருக்காற் சொன்னுற்போலே ஒன்பதின்சாற் சொன்ன பறையை, இற்றைக்கும் கொள்ளுகொண்டு பெண் கருத்தாகக் கொடுக்கும்படி பறையை எடுத்துக் கொண்டு வாநங்கொள்ளு; (இற்றைப்பறை கொள்வானன்று காண் கோவிந்தா) இன்று ஒரு ப்ரயோஜனம் கொண்டு போமவர்களோ நாங்கள், உன்னை அங்குள்ளே விடுவோமோ; கொடுவாய்! யதாச்சுதக்ராஹியா யிருந்தாய், தாத்தாய்ஜ்ஞாந மில்லையாயிருந்ததி! அபிதாநவந்தி யொழிய தாத்தாய்ம் போகாதாயிருந்ததி!, லோகஸம்வாதத்துக் காக கொன்று சொன்னே மத்தனை என்றிருக்கவேண்டாவோ, அபிமதவிஷயமிருந்த விடத்தேசென்று “தண்ணீர்” என்றால், தண்ணீரை வார்ப்பார்களோ, சொல்லுகிற வார்த்தையையும் எங்களையும் அறிந்தன்றோ பரிமாறுவது; நாங்கள் “பறை” என்றால் வேறே யொன்று தவறிக்கிறதென்று அறியவேண்டாவோ. (கொள்வானன்றுகாண்) எங்களை நீ கொள்ளுமத்தனை யொழிய, நாங்கள் உன்பக்கலிலே உன்னையொழியவுங் கொள்வதென்றுண்டு என்றிருந்தாயோ.

(கோவிந்தா) பசுக்களின் பின்னே திரிவார்க்கு, பெண்கள் வார்த்தையின் கருத்துத் தெரியா திறே. பசுக்களின் பின்னே திரிவார்க்கு அவற்றுக்குள்ள ஜ்ஞாநமிதேயுள்ளது; நாலுநான் எங்களை விட்டுக் கொட்டுகேடு என்பதன்! நீ பசுக்களையே விரும்பி எம்மைத் துறந்தால் இதுவே பலம். (கோவிந்தா) ‘குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா’ என்று-ஜ்ஞாநபூர்வமான உபாயஸ்விகாரம் பண்ணுகிற விடமாகையாலே குணபூர்த்தி சொல்லக்கூறையில்லை, அவ்விடத்தில் பாப்யருசியாலே கண்ணுந்ரமுல யிருகையாலும் பலாந்தத்தைக் காட்டி நயுவத் தேடுகையாலுமுண்டான தோஷத்தாலும். இவ்வளவும் சொல்லவேணுமிதே யிங்கு. (கோவிந்தா) எங்களையும் எங்கள் ப்ராப்யத்தையும் மறந்தாற் போலே, உன்னையும் உன்பிறவியையும் மறந்தாய்! (பெற்றும் மேய்த்துந்நாங்கு குலத்தில் பிறந்த-கோவிந்தா) பூரியை எடுத்து தோக்கிற் மஹாவாஹமாக நினைக்கிறயோ, பூமியை நிறுந்து வாமநாடுக நினைக் குயோ, சப்தாசியைப் பிரித்தெடுத்து ஹம்ஸஸூரியாக நினைக்கிறயோ, அத்தை ப்ரகாசிப்பித்த ஹயக்வ வேஷமாக நினைக்கிறயோ, ஆதித்யாநந்தர்வந்தியாக நினைக்கிறயோ. அறிவல்லாத பசுக்களுக்குத் திரிவாஹகைய வந்துபிறந்து ஆயர்சியுமியர்க்கு உதவிற்றில்லை என்றால் பாய்ப்புறாதி களையும் ‘யாதவ’ வம்சத்தையும் விட்டு, இடைச்சேரியிலே ஸுலபனான வுன்னுடைய கருஷிபும் விபலமாகாதோ.

தாமையிருக்கிறது. எங்களை உள் வடிவழகைக்காட்டி, 'உன்னுஞ்சேறு பருத்திர் தின்னும்
 வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன் எம்பெருமான்' என்னும்படிபண்ணி ஸ்வரூபாநுபபமான லகக்
 கய்யம் தாராதேபோகை உனக்கும் போருமே வென்கை. 'உன்மீட்டாயினி என்னொழியாய்'
 என்கிறார்கள்.

இவர்கள் சொன்ன ஸமந்ததரத்திலே, நீங்கள் நோன்புக்கு அங்கமானவற்றைக்கொண்டு
 போமித்தனையல்லது வேறு நீங்காபடிமெயன்று சொல்லுகிறவையெல்லாம் மென்வென்று பறையைக்

நீங்கள் சொன்னவாந்ததைக்கும் பலருமறியக் கருத்தாயிருக்கும்தை நாமும் அறிந்து சொன்
 னோமாகில் நமக்குத் தாத்பயஸ்யரூபமில்லை என்கிறதென், நீங்கள் சூருழிறவல் என்கிறத்திலே
 இரண்டு வகையறித்து சொல்லுங்கோள், இற்றைப்பொழுதை உங்களுடே போக்குகிறோம் அங்கவனே
 யாகிலென்று; (எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும்) இற்றையளவில்போகாதுகான், இப்பிறவியளவில்
 போகாதுகான். (எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும்) அகாலகாலமான நலமந்தமில்லதேர்
 நாட்டிலேய் யிருக்கவுமாம்; ஆகிற ஸ்ரீநாயகியைக்கொண்டு *நிலைவரம் வில் பஸ்பிறப்பாய்* ஸம்ஸார
 மூண்டலுத்திலே அதேகாவதாரம் பண்ணவுமாம்; அதில் ஒரு நிப்பந்தமில்லை. (உன்றன்மேற) நீ
 பிறவாதிருக்கு மிடத்திலும், பிறந்து திரியுமிடத்திலும், கூடத்திரியுமிடத்திலே. (எற்றைக்கும்)
 தேவத்தேவ தேவதேவையம் மறுஷ்டதேவ சமாநுஷி எங்கிறாடியே நங்குகும் லக்கப்பிறந்த
 விடாதே திரியவேணும்; இன்பபெருமான் படைவிட்டாலும் காட்டிலும் ஓக்கத்தித்தாற்போலே.

(உன்றன்மேற) நீ சங்கசக்காதாரையு ஸ்வைதனம் நினைத்திடத்திலும் எங்களுடே
 கண்கலந்த ஏன்கோரும் ஒக்கத்திரியவேணும். (உன்றன்மேற) அங்கே *உருவாச்சக்கம் சங்கு*
 சுமந்து உன்றோடே திரிகையும். *தெர்வில்லும் சென்றோகோலும்* கொண்டு இங்கே திரியவும்
 பெறுவோமாகவேணும். இத்தைநினைத்திறே *கச்சொர* பொற்சூரிக்கை* அடியிலே இவர்கள்தான்
 அவனுக்கு வரவிட்டது. (கோவிந்தா எற்றைக்கும்) *கோயில் கொள் தெய்வமெல்லாந்தொழ
 வைகுந்தங் கோயில்கொண்டு* நீ யிருக்குமிடத்திலும் *மின்னும் எம்மாணமுமான* என்னும்படி
 நீ பிறந்து திரியுமிடத்திலும் உன்றோடே திரியவேணும் "தேவும் தன்னையும்" என்கிற இரண்
 வஸ்தையும் கொவிந்தனுக்கிறே. (உன்றோமையானோம்) ஸர்வவித பாத்வமும் உன்றோடே பாக
 வேணும். ஒரு உருவவகுந்தியை 'அதுண்டாகவேணும்' என்றுதொழிந்த பாக ஸர்வாநிசேஷத்தில்
 அல்லாதவை யில்லையாமென்று. எல்லாவற்றும் நீயே யாகவேணும் (உன்றோமையானோம்) நீ காட்டுக்
 குப்போக முச்சடங்கும் உருவு உண்டாகவேணும்; அசுலாநில் வளாப்போகப் பூண்டும் புலம்பமுற
 வுண்டாக வேணும்; நீ அபிந்த வஸ்துக்களை விந்வித்யோகங்கொண்டால், பொறுதொழிநில செய்
 வெதன்! என்று வயிறு மிடித்துக்கொள் முறவுஉண்டாகவேணும்; நீ தில்லுங்கொள்ளுால் நீயிருந்த
 ஐந்துக்களைப்போலே துடிக்கு முறவுண்டாகவேணும்; நீ பாமயின் வாயிலே விழுந்தாவென்றால் பிணம்
 படும்படியான பாத்வம் வேணும்; கழித்த பிழைகளுக்குக் காப்பிடு முறவுவேணும்; எங்கள் விட்டிலே
 விட்ட அஸந்ததை உழந்திப் பார்க்குமுறவு வேணும்; விட்டணாகக் கத்திடில் வெளக்கு முறவுண்டாக
 வேணும். (கோவிந்தா உன்றன்மேற) *மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச்சரணம் ஸூறுருத்தகிர்
 நாராயணை* என்கிறபடியே "அவரே யினியாவார்" ஸூறுருக்க வொண்ணாது, *ப்ராதா ப்ரத்தா ச
 பந்துச்சபிதா ச மம ராகவ:ச* என்கிறபடியே "அவருயிர் செகுத்த வெம்மன்னால்" என்கிறுக்க

வொண்ணாது, அவையெல்லாம் உன்றோடே யாகவேணும்; "பெற்றதாய் நீயே பிறப்பித்த தக்கை

கொடுக்கப் புக;

வந்தோமல்லோ

ஜந்மமிதே. அப

சொல்லுகிற தெ

நாட்டிலே யிருக்

நீ மற்றையாரா

பத்துமாஸம் ப

வொண்ணாது.

அத்தலை

என்று ஸாதப

(ஆ)செய்வோ

(உனக்கு-ஆட

ஸ்பேசுணுது

தோன்றிய வு

எங்களுக்கும

எங்கள் அபிநி

வஸ்தாங்கார

தேசத்திலே நி

யிருப்பது. "உ

அபிந்தமானத்

தியுண்டாயிற்

உத்துங்க வி

"செய்யோம்"

ஸத்தனுக்கா

அப்ப

கிறதல்லவிறே

மவை* பர்க்க

சங்கித்து, *உ

நடையாடாத

சாமம்பாற்று

பெறும்படி உ

சொன்னபரி

ப்ராகபத்தவத்

மிடத்தைபு

யின்றிக்கட

கஷ்டம்*பா

கொடுக்கப் புக; (இற்றைப்பறை கொள்வான் றுகான்) இன்று ஒரு ப்ரயோஜனங்கொண்டுபோக வந்தோமல்லோங்கான் நாங்கள்; யதாப்துத்க்ரஹியாயிருந்தாய் நீ. (கோவிந்தா) பாவஜ் ஞாநமில்லாத ஜந்மமிதே. அபிதா வ்ருத்தியைப்போக்கி, தாத்தர்ய வ்ருத்தியறிவாத ஜந்மமிதே. ஆனால் நீங்கள் சொல்லுகிற தென்னென்ன; (எற்றைக்கு மித்யாதி) ஈச காலஸ் ததர வைப்ரபு: என்கிற திரு நாட்டிலே யிருக்கவுமாம்; ஆச்ரீதஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு ஸம்ஸாரத்திலே பிறக்கவுமாம்; அதிலொரு

நீ மற்றையாராவாரும் நீ" என்றிருக்கவேண்டும். (உற்றேமே) ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கச்செய்த பத்தாமாஸம் பிரித்திருத்தல், பதினாண்டு பிரித்திருத்தல், பதினாண்டு பிரித்திருத்தல் செய்ய வொண்ணாது.

அத்தனையோ வேண்டுவதென்றான்; (ஆட்செய்வோம்) பந்துபலம் பெறவேண்டாவோ. உறு! என்று ஸாதாரணம் பெற்றிருக்கவொண்ணாது, ப்ராப்தி பலமான கைங்க்யத்தைப் பெறவேண்டும். (ஆட்செய்வோம்) அரசுக்குப் பட்டங்கட்டி அருகிருக்கவொண்ணாது, ஆகிறது, மற்றென்னென்றான்; (உனக்கு-ஆட்செய்வோம்) ஆட்செய்யுமிடத்தில் எங்களுக்கு உறவையறிவித்து அடிமைகொண்டு ஸாபேஷையுய் நிற்கிற வனக்குச் செய்யவேண்டும். (உனக்கு-ஆட்செய்வோம்) ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய வனக்குச் செய்யவேண்டாவோ. அத்தனையோ என்றான்; (உனக்கே) உனக்கும் எங்களுக்குமாயிருக்கிற இருப்பைத்தவிர்த்து, "தனக்கேயாக" என்றாமாபோலே கொள்ளவேண்டும். எங்கள் அபிநிவேசத்தாலே உன் அபிமதம் செய்யவொண்ணாது, நியுகந்ததாகவேண்டும். தேசகாலர் வஸ்தாபகர நியமூத்யமாக அபிநிவேசத்தாலே பாபியாநிற்கச் செய்தேயும் ரூபிகரமான தேசத்திலே நிபோகித்துக்கொள்ள வேணுமென்று அவர் உடுத்து ஏவினதைச் செய்யக்கடவராயிதே பரிசுப்பது. "உன்றர் திருவுள்ளமிடர் கெடுத்தோறும்" என்னக்கடவதிதே (நாம்) உனக்கு அபிமதமானதை எங்கள் நிர்ப்பந்தமொழிய நீ ஏவ செய்தபோதன்றே எங்களுக்கு ஸவ்ரூபவித் தியுண்டாயிற்றுமது. (ஆட்செய்வோம்) "உயர்த்துயர்த்து அப்பாலவன்" என்கிறபடியே உத்தாங்க விஷயமாகையாலும் "ஆயர்சிறுமியரான" தாங்கள் தாழ்ந்த மனிச்சராகையாலும், "செய்யோம்" என்று பரார்த்திக்கிறார்கள். (கோவிந்தா-உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்) 'நிள்குடக் கூத்தனுக்காட் செய்வதே' என்கிறபடியே - உனக்கு ஆட்செய்யுமதன்றே ப்ராப்தமாயிருக்கிறது.

அப்படியாகிறது; இனி என்னென்றான்; (காமம் மாற்று) வேறொரு காமமுண்டாய்ச் சொல்லுகிறதல்லவிறே; *தேதேலென்னை* என்றிருக்குமவர்களாகையாலே, *அடிமைசெய்வாணாயும் செறுமவை* ப்ரக்ருதி வாலநையாலும் மதஸ்ஸ* அஸ்திரமா யிருப்பதொன்றாகையாலும், ஸம்பாவிதமாக சங்கித்து, *நூடகம்* என்று தொடங்கி நாட்டார்க்குச் சொன்னவை தொடருகிறதோ என்று, அது நலையாடாதபடி பண்ணவேணுமென்கிறது. அத்தனையோ என்றான்; அவ்வளவுபோராது (மற்றை காமம்-மாற்று) நீ ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே ஸரீரிகளுக்கு முகங்கொடுத்திருக்கு மிருப்பிலே க்ரமத்திலே பெறும்படி யிருக்கவொண்ணாது, நியும் பெண்கள்; என்றழைக்க நாங்கனும் க்ருஷ்ணன் என்று சொன்னபரிமாற்றமே நடக்கவேண்டும். ஈச காமகலுஷம் சித்தம்* அவனுடைய ப்ராப்யாதையையும், ப்ராபகதவத்தையும், சரணயலையும், இந்நிலத்தின் தண்மையையும், அந்நிலமுத்தேய மென்னுமிடத்தையும், மதேராதந்தானே அமையுமென்னுமிடத்தையும், சொன்னவாறே, ஒரு அபேஷையின்றிக்கே பலவற்றிலே நெஞ்சு தாழ்தின்றதே! என்ன; *தேபாதயோஸ்திதம் - மம-சித்தம்-ஈ காம கலுஷம்* - ப்ராப்யாத்வம் ப்ராபகத்வம் சரணயத்வம் இவையெல்லாநுச்சொல்லிற்று நீ யாகையாலே; இவ்

ஞாயிறு
SUN
திங்கள்
MON
செவ்வா
TUE
புதன்
WED
வியாழன்
THU
வெள்ளி

நிர்ப்பந்தமிலலை. காட்டிலும் படைலிட்டிலும் ஒக்க இனிய பெருமான் அடிமை செய்தாற்போலேயாக வேணும். *தேவதேவ தேவதேவேயம் மருஷ்யத்வே ச மாநுஷ்* என்னக்கடவதிறே. (உன்றன் னேடுற்றேமேயாவோம்) நீ ஸ்வாமியாகவும் நாங்கள் ஸ்வம்மாகவும், இஸ்ஸம்பந்தம் என்றும் ஸித்திக்குமித்தனையே எங்களுக்கு வேண்டுவது என்கிறார்கள். *பக்தநாநாமசரிவத்சு* என்னக் கடவதிறே. ஒருநவைக்குறித்து அதுவாக வேணுமென்றது தொழிந்தது-அல்லாவுறவும் தீயேயாக வேணுமென்கைக்காக. *மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச்சரணம் ஸுஹ்ருத்* *சுருஷ்ணச்சரயா:க்ருஷ்ண பலா:க்ருஷ்ண நா தாச்ச பாண்டவா:* “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்கும்” என்னக்கடவதிறே.

விடம் த்யாஜ்யமென்றது - உன்னுடைய அருபவத்துக்கு விரோதியாகையாலே; அவ்விடத்தில் உத்தேச்யதாபுத்தி நடந்தது - அருபவத்துக்கு ஏகாந்த ஸ்தலமென்று; அல்லாதவை உத்தேச்ய மென்று சொன்னேனென்று உன் திருவடிகளிலே நிலைநின்றவர்கள் நெஞ்சு ஸ்ரீவைகுண்டாதிக்களால் கலங்காதாகாண் என்றதிறே, அப்படியே இவர்களும் (மற்றை-காமம்) என்கிறார்கள். “மற்று” என்றது, “மற்றென்றின் திறத்தல்ல” “மற்றென்றினேக்காணுவே” என்கிற விடங்காறி சொல்லுகிறத்தை. (கோவிந்தா - மற்றை காமம்-மாற்று) கண்ணன் வைகுந்தனோடான நிலையைக் குலைக்க வேணும். “இம்மைப்பிறவியெய்யாதே இனிப்போய்ச் செய்யுந்தவந்தானென்” என்னுமவர்களிறே. நாங்கள் சிந்தயந்தி பட்டதுபடாமல்கிடாய்; அத்தனையோ வேண்டுவதென்றான்: (நங்காமம் - மாற்று) அட்கொள்ளுமிடத்திலே எங்களுக்கு இருந்தியசாபம் நடக்கும், அந்த ஸொந்தர்ப ரூபமான அந்தராயத்தையும் பரிஹரிக்கவேணும். அத்தனையோ என்னுன்; (காமங்கள்) என்கிறார்கள். இருவர்கூடப் பரிமாருதின்றால் அத்தால் பிறக்கும் இனிமை இரண்டு தலைக்கும் ஒத்திருக்குமிதே. விஷயவைவரணையத்தாலும் ஆச்சரியத்தின் இனிமையாலும் மிகவும் பரிதிருபமாயிறே பரிமாற்ற மிருப்பது. அதில் ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதியான அஹங்கார கர்ப்பமான அடிமையும் அபுருஷர்த்த மிறே. நாங்கள் செய்கிற வடிமை கண்டு நீ யுகந்தால் அவ்வுகப்புக் கண்டுவரும் உகப்பொழிய போக்குத்தவ்ரதிபத்தியும் மதியவ்ரதிபத்தியும் போஜுந்ததுக்கு க்ருமிசேசங்கள் போலே போகடவேண்டுமபடி விரோதமாயிறே யிருப்பது, அந்த விரோதிகளையும் தவிர்த்துத் தந்தருள வேணுமென்கிறார்கள். ஸ்வரூபவிரோதியும் ஸாதநவிரோதியும் ப்ராப்திவிரோதியும் ப்ராப்யவிரோதி யுமென்று நாலுவகையாயிறே விரோதிகளிருப்பது. அதில் ஸாதநவிரோதியும் ப்ராப்திவிரோதி யும் கழிப்பாட்டிலே கழிந்தமை சொல்லிற்று; மற்றையிரண்டும் இப்பாட்டில், கழிக்கிறது.

“கறவைகள் பிச்சென்று” என்று - உபாயாந்தரத்தில் அநந்வயம் சொல்லுகையாலும் பராப்திப்ரதிபந்தகத்துக்கு ஸூபாணம் பண்ணுகையாலும் இரண்டுங் குலைத்ததிறே; ப்ராப்யருச்சியும் த்வணையும் ஆர்த்தியும் விளைந்து பாஹ்யங்களில் ஸங்கம் குலைந்தபடி சொல்லுகையாலே ஸ்வரூப விரோதி கழிந்தபடி சொல்லிற்று; இப்பாட்டில் முற்கூற்றால்; “மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” என்கிறத்தாலே-பலவிரோதியைக் கழிக்கிறது; “கோவிந்தா - உனக்கு” என்று அகாரார்த்தத் சொல்லிற்று; *உனக்கே* என்று - உகாரார்த்தத் சொல்லிற்று; “நாம்” என்று - மகாரார்த்தத் சொல்லிற்று; “உன்றன்னேடுற்றேமே யாவோம்” என்கிற விடத்தாலே - நாராயணபதத்தில் அர்த்தஞ்சொல்லிற்று; “என்றைக்கும் ஏழெழ பிறவிக்கும் என்கையாலே-சதுர்த்தபந்தம் சொல்லிற்று; “மற்றைநங்காமங்கள்மாற்று” என்று - நமஸ்ஸில் அர்த்தஞ் சொல்லிற்று; நடுவே நமஸ்ஸுக் கிடக்கிறது ஸ்வரூப உபாயங்களிரண்டிலும் கிடக்கிற விரோதி போக்குகைக்கிறே.

மற்று
செய்தே; ஸ்ரீ
அடிமை செய்
கருத்து நீ
“தனக்கேயாக
கார கர்ப்பமா
என்றிருக்கு
யாகையாலே

மூலம் எம்
யாலும் எம்
புராப்தி
இதெல்லாவ
அதில் ஸ்வ
கிறார்கள் (ஸ
விர்ணாநுப
பண்ணுவி
ஆர்த்தியை
ஸூரிகள்
வேண்டிக்க
லெழுப்பி

ஆ
பூதனும் நி
நோன்பிலே
இன்னவென்
அதுமதி ப
சொல்லி, த்
நியமித்து,
ப்ரதிபந்த
புறப்பட்டு,
யுடையாரு
ரஸத்தில்
வினிமைய

மற்றும் வேண்டுவதென் என்ன; (உனக்கே நாமாட்செய்வோம்) ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்கச் செய்தே, ஸ்ரீபரதாஸ்வரணப்போலே விச்வேஷித்திருக்கை யன்றிக்கே, இளையபெருமானப்போலே அடிமை செய்யவேணும். (உனக்கே நாமாட்செய்வோம்) “உனக்கே” என்கிற அவதாரணத்துக்குக் கருத்து நீ யுகந்த வடிமைசெய்வோம், உனக்கும் எங்களுக்குமாயிருக்கிற இருப்பைத் தவிர்த்து “தனக்கேயாக வெண்க்கொள்ளுமீதே” என்னுமாபோலே நீ யுகந்த அடிமை யாகவேணும். அஹங்கார கர்ப்பமான அடிமை புருஷார்த்தமாகாது. (மற்றை நங்காமங்கள். மாற்று) நான்கள், “எங்களுக்கு” என்றிருக்கு மதுவும், நீயும் “இவர்களுக்கு” என்றிருக்கு மதுவும், இவை இரண்டும் - விரோதி யாகையாலே அத்தைத் தவிர்த்துத்தாவேணும் என்கிறார்கள்.

முவாயிரப்படி:— முப்பதாம் பாட்டு. நிகமத்தில்: இப்பரபந்தம் கற்றுச் சிராட்டி யாலும் எம்பெருமானாலும் ஸர்வகாலமும் விஷயகரிக்கப் படுவார்கள் என்கிறார்கள். கற்றிருக்கு

ப்ராப்யருசி காரியமான த்வரையும், அதிர்வல்லமான கலக்கமும் விளைந்த ஆர்த்தியும், இதெல்லாவற்றுக்குமடியான ப்ராப்யாத்நாஸங்கநிவ்ருத்தியும், பேற்றில் அளவிற்ற பாரிப்டும், அதில் ஸ்வப்ரயோஜநத்வநிவ்ருத்தியும் சொல்லாதின்று கொண்டு, ப்ராபந்த தாத்பர்யத்தையும் நிகமிக்கிறார்கள். ஸத்வோத்தரகாலத்திலே உணருகையும், பகவத் ஸத்நிதிபேற வருகையும், ஸேவிக்கையும் விக்ரஹாத்ரபவம் பண்ணுகையும், தத்ஸம்ருத்தியை ஆசாஸிக்கையும், தன்பக்கலிலே ஆபிழ்க்யம் பண்ணுவித்துக் கொள்ளுகையும், அவதார ப்ரயோஜநங்களைவிண்ணப்பஞ் செய்கையும் ஆர்த்தியை ப்ரகாசிப்பிக்கையும், திருவுள்ளமறிய பலாத்நாஸங்க நிவ்ருத்தியைக் காட்டுகையும் ஸலிரிகள் பரிமாற்றத்தை அபேக்ஷிக்கையும், ஸ்வரூபவிரோதிகளையறுத்துத் தாவேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகையும், கைங்கர்யருசி யுடையார்க்கு ஸ்வரூபமிதே. இவை எல்லாம் நிறு லெழும்படி க்ருஷ்ணன் திருமுகத்தைப் பார்த்து விண்ணப்பஞ்செய்கிறார்கள்.

ஆறுவிரப்படி:— முப்பதாம் பாட்டு. காலத்தையும் அதிகரிக்கிற மலிச்சரையும் விஷய புத்தனய் நின்று காரியம் தலைக்கட்டுகிற க்ருஷ்ணனையும் கொண்டாடிக் கொண்டு, ஸங்கல்ப பூர்வமாக நோன்பிலே உத்தியோகித்து, நோன்புக்கு அங்கமாகச் செய்ய வேண்டுவனவும் தவிர வேண்டுவனவும் இன்னவென்று கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்ய விவேகம் பண்ணி, நாம் நமக்கினிதாக நோற்க இதுக்கு அநுமதி பண்ணி ப்ரதராயிருக்கிற நாட்டார்க்கு ஆநுஷங்கிகமாக அபிமத எலித்தியுண்டாம் என்று சொல்லி, த்ருஷ்ட பலங்களுக்கு வேறுது வ்ருஷ்டியாகையாலே வர்ஷார்த்தமாக தேவதையை அழைத்து நியமித்து, அத்தால் தான்கள் கொள்ளும் ப்ரயோஜநமுஞ்சொல்லி, தான்கள் உபக்ரமிக்கிற நோன்புக்கு ப்ரதிபந்தமான துஷ்கர்மம் இதிலே உபக்ரமிக்கவே நசிக்குமென்று பூர்ண மதோரதைகளாய்ப்படையா புறப்பட்டு, ப்ராதிசூல்ய நிவ்ருத்தி தொடங்கி பாகவத ஸஹவாஸமொழியச் செல்லாத தன்மையை யுடையாராணவஷஞ் செல்ல, நடுவுப்பட்டாரடையக் கூட்டிக்கொள்ள வேண்டுகையாலே, அநுபவபூர்ணம் ரஸத்தில் அபிநவையாயிருப்பாளொருத்தியை எழுப்பி, ரஸத்தை யறிந்துவைத்தே இவர்கள் பேச்சி உலககல விளிர்மையாலே வித்தையாய் பாரவச்சுதையாலே காற்கனைக் கொண்டு கிடக்கிறாளொருத்தியை

ஞாயிறு
SUN
திங்கள்
MON
செவ்வ
TUE
புதன்
WED
வியாழ
THU
வெள்ள
FRI

அருஷ்டத்தாரோபாதியும் அருகரித்தாரோபாதியும் பலம் எலித்திக்குமென்கை. *கன்றிறுந்த தலை நாகுதொற்கன்றற்கும் இரங்குமாப்போலே இப்பாசுரங் கொண்டுக நமக்கும் பலிக்கும்* என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர்.

எழுப்பி, எல்லாரும் திரண்டு தன்வாசலிலே வரவேண்டும்படி க்ருஷ்ணானுலே யுண்டான கொண்டாட்
 1. டத்தாலே சாலவேண்டப் பாடுமையா யிருப்பாளொருத்தியை எழுப்பி, குணவித்தையாய்க் கிடக்கச்
 2. செய்தேயும் ரஸந்தாங்கள் செல்லலாம்படியான முறையையுடையா னொருத்தியை எழுப்பி, க்ருஷ்ண
 3. நுபவத்திலே எப்போதும் இச்சை நடக்கும்படி எல்லாரிலும் அவன் நோக்குமையானொருத்தியை
 4. எழுப்பி, ஊரொரு தட்டும் தான் ஒரு தட்டுமாம்படியான ஆபிஜாத்ய முடையானொருத்தியை எழுப்பி,
 5. க்ருஷ்ணனைப் பிரியாமையாலுண்டான ஸம்பத்தை யுடையானொருவனோடே ஸம்பத்தமுடையா
 6. னொருத்தியை எழுப்பி, தன் அவயவசோபையை அநுஸந்தித்துக் கிடக்கிறொருத்தியை எழுப்பி,
 7. தான் எல்லாரையும் எழுப்புவதாகச் சொல்லிவைத்துப் ப்ரதிஜ்ஞையைப் பண்ணி மறந்து கலங்கிக்கிடக்
 8. கிருனொருத்தியை எழுப்பி, பின்பு எல்லாருடையவும் திரன் காண வேண்டியிருப்பா னொருத்தியை
 9. எழுப்பி, எல்லாரும் திரண்டு திருவாசல் காக்கும் முதலியை எழுப்பி, மூன்றத்தோபர், யசோதைப்
 10. பிராட்டி, நம்பிமுத்தபிரான், இவர்களைச் சொல்லும் காமங்கள் குறையாமல் சொல்லி எழுப்பி
 11. நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய செருக்கையும், லீலாரசங்கியையும், போகவைபவத்தையும்,
 12. னொளகுமாய்த் தையும், ருபனொன்றதய்த்தையும், பர்த்துவால்லய்த்தையும், புருஷகார
 13. வைபவத்தையும் சொல்லி எழுப்பி, க்ருஷ்ணனுடைய ஆபிஜாத்யாதி குணங்களைச்
 14. சொல்லிக்கொண்டு, தாங்கள் குணஜிதைகளாய் வந்தபடியையும், பக்தாபிமாறைகளாய்
 15. கடாசைக்க தாரகைகளாய் வந்தபடியையும் அறிவித்து, எங்களுக்காகப் புறப்பட்டு ஓரிருபட்டிக்குக்
 16. னேனும் என்று, புறப்பட்டிருந்தவற்றந்தாம், அவ்விருப்புக்கு மங்களாசாலநம்பண்ணிப் போத்ததென்
 17. என்று அவன்சேக்க; உள்பக்கலிலே அர்த்திகளாய் வந்தோமென்ன; அபேசுநிதம் ஏதென்ன; நோன்
 18. புக்கு உபசாணங்கள்வேண்டிக்கொண்டு நோற்றல்பெறும் ஸம்மநநங்கியையும் அபேசுநித்து, தங்கள்
 19. நினைவிஷயாவையும் பலிக்கும்படி தங்கள் சிறுமையையும் அவன் பெருமையையும் அவனோடுள்ள
 20. வறுமையுரு சொல்லிக்கொண்டு, தப்புக்களுக்குப் பொறைகொண்டு, தங்கள் நினைவையும் இன்ன
 21. தென்று க்ரமப்பட வெளிவிட்டபேசுநிக்க; அவனும் அப்படியே செய்கிறோம் என்று தலை குலுக்கப்
 22. பெற்று க்ருதார்த்தகளாய் விட்ட க்ரமத்தை, பிற்பட்ட காலத்திலே அந்த பாவ வ்ருத்தியோடே வட
 23. பெருங்கோயிலுடையானே அபேசுநித்து, ஸமகாலரஸமாக நடத்தின ஆண்டான், நம்முடைய பாவ
 24. வ்ருத்தியிலேயே யாகிலும் இப்பரபந்தத்தினுடைய பாடதாரணத்தாலே நாம் பெற்ற பேறுபெறுவ்
 25. களென்று நிகழிக்கிறார். ஸமகாலத்திலே அருஷ்டத்தாரோபாதியும் அநந்தா காலத்தில் அருகரித்
 26. தாரோபாதியும் பிற்பட்டகாலத்தில் கற்றாக்கும் பலிக்குமென்கை. “கன்றிறுந்த தலைநாகு, தேவ்
 27. கன்றை மடுக்க அதக் கிரங்குமாவோலே, ஸந்தேஹிகள் சொன்ன விப்பாசுரங்கொண்டு புகவே
 28. அதிலலாத நமக்கும் பலிக்கும்” என்று பட்டர். மூர் நோபிமாருடைய ஆச்சரணிய விஷயம்
 29. க்ருஷ்ணனும், அந்த ஆச்சரணம் பலபயந்தமாவது பிராட்டி ஸம்பந்தத்தாலேயாய், அவள்தன்னைப்
 30. பெறுகக்கு அவள் வ்யாபரித்த வ்யாபாரம் அம்ருதமதநமாகையாலே அத்தைச்சொல்லுகிறார்கள்.

வாபர். — (வங்கக் கடல் கடைந்த) தேவகர்யமென்று ஒரு வ்யாஜத்தைவிட்டுப் பெரியபிராட்டி யாராகிற “பெண்ணமுதல் பெற்று”, அப்போது உகப்போடே யிருந்தாற் போலே, ஊரார் காரியத்தை வ்யாஜமாக்கி பெண்ணைப் பெற்ற ஹர்ஷத்தோடே க்ருஷ்ணனிருக்கிற விருப்பைக்கண்ட னாதே அந்நாயித்தமான செயலிலே அபிமதமிவனுக்கு இன்னுக் வருகிறதோ வெள்கிறார்கள். (வங்கக்

கடல் கடைந்த
 ஒரு வ்யாஜம்
 திருமஞ்சநம்
 பார்த்துக் கொ
 ஸம்மாநிதை
 யாலே அத்த
 ப்ரயோஜநா
 பண்ணும்படி
 “அமரர்க்கு
 டவன்; சநீ
 ‘கையாலேயி
 பிண்டப் பட
 கடல்) கடை
 விட்டுலவுங்
 ஆழ்கடையி
 தொடங்கி

(கட
 “அருதந்
 வரும் பெ
 முமாய் அ
 அபேசுநி
 குற்றம் பி
 அவனுக்கு
 அபேசுநி

(தே
 ப்ராஸ்தமா

****வங்கக்கடல் கடைந்த மாதவனைக் கேசவனைத்***
திங்கள் திரு முகத்துச்சேயிழையார் சென்றிறைஞ்சி*
அங்கப்பறை கொண்ட வாற்றை* அணிபுதுவைப்
பைங்கமலத் தண்டெரியற் பட்டர்பிரான்கோதை சொன்ன*
சங்கத்தமிழ்மலை முப்பதும் தப்பாமே*
இங்கிப்பரிசுரைப் பாரீரிரண்டு மால்வரைத்தோள்*
செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால்*
எங்குந்திருவருள் பெற்றின்புறுவ ரெம்பாவாய்*

(30)

கடல் கடைந்த பாரகடலைக் கடைந்து பிராட்டியைப் பெற்றாற்போல இங்குத்தயிர் கடையவென்று ஒரு வ்யாஜமாய் கந்திகைகளைப் பெறக்கடவனுமிறே யிருப்பது. “ஒல்லநானும் கடைவென்றா” திருமஞ்சனம் செய்து “திவ்யமால்யம்பாதரையாய் பூஷணபூஷிதையாய்” ஸகலதேவதைகளும் பார்த்துக் கொண்டு நிற்க, மார்பிலே சென்றனைந்த போதைச் செவ்வி, மார்கழி நீராடி ஆடைபுடுத்து ஸம்மாந்திகளாய் “பல்கலனு மணிந்து” பெண்கள் கூடியிருந்தபோது ப்ரகாசிக்கும்படி யிருக்கையாலே அத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். (வங்கக் கடல் கடைந்த) “விண்ணவரமுதுண” என்று ப்ரயோஜனாத்ரபார்க்கு மகப்பட உடம்பு நோவக் கடல் கடைந்து அபேக்ஷித ஸம்விதநாம் பண்ணும்படி சீலவாணன் க்ருஷ்ணன், அந்நம்ப்யோஜநர் காரியஞ் செய்யச் சொல்லவேணுமோ. “அமரர்க்கமுத்திந்த வாயர்கொழுந்தை” என்கிறபடியே-க்ருஷ்ணனிறே தேவர்களுக்கு அமுதமிட்டவன்; ஷீரார்த்திதாதன் கடையில் கடல்தான் அம்ருதம் சுவாதே. “கண்ணன் கையால்” மலக்குண் கையாலேயிறே சுரந்தது. (வங்கக்கடல்) கீழிலம்ருதமெல்லாம் மேலே கிளரும்படி படுதிரை விசம் பிடைப் படரும்படி கடையாற்றிக்; மரக்கலமலசாதபடி கடைந்த நேர்ப்பம் சொல்லுகிறது. (வங்கக் கடல்) கடைகிறபோது “சூழல மலைதிரிக்கையாலே” கடலடங்கலும் மரக்கலமாய் நின்றபடி. “வங்கம் விட்டுலவங் கடலிறே” - ஷீரார்த்தி. “வைகுந்த னென்பதோர் தோணி சேர்ந்த” விடமென்று ஆழ்கடலைப் பேணுதே கடைந்தான். “பாற்கடலில் பையத்துயின்ற” என்று ஷீராரணவ சயுந்ததைத் தொடங்கி அயனுடைய மதந்தைச் சொல்லி நிகமிக்கிறார்கள். “அதிற்கிடுத்து முன்கடைந்த.”

(கடல் கடைந்த மாதவனை) ஸாதநாநுஷ்டநம் பண்ணினால் ஸாத்யவெத்தியுண்டாவிறே. “அமுதங்கொண்ட பெருமான் திருமாவன்” என்று-அம்ருதலாபமென்று ஒரு வ்யாஜமாய் அமுதில் வரும் பெண்ணமுதையிறே க்ருஷ்ணன் பெற்றது. (மாதவனை) ஆச்ரயணியவஸ்து லக்ஷ்மிஸேவித முமாய் ஆச்ரயணந்தான் லக்ஷ்மிஸாதமுமாயிறே யிருப்பது. ஆச்ரீதர் குற்றம் பொறுப்பித்து அபேக்ஷிதங்களைச் செய்விப்பார் அருகே யுண்டாகவேணுமிறே. மாதாவின் முன்பு ப்ராணைகள் செய்த குற்றம் பிதாவுக்குத் தோற்றுதாற்போலே, பிராட்டி புருஷகரமாகப் பற்றினவர்களுக்கு அரிபனசெய்து அவனுக்குத் தோற்றுதென்கை. பிராட்டி புருஷகரமாகப் பற்றினவர்களுக்கு அரிபனசெய்து அபேக்ஷிதங்களைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்குமென்கைக்காக (கடல்கடைந்தமாதவனை) என்கிறது.

(கேசவனை) “வார்க்குசெய் பூங்குழலானான்” பெரிய பிராட்டியார்தான் ஆசைப்படும்படியான ப்ராசஸ்தமான மயிர்முடி, கட்டு நெகிழ்ந்து அலைநின்றயத்து கடல்கடைந்தது; கடையப்புக்கார்க்

வ்யா:- (வங்கக்கடல்) கடல் கடையாநிற்க, மாக்கலம் அலைபாதபடி கடைந்த நொய்ப்பம் கடைந்த போது சூழ்ந்து வருகையாலே கடலடைய மாக்கலமாய் நின்றபடி யென்றுமாம். ப்ரயோஜ நாந்தபாருக்கும் உடம்புநோவக் கடல் கடைந்து அபேசுதி ஸம்விதாநம்பண்ணும் சீவனென்கை க்ருஷ்ணையாகில் கவிபாடிற்று, சூரீரப்தி மதநம் பண்ணினவனைச் சொல்லுகை பின்னைச்சேருமோ வெள்ளில்: 'விண்ணவமுதுணை வழுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்டை வெம்பெருமானே' என்று-தேவ கார்யமென்று ஒரு வ்யாஜத்தைபிட்டு பெரியபிராட்டியாராகிற பெண்ணமுதத்தைப் பெறுகைக்காகக்

கெல்லாம் குழலையுமிதே. "வாச நறுங்குழலாய்ச்சியர்" "வண்டமர்பூங்குழல் தாழ்த்துவாவ" என்று அவனோடு பிறரோடு வாசியில்லையே குழலைய. "ஆமையானகேசவா" என்று சுமந்து நிற்கிற வானைக்குப்பட குழல் அலைபாநின்றால் கடைகிறவனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே. (கேசவனை) பிராட்டி போட்டைக் கலவிக்கு விரோதிகளை, பெண்களோட்டைக் கலவிக்கு விரோதியான கேசியைக் கொன்றுபோலே போக்கவல்லென்னவமாம். "மாமாயன் மாதவன்" என்றும், "கேசவனைப் பாடவும்" என்றும், "மாவாய்பிளந்தானை" என்றுஞ் சொன்னவற்றோடே தலைக்கட்டவேணுமிதே. (கேசவனை) "அதனுள் கண்ணுதல் நஞ்சுண்ண" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மகுத்ராதிக்குக்குக் கோது கொடுத்து தன் வைபவத் தோற்ற நின்றநிலையைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்திற் படியே ஆச்ரயணிய வஸ்துவைச்சொல்லுகிறது. (மாதவனை) என்று-பூமித்சப்தார்த்தமும், "கடல் கடைந்த" என்கிறத்தாலே-ப்ரயோஜநாதபாருடைய தோஷம் பாராமல் வ்யாபரித்த வாதலஸ்யமும், "அண்ணல் செய்து" என்று-ஸ்திரமாம்படி பண்ணப்பட்ட ஸ்வாமித்வமும், "அசுரர்களுந்தானுமாய்" என்னும்படி நின்ற ஸௌகரியமும், பெண்ணாகியமுதாட்டின ஸௌலப்யமும், *ஆழ்கடலைக் கடைந்த துப்பன்* என்னும்படி வேண்டும் உபகாணங்களைத் தேடி வ்யாபரித்த ஜ்ஞாநசக்திகளும் தோற்று கையாலே-நாராயண சப்தார்த்தம் ஸூசிதம். *கேசவனை* என்று-ப்ராசஸ்திகேசத்தவத்தாலே விக்ஷண போகத்தை நினைத்து, சாண சப்தத்திலுந் தற் சொல்லிற்றுகிறது. சாணக்ஷணத்தோடு கேசக்ஷணத்தோடு வாகியில்லையே ப்ராணயிநியாகையாலே, *கேசவனம்பிணயக் கால் பிடிப்பான்* என்றிறே நிருபகம். "பரமனாடிபாடி" என்று தொடங்கி, *கேசவனை* என்று தலைக்கட்டுகையாலேபாதாதி கேசாதமாக க்ருஷ்ணனை அறுபவித்தானாய்த்து. *அசோதை முன்சொன்னதிருப்பாத கேசத்தை* என்று-இடைச்சிகளாடுபவம் பெரியாந்நொர்க்குண்டாகையாலே அது இவர்க்கு தாய்ப்ராப்திரே.

இனி மேல் ஆச்ரயித்த அதிகாரிகள் வைவகூண்யம் சொல்லுகிறது (திங்கன் திருமுருகத்து) க்ருஷ்ணஸம்ஸ்லேஷத்தாலே குளிர்ந்து மலர்ந்து செவ்விபெற்ற முகத்தையுடையாரானார்கள். *கதிர் மதியம் போல் முகம்* என்று - பாதபாடும் தண்ணளியும் கலந்தபடியாலே அநபிபவந்யத்வமுண்டு அவன் முகத்துக்கு; இவர்கள் முகத்தில் குளிர்ந்தியேயமையையாலே அதுபலமேயாயிருக்கும். *வங்கக்கடல் கடைந்த* என்று கடைந்த வழுவில் பிறந்தவன் முகத்தோடு ஸாதம்யம் பெற்றாய்த்து இவர்கள் முகமிகுப்பது. அவன், *திவனும் வெண்மதிபோல் திருமுருகத்தினை* இவர்கள் *மதிமுக மடந்தையார்* (திங்கள் திருமுருகம்) ஸகலகலாபூர்த்தி இவர்கள் முகத்திலே விழித்தபோதே தோற்று மாய்த்து. *ப்ருஹ்மவிதவ ஸௌம்ய தே முகம்பாதி* *குழையுப் வாண்முகம்* என்றும் சொல்லக் கூடவதிறே. முகத்தில் ஆந்த பூர்த்திகண்டவர்கள், *இவர்கள் எங்குத்தை மனிச்சர்* என்று ஸந்தேஷிக்கும்படி உபயவிபூதி வ்யாவுருத்தி தோற்ற விரும்பப்புகாநிறே. *வெஞ்சிலுவாண்முகத்திர்* (திங்கள் திருமுருகத்து) இவர்கள் முகத்திலே விழித்தவாதே *அஹம் மாநோத்பவமான* அழல் ஆறும்படியிருக்கை (திருமுருகம்) உபமாநமான சந்தரமண்டலம் உபமேயமான முகத்துக்கு நேர்நிற்க மாட்டாமையாலே (திருமுருகம்) என்கிறது. *முகக்கமலச் சோதிதனனால்* திங்கள்முகம் பணிபடைக்கு

கடல்கடைந்தபடி. ஊரார் கார்பத்தை ஒரு வ்யாஜ்மாக்கிப்பெண்களைப் பெறுகைக்காக நோன்பிலே யந்வுசிப்பித்த க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்வபாவத்தோடு ஸத்ருசமாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறார்கள். (மாதவனை) ஆச்ரயணியமுமாய் போக்யமுமாயிருக்கும் தத்வம் லக்ஷ்மிஸநாதமா யிருக்குமென்கை. ஆச்ரயித்தார் குற்றத்தைப் பொறுப்பித்து அபேக்ஷிதங்களைச் செவ்விப்பார் அருகே யுண்டென்கை. (கடல்கடைந்தமாதவனை) கடல் கடைந்து பிராட்டியை லபித்தவனை.

மிதே. (சேயிழையார்) ஸ்வாபாவிகமான அழகுக்கு மேலே ஆபரணங்களாலே வந்தவழகைச் சொல்லு கிறது. (சேயிழையார்) *சூடகமே-பாடகமே* என்று தாங்கள் ப்ரார்த்தித்தபடியே க்ருஷ்ணனும் நப்பின்னைப் பிராட்டியும் கூடவிருந்து பூட்டின ஆபரணத்தை யுடையவர்கள். (சேயிழையார்) ஸ்வரூப குணங்களாலும் ப்ரஹ்மலங்காரத்தாலும் குறைவற்றவர்கள். *போதுவீர் போதுமினே* என்ற போதேதேரீழையாரானார்கள்; நீராடின வந்ததாம் *திருவருள் முழுகினபடியாலே* *புனையிழைகள் ணிந்து* *சேயிழையாரானார்கள். (சென்று) ஆச்ரயணிய விஷயத்தில் ருசிகார்யமான த்வரையைச் சொல்லுகிறது. (சென்று) இவ்வொப்பனையோடே நாமே போவோம் என்று அவன் வரவைப் பார்த்திருக்கு மாவல்லவாய்த்து த்வரை. க்ருஷ்ணவிஷயீகார யோக்யதையாலும் விஷயீகாரத்தாலும் பிறந்த புகர் நிறம் பெறும்படி சென்று. (இறைஞ்சி) *தூமலர்கள் தூய்த்தொழுது வாயினால் பாடி மந்தத்தினால் சிந்தித்து* *அடி போற்றி* என்கிறபடியே போற்றிப் புகழ்ந்து. *சென்று சேவித்துக்* *கும்பிருகை தொடக்கமான செய்வதெல்லாள்* செய்து.

(அங்கு) ஆச்ரயணியல்லவ மிருக்கிறபடி (அங்கு) திருவாய்ப்பாடியிலே ஸ்ரீநந்தகோபருடைய கோயிலிலே நப்பின்னைப்பிராட்டி கூட்டிலே திவ்யஸ்தாநத்திலே திவ்யஸிம்ஹாஸநத்திலே யிருந்த இருப்பிலே. (அப்பறை) நாட்டுக்குச் சொன்ன பறையைக் கழித்து “எற்றைக்கும்” என்ற பறையை. அப்பரிமாற்றத்திலே நின்று அவனை ஸ்வஸ்வமும் கொண்ட படியை. (கொண்ட) “நீதாய்” என்றபடியே அவன் தாப்பெற்றபடி. (ஆற்றை) கொண்ட ப்ரகாரத்தை. தங்கள் வெறுமையையும் அவன் பூர்த்தியையும் பந்தத்தையும் முன்னிட்டு தப்புக்குப் பொறைகொண்டுருசியையும் த்வரையைபுங்காட்டி வளைப்பிட்டு அடிமையை அபேக்ஷித்துக் கொண்ட ப்ரகாரத்தை. ஆச்ரயணபலமும் பலனெத்திகாமமும் சொன்னபடி. (அணிபுதுவை) க்ருஷ்ணனுக்கு ஸ்ரீ நந்தகோபர் ஸம்பந்தம் ஏற்றமாய், அவர் வந்திக்நிற வுரென்று திருவாய்ப்பாடியை *சீர் மல்குமாய்ப்பாடி* என்று ச்லாகிக்குமாபோலே, தனக்குப் பெரியாழ்வார் ஸம்பந்தம் உத்தேச்யமான, அவர் அபரிமாதித்த தேசமென்று ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

(அணிபுதுவை) நந்தகோபனுடைய கோயிலில், க்ருஷ்ணன்மாதாமேயிறே; இவ்வுரில் வ- பெருங்கோயிலுடைய யானும். (அணிபுதுவை) ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர். பிராட்டிக்கு ஸ்ரீ மிதியையும் திருவெயோத்தியையும் போலவும், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு கும்பகுலமும் திருவாய்ப்பாடியும் போலவுமன்றிக்கே, ஆண்டாளுக்குப் பிறவியும் புகழ்விடமும் ஒருரிலேயான வேற்றம் இவ்வுக்கேயுரிறே யுள்ளது. பொன்னும் முத்தும் மாணிக்கமுமிட்டுச் செய்த ஆபரணம் போலே, நாய்ச்சியாகும் பெரியாழ்வாரும் வடபெருங்கோயிலுடையானுமான அலங்காரமுள்ள தேச மிறே- (பைங்கமலத்தன்னடெரியல்) ப்ராஹ்மணர்க்குத் தாமரையைத்தாராகவிறே சொல்வது. “திருவில்பொலிமறைவாணன்” என்றும்படி ப்ராஹ்மணுக்கேரேவரான பெரியாழ்வாருக்குத் தாமரை தாராகக்கடவதிறே. (பைங்கமலத்தன்னடெரியல்) பசுத்தகமலத்தினுடைய குளிர்ந்தமலை. “தண்ணத்

(கேசவனை) விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவனை, ஸ்திரீத்வப்ரயுக்தமான ஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் அந்யபேஷைத்வத்தையும் போக்கினவனை. (மாதவனைக் கேசவனை) 'அலைகடல் கடைந்ததனுட்கண்ணு தல் நஞ்சுண்ணக் கண்டவனே விண்ணவாழ்வுணவமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம்பெரு மானே' என்கிறபடியே-தான் ஸாஷைத் அம்ருதத்தையுண்டு பரஹ்மாதிகளுக்குக் கோதைக்கொடுத் தான்' என்று பட்டாருள்செய்வர். (திங்கள்) திருமுகம் கருண்ணாஸம்சலோஷத்தாலே குவிர்த்து மலர்ந்த முகம், 'கதிர்மதியம்போல் முகத்தான்' என்று அநபிவநியத்வமுழுண்டு-அங்கு; அநுஷடலர்க்கேயான முகமாகவாலே 'திங்கள் திருமுகம்' என்கிறார்கள் இங்கு; இவனை யநுபவிப்பார் முகமும் இப்படியே யிருப்பது, "மதிமுகமடந்தையரிதே, "(சேயிழையார்) "சூடகமே" இத்தயாதியில் தாங்குளபேசுரித்த படியே அவனும் அவரும் கூடவிருந்து புட்டினவாபரணத்தை யுடையவர்கள் (சென்று) இவ்வொப பணியோடே வாப்பார்த்திருக்கு மனவல்லாத த்வரையைச் சொல்லுகிறது, கருஷ்ணவிஷயிகர பீடாக யதையாகிற வாபரணத்தை யுடையவர்கள், கருஷ்ணவிஷயிகரத்தால் பிறந்த புகழாலேயொருபடி ஆபரணம் பூண்டார்போலே யிருக்கிறவர்கள் (சென்றிறைஞ்சி) "அன்றிவ்வுலகமானந்தாயடிபோற்றி" என்கிறபடியே அவனுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணி.

தமிழாழல்போல்" என்று - வடபெருங்கோயிலுடையானுடைய மாலை போலே கொதித்துக்கிடவாது பெரியாழ்வார் கழுத்தில் மாலை, பிரித்தவன் மாலைபோலன்றே சேர்ப்பார்மாலை. (பட்டப்பிரான்) பரஹ்மணர்க்கு உபகாரகரானவர். "வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல" வராகையாலே தாத்பர்யார்த்தத்தை ஸர்வர்க்கும் உபகரிக்குமவர், பட்டர்களுக்கு வித்யாபரதாரம் பண்ணின உபகாரகர், "மறை நான்கு முன்றோதிய பட்டனுக்கு" கற்பயாபரதாரம் பண்ணின உபகாரகர், (படகுப்பிரான்கோதை) பராசர் யனான வ்யாஸனென்று ஆப்திக்குச் சொன்னுப்போலே, பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறப்பு இவனுக்கு உத்கர்ஷணேது. "ஆற்றப்படைத்தான் மகன்" என்றிறே, பரிபாத்தயனுக்கு ஏற்றம்; அழ்வார் ஸம்பந்தம் இவருக்கேற்றம். *வட்டு சித்தர் தங்கள் தேவரை* என்று-இவர்க்குத் தேவராய், வட பெருங்கோயிலுடையார் *நிறம் பெறுதார்; இவர் மகனாய் ஆண்டார் நிறம் பெற்றார். *ஒருமகன் தன்னை யுடையேன்* என்று இவர் ஸம்பந்தமிதே தமக்கு உத்கர்ஷமாகச் சொல்லுவது. (சொன்ன) ஆண்டார் அநுகரத்தாலே அநுபவித்து புறவெள்ளமிட்டபடி. (கோதை சொன்ன) ஸ்ரீகோபிமார் தசையை பராபித்து *அணிசுருகைச் சடகோபன் சொன்ன* என்று பும்ஸ்த்வம் மேலிருப்படியான குற்றமற்றிருக்கை. (சொன்ன) ச்ருதிசுத சிரஸனத்தமான அர்த்தம் ஸர்வோபஜீவ்யமாய்படி சொன்ன. *மேகம்பருகின ஸமுத்ராய்பு போலே இவர் வாயனதிரிந்தன்* என்கிறபடியே இவனுடைய வாக்கின் ஸர்வத்தாலே காணும் அதிலும் அவா பெற்றது. (சொன்ன) தான்றோன்றியான வேதம் போலல்ல, பிறப்பானுண்டான ஏற்றமுண்டு. சுயரபித்திநாதனைப் பற்ற ஒருத்தி மகனாய் பிறந்தவனுக்கிறே வருமேற்றமுள்ளது.

(சங்கத் தமிழ்மாலை) *சங்கப்பெருப்பார் போல் வந்து* என்று பஞ்சலசஷங்கமுடியில் பெண்கள் திரளாக வநுபவித்த அதுபவத்துக்கு ஆண்டாளும் தந்திரத்திற் பெண்களுக்குத் திரளவிரந்து சொன்ன பாசரமாய்கையாலே, *குழாங்கையாய்* என்னும்படி-திரள் திரளாக வநுபவிக்க வேண்டும் பரபந்தம். *சங்கமுகத் தமிழ்மாலை* என்னக் கடவதிதே. (தமிழ்மாலை). *உவர்க்குஞ் சிந்தைக்கும்* கோசரமல்லாதவஸ்து. *பெற்றம்* மேய்த்துண்ணும் *இடைச் *சரியிலே வந்து பிறந்து எரியுறாப் போலேயும், உத்தம வர்ணத்தலே பிறப்புடைய ஆண்டார் ஜெயர் சிறுமியர்* திரளிலே ஒருத்தியாய் அந்வயித்தார் போலேயும், அருமறையின் பொருளான உபநிஷத்து தமிழாய் வந்து ஸர்வஸுலபமானபடி, பரபந்தஞ் செய்தவனோடு பரிபாத்தயனோடு பரபந்தத்தோடு வாயியறத் தாழ் நின்று நிறம் பெற்றபடி. (மாலை) பாவநமான வளவன்றிக்கே

(அ)
ஒரு வ்யாஜ
ஸ்ரீவில்பித்
கிறது. (பட
*ஸஹோவா
பெரியாழ்வ

போக போ
சொன்னமா
நாயகமுமா
செவிக்கு ஒ
என்னும்படி
(முப்பதும்)
போலே விர
யன்றிக்கே
ஸ்வரூபோட
ஒருபாட்டும்
தாலும் நெரு
ம்க்யம் பிற
பரஸம்ருத்
வைபவம்
வொண்ணு
சலாகாரத்த
தரமாக. நட
முடையாரே
நிர்வ்யபாஸ
வாகியற உ
லும் தரமங்
வேணும்;
அபிமுக்ய
காட்டவேது
நடக்கவேது
யத்தில் நி
வேணும்;
பிற்பட்டகா
தப்பாமல்.
பாடியிலே
பரகாரத்தா

(அங்கு) திருவாய்ப்பாடியிலே. (அப்பறை கொண்டவாற்றை) நாட்டுக்கு 'பறை' என்று ஒரு வ்யாஜத்தையிட்டு அடிமைகொண்ட படியை. (அணிபுதுவை) ஸம்ஸாரத்துக்கு நாயக்கல்லாள் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர். (பைங்கமலத்தன்தெரியல்) ப்ராஹ்மணர்க்குத் தாமரைத் தாராகையாலே சொல்லுகிறது. (பட்டர் பிரான் கோதைசொன்ன) ஆண்டாளனாகுர ப்ரகாரத்தாலே யதுபவித்துச் சொன்ன. *ஸஹோவாச வ்யாஸபாராசர்ய: * என்று - பராசரபுத்தொன்று ஆப்திக்குச் சொன்னாற்போலே, பெரியாழ்வார் மகானாகையாலே சொன்ன அர்த்தத்தில் அர்த்தவாதமில்லை.

போக போக்யமுமாய், தலையாலே சுமக்கவேண்டும்படியுமாய் சிரோபூஷணமுமாயிருக்கை. (கோதை சொன்னமால) மாலைக்கட்டினமாலே. அடுத்த பத்தியோடே இரண்டு தலையுந்தாள்பூவும் நடுவே நாயகமுமாகத் தொடுப்புண்டமாலே. (கோதை சொன்ன மாலே) *செவிப்புவே* என்று-இவன் செவிக்கு ஒருபூவிதே அவன் கொடுத்தது. ச்லாக்யமான மாலே கொடுத்தானிவன்; *ஸ்ரஜ்ஜிநிகிதம்* என்னும்படி குழலில் மல்லிகை மாலையாலே விலங்கிட்டு அவனை ஒதுவித்த மாலையிருக்கிறபடி. (முப்பதும்) திருமந்தரமும் திருப்பல்லாண்டும்போலே சுருங்கியிருத்தல், வேதமும் திருவாய்மொழியும் போலே விரிந்திருத்தல் செய்யாமையாலே, வேண்டுமவையெல்லாம் மிகுதிக்குறையுண்டாயிருக்கையன்றிக்கே பெயுழிகை. *நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்* என்று ஸங்க்ரஹேண சொன்ன ஸ்வரூபோபாய பலங்களை ஒன்று பத்தாகச் சொன்ன வித்தனையிதே. (முப்பதும் தப்பாமே) இதில் ஒருபாட்டும் நழுவாமே. விலையில்லாத் தந்தங்களாலே செய்த ஏகாவலியிலே ஒரு ரத்தம் குறைந்தாலும் நெடும்பாடாயிருக்குமிதே; அப்படியே ஒருபாட்டு குறையிலும் பேரிழவாயிருக்கும். பக்வதாபி முக்யம் பிறக்கிற கால வைலக்ஷணம் அறிபாதிருத்தல், த்யாஜ்யோபாதேயங்களில் நழுவ நிறைவு, பரஸம்ருத்தையகரயோஜந னன்றியிலே ஒழிதல், தேவதைகளையும் நிபமிக்கும்படியான ஜ்ஞாநிகள் வைபவம் அறியாதொழிதல், ஆச்யணகாலத்திலே சஜீனபாபராம் ஏற்றம் அறிதல் செய்யாதொழிய வொண்ணாது; பக்வத் விஷயத்தில் முதலடிபிட்டாரோடு, அவகாஹித்தே சிறிது குலிய நிற்பாரோடு, ச்லாகாப்ரதாநராயிருப்பாரோடு த்யாஜ்யத்திலே அல்பஸ்பர்சம் நடையாடுவாரோடு, அதுபவமே நிரந்தரமாக நடப்பாரோடு, பாகவதகுலத்திலே அந்வயித்தாரோடு, கைங்கர்ய நிஷ்டரோடு ஸம்பந்த முடையாரோடு. ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமுடையாரோடு, வைவக்ஷண்யாநுஸந்தாதம் பண்ணி நிர்வ்யபாராயிருப்பாரோடு, பக்தியாலே கலங்கி நடப்பாரோடு, பாகவதபாரதந்தர்யைக நிஷ்டரோடு வாசியுற உத்தேச்யதாபுத்தி குலியாமலிருக்கவேணும் என்றறியவேணும்; பக்வத்ஸந்திதியில் செல்லும் ச்ரமங்களறியவேணும்; புருஷகரத்தினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களும் கார்யமும் அறிய வேணும்; பக்வத்குணவித்தராக வேணும்; கடாசைகதாரகராம்படி பக்நாபிமாநராகவேணும்; ஆபிமுக்ய ப்ராந்தம் பண்ணவேணும்; மங்களாசாலநபராகவேணும்; அர்த்தித்வந்தோற்றப் பல காட்டவேணும்; முமுக்ஷுதசையில் அபேக்ஷிதம், முக்ததசையில் போகம், இவற்றில் வாடுகை நடக்கவேணும்; அதுக்குத் தங்கள் உபாயந்தர குற்பதையை முன்னிடவேணும்; நித்யகைங்கர்யத்தில் நித்யபோசைக நடக்க வேணும்; இத்தசை விஜிந்தார் பாசுரமே போகமாக வேணும்; அகையாலே இம்முப்பது பாட்டிலும் நழுவ விடலாவது ஒரு பாட்டில்லை. (இங்கு) பிற்பட்டகாலத்திலே இப்பரிமாற்றத்துக்கு மேட்டுமடையான இந்நிலத்திலே (இப்பரிசு) இப் ப்ரகாரத் தப்பாமல். (இப்பரிசுரைப்பார்) இப் பாவ வ்ருத்தியோடே இப்பாகரத்தைச் சொல்லுமவர்கள். திருவாய்ப்பாடியிலே பெண்களுக்கு ஸமகாலமாகையாலே ஸாக்ஷாத்நர முண்டாய்த்து; ஆண்டாள் அநுகர ப்ரகாரத்தாலே பெற்றாள். இவர்களுக்கு உக்திமாத்த்ரமே யமையும்.

(சங்கத்தமிழ்மாலே) *குழாங்களாய்* என்னுமாபோலே. திரள் திரளாக வநுபவிக்கவேண்டும் ப்ரபந்தம். பஞ்சலக்ஷம் குடியிற் பெண்கள் திரள் திரளாக வநுபவித்த ப்ரபந்தமிதே. (தமிழ் மாலே) பிராட்டி ஆண்டாளானப் போலே உபநிஷத்து தமிழான்படி. (மாலே) பாவநமானவன வன்றிக்கே போக்யமுமாய் யிருக்கையும், தலையாலே சுமக்க வேண்டி யிருக்கையும். (முப்பதும் தப்பாமே) இதிலொஃபாட்டும் குறையாமோ. விலையில்லாத ரத்தங்களாலே செய்த ஏகாவலியிலே ஒரு ரத்தம் குறைந்தாலும் நெடும்பாழாயிருக்குமிதே; அப்படியே ஒருபாட்டுக் குறைவிலும் பேரிழவாயிருக்குமென்கை. (இங்கு) பிற்பட்ட காலத்திலேயென்னுதல்; ஸம்ஸாரத்திலே என்னுதல் (இப் பரிசுரைப்பார்) இப்பாசாமாத்ரத்தைச் சொல்லுவார். திருவாய்ப் பாடியிற் பெண்கள் தாங்கள் க்ருஷ்ணநுபவம் பண்ணிப் பெற்றார்கள்; ஆண்டாள் அநுகாரத்தாலே பெற்றாள். ஆகையாலே, இப் ப்ரபந்தம் கற்றார்க்கும் இந்த பலம் கிடைக்கும்.

இவர்களையு பாராதே பண்டு பாடினவர்களையும் இச்சொல் வழியாலே நினைத்துக் காரியஞ் செய்யும் விஷயத்தைச் சொல்லுகிறது மேல் (சுரிண்டு மால்வரைத்தோன்) பெண்களை யனைக்கப்புக்க பின்பு க்ருஷ்ணனுக்குத் திருத்தோன்கள் பனைத்தபடி. *வேயிருந்தந்தோளினு* ரோடு அனைந்த தோள்களினே. (சுரிண்டு) உகவாதார்க்கினே தோள் இரண்டாய்த் தோற்றுவது; ஆசைப்பட்ட பெண்களுக்கு நாலாய்த் தோற்றுமிதே. வங்கக்கடல் கடைந்த தோள்கள் நான்கும் கண்டிடப் பெற்றார்கள். (மால்வரைத் தோள்) *மதுரக் கொழுஞ்சாறு கொண்ட சுந்தரத்தோளாயிராதே,* காத்துட்டவல்ல தின்மையைச் சொல்லுகிறது. (மால் வரை) *நீண்ட மலைகளும்* என்னும் படியிதே யிருப்பது. பெரிய பிராட்டியார்க்கும் கோபிமார்க்கும் க்ரிடாசைலமான தோள்கள். (செங்கண் திருமுகத்து) பெண்களைக் கண்ட பின்பு அலய்யலாபத்தாலே திருக்கண்களும் செவ்வி பெற்றுத் திருமுகமும் குளிர்ந்தபடி. இவர்களைப் பிரிந்தபோதிதே ஐலக்ஷயத்தில் பத்மம் போலே முகமும் விழியும் உருவவது; (செங்கண் திருமுகம்) *கண்ணன் கோளிறை வான்முகம்,* அதிலே *நீரார் சுமலம்* போல் செங்கண், தோழிமார் பாரிகோள் என்று ஒருவர்க்கொருவர் காட்டி அநுபவித்த கூடாசடிமும் முகமும். (செங்கண்) *கதிரீமதியம் போல் முகத்தான்* *பங்கயக்கண்ணனை* *செங்கண் சிறுச்சிறிதே* *அங்கணிரண்டுங் கொண்டு* என்று முடிய இம்முகமும் கூடாசடிமு மிதே இவர்கள் நெஞ்சில் கிடந்தது. *திங்கள் திருமுகம்* என்று-ஸ்ரீகோபிமார்முகத்தையும் அவர்கட்கு அநுபாவ்யமுனைவன் முகத்தையும் ஒருமுகப்பட அநுபவிக்கிறார்கள் இச்செங்கண் திருமுக முடையவன்றான் ஆரென்னில; (செல்வத் திருமாலால்) என்கிறார்கள். *கண்ணன் திருமால்* திருமுகமிதே இது. (செல்வத் திருமாலால்) உபய விபூத்யைச்வரயத்தையுடைய ச்ரிய:பதியாலே. (செல்வத் திருமால்) *திருத்தக்க செல்வம்* செல்வத்துக்குத் தகுதியானவன். (திருமால்-செல்வம்) *திருவுக்குத் திருவாகிய* செல்வு *செல்வம் சிறுமியரை*ப்பெற்ற பின்பு சிறந்தது. இங்கு உத்தரவாக்யத்தில் ஸ்ரீமத்சப்தஞ் சொல்லுகிறது, ரஹஸ்யத்தவயத்திலும் மறைந்து கிடந்த லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் வாக்யத்தவயத்திலேயிதே வெளியாகிறது. இப்பாட்டில், உபக்ரமத்திலும் முடிவிலும் பிராட்டி ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகையாலே - தவயத்தில் சொல்லுகிறபடியை இங்குச் சொல்லிற்றாய்தது.

(எங்கும்) த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்களிலும். இங்கிருக்கும் நானும் பரமபதத்தில் போனாலும். (திருமாலால் எங்கும்) *இங்கு மங்கும்* திருமாலென்றிருக்கையிதே யுடுப்பது. (திருவருள் பெற்று) இப் ப்ரபந்தம் கற்றவர்கள் இருந்தவிடத்திலே நானும் பிராட்டியுமாய் நித்யஸந்நிஹிதமாய்ப்படி ப்ரஸாதத்தைப் பெற்று. (திருவருள் பெற்று) *திருமாலாலுடைய* *திருமாமகனால் அருள்மாரி* என்று-இவருடைய அருள் பெறுகையிதே உத்தேச்யம். *நின் திருவருளும் பங்கயத்தான் திரு வருளுக்கொண்டு*. (திருமால் - திருவருள் பெற்று) *நிலஸம்சயம் ஸம்பதஸ்யதே* என்று

(ஈரிரண்டுமால்வரைத்தோள்) இவர்களளவு பாராதே பண்டு பாடினவர்கள் சொல்வதியாலே அநுஸந்திக்கையாலே தோள்கள் பனைக்கும்; உகவாதார்க்குத் தோள்களிரண்டாய்த் தோற்றும்; இவர்களுக்குத் தோள்கள் நாலாய்த் தோற்றுமிறே. (செங்கண் திருமுகத்து) அலப்ப லாபத்தாலே சிவந்த கண்கள். (செல்வத்திருமாலால்) உபயவிட்தியுத்தனை சரியுபதியாலே. இப்பாட்டில்-உபகாமத்திலும் பிராட்டி ஸம்பந்தஞ் சொல்லி முடிவிலுஞ் சொல்லுகையாலே, த்வயத்திற் சொன்ன படியிலே இங்குஞ் சொல்லிற்றென்கை. (எங்கும் திருவருள் பெற்று) தருஷ்ட அத்ருஷ்டங்களிரண்டிலும் பிராட்டியும் தானும் ஸந்திஷிதமாம்படி. ப்ரஸாதத்தைப் பெற்று. (இன்புறுவர்) பகவத் ஸம்சலேஷத்தால் வந்த ஆநந்தம் பெறுவர். “விடிவோறே எழுந்திருந்து முப்பது பாட்டையும் அநுஸந்தித்தல், மாட்டிற்றிலனாகில் *சிற்றஞ் சிறு காலே* என்கிற பாட்டை அநுஸந்தித்தல் அதுவும் மாட்டிற்றிலனாகில் நாமிருந்த விருப்பை நினைப்பது* என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார்.....

இவர்களை வாழ்த்திக் கடாசுவித்தது பலித்தபடி பாராய்! என்று பெரிய பிராட்டியார் திருக்கையிலே காட்டிக் கொடுக்க; *பூவளருத் திருமகளாலருள் பெற்று* என்கிறபடியே - அவளடியாக இவள் தன்னுடைய அருளைப்பெற்று, உபாயநிஷ்டையும் இவளாலே; ப்ராப்யவருத்தியும் இவளாலே; விரோதி நிவ்ருத்தியும் பலப்ராப்தியும் அவளுலே. (இன்புறுவர்) ஆநந்த நிர்ப்பராவார். (எங்கும்-இன்புறுவர்) இங்கிருக்கும் நான் ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தராய் ப்ரபந்தத்தினுடையவும் ப்ரதிபாத்ய இனையவும் ஆண்டாளுடையவும் சீர்மையையும் சீலத்தையும் பாவவ்ருத்தியையும் அநுஸந்தித்து இனியராவார்கள்; அங்குப்போனும் நிரந்தர ஸம்சலேஷத்தாலே *மிகவெல்லு நிகழ்ந்தனம்* என்னும் படி பரமாநந்தத்திலே அந்வயிப்பர்கள். (திருமாலால்-இன்புறுவர்) *இன்பம் பயக்கிறே* அவர்கள் தானிருப்பது. அந்யோந்யாநுபவாநந்தம் போலன்றே மிதுநாநுபவாநந்தம். *அடியேனுக்கின் பாவாய் பொன்பாவை கேள்வா.* எப்படி இன்புறுவர்களென்னில்; (எம்பாவாய்-இன்புறுவர்) எங்கள் சந்தனஸாலே இன்புறுவர் நாங்கள் யாதொருபடி இன்புற்றோம், அப்படி இன்புறுவர்கள்.

மாதவனை - சேயிழையார் சென்றிறைஞ்சி - பறைகொண்டவாற்றை - கோதை சொன்ன - தமிழ் மாரீச - உரைப்பார் - எம்பாவாய் - இன்புறுவர். பெரிய பிராட்டியார் இன்புற்றும் போலே இன்புற்றாராவர்கள். ஸ்ரீகோபிமார் பாவாய் இன்புற்றோம் நாங்கள்; எங்கள் சொல்லையுரைப்பார் எங்கள் பாவாய் இன்புறுவர்கள்; ஸமகாலத்திலுள்ளாரை, *எம்பாவாய் - நிரடப்போதுவீர் போது மிடுகே* என்று கூட்டிக்கொண்டார்கள்; பிற்பாடர்க்கும், எம்பாவாய் ப்ரபந்தமுகத்தாலே எம்பா வாயின்புறுவர் என்று தலைக்கட்டுகிறார்கள்.

அடிவாவு :- மார்கழி, வையம், ஓங்கி, ஆழி, மாயன், புனா, கீசு, கீழ்வானம், தூமணி, நோற்றுக், கற்றுக், கனைத்துப், புள், உங்கள், எல்லே, நாயகன், அம்பரம், உந்து, குத்து முப்பத்து, ஏற்ற, அங்கண், மாறி, அன்றி, ஒருத்தி, மாலே, கூடாறா, கறவை, சிற்றம், வங்கம், தை.

திருப்பாவை மூவாயிரப்படி ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யானங்கள் ஸம்பூர்ணம்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்,
பெரியவாச்சான்பின்னே திருவடிகளே சரணம்,
அழகிய மணவாளன் பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்.

4

பலவகி பத்திரம் - பற்றாமை. பற்றாமை பற்றாமை பற்றாமை
பற்றாமை பற்றாமை - பற்றாமை பற்றாமை. பற்றாமை பற்றாமை பற்றாமை
பற்றாமை பற்றாமை பற்றாமை - பற்றாமை பற்றாமை பற்றாமை
பற்றாமை பற்றாமை பற்றாமை.

பற்றாமை பற்றாமை பற்றாமை - பற்றாமை பற்றாமை பற்றாமை
பற்றாமை பற்றாமை பற்றாமை.

